

*„Sors.
Jókor, jó helyen.
Ennyi volt,
nem több.”*

SANDRA BROWN

A KRIMI AMERIKAI NAGYMESTERÉTŐL

A HARAG SZÍNE

SANDRA BROWN

A HARAG SZÍNE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Sandra Brown: *Seeing Red*

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, New York, 2018

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.

and Lex Copyright Iroda

Translated from the English *Seeing Red* Copyright © 2017 by Sandra Brown
Management, Ltd.

First published in the United States

by Grand Central Publishing, New York

Cover design by *Kathleen Lynch* Digital illustration by *Elizabeth Turner Stokes* Cover
copyright © 2018 Hachette Book Group, Inc.

Fordította F. Nagy Piroska

Hungarian translation

© by F. Nagy Piroska, 2019

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2019

honlap: www.maecenaskiado.hu

Prológus

- Gondolt arra, hogy akár meg is halhat?

- Ez a kérdés nem szerepelt az általam jóváhagyott listán - jegyezte meg az őrnagy rosszállón, és összeszorította a száját.

- Ezért nem tettem fel, amíg működtek a kamerák. Most viszont magunk között vagyunk. Nincs felvétel, és nincs itt senki, csak mi ketten. Féltette az életét? Megfordult a fejében, hogy akár meg is halhat?

- Nem hagytam rá időt magamnak, hogy ilyesmin töprengjek.

Kerra Bailey félrebillentett fejjel, kételkedve figyelte a férfit.

- Ez elég sablonos válasznak hangzik.

- Az is. - Ahogy a nőre nézett, a hetvenéves férfi egy egész nemzet szívét elnyerte volna a mosolyával.

- Jól van. Tisztelettel visszavonom a kérdést.

Kerra nagyvonalúan letett a további faggatózásról, mivel már úgymint megkapta, amiért jött: az első interjút, szóljon az bármiről, amit az őrnagy több mint háromévi hallgatás után adott. A férfi lakásából közvetített ma esti élő tévéadást megelőző napokban jó ismerősökké váltak. Gyakran bonyolódtak élénk vitába egymással, minthogy sok mindenről merőben ellentétes véleményük volt.

A nő felpillantott a kandallópárkány fölött a falra rögzített szarvasfejre.

- Valahogy rossz érzéssel tölt el, hogy egy halott állat bámul le rám a magasból.

- A szarvashús ennivaló. És a csorda tovább éléséhez ökológiailag szükséges az állomány ritkítása.

- Na persze. Tudományos értelemben ez természetesen helytálló észrevétel. Személyes és emberi szempontból azonban érthetetlen számomra, hogyan képes valaki egy ilyen gyönyörű állatot célba venni, és aztán meghúzni a ravaszt.

- Ebben a vitában egyikőnk sem fog győzni - szögezte le a férfi, amire a nő hasonló makacssággal válaszolt:

- És egyikünk sem fog alulmaradni.

A férfi kurtán felnevetett, aminek száraz köhögés vetett véget.

- Igaza van.

A teremnek is beillő szoba végében elhelyezett magas fegyverszekrény felé nézett, majd feltolta magát a barna bőrfotelből, odasétált a szekrényhez, és kinyitotta az üvegezett ajtaját. Kiemelt egy puskát.

- Ezzel a puskával ejtettem el azt a szarvast. Ez volt a feleségem utolsó karácsonyi ajándéka. - Végigsimított a fegyver kékes csövén. - Amióta Debra meghalt, nem használtam.

Kerra meghatottan nézte az egykori katonatiszt el lágyult arcvonásait.

- Bárcsak ő is itt lehetett volna, amikor az interjút készítettük.

- Igen. Nem múlik el nap, hogy ne hiányozna.

- Milyen érzés volt neki, hogy Amerika hőiséhez ment férjhez?

- Ó, nagyon imponált neki - felelte kuncogva a férfi, miközben a fegyvert letámasztotta a szekrény és a fal közötti sarokba. - Csak minden másnap zsörtölődött velem, amiért a piszkos zoknimat a padlón hagytam, ahelyett hogy bedobtam volna a szennyeskosárba.

Kerra nevetett, de a gondolatai már az őrnagy fia körül jártak, aki nem csinált titkot abból, hogy nincs ínyére apja hírneve. Kerra viszont úgy érezte, tartozik neki azzal, hogy az őrnagy mellett őt is meghívja, vegyen részt a műsorban, ha

csak egy rövidke megjelenés erejéig is. Ám a férfi kerek perec visszautasította. *Hála istennek.*

Az őrnagy elsétált a beépített bárhoz.

- A sok beszédőtől megszomjaztam. Jólesne egy pohár ital. Maga mit szeretne?

- Nem kérek semmit. - Kerra felállt, és felvette a táskáját a széke mellől a földről, ahová letette. - Mihelyt a stáb visszaér, indulnunk kell.

Az őrnagy sült csirkéből és fűszeres mártásokból álló hideg vacsorát hozatott a nőnek és az ötfős produkciós stábnak egy helybeli étteremből. Miután mindent elfogyasztottak, egy órába telt, mire összepakolták a felszerelést. Kerra megkérte a többieket, tankolják meg az autót a közeli benzinkútnál, hogy elég legyen az üzemanyag a kétórás útra vissza Dallasba. Szeretett volna pár percre négyszemközt maradni az őrnaggal, hogy annak rendje és módja szerint köszönetét mondjon neki.

- Őrnagy úr, meg kell mondanom...

- Már elmonda, Kerra - vágott a szavába feléje fordulva az őrnagy. - Többször is. Nem szükséges újra elmondania.

- Lehet, hogy magának nincs szüksége rá, hogy újra hallja, de nekem szükségem van rá, hogy elmondjam - felelte a nő érzelemtől fátyolos hangon. - Kérem, fogadja szívből jövő köszönetemet a... nos, mindenért. Nem is tudom, hogyan tudnám méltóképpen kifejezni a hálámat. Nem találok rá szavakat.

- Szóra sem érdemes. Öröömre szolgált a látogatása - mondta a férfi hasonló ünnepélyességgel.

A nő rámosolygott, és egy lélegzetvételnyi szünet után megkérdezte:

- Néhanapján felhívhatom? Meglátogathatom, ha netán újra erre járnék?

- Nagyon jólesne.

Hosszan nézték egymást, szótlanul, de kölcsönösen mély érzelmről tanúskodó tekintettel. Aztán a férfi, hogy megtörje a szentimentális hangulatot, összedörzsölte a tenyerét.

- Biztos, hogy nem kér valamit inni?

- Nem, de használnám a fürdőszobát, ha megengedi. - A kabátját a széken hagyta, de a táskáját a vállára akasztotta.

- Tudja, merre van, ugye?

Negyedszerre járt a férfi házában, így már ismerte a járást. A nappali beillett volna egy miniatúr Texas-múzeumnak a kopott keményfa padlóra terített marhabőrökkel, a cowboyokat ábrázoló bronz Remington-reprodukciókkal, és a bútorokkal, amelyekhez képest az őrnagy fekvőfotelja bababútornak tetszett. A nagyszobából nyíló folyosón balra az első ajtó a női toalettbe vezetett, ámbár ehhez a finomkodó elnevezéshez a legkevésbé sem illett a hosszú szarvú texasi marhát formázó szappanadagoló.

Már a kezét szárította a mosdónál, és közben az arcát vizsgálta a fölötte lévő tükörben, megállapítva, hogy föl kell hívnia a fodrászát - talán érdemes lenne kicsivel erősebb melírozást csináltatnia az arca körül? -, amikor hallotta, hogy az ajtón megzörren a kilincs.

- Őrnagy? Visszajött a stáb? Rögtön jövök.

Az őrnagy nem válaszolt, jöllehet Kerra érezte, hogy van valaki az ajtó túloldalán. Visszatette a kéztörlőt a mosdó melletti falra szerelt fémkarikára, és éppen nyúlt a kézításkájáért, amikor meghallotta a dörrenést. *Bumbubum!* Azonnal eszébe jutott, hogy az őrnagy kivette a szekrényből a fegyvert, amit aztán elől hagyott a sarokba állítva. Ha épp most tette a helyére, és a puska véletlenül elsült... *Úristen!*

Az ajtóhoz ugorva megragadta a kilincset, de nyomban elkapta a kezét, amikor hallotta, hogy egy hang, nem az őrnagyé, azt kérdezi:

„Eddig hogy tetszik, hogy meg van halva?”

Kerra a szájára tapasztotta a tenyerét, hogy föl ne kiáltson elszörnyedésében. Súlyos lépteket hallott, amint körbejárják a nappalit. Egyvalaki? Kettő? Nehéz volt megállapítani, és a félelem amúgy is megfosztotta a józan ítélőképességétől. De sikerült megőriznie a lélekjelenlétét annyira, hogy kinyújtsa a kezét a villanykapcsoló után, és leoltta a lámpát. Lélegzetét

visszafojtva hallgatta, ahogy a léptek átvonulnak a leterített marhabőrökön, elérik a keményfa padlót, majd egyre fokozódó rémületére elindulnak a folyosón, megérkeznek a fürdőszoba ajtaja elé, és ott megállnak.

Amilyen hangtalanul csak tudott, elhátrált az ajtótól, a sötétben kitapogatta az utat a mosdó és a vécé mellett, míg végül elérte a falat. Megpróbálta némán venni a levegőt, de közben a szája szüntelenül egyetlen szóból álló hangtalan imát formált: *Kérlek; kérlek, kérlek.*

Az ajtó túlfelén álló ember el akarta fordítani a kilincs gombját, de azt kellett tapasztalnia, hogy az ajtó zárva van. Másodszor is megpróbálta, azután rángatni kezdte, hátha úgy kinyílik. A bezárt ajtó csak egyet jelenthetett a jövevény számára: az ajtó mögötti helyiségben van valaki.

Kerrát felfedezték.

Újabb léptek közeledtek futva a nappali felől. Megdöngették az ajtót, Kerra úgy képzelte, hogy egy puskatussal. Nem volt nála semmi, amivel védekezhetett volna fegyveres támadók ellen. Ha csakugyan lelőtték az őrnagyot, és ha rátörik az ajtót, akkor ő is meghal.

Ki kell innen menekülnie, méghozzá *azonnal.*

Háta mögött a kétrészes tolóablak kicsi volt, de csak ezen juthatott ki innen élve. Kitapogatta és nyitó helyzetbe fordította a ritkán megnyitott ablaktáblákat egymáshoz rögzítő zárat, majd ujjait az alsó tábla mélyedésébe illesztve, teljes erejéből fölfelé húzta az ablakszárnyat. Meg sem mozdult.

Bumbubum! A gyors egymásutánban felhangzó lövések szétroncsolták az ajtózárat, és miszlikbe forgácsolták a zárat tartó fát. Mivel tovább már nem volt értelme némának maradnia, Kerra zokogva, hangosan nyeldestea levegőt. *Kérlek, kérlek, kérlek,* nyüsztette tehetetlenségében, szabadításért könyörögve egy nála erősebb hatalomhoz.

Aztán minden maradék erejét összeszedve rántott egyet az ablakon, ami olyan hirtelen és váratlanul engedett, hogy egy pillanatra maga is meghökkent. Egy újabb erőszakos kísérlet

az ajtózár feltörésére fémdarabokat szakított ki belőle, amelyek jól hallhatón szétszóródtak a földön.

Kerra kilódította az egyik lábát az ablakpárkányon, majd kétrét görnyedt, hogy a szűk nyíláson kidugja a fejét és a vállát. Amikor sikerült, kivetette magát, és odakint lezuhant a földre. A vállára esett. Az éles fájdalomtól elállt a lélegzete. A bal karja érzéketlenné és használhatatlanná vált. A hasára fordulva jobb karjával felnyomta magát. Néhány tántorgó lépés után visszanyerte az egyensúlyát, és futásnak eredt. Hallotta, hogy mögötte beszakad a fürdőszoba ajtaja.

Puskalövés zúgott el mellette fülsiketítő robajjal, és eltalálta egy fiatal mesquitofa egyik felső ágát. Kerra futott tovább. Újabb lövés dördült, a golyó egy kötömbnek csapódott, amelynek a szilánkjai belefúródtak a lábába.

Hányszor lőnek még mellé, mire végül eltalálják?

Nem voltak városi fények, egyedül a holdsarló világított. A sötétben nehezebb volt őt célba venni, de ő is csak pár lépésre látott maga elé. Köveken, aljnövényzeten, egyenetlen talajon vakon bukdácsolva rohant.

Kérlek, kérlek, kérlek.

Aztán egyszer csak, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, megnyílt alatta a föld. Kapaszkodó után kapkodó keze csak a levegőt markolászta, miközben zuhant lefelé. Tehetetlenül vágódott a földhöz, aztán gurult, csúszott, zuhant tovább.

Első fejezet

HAT NAPPAL KORÁBBAN

Trapper gyakorlatilag kómában volt, amikor a kopogás elkezdődött.

- A fenébe - motyogta a feje alatt lévő díszpárnába. Amikor majd felkel, az arcán ott lesz a párna mintája. *Ha* felkel. Egyelőre mozdulni sem volt kedve, de még ahhoz sem, hogy kinyissa a szemét. Lehet, hogy a kopogást is álmodja. Vagy valahol a házban egy építómunkás kopogtatja a falat, mert szögeket keres benne. Vagy egy városi harkály? Mindegy. Ha nem figyel oda, előbb-utóbb talán elmegy.

De tizenöt másodpercnyi áldott csend után újra felhangzott a *kop-kop*.

- Zárva vagyok. Jöjjön vissza később - károgtá.

A következő három kopogás mintha sürgette volna.

Szitkozódva hanyatt fordult, a nyáltól nedves párnát keresztül hajította az irodán, és alsókarját a szeme elé emelte, hogy ne vakítsa el a nappali fény. Az ablakredőny nem volt teljesen lehúzva, és a réseken át bevilágító napfény vidám, keskeny csíkjaitól éles fájdalom lüktetett a szemgolyóiban. Fél szemét csukva tartva lelógatta a lábát a pamlagról, és lelépett a padlóra. Rögtön meg is botlott az ott hagyott csizmájában.

A nagylábujjával belerúgott a mobiljába, ami végigszánkázott a padlón, és becsúszott egy szék alá. Tartott tőle, hogy ha lehajolna érte, nem tudna újból felegyenesedni, így inkább hagyta, hadd maradjon ott, ahol van. Nem mintha olyan sűrűn csengett volna nála a telefon.

Tenyere tövét lüktető halántékához nyomva, fél szemét továbbra is csukva tartva sikerült elnavigálnia az irodája túlsó feléig anélkül, hogy beleütközött volna a fém iratszekrény alsó fiókjába. Valami miatt, amire már nem emlékezett, a fiók kihúzva maradt.

Az ajtó felső felének tejüvegén keresztül látott egy alakot,

amint épp emelte az öklét, hogy újra bezörgessen. Hogy elejét vegye a kopogás keltette újabb szenvedésnek, gyorsan elhúzta a reteszt, és résnyire kinyitotta az ajtót.

Két másodperc alatt felmérte a nőt.

- Rossz helyre jött. Egy emelettel följebb. Az első ajtó a lifttől jobbra.

Már épp becsukta volna a bejárati ajtót, amikor a nő megszólalt:

- John Trapper?

A francba. Elfelejtett egy megbeszéltnél időpontot? Megvakarta a feje búbját, ott, ahol még a hajtöve is fájta.

- Mennyi az idő?

- Negyed egy.

- Milyen nap van ma?

A nő nagy levegőt vett, majd a válasszal együtt lassan kiengedte:

- Hétfő.

Trapper végignézett rajta előbb föl, aztán le, majd vissza a nő arcára.

- Ki maga?

- Kerra Bailey vagyok.

A név nem rémlett, de ebben az állapotában ez még nem jelentett semmit.

- Nézze, ha a parkolóóráról van szó...

- A ház előtt lévőre gondol? Arra, amelyik szét lett lapítva?

- Kifizetem a csereórát. Minden más kárt is megtéríték. Ott kellett volna hagynom egy papírt, de nem volt nálam semmi, amivel...

- Nem a parkolóóra miatt vagyok itt.

- Ó. Hmm. Megállapodtunk egy időpontban?

- Nem.

- Nos, nekem most nem alkalmas, Ms... - Elfelejtette.

- Bailey. - Ugyanolyan türelmetlen hangsúllyal mondta, mint az imént azt, hogy: *Hétfő*.

- Értem. Ms. Bailey. Hívjon fel, és keresünk egy időpontot...

- Fontos, hogy beszélhesek önnel, inkább előbb, mint

később. Bejöhetnek? - intett a nő az ajtóra, amelyet Trapper továbbra is csak résnyire nyitott meg.

Egy ilyen külsejű nőt nagyon nem szívesen utasított vissza, bármiről legyen is szó. De a fenébe is. A feje nehéz volt, mint egy tekegolyó, begombolatlan ingének két szárnya szabadon lifegett. Remélte, hogy a sliccén a cipzár fel van húzva, de ha mégsem, nem merte megkockáztatni, hogy az ellenőrzésével felhívja rá a figyelmet. A szájszagától még egy falióra is megállt volna.

Vetett egy pillantást a háta mögötti rendetlenségre: a zakója és a nyakkendője egy székes támláján lógott; a csizmája a pamlag előtt, az egyik állva, a másik az oldalára dőlve; egy fekete zokni a fotel karfájára dobva, a párja isten tudja, hol hever; egy üres Dom-palack minden pillanatban a legurulással fenyegetve egyensúlyozott az íróasztala sarkán.

Zuhanyoznia kellene. Még inkább pisilnie.

De leginkább ügyfelek, *valódi* ügyfelek kellenének, és erre a nőre nagy betűkkel van ráírva, hogy „pénz”. A kézitáskájára szó szerint. Akkora volt, mint egy kisebb bőrönd, és csak úgy virított rajta a tervező monogramja. De még ha az eggyel feljebb lakó adószakértőhöz jött is, bizonyára a lecsúszottak közül való, ha így alászállt a szegénynegyedbe.

És ugyan ki mondhatott volna róla valaha is olyat, hogy nem segít egy bajba jutott hölgyön?

Hátrébb lépett, kitérte az ajtót, és intett az íróasztallal szemben lévő két egyenes hátú székes felé. A sarkával berúgta az iratszekrényt nyitva maradt fiókját, és még így is a nőt megelőzve, épp idejében ért az íróasztalhoz, hogy eltüntesse róla a kínai kaja üres, de bűdös ételdobozát és a *Maxim* legfrissebb számát. A címlapképet a tíz kedvence közé sorolta, de nem biztos, hogy a nőnek tetszene.

A nő leült az egyik székre, és a táskáját rátette a másikra.

Miközben Trapper az íróasztal mögé került, begombolta az inge középső gombját, és egyik kezével végigsimított a száján és az állán, hogy nem maradt-e rajta holmi gusztustalan nyálfolat. Ahogy lehuppant az irodai székebe, elkapta a nő

pillantását, amit a gravitációval dacoló pezsgőspalackra vetett. Gyorsan felmarkolta az asztal sarkáról, és finoman, hogy ne koppanjon, beleeresztette a papírkosárba.

- Egy cimborám megházasodott.

- Tegnap este?

- Szombat délután.

A nő felvonta az egyik szemöldökét.

- Nagy esküvő lehetett.

A férfi vállat vont, és hátradőlt a székbén.

- Ki ajánlott engem?

- Senki. A weboldalán láttam a címét.

Trapper már el is felejtette, hogy ilyenje is van. Hetvenöt dollárt fizetett egy fiatal kollégájának, hogy csinálja meg, amit kell, és legyen egy internetes weboldala. Akkor foglalkozott vele utoljára. A nő volt az első ügyfél, akit a weboldala hozott neki. Holott úgy nézett ki, mint aki nála sokkal különbet is megengedhetne magának.

- Elnézést kérek, amiért előzetes megbeszélés nélkül jöttem el magához - kezdte a nő. - Többször próbáltam hívni ma reggel, de mindig a hangpostára kapcsolt a telefonja.

Trapper a szék felé pillantott, amely alá becsúszott a mobilja.

- Levettem a hangját, amikor az esküvő elkezdődött. Nyilván elfelejtettem visszahangosítani. - Amilyen diszkréten csak tudott, megemelkedett ültében, hogy könnyítsen valamelyest a hólyagja feszülésén, de hiába. - Nos, jobb későn, mint soha, Ms. Bailey. Azt mondta, hogy fontos dologról van szó. Mit tehetek önért?

- Szeretném, ha közbenjárna az érdekemben, és rábeszelné az apját, hogy adjon nekem interjút.

A férfi egy pillanatra meghökkent. Mondhatta volna, hogy: *Megismételné? Vagy: Tessék? Vagy: Bocsánat, nem értettem, mit mondott.* De a nő tökéletesen érthetően beszélt, ezért ezt válaszolta:

- Ez valami ócska vicc akar lenni?

- Nem.

- Ki vette rá erre az egészre? Komolyan kérdezem.

- Senki, Mr. Trapper.

- A sima Trapper is megteszi, de mindegy is, minek szólít, mert ezek után nincs mit mondanunk egymásnak. - Felállt, és elindult az ajtó felé.

- Még meg sem hallgatott.

- De. Meghallgattam. És most, ha megbocsát, el kell mennem vizelni, és ki kell aludnom a másnaposságomat. Kifelé menet csukja be maga után az ajtót. A környéket ismerve csak remélni merem, hogy mire visszaér, a kocsija még ott lesz, ahol hagyta.

Az üres előtéren át mezítláb kivonult a szobából a férfivécébe. Miután könnyített magán a piszoárnál, a mosdóhoz ment, és megnézte magát a homályos, karcos falitükörben. Egy halom kutyaszar semmi sem volt hozzá képest. Lehajolt, és markát a csap alá téve addig ivott, amíg már nem érezte az égő szomjúságot, aztán a fejét dugta be a csap alá. Lerázta a vizet a hajáról, és néhány papírtörülközővel megtörölte az arcát. Egy újabb lépést téve a tiszteletre méltó külső felé, útban vissza az irodájába begombolta az ingét.

A nő még mindig ott volt. Ami nem lepte meg túlságosan. Olyan fajtának látszott, aki nem adja fel egykönnyen.

Mielőtt kiutasíthatta volna, a nő megszólalt:

- Miért ellenzi, hogy az őrnagy interjút adjon?

- Ami engem illet, a dolog se nem oszt, se nem szoroz, de nem fog interjút adni, és ezt maga is tudta, különben nem jött volna el hozzám, mert én vagyok a legutolsó ember a világon, aki rá tudná őt venni bármire.

- De miért?

Trapper felismerte az ügyesen elhelyezett csapdát, és nem lépett bele.

- Hadd találgassak. Én vagyok az utolsó esélye? - A nő arckifejezése felért egy beismeréssel. - Hányszor kérte magát az őrnagyot, mielőtt eljött hozzám?

- Tizenháromszor hívtam fel telefonon.

- És ő hányszor csapta le a telefont?

- Tizenháromszor.

- Faragatlan fráter.

- Nyilván családi vonás - mormolta a nő.

- Ez az egyetlen közös vonás bennünk - mosolyodott el Trapper. Egy percig elnézte a nőt. - Elismerésre méltó a szívóssága. A legtöbben jóval hamarabb feladták volna. Kinek dolgozik?

- Egy saját tulajdonú és üzemeltetésű hálózatnak Dallasban.

- A tévének dolgozik? Dallasban?

- Újsághírek alapján készítetek sztorikat. Olyanokat, amik minden embert érdekelnek. Egyik-másik bekerül a hálózat vasárnap esti hírműsorába.

Trapper tudott a műsorról, de emlékezte szerint egyet sem látott belőle. Azt biztosra vette, hogy a nőt sohasem látta, még a helyi csatornán sem, különben emlékezne rá. Egyenes szálú, fényesen csillogó barna haj, az arca mellett szőkébb sávokkal. Nagy, barna őzike szempár. A bal szeme külső sarkától kissé távolabb egy ugyanolyan csokoládébarna anyajegy, mint a szeme színe. Arcbőre hamvas, az ajka telt, pirosas, és Trappernek nehezebbre esett levenni róla a tekintetét.

De megtette.

- Sajnálom, de hiába fáradt ide.

- Mr. Trapper...

- Csak az idejét vesztegeti. Az őrnagy évekkel ezelőtt visszavonult a nyilvánosságtól.

- Három éve, hogy pontosak legyünk. És nem egyszerűen visszavonult, hanem elzárkózott a nyilvánosság elől. Mit gondol, miért?

- Gyanítom, már rosszul volt attól, hogy beszéljen a dologról.

- És maga?

- Én már jóval korábban rosszul voltam tőle.

- Maga hány éves volt akkor?

- A robbantáskor? Tizenegy. Ötödikes diák.

- Bizonyára hatással volt magára az, hogy az édesapja

hirtelen híresség lett.

- Nem igazán.

A nő egy percig szótlánul figyelte, aztán halkán megszólalt.

- Az nem lehet. Éppolyan drámai hatással lehetett a maga életére is, mint az apjáéra.

Trapper fél szemmel a nőre sandított.

- Tudja, hogy hangzik ez? Úgy teszi fel a kérdéseket, mintha *engem* akarna meginterjúvolni. Ebben az esetben óriási peche van, mert én nem fogok beszélni sem az őrnagyról, sem magamról, sem az életemről. Soha. Senkinek.

A nő benyúlt a túlméretezett táskájába, és elővett egy nagy méretű fényképmásolatot, letette az íróasztalra, és a férfi elé tolta.

- Láttam - mondta Trapper, és egy pillantást sem vetve rá, visszatolta a képet. Másodjára is felállt, elment az ajtóhoz, kinyitotta, és csípőre tett kézzel, várakozón megállt mellette.

A nő tétovázott, aztán megadóan felsóhajtott, a vállára akasztotta a táskáját, és az ajtóhoz lépett.

- Rossz pillanatát fogtam ki.

- Nem, ez a pillanat éppolyan jó, mint bármelyik másik.

- Elképzelhető, hogy találkozik velem később, miután már volt ideje, hogy... - tett egy mozdulatot, utalva a férfi siralmas állapotára - ...hogy jobban érezze magát? Nagy vonalakban elmondhatnám, mit szeretnék csinálni. Megbeszélhetnénk vacsora közben.

- Nincs miről beszélgetnünk.

- Én fizetek.

A férfi megrázta a fejét.

- Mindenesetre köszönöm.

A nő beharapta az arcát, mintha azt mérlegelné magában, hogy melyik taktikát vesse be a férfi meggyőzésére. Trapper előállhatna valami tisztességtelen ajánlattal, de ő nem menne el olyan messzire, vagy ha mégis, a férfi utána továbbra is nemet mondhat a kérésére. Utoljára még egyszer körülnézett az irodában, majd mutatójja hegyét végighúzta az ajtó tejuvegére ragasztott felirat alatt:

- Magánnyomozó.

- Az van odaírva.

- Az a foglalkozása, hogy kinyomozzon dolgokat, megoldjon rejtélyeket.

Trapper szívott egyet az orrán. Ez volt a korábbi foglalkozása. Manapság síró asszonyok keresték meg azzal, hogy derítse ki, a férjük csakugyan megcsalja-e őket. Dupla honorárium járt azért, ha sikerült fotókat is készítenie. Zaklatott szülők fizettek, hogy kerítsen elő hazulról elszökött tinédzsereket, akiket aztán rendszerint eldugott sikátorokban talált meg, ahol heroinért cserébe szoptak. Azt a munkát, amit végzett, nem nevezte volna rejtélyek megoldásának. De nyomozásnak sem, ami azt illeti. A nőnek azonban azt felelte:

- Fort Worth saját Sherlock Holmesa.

- Van állami engedélye?

- Ó, hogyne. Van fegyverem, hozzá golyók és minden.

- Van nagyítója is?

A kérdés zavarba ejtette, mert a nő nem úgy kérdezte, mint aki viccel. Komolynak látszott.

- Minek?

A duzzadt, rózsás ajkak talányos mosolyra húzódtak.

- Találja ki.

Tekintetét egy másodpercre sem fordítva el a férfi szeméről, benyúlt a táskájába, és az egyik belső zsebéből kivett egy névjegyet. Nem adta oda Trappernek, hanem bedugta a tejüveg tábla és az ajtókeret közötti részbe, a férfi foglalkozását jelző stencilezett felirat mellé.

- Amikor meggondolja magát, itt találja a telefonszámomat.

Majd ha fagy a pokolban.

Kihúzta a névjegyet a résből, behajította a szemétládába, és bevágta az iroda ajtaját a nő mögött. Ideje hazamenni, gondolta, hogy kényelmesebb helyen aludhassa ki a maradék másnaposságát, lekapta hát a zoknit a pamlag kartámlájáról, és elindult, hogy megkeresse a másikat, jó néhány idegesítő perc és válogatott káromkodások után az egyik csizmájában találta meg. Miután mindkét zokniját felhúzta, eszébe jutott,

hogy bevesz egy aszpirint, csak aztán folytatja az öltözködést. Visszabaktatott az íróasztalához, és abban a reményben, hogy talál benne egy ott felejtett doboz fájdalomcsillapítót, kihúzta a középső fiókját.

Az a nyavalyás fotó ott volt az orra előtt, muszáj volt ránéznie.

De akár ránézett, vagy bármi módon tudomást vett róla, akár még a létezését is tagadta, igazán sohasem szabadult tőle. Hazudott Kerra Bailey-nek. Azok után, hogy huszonöt éve ez a fotó bejárta a világot, az élete örökre megváltozott.

Lehuppant az íróasztalánál a székébe, és ránézett az elátkozott képre. Fájt a feje, viszketett a szeme, ki volt száradva a toroka és a szája. De noha tudta, hogy mazochizmus, kinyújtotta a kezét, és közelebb húzta magához a fotót.

Az elmúlt negyedszázad alatt a világ minden lakója legalább egyszer látta. Az adott pillanatban a legmeghatározóbb, díjnyertes fotók között ez is ott volt az Iwo Jimán felemelt zászló, az európai győzelem napján a Times Square-en az ápolónőt megcsókoló tengerész, a napalm elől meztelenül rohanó vietnámi kislány, a Világkereskedelmi Központ kigyulladó és összeomló ikertornyai mellett.

De a Pegasus Hotel felrobbantása Dallas belvárosában még a 9/11 előtt történt. A város egy jellegzetes épületének 197 emberéletet követelő, és mintegy száz súlyos sebesültet hátrahagyó lerombolása óriási megrázkódtatást okozott a városnak, amely még ki sem heverte teljesen a Kennedy-gyilkosságot.

Franklin Trapper őrnagy maroknyi kinnal-keservvel vánszorgó túlélőt vezetett ki az üszkös romok közül a biztonságba.

Egy fotós, aki az egyik dallasi újságnak dolgozott, épp egy almás-mandulás sütit evett az íróasztalánál, amikor az első bombák felrobbantak. A légnymástól megsüketült. Az épület rázkódott, és az íróasztala alatt repedések jelentek meg az aggregált padlón. Az ablakok sorra kitörték. De akár egy öreg

tűzoltóló, szokva volt hozzá, hogy rögtön induljon oda, ahol valami katasztrófa történt. Felkapta a fényképezőgépét, lerohant három sor tűzlépcsőn, és miután kijutott a lap székházából, egyből arra vette az irányt, ahonnan az ég alját már beborító fekete füstöt felszállni látta.

A vészhelyzetben segítséget nyújtókat is megelőzve ért a rémület és fejetlenség helyszínére, és mindjárt hozzáfogott a fotók, köztük a később ikonikussá vált kép készítéséhez: Franklin Trapper, az amerikai hadsereg nemrégiben nyugalmazott tisztje, egy siralmas látványt nyújtó kábult, megperzselődött, vérző, fulladozó emberekből álló csoport élén, karjában egy kisgyermekkel, nyomában egy kabátjába kapaszkodó nővel és egy rá mint mankóra támaszkodó, a lábszárán nyílt törést szenvedett férfival kilép a füstölgő épületből.

Az időközben elhunyt fotós Pulitzer-díjat kapott ezért a képéért. A hősi tett, amelyet sikerült filmszalagra rögzítenie, egy pillanat alatt meghozta neki és a képe számára a halhatatlanságot. És, mint azt Trapper jól tudta, a halhatatlanság kurvára örökre szól.

A kép mögötti történetre és a rajta szereplő emberek kilétére egészen addig nem derült fény, amíg azok, akiket kórházba vittek, nem kerültek olyan állapotba, hogy el tudják mesélni, mit éltek át. Mire a történetek napvilágot láttak, Trapperék Dallas külvárosában lévő házának előkertjében már ott táborozott a média. Az őrnagyot - mert mint kiderült, az volt - kikiáltották a bátorság és az önfeláldozás nemzeti hőséne. Ama bizonyos 1992-es napot követően számtalan beszédet tartott a nyilvánosság előtt. Megkapott minden kitüntetést és díjat, amit csak lehetett, és több ilyen alapítottak és neveztek el róla. Az egymást követő kormányok rendre meghívták a Fehér Házba. Az állami díszvacsorákon bemutatták a meghívott külföldi méltóságoknak, akik tisztelettel adóztak a bátorságának.

Idővel új katasztrófák új hősokeket teremtettek. Az oklahomai bombázáskor egy tipegő korú kisgyereket kimentő tűzoltó egy

időre elhomályosította az őrnagy hírnevét, de hamarosan visszakerült a tévés talkshow-k vendéglistáira és a vacsora utáni hivatásos szpikerek körébe. Szeptember 11-e új alkalmat kínált arra, hogy véletlenszerű hőstettét összevessék azzal, amit névtelen hősök nap mint nap véghez visznek. Több mint két évtizeden át meg tudta őrizni története időszerűségét és jelentőségét.

Majd három évvel ezelőtt egyik pillanatról a másikra abbahagyta az egészszet. Azóta visszavonultan élt, kerülve a rivaldafényt, és visszautasítva minden nyilvános megjelenésre és interjúra vonatkozó felkérést.

A legendája azonban tovább élt. Újságírók, életrajzírók és filmproducerek bukkantak fel újra meg újra, remélve, hogy a vele töltött idő meghozza számukra a nagy kiugrás lehetőségét. Ezt az időt sohasem adta meg nekik.

Mindmáig senki sem kérte Trapper segítségét ahhoz, hogy bebocsátást nyerjen híres apjához. Kerra Bailey vakmerősége kimondottan sértő volt. De a fene essen belé, amiért felpizkálta a kíváncsiságát azzal a nagyítóra tett megjegyzésével. Mi olyat láthatna azon a fotón, amit nem látott már legalább tízezerszer?

Nem vágyott másra, csak egy forró zuhanyra, egy aszpirinre, az ágyára és egy puha párnára.

- Basszus. - Kinyitotta a középső fiókot, és ahelyett, hogy a Bayer aszpirines üveg után matatott volna, ujjai eltapogatóztak a fiók legmélyére, ahol megtalálták a rég elfeledett nagyítót.

Négy órával később még mindig az íróasztalánál ült, bűdösen, fejfájósan, kízóan viszkető szemmel. Ám ezen kívül minden más megváltozott.

Letette a nagyítót, mind a tíz ujjával beletúrta a hajába, és a két tenyere közé fogta a fejét.

- A kurva életbe!

Második fejezet

- Gringók a neve, úgyhogy pont magának való hely.

John Trapper megjegyzése kellőképpen rosszindulatú volt, de a rövidre fogott telefonhívás után, amelyben megadta neki a találkozás helyét és időpontját, Kerra az irodában viselt nadrágkosztüm helyett ezúttal farmernadrágot és skót kockás gyapjúponcsót viselt.

Remélte, hogy Trapper legalább lezuhanyozott azóta.

Korán ért az étterembe, feliratkozott az asztalra várakozók listájára, és egy olyan székre ült a bárpultnál, ahonnan látta a bejáratot. Bízott benne, hogy lesz alkalma alaposabban megnézni a férfit, mielőtt az észrevenné őt. Ám abban a pillanatban, ahogy belépett, mintha csak radar lenne beleépítve, a fickó rögtön rá szegezte egészen sajátos árnyalatú kék szemét. Talán acélkék. Neonfényű. És ezzel a kéken sugárzó szemével ellenségesen fürkészte őt.

A hosztesz üdvözölte, mire Trapper szája mosolyra húzódott, és mondott valamit, amitől a nő halkán elnevette magát. Aztán fejének apró mozdulatával Kerrára mutatott. Trapper bólintott, és elindult feléje.

A férfi a gyűrött öltönytádrágot, amelyben nyilvánvalóan aludt, térdben egészen elvékonyodott anyagú farmerra cserélte, a nadrág rojtosra kopott széle lelógott a cowboy-csizmája szárára. Fekete bőrdzsekije alatt, a farmernadrágján kívül viselt westernszabású fehér ingén gombok helyett gyöngyszemek sorakoztak.

Amikor odaért, egy szót sem szólt, csak megállt, és lenézett a nőre. Nem volt frissen borotválva, de zuhanyozott. Szappan és bőr szagát árasztotta. Sötét haja tisztán csillogott, de nem próbálta megzabolázni, a sűrűn nőtt göndör tincsek éppoly ziláltan meredeztek, mint aznap délelőtt. *Miért bánik mostohán egy ilyen jó anyaggal?* - gondolta önkéntelenül Kerra.

Egyre csak bámulták egymást, amíg a csapos oda nem ment.

- Hozok a hölgynek egy margaritát jéggel. Magának mi legyen, cowboy?

- Egy Dos Equist legyen szíves.

- Vigyem az asztalukhoz?

- Az jó lesz. Kösz - felelte Trapper, mielőtt a nő megszólalhatott volna.

Kerra könyökét marokra fogva lehúzta őt a bárszékről, és a hosztesz felé irányította, aki két, felüljárót jelző tábla méretű étlappal a kezében várt rájuk, és elvezette őket egy kétszemélyes asztalhoz.

- Van esetleg szabad bokszuk? - kérdezte Trapper. - Ahol hallhatjuk a saját gondolatainkat? - Behízelt mosollyal nézett a nőre, aki visszamosolygott rá, és már indult is az étterem hátsó, félhomályos részébe, ahová kevésbé hatolt el a mexikói zenészek harsogó muzsikája.

- Tart még a másnapossága? - kérdezte Kerra, mihelyt leültek egymással szembe.

- A sör jót fog tenni.

- Gyakran szokta leinni magát?

- Közel sem elég gyakran.

Hogy ne kelljen a férfi ellenséges tekintetét látnia, Kerra körülnézett a mennyezetről lelógó karácsonyi fényfüzérékkel díszített helyiségben, és közben megpróbált valami semleges társalgási témát találni, amivel enyhíthetné a feszültséget.

- Mikor költözött Dallasból FortWorthbe?

- Amikor Dallas akkora lett, hogy már nem látott el a saját seggéig.

Nem a témával van a baj, állapította meg Kerra. A férfival.

Bármit mond, fel fogja bosszantani vele. Mire a felszolgálónő meghozta az italaikat, már tudta: a legokosabb, ha félreteszi a szívélyeskedést, és rögtön a tárgyra tér.

- Látta?

- Különben nem lennék itt.

- Tényleg megnézte nagytítóval?

Mielőtt Trapper válaszolhatott volna, egy másik felszolgálónő lépett az asztalukhoz egy kosárka tortillacsipsszel és egy tálka salsával, azaz fűszeres paradicsomszósszal.

- Rendelnek? - kérdezte.

Kerra a méretétől elbátortalanodva kinyitotta az étlapot, és tekintetét végigfuttatta az első oldalon.

- Túl sok minden - mormolta.

- Eszik húst?

A férfi ezt úgy kérdezte, mintha nemleges válasz esetén büntetést érdemelne. A nő biccentett. Trapper elvette tőle az étlapot, és a sajátjával együtt odaadta a pincérnőnek.

- Dupla fajita, fele csirke, fele marha, az összes körítéssel, a tortillák fele-fele arányban, és én még kérek hozzá egy marhahúsos enchiladast is, a tetején chilivel. Queso mehet bele, de a rancheróval ne is próbálkozzanak. - Azzal rámosolygott a nőre, kacsintott, és hozzátette: - Kérem.

Miután a negédesen mosolygó pincérnő elment, Trapper összefont alsókarjával letámaszkodott az asztalra, és Kerra felé hajolt. Semmi mosoly, semmi kacsintás.

- Két dolgot szeretnék megtudni magától.

- Csak kettőt?

- Miért jött el hozzám?

- Úgy gondolom, az ok nyilvánvaló. Maga az egyetlen élő rokona.

- Nos, ami talán nem nyilvánvaló, legalábbis a maga számára, ő keservesen csalódott bennem. Ha arra számít, hogy a közbenjárásom révén eredményt ér el nála, akkor nagyon téved. Ha beleavatkozom az ügybe, azzal valójában csak ártok magának.

- Ezt a kockázatot vállalnom kell. Nincs más választásom.

- Hogy érti ezt?

- A házánál tilos tábla van kitéve. Ha bejelentés és kíséret nélkül állok az ajtaja elé, letartóztathat birtokháborításért, még mielőtt bemutatkozhatnék neki. De ha maga velem van...

- Akkor kétszer olyan gyorsan rúgja ki onnan.

- Nem teheti. A maga neve rajta van a közjegyzői okiraton. Amikor az édesanyja meghalt, az ő része az apját mellőzve közvetlenül magához került. Maga a birtok társ- tulajdonosa.

A férfi mérgesen kikapott egy csipszet a kosárból, beletunkolta a salsába, bedobta a szájába, és miközben rágta, egyre a nő arcát vizslatta.

- Látom, készült.

- Jól látja.

- Mit remél, mit ér el azzal, hogy elérulta a titkát?

- Elérni?

- Ugyan. Épp részeg voltam, de ostoba nem vagyok.

- Ez a második dolog, amit tudni szeretne? Hogy mit remélek *elérni*?

- Nem. Azt már kitaláltam.

- Kétlem.

- Meg akarja rengetni a világot.

Ekkor újra megzavarták őket: a felszolgálónő letett az asztal közepére egy tál forró grillezett húst, majd körülrakta a köretnek szánt mellékfogásokkal. Kerra elhárította a férfi ajánlatát, hogy megosztja vele az enchiladast, de mindketten összehozták a tányérjukon a saját fajtájukat.

- Finom - mondta Kerra az első falat után.

- Gyakrabban kéne eljárnia Cowtownba. Dallasban csak afféle Tex-Mexet kap gombával. -Trapper megtörölte a száját a szalvétájával. - Akkor hát lássuk, mi a másik dolog, amit tudni szeretnék.

- Hallgatom.

- Mióta ül ezen az ügyön?

- Egy ideje.

- Egy ideje. Elég tág fogalom. Most miért vette elő?

- Nem olyan hirtelen támadt ötlet, mint amilyennek látszik
- felelte a nő. - Hónapok óta próbálok kapcsolatba lépni az
őrnaggyal. Ő nem volt hajlandó rá, most meg már kifutok az
időből. Most vasárnap lesz a robbantás huszonötödik
évfordulója. Tökéletes időzítés. Óriási dolog lenne a tévében.

- Óriási nézettség, meg a többi szarság.

- Lehet, hogy magának szarság, Mr. Trapper, de nekem
nem az.

- Csak simán Trapper. - Egy darabig szótlánul evett, aztán
megszólalt: - Ugye tudja, hogy hat nap múlva lesz vasárnap?

- Ketyeg az óra. Amikor az őrnagy tegnap tizenharmad-
szorra is lecsapta a telefont, elmentem magához. Kétségbe
vagyok esve.

A férfi abbahagyta az evést.

- Na, így már értem, mi vette rá, hogy bekopogjon az
irodám ajtaján. A kétségbeesés. - Hogy a nő nem tagadta,
megvető hangot hallatott, és folytatta az evést. - Csak
ismételni tudom, mondhatok bármit, nem fog hatni rá.

- Világos. Csak a küszöbéig kísérjen el. Ha addig eljön, a
többit már megoldom.

A férfi lecsapta a villáját a tányérra, és úgy nézett fölötte
Kerrára, hogy annak kényelmetlenül melege lett a ruhájában.
Rögtön nyúlt is a margaritájáért, és beleszürcsölt a pohár sós
peremén keresztül.

- Mennyi időbe telt?

- Úgy érti, hogy kitaláljam?

A nő bólintott.

- Tovább tartott, mint kellett volna. Kijöttem a gyakorlatból.

A margarita lórúgással felérő ereje ellenére Kerra ivott még
egy kortyot, hogy bátorságot merítsen. Síkos terephez
közeledett. Vagy még találhatóbb megfogalmazásban: az
oroszlánketrec rácsai között kilógó farok húzgálására készült.

- Találtam pár dolgot magáról az interneten.

A férfi először nem tett semmit, ami arra vallott volna,
hogy hallotta a megjegyzését. Megrágta a falatot, leöblítette
egy korty sörrel, majd ránézett Kerrára. Kék láng lobbant a

szemében.

- Ne tartson bizonytalanságban.
- Az ATF alkalmazásában állt.
- Ühüm.
- Öt évig.
- És hét hónapig.
- Mielőtt a dührohama miatt kirúgták.
- *Kiléptem.*

A felszolgálónő arra haladtában megállt, és megkérdezte, hozzon-e nekik valamit. Trapper megköszönte, és Kerráról le nem véve a tekintetét, gyorsan megrázta a fejét.

Miután a pincérnő továbbment, Kerra folytatta:

- Ma azt mondta nekem, hogy az őrnagy egyik napról a másikra támadt hírneve nem volt hatással az életére. Pedig volt, ugye?

- Igen. Óriási hatással volt rá. Én voltam az egyetlen gyerek az osztályban, aki a Cowboyok hazai meccsire a felezővonal magasságába szóló jegyet kapott. Párszor még a tulajdonosok lakosztályába is meghívtak bennünket.

- Ha a Pegasus nem befolyásolta, akkor miért választott olyan pályát, amely egy bombák és robbanószerkezt felderítésével foglalkozó szövetségi irodánál végzett munkát jelentett?

- A csoportos biztosítás miatt. A legtöbb kínálatban nem szerepel a fogászati biztosítás.

- Kérem, ne viccelje el a dolgot - húzta össze a nő a szemöldökét. - Komolyan beszélek.

- Én is - suttozta dühösen a férfi. - Ne kérdezzessen. Erről nincs mit mondanom magának.

- Akkor miért hívott el erre a ma esti találkozóra? - Erre nem volt a férfinak kész válasza. *Gól!* Kerra gondolatban lepacsizott magával. - Maga a hivatása és a hajlama szerint is nyomozó. Szeret rejtvényekkel foglalkozni, és nem viseli el, ha valamelyik megoldatlan marad. Amikor szövetségi rendőrként az ATF alkalmazásában állt, fáradhatatlanul harcolt az alkohol-, dohány- és fegyvercsempészekkel,

egészen addig, amíg fel nem derítette az ügyet, és meg nem találta a bűnösöket. Fegyelemsértés miatt engedték elmenni, nem a képesség vagy a kezdeményezőerő hiánya miatt.

- Ejha! Ahhoz képest, hogy mindössze pár órája látott életében először, imponálóan sokat tud. Vagy legalábbis azt képzelem.

- Tudom, hogy kíváncsivá tette a lecke, amit ma feladtam magának. Azt is tudom, hogy annak, amit felfedezett, sokkal nagyobb a jelentősége, mint amire számított. Nem így van? Trapper! Javítson ki, ha tévedek.

A férfi nem válaszolt, csak kortyolt egyet a söréből, és akkor sem szólt, amikor a pincérfiú az asztalukhoz lépett, hogy elvigye a tányérjaikat. Mihelyt a felszolgálónő meghozta, Kerra a hitelkártyájával rendezte a számlát.

Mindeközben ellenséges csend telepedett közéjük. Amikor ismét egyedül maradtak, Kerra megcsörgette a jégkockákat a poharában. Aztán megfogta a lime-szeletet, és körözni kezdett vele a pohár peremén. Amikor újra felnézett Trapper-re, látta, hogy a tekintete követi a keze mozgását, és ettől... furán érezte magát. Az asztal alatt az ölébe ejtette a kezét, és várt pár pillanatig, amíg összeszedi magát.

- Miért volt dühös?

- Mikor?

- Amikor kirúgták.

- *Kiléptem.*

- Mielőtt kirúghatták volna. Miről volt szó?

- Ezt a részt nem nyomozta ki?

- A részletekhez nem értem hozzá.

- Ahogy más sem - mormolta az orra alatt a férfi. Aztán kinyújtotta a lábát az asztal alatt, és újra előrehajolt. - A megszokotthoz képest tényleg más voltam aznap, amikor leléptem. Megmondtam a főnökömnek, hogy hova tegye a munkáját.

Kerra ezt nagyon is el tudta hinni. A férfi most olyan volt, mintegy kígyó, amelyik lelapul, mielőtt támadna.

- Szerintem magának még mindig vannak dührohamai.

- Vannak. Mindent elsöprő erejűek. És a leggyorsabban az tud kiakasztani, ha olyasvalaki kezd ki velem, aki nagyon ravasznak és okosnak hiszi magát. Miért nem mondta el rögtön, egyenesen?

- Tényleg megnézte nagyítóüveg alatt?

Trapper a gúnyos hang hallatán összevonta a szemöldökét, és fejével a nő pohara felé intett.

- Meg fogja inni azt?

- Nem.

A férfi felvette a poharat, felhajtotta a maradék margaritát, majd mutatta, hogy induljanak. Széles tenyerét hátulról a nő derekára téve kikormányozta a zsúfolt étteremből. Kerra úgy érezte magát, mint akit akarata ellenére terelnek, de nem csinált ügyet belőle; nem akarta a férfi tudomására hozni, hogy egyáltalán megérezte a tenyere érintését. Amikor elhaladtak a hosztesz pultja előtt, a fiatal nő álmodozó tekintetét Trapperre függesztette, és jó éjszakát kívánt nekik. Az ajtón kilépve Kerra mélyet lélegzett, hogy ellensúlyozza a tequila hatását.

- Köszönöm a vacsorát - szólalt meg a férfi.

- Egészségére.

- Hol van a kocsija?

- Nem állapodtunk meg semmiben.

- A fenét nem. Hol van a kocsija?

- Überrel jöttem ide. - A férfi elővette a telefonját a dzsekije zsebéből, és előhívta az appot. - Tudok magamnak kocsit rendelni.

Trapper a tiltakozásra ügyet sem vetve megkérdezte, hol lakik. Kerra megmondta a lakáscímét, a férfi pedig megrendelte az autót.

- Két perc, és itt lesz. Ralph, egy ezüstsínű Toyotában. Várjuk meg ott, ahol nem fúj a szél.

A könyökénél fogva elvezette Kerrát az épület sarkáig.

- Itt jobb - mondta Kerra a poncsó alatt reszketve. - Lehúlt a levegő...

Elakadt a szava, amikor a férfi kétoldalt a vállára tette a

kezét, és nekidöntötte az épület téglafalának. Mielőtt magához térhetett volna a döbbenetből, Trapper közel hajolt hozzá, és Kerra már egyáltalán nem érezte a hideget. Nem is annyira őellene küzdött, mint inkább az ellen, amit a férfi mozdulata kiváltott belőle.

- Mi az ördögöt csinál? Menjen messzebb tőlem!

A férfi egészen közel tolta arcát a nő arcához.

- Jól figyeljen, és jegyezze meg - mondta halk, monoton hangon. - Én nem vagyok ő. Nem vagyok nagyszerű, nem vagyok gentleman, sem hős, megértette?

- Ezt nem volt olyan nehéz kikövetkeztetni.

Azt hitte, a lenéző megjegyzés feldühíti a férfit, ám az viszonzásul szelíden Kerra hideg arcára tette a tenyerét. Hüvelykujjával végigsimított az anyajegyén.

- Rögtön észrevettem ezt, és tudja, mi járt az eszemben végig, mialatt a lepusztult irodámban ült szépen felöltözködve, és magabiztosan, szinte már pimaszul beszélt hozzám? - Cirógató ujjá hirtelen megállt, pontosan a kis szépségfolton. A szája lejjebb ereszkedett, és a nő szájától hajszálnyira odasúgta: - Találja ki.

Aztán elengedte, és miközben lassan elindult, a válla fölött visszaszólt:

- Megjött Ralph.

Mihelyt hazaért, egyenesen a hálószobába ment, lerángatta a csizmáját, farmernadrágra vetkőzött, és az ágya szélére telepedve felhívta a barátját, Carson Rime-ot. A védőügyvéd irodája ugyanannak a háznak a földszintjén volt, ahol Trapperé. Praxisa az autópálya rossz oldalára esett ahhoz, hogy a rendszeresen tisztálkodó és csak fehérgalléros törvényszegéssel vádolható bűnözőket vonzza. De lévén az iroda közel a bírósághoz, a megyei börtönhöz, az óvadékkötő ügynökökhöz, a hely épp megfelelt Carson mosdatlan és köztörvényes bűncselekményeket elkövető ügyfeleinek.

Trappernek háromszor kellett hívnia, mire végre felvette a telefont.

- Mi az ördögöt akarsz, Trapper? Ne hívogass. Nászúton

vagyok, az isten szerelmére. Szombaton nősültem!

- Nagy ügy. Negyedszerre, nem?

- Ötödszörre. Jól érezted magad az esküvőn?

- Az esküvőn nem. A lagziban.

- Arra gondoltam. Buli volt, mi? Te kaptad el a harisnyakötőt?

- Nem, a nyoszolyólány.

- Melyik?

- Szóke volt.

- A nagy mellű vagy a vézna?

- Nem emlékszem. Hallottál bizonyos Kerra Bailey-ről?

- A tévésről?

- Tudod, hogy ki az?

- Persze. Az egyik helyi tudósító, de egyszer-egyszer feltűnik abban a...

- Ma előzetes bejelentkezés nélkül beállított az irodámba.

Rövid, döbönt csend után a barátja kuncogni kezdett.

- Basszus! Most viccelsz?

- Nem.

- Elment hozzád?

~ Igen.

- Miért?

Trapper nem említette a fotót és a vele kapcsolatos elképesztő felfedezést. Csak arról beszélt Carsonnak, hogy Kerra interjút akar készíteni az őrnaggyal.

- Arra kért, hogy készítsem elő számára az utat hozzá.

- Mire te?

- Csúnya szavakat mondtam, amik mind azt jelentették, hogy *nem*. De nem nyugodott bele.

- Honnan tudod?

- Érzem a levegőből, ami körülveszi.

- Vibrál? Hát ez érdekes. Tartsd egy kicsit. - Trapper hallotta, hogy Carson valami bocsánatkérést suttog az új Mrs. Rime-nak, majd ruhasuhogás és egy ajtó becsukódása hallatszott. - Mondj el mindent.

A telefonban hallatszott, ahogy Carson belepisil a vécébe,

miközben Trapper tömören beszámolt neki Kerra váratlan látogatásáról.

- És felfogta, hogy te és a faterod nem szimpatizáltok egymással? - kérdezte Carson, amikor Trapper a beszámolója végére ért.

- Most már igen. De ez nem tántorítja el. Továbbra is azt hiszi, hogy hasznomat veheti.

- Segíteni fogsz neki?

- Attól függ.

- Mitől?

- Nézd, Carson, tudom, hogy nászúton vagy, meg minden, de ha én akkor nem viszlek el abba a toplessbárba, sohasem találkozta volna az ifiasszonnyal.

Carson rögtön kapcsolt. És sóhajtott.

- Mit tehetek érted?

Miután letették a telefont, Trapper levette a farmerjét, és bebújt az ágyba, de a laptopját magával vitte. Kikereste a YouTube-on, és megnézett mindent, ami Kerra Bailey-ről fellelhető volt, beleértve az interjúit is. Remélte, hogy bőven talál benne hibákat, és hogy egy suta amatőr fog szerencsétlenkedni a képernyőn. De a kamera egy higgadt, értelmes, objektív tájékoztatásra törekvő, ugyanakkor szívélyes és csinos nőt mutatott. Jól vágott az esze, rámenősségében nyoma sem volt rosszindulatnak, és nem engedte, hogy a profizmusa elnyomja benne a részvétet.

Miután majdnem két óra hosszat nézett klipeket, megállított egy videót, amikor közeli képet mutatott a nő arcáról, és sokáig bámulta azt az anyajegyét, az áruló jelet, amit tízezerszer látott, de igazán sohasem nézett meg, amíg számítógépének monitorja fel nem nagyította a tízezerszeresére.

Jóllehet a mai napig a nevét sem tudta, tizenegy éves kora óta haragudott a lányra, azóta, hogy kitúrta őt az apja szívéből.

Miatta veszítette el az apját a világ ellenében.

Miatta változott az élete véget nem érő fogócskává,

amelyben sohasem sikerült elkapnia azt, aki után futott.

Miatta: a kislány miatt, akit apja kihozott a Pegasus Hotel égő romjai közül.

Harmadik fejezet

Kerra épp a csatornák között szörfölt, hogy elkapjon egy reggeli hírösszefoglalót, amikor megszólalt a mobilja.

- Halló!

- Idekint vagyok. - A két szó után Trapper letette a telefont.

- Bunkó - morogta Kerra, és az ágyra dobta a készüléket.

Már a zuhanyozás után volt, úgyhogy nem tartott sokáig, amíg felöltözött. De azért elszöszmötölt még öt percre, hogy ne nézzen ki úgy, mintha a modortalan hívásra ész nélkül rohanna le az utcára. Egyáltalán nem kellene tudomást vennie róla, és valami más utat-módot kellene találnia, amivel rést üthetne az őrnagy önkéntes elzárkozásán.

Csakhogy máris elvesztegetett egy újabb napot. Vasárnapig mostantól minden perc számít. Különbözik is, nem hagyhatja, hogy Trapper azt gondolja: a tegnapi esti nyomulásával megijesztette, és elvette a bátorságát.

A társasház forgóajtaján kilépve szinte elvakította a napfény, és a hideg északi szél könnyeket csalt a szemébe. De még így is rögtön észrevette Trappert, aki a házzal szemben, az utca túloldalán, a kocsija utasülés felőli ajtajának támaszkodva állt. Az autó hűtőrácsán jól felismerhetően egy parkolóóra okozta mély horpadás látszott. Nyilvánvalóan teljesen biztos volt benne, hogy a nő lemegy hozzá.

Ugyanúgy volt öltözve, mint előző este, leszámítva, hogy a bőrdzseki alatt most egy kék pamuting volt rajta, és napszemüveget viselt. Bokáját és karját keresztbe téve úgy állt ott, mint aki nem érzékeli a fekete haját cibáló szelet.

Kerra kiegészítette az iménti jellemzését: bunkó, de *szexi* bunkó.

Megvárta, amíg elzörög egy árukihordó furgon, azután elment az út közepén épült járdaszigetig, s onnan indult tovább egyenesen a férfi felé.

- Texasban nem kéne mindig melegnek lennie?

- Februárban nem.

- Minneapolis-St. Paulból a tél elől költöztem ide.

- Ha elég sokáig fog itt élni, tapasztalja majd az itteni extrém időjárási viszonyokat. - Trapper kinyitotta az autó utasoldali ajtaját, és intett Kerrának, hogy szálljon be, majd megkerülte a járművet.

Hogy be tudjon szállni a volán mögé, át kellett nyomakodnia egy parkolni tilos tábla oszlopa mellett. Kerra nem mulasztotta el felhívni rá a figyelmét:

- El is vontathatták volna a kocsiját.

- Csak nyugodtan. A motorháztető alól már kezdett szivárogni a füst. Gondolom, megrepedhetett a hűtőrács.

- Mindenesetre jobban járt, mint a parkolóóra.

A férfi nem fűzött ehhez megjegyzést. Bal vállát a vezetőülés felőli szélvédő üvegének támasztva a nő felé fordult. Zavarba ejtően sokáig nézett rá, majd azt mondta:

- Az emberek huszonöt éve próbálják beazonosítani a kislányt azon a képen.

- Tegnap este olyan ingerült volt, hogy el sem mondta, tulajdonképpen hogyan fedezte fel az anyajegyemet.

- Lefotóztam a fotót a telefonommal, letöltöttem a számítógépre, és kinagyítottam, amennyire csak lehetett. Aztán egy nagyítóval négyzetcentiről négyzetcentire végigmentem rajta. Kétszer. Az arca nagyobbik fele beékelődik az őrnagy mellkasa és karja közé, de a látható részén ott van a szeme mellett az a pötty.

- Heuréka!

- Nem ez volt az első reakció - mondta a férfi. - Az első gondolatom az volt, hogy meghamisította a fotómásolatot.

- Kétkelkedett a tisztességemben?

- Hogy kétkelkedtem-e? Valakiben, aki előbukkan a semmiből, és letámad engem ezzel? Nem. *Biztos* voltam benne, hogy maga csaló.

- Mi győzte meg az ellenkezőjéről?

- Megnéztem más másolatokat is, korábbiakat, köztük a *Time* címlapját. Ha célzottan keresi az ember, az anyajegy

minden egyes másolaton látható. Nem olyan nagy vagy sötét, mint most, de ott van. Maga most arra készül, hogy véget vessen a titokzatos kisgyerek kilétét illető spekulációknak.

- A személyazonosságommal kapcsolatos elméletek között voltak egészen vadak is - nevetett a nő. - Egyszer a saját fülemmel hallottam, amikor egy tévéprédikátor azt mondta, hogy nem voltam hús-vér ember. Angyal voltam, akit csodás módon örökítettek meg filmen. Hogy azért küldtek a földre, hogy hazakísérjem a robbanásban életüket veszített gyerekeket. El tudja ezt hinni?

- Nem hiszek a csodákban. - Kis szünet után a férfi még hozzátette: - Maga vitán felül hús-vér ember, és azt is le merném fogadni, hogy nem angyal.

Kerra nem várt választ a szónoki kérdésére, és végképp nem számított erre a válaszra, amitől olyan érzése támadt, mintha a férfi finoman megcsiklandozta volna a köldöke alatt. A sötét napszemüveg miatt nem tudta kiolvasni Trapper szeméből, hogy kétértelműnek szánta-e a megjegyzését. De úgy gondolta, talán jobb is így.

- És nem bosszantotta, amikor mindenféle csalók állították, hogy ők vannak a képen, vagyis hogy ők maga? - kérdezte a férfi.

- Inkább mulattatott.

- Mulattatta, mert tudta, hogy tizenöt perc múlva úgyis lebuknak. Hiszen nem tudták bizonyítani az állításukat. Maga viszont tudja.

- Ez megcáfolhatatlan - felelte Kerra, és megérintette a pöttyöt a szeme alatt.

- Be kéne vásárolnom nagyítóból. Mihelyt előáll a nagy bejelentéssel, biztos, hogy megrohamozzák értük az üzleteket.

- Ó, szóval visszajutottunk oda, hogy mit próbálok elérni.

- Hírnevet és gazdagságot, gondolom.

- Rosszul gondolja.

- Nem szeretné hasznát látni?

- Természetesen hasznomra lesz.

- Na ne mondja.

- De nem csak ezért állok ki a nyilvánosság elé.

- Meséljen.

- Szeretnék köszönetet mondani annak az embernek, aki megmentette az életemet - válaszolta fellelkesülten a nő. - Maga nem hiszi, hogy az őrnagy megérdemli a hálámat?

- Régóta esedékes volt. Mi tartott ilyen sokáig? Ó, várjon csak, tudom. Meg akarta várni a nagy mutatvány huszonötödik évfordulóját.

- Nem. Meg akartam várni, míg az apám meghal.

Ha a férfi akart volna válaszolni valamit, lenyelte. Másodpercekig ült félrefordított tekintettel, aztán levette a napszemüvegét, és a nőre pillantott.

- Mostanában?

- Nyolc hónapja.

A férfi nem nyilvánított részvétet, de a nő leolvasta az arcáról.

- Megváltás volt neki - mondta. - Régóta szenvedett, és az már nem volt értelmes élet számára.

Trapper kérdő tekintete hosszan pihent rajta.

- Kezdem az elején? - kérdezte Kerra.

- A robbanás napjára gondol?

- Akarja hallani?

- Igen.

- Továbbra is rosszindulatú szerkesztői megjegyzéseket fog hozzáfűzni?

- Korlátozott mértékben. - Látva a nő feddő tekintetét, halkán hozzátette: - Vicceltem.

- Olyan mesterien tud gúnyolódni, hogy nehéz megállapítani, mikor viccel.

- Szeretném hallani a sztoriját.

A nő vett egy nagy levegőt, és hozzákezdett.

- Két héttel az ötödik születésnapom után voltunk. Kansas Cityben éltünk. Apának egy üzleti tanácskozás miatt Dallasba kellett jönnie. Anya és én is vele utaztunk, hogy utólagos születésnap ajándékképpen elvigyenek a Six Flagsbe. Már az is kalandnak számított, hogy szállodában laktunk. Még

sohasem volt dolgom szobaszolgálattal. Anya megengedte, hogy én rendeljem meg a reggelinket. Miután ettünk, együtt mentünk le a lifttel. Apa búcsúzóul megpuszilt minket, és kiszállt a félemeleten, ahol a tanácskozást tartották. Anya azt tervezte, hogy kettesben elmegyünk vásárolgatni, úgyhogy mi a földszinten szálltunk ki a liftből. Épp futottam a hallon keresztül a kijárat felé, amikor felrobbant az első bomba. A portás mosolyogva mondani akart valamit nekem, és láttam, hogy egyszer csak... eltűnik.

Trapper elfordította a fejét, kinézett az autó ablakán, és közben tenyerével végigsimított a száján és az álián.

- Tíz óra negyvenkettő. Az első bomba. Egészen pontosan tíz óra negyvenkét perc és harminchárom másodperc.

- Ezt honnan tudja?

- Onnan, hogy minden ATF-ügynök tanulmányozza a Pegasus Hotel felrobbantását. Benne van a tankönyvben. Összesen hat robbantást hajtottak végre, úgy időzítve, hogy egyszerre robbanjanak, de több másodperces eltérés volt közöttük.

- Nekem egyetlen hatalmas robbanásnak hangzott.

- Mire emlékszik a legtisztábban?

- A félelemre. Nem hallottam semmit. A füsttől és a portól nem láttam semmit. Ha levegőt vettem, fulladoztam. Anyám után kiáltoztam, de nem találtam meg őt. Mindenféle tárgy zuhant le körülöttem. Recsegés-ropogás hallatszott. Túl kicsi voltam ahhoz, hogy a haláltól féljek. A legélesebb emlékem a rémület, hogy el fogok veszni.

- Egy gyereknél ez érthető.

- Az anyám még élt, amikor a tűzoltók megtalálták, de a mellkasa összezúzódott. Súlyos belső sérüléseket szenvedett, és a kórházba érve egy órán belül meghalt. Az apám túlélte, de a feje és a gerince olyan súlyosan megsérült, hogy nyaktól lefelé lebénult. Élete hátralévő részében állandó orvosi felügyelet alatt, lélegeztetőkészülékre kapcsolva élt.

- Jézusom. - Trapper megint félrefordította a tekintetét, de aztán ismét a nőre nézett. - Az áldozatok között nem volt

Bailey nevű.

- Elizabeth és James Cunningham.

- Akkor hogyhogy magát másképp hívják?

- Az én sérüléseim viszonylag könnyűek voltak, de két éjszakát így is kórházban töltöttem. Apa az intenzíven feküdt, lélegeztetőgépen, így engem a nagynéném és a férje gondjaira bízta, lévén ők a legközelebbi rokonaim, ők pedig azon nyomban magukkal vittek Dallasba. Elmondták nekem, hogy az emberek, de különösen a sajtó, mindenáron tudni akarta, ki lehet a kislány azon a képen, amelyet akkor már a világ összes hírügynöksége megkapott. A nagynéném és a nagybátyám tisztában volt vele, hogy újabb traumát okozna nekem, ha megtudnák, ki vagyok, ezért ragaszkodtak ahhoz, hogy a kórházi személyzet és a hatóságok tartsák titokban a nevemet. Meg akartak védeni a média kíméletlen figyelmétől, amelynek az őrnagy, maga és az édesanyja akkor már javában ki voltak téve.

A nagynéném villámgyorsan magával vitt Virginiába, ahol laktak. Ettől kezdve a nagybátyám hónapokig ingázott onnan ide, Dallasba, ahol az apám feküdt a kórházban, míg végül el tudták őt vinni egy olyan helyre, ami közelebb esett a lakóhelyükhöz. A nagybátyám kézbe vette a családom ügyeit Kansas Cityben, eladott mindent, hogy fedezni tudják az apám gondozásának a költségeit. Megemlékezést tartottak anyámért, de apám nem volt olyan állapotban, hogy részt tudjon venni rajta. A helyzetére és a megjósolhatóan rövid idő múlva bekövetkező halálára tekintettel sürgette a nagynénémet és a bácsikámat, hogy törvényesen fogadjanak örökbe, és vegyenek a nevükre. Nekik nem született gyerekük. A sajátjukként neveltek fel.

- Mi játszódott le magában?

- Ezt hogy érti?

- Nem zavarta össze ez a nagy kavarodás?

- Túl kicsi voltam ahhoz, hogy fel tudjam mérni a tragédiám mélységét. Mindössze annyit tudtam, hogy valami szörnyűségen mentünk keresztül. Mami fölment a

mennyországba, apa pedig nagyon beteg, és már nem lakunk a régi házunkban. Kansasban volt egy hosszú farkú törpepapagájom. Sohasem tudtam meg, hogy mi lett vele. Hiányzott a hintám, de aztán a nagybátyám felszerelt egyet az udvarukban. Alapjában véve boldog, normális gyerek voltam. De valahányszor elvittek apához látogatóba, ő vigasztalhatatlanul zokogott. Semmi sem tud úgy összezavarni egy gyereket, mint amikor egy felnőttet sírni lát. Ez volt benne a legrosszabb. És a rémálmok.

- Rémálmai voltak?

- Igen. Idővel aztán elmúltak, de eleinte rettenetesekek voltak. Felidéztek a robbanást, bár akkor nem tudtam hozzákötni ezt a szót. Füstről, fulladozásról álmodtam, és álmomban vért láttam. Anyám is ott volt, újra és újra a nevemet kiáltotta. Sikoltozva riadtam fel, és azt hajtogattam a nénémnek és a bácsikámnak, hogy nincs igazuk, az anyukám nem halt meg. Él. Láttam őt, hallottam a hangját, éreztem, ahogy utánam nyúl és elér, és szorítja a kezemet, egészen addig, amíg... - Trapper némán, mozdulatlanul hallgatta. Kerra nyelt egyet. - Végül elengedte a kezemet. Intett egy férfinak, aki mellettünk futott el. Sírva kiáltott oda neki, hogy álljon meg. *Kérem. Segítsen.* Ő pedig megállt, és felkapott engem.

- Az őrnagy.

- Emlékszem, hogy hisztiztem. Viaskodtam vele. Vissza akartam menni az anyukámhoz. Emlékszem, hogy a melléhez szorított, és azt mondta, hogy minden rendben lesz.

- Ez hazugság volt, ugye?

- Igen, de jóságból hazudott.

Trapper egy percig nem szólt semmit, aztán megkérdezte, mikor következett ki, hogy mi történt tulajdonképpen.

- Mikor jött rá, hogy a rémálma valójában annak a „valami szörnyűségnek” az emléke?

- Csak évek múltán.

A férfi éles pillantást vetett rá.

- Látom, nem hisz nekem, de ez az igazság. A környezetemben soha egy szóval sem említették a robbantást.

Gyerek voltam. A *Szezám utcát* néztem, nem a *Híradót*. Az Oklahoma City-beli robbantás pár évvel később történt, és emlékszem, milyen rettenetesen feldúlta a körülöttem lévő felnőtteket az eset, engem viszont nem érintett meg.

- Soha nem kapcsolta össze a Pegasus felrobbantásának dátumát az édesanya halála napjával?

- Pontosan ez volt az, ami végül felnyitotta a szememet. Tizenkét-tizenhárom éves voltam, már középiskolás. A robbantás évfordulóján az egyik tanárom beszélt a történetekről. Amikor hazaértem az iskolából, ott találtam a nagynénémet a nappaliban, amint egy fényképet néz: róla és az anyámról készült. Megkérdeztem, miért sfr. „Szomorú nap ez neked - felelte. - Ezen a napon halt meg az édesanyád.” Akkor hirtelen bekattant. Rájöttem, mik voltak azok a lidérces álmok a fűstről, lángokról, arról, hogy az anyám szorítja, majd elengedi a kezemet, és hagyja, hogy elvigyenek tőle.

- A nagynéném és a nagybátyám vonakodtak megerősíteni a felfedezésemet. Mint utóbb kiderült, igazuk volt: attól kezdve ugyanis rögeszmémé vált az a robbantás. Mindent meg akartam tudni róla. Elolvastam az összes könyvet, megnéztem a filmeket, interjút készítettem a túlélőkkel. Természetesen a híres fotót is láttam, de nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget, mert nem jöttem rá, hogy vannak az én szempontomból meghatározó vonatkozásai. De amint a nagynéném megmutatta, hogy én vagyok ott a képen, nemcsak magamat láttam, hanem annak az embernek az arcát is, aki megmentett. Az őrnagy, aki addig mint egy idegen jelent meg az álmaimban, egy idegen, aki eleget tesz haldokló anyám könyörgésének, ettől kezdve valódi emberré vált.

- Akkor miért nem kürtölte szét a világnak?

- A nagynéném megértette velem, hogy ez szörnyű megpróbáltatás lenne az apámnak. Az őrnagy olyan természetesen bújt bele a hős bőrébe, mintha erre született volna. Ezzel szemben az apám egy halk szavú, félrehúzódo ember volt. A helyzete és az esendősége ismeretében kegyetlenség lett volna reflektorfénybe vonszolni őt.

Megesküdtem a nagynénémnek és önmagamnak, hogy amíg apa él, nem lépek a nyilvánosság elé a történetemmel. Ezt az ígéretet meg is tartottam.

- Miért? Tizenhárom évig?

- Nagyjából. Ezalatt boldog, egészséges, normális lányként éltem tovább az életemet. Kijártam az iskolát, beléptem a felnőttkorba, lett egy hivatásom.

- És készült a nagy napra.

- A maga megfogalmazásában ez az egész valahogy olyan kiszámítottnak hangzik. Ez igazságtalanság, Trapper. Nem vártam az apám halálát. De meghalt. És igen, addigra rendelkeztem sajtóhitelesítésekkel és egy kiváló fórummal. Keresni kezdtem a kapcsolatot az őrnaggyal.

Trapper eltöprengett a hallottakon, aztán megszólalt:

- A „Bailey” név semmit sem jelenthetett apám számára. Nem árulta el neki, hogy ki maga, vagy hogy miért szeretne interjút készíteni vele?

- Nem kaptam tőle annyi esélyt, hogy pár szónál többet mondhassak, mert mindig lecsapta a telefont.

- Írhatott volna neki e-mailt. Vagy küldhetett volna levelet postai úton.

- Személyesen szerettem volna bemutatkozni neki. Egyébként is, hány nő kereshette meg az évek során azzal, hogy ő a megmentett kislány?

- Igaz.

- Azt gondolhatta volna, hogy én is csak egy számító alak vagyok. -Tenyérrel kifelé föltartotta az egyik kezét. - Ki ne mondja!

- Nem fogom. Túl kézenfekvő lenne. - A válasz gyorsan jött, mint az összes többi eddig, de a szemöldök sötét ívei között mély ránc keletkezett, és humornak nyoma sem volt az arcon. - Hányán tudnak róla, hogy maga az a kislány?

- A nagynéném, a nagybátyám és én. Maga a negyedik.

- Ha végigcsinálja, amit akar, mindenki tudni fogja.

- Ó, végig fogom csinálni, Trapper. A maga segítségével vagy anélkül, de megtalálom a módját.

A férfi halkán elkáromkodta magát, és újra kinézett a szélvédőn. Ahányszor erre nézett, már százszor is elolvashatta volna a megállni tilos táblát. Kerra nem zavarta meg a töprengésében.

- Nélkülem kell megcsinálnia - mondta, amikor végül visszafordult a nő felé.

- Trapper...

- Sajnálom.

- Nem adom fel addig, amíg nem állhatok szemtől szemben az őrnaggyal.

- Maga dönt, hogy tovább próbálkozik-e, de én nem veszek részt benne. - Visszacúsztatta a napszemüvegét, és beindította a kocsii motorját. - Remélem, jól tűri a visszautasítást. Mielőtt a mondókája végére érne, az őrnagy el fogja zavarni a küszöbéről. Minden jót kívánok az életéhez, Kerra.

A nő arra számított, hogy a férfi szíve meg fog lágyulni, ha egy ötéves kislány szemén keresztül kap képet a robbantásról. Volt néhány pillanat, amikor úgy érezte, sikerült valami emberi érzést kiváltania Trapperből, megérinteni egy érzékeny pontot a gúnyra mindig kész lelkében, de úgy látszik, tévedett. Trapper még csak dühös vagy ingerült sem lett, mint a múlt éjszaka. Hűvös és közönyös maradt. Minden további érveléssel csak újabb alkalmat adna neki, hogy feldühödjék és sértegetni kezdje, de ezt a szívességet nem teszi meg neki.

- Bár azt mondhatnám, örülök, hogy megismertem, Mr. Trapper. De maga érzéketlen és goromba volt, csak vesztegettem magával a drága időt. Köszönet a nagy semmiért. - Megragadta a kilincset, és kilökte az autó ajtaját.

- Csak még valamit - szólt utána a férfi.

- Mit akar? - fordult hátra a nő.

- Ha újrakezdehetném, megcsókolnám úgy, ahogy várta.

- Menjen a pokolba. - Kerra becsapta az ajtót, és anélkül, hogy hátranézett volna, átvágott az utcán. Beviharzott a háza kapuján, és egyenesen a portásfülkéhez ment. A mosolygós

fiatal nő megkérdezte, miben lehet a segítségére. Kerra megkérte, hogy hozza ki a kocsiját a garázsból.

- Mostantól számított egy óra múlva - tette hozzá.

- Mit tudtál meg?

- Hol marad a „Szia, hogy vagy? Bocsáss meg, amiért a nászutadon zavarlak!”?

- Nem vagyok a legjobb hangulatban, Carson, úgyhogy hagyd ezt a süketelést.

Trapper nézte, ahogy Kerra átszalad az úton, és eltűnik az üvegezett bejárat mögött. Akkor elhajtott, de pár házzal arrébb bekanyarodott egy üres rakodóterületre, és beütötte a telefonjába a barátja számát. Tegnap este azt kérte Carsontól, hogy minden elérhető forrást felhasználva szerezzen információkat Kerra Bailey-ről.

- Semmi olyat nem tudtam meg, amit te magad ne tudtál volna megszerezni - panaszolta Carson.

- El voltam foglalva.

Miért, én nem?

- És nekem legális csatornákon keresztül lehet csak információhoz jutnom.

- Ha most piszkálódni akarsz...

- Megismétlem. Mit tudtál meg?

- Körülbelül félórával ezelőtt elküldtem neked e-mailben.

- Kösz, de épp vezetek - hazudta Trapper. - Elmondanád pontokba szedve?

Carson bosszúsán fújta egyet, de belekezdett.

- Ötéves korában örökbe fogadta a nagynénje és a nagybátyja.

- Tudod, hogy mi történt az igazi szüleivel?

- Az örökbefogadásról szóló bírósági jegyzőkönyvek titkosítva vannak. - Ezek szerint a nagynéni és a nagybácsi gondoskodott róla, hogy a személyazonossága titokban maradjon.

- Oké.

- Középosztálybeli nevelést kapott. Amerikai pite. Semmi

botrány. Egyenes út, szűk határok, unalom, ha mindenáron tudni akarod az igazságot.

- Oké.

- Otthon, Virginiában járta a főiskola első két évét, azután átment a Columbiára.

- Dél-Karolinába?

- Nem, a Columbia Egyetemre, New Yorkba. Újságírásból diplomázott. Megfordult különböző tévécsatornáknál, de egyiknél sem maradt sokáig, viszont mindannyiszor egy nagyobb piacot lefedő csatornához igazolt, mígnem tavaly az év elején kikötött ennél a dallasi állásnál. A csatorna a helyi hálózat tagja. Sok képernyős munkát kap. A hálózat vele készített azokat a helyi műsorokat, amelyek bekerülnek az országos anyagokba. Sok minden van fent tőle a YouTube-on.

Trapper nem árulta el, hogy órákon át nézte őket.

- Megvan a kocsija rendszáma és a jogsija száma.

- Ha megírtad az e-mailben, akkor most ne mondd el.

Carson sorolta tovább.

- Dallas belvárosában lakik, a Victory Park közelében lévő csupa üveg társasházak egyikében.

Trapper nem közölte vele, hogy épp ott van, helyette inkább tovább kérdezett.

- Egyedül?

- A lakás az ő nevében van, és a postaládán is csak az ő neve szerepel. Valamit hadováltam a portásnőnek, és megtudtam, hogy amióta ott lakik, nem volt lakótársa. Lássuk csak... mi van még? ja... egyszer letartóztatták Seattle-ben.

- Miért?

- Tiltakozó menet. Sokakat letartóztattak akkor. A kérdésre, hogy bűnösnek érzi-e magát, igennel felelt, és kifizette a büntetést.

- Mi ellen tiltakozott?

- Egy kollégáját börtönbe zárták, mert a bírói felszólítást semmibe véve, nem fedte fel az egyik forrását. Bűnösnek találták a hivatása és az Amerikai Alkotmány Első Kiegészítésében foglalt jogok iránti szenvedélyében, és ez

azért elég vészjósló, Trapper. Az adóbevallása rendben van. A jelzálogon kívül nincs más adóssága. Idejében befizeti a számláit. Ambiciózus. Szóval minden, ami jó. Úgy sejtem, egy interjú az őrnaggyal igazi nagy dobás lenne számára. Ennyi.

A fenét ennyi, gondolta Trapper.

- Valami más?

- Semmi említésre méltó. Apróságok. Ha kíváncsi vagy a részletekre, az e-mailben elolvashatod.

- Kösz, Carson.

- Most már folytathatom a nászutamat?

- Csak még egy kérdés. - Carson felnyögött. - Ha ezt megcsinálod, utána felőlem kefélhatsz, míg bele nem vakulsz.

Negyedik fejezet

Kerra alig egy méterre állította le a kocsiját a fekete SUV-tól, amely keresztben állt a Franklin Trapper őrnagy házához vezető kocsifelhajtón. A motort le sem állítva kiszállt, és közelebb óvakodott a terepjáró sofőrülés melletti oldalához.

Trapper, aki az oldaltükörből figyelte, abban a pillanatban, amikor Kerra meglátta, hogy ő ül a kormány mögött, egyenesen az arcába nézett. A nő onnantól határozott léptekkel ment az autóhoz, és az ajtó mellé érve erőteljesen kopogott a szélvédőn.

Trapper lenyitotta az ablakot.

- Üdv.

- Maga mit keres itt?

- Próbára akartam tenni, tényleg komolyan gondolta-e, hogy véghez viszi a tervét a segítségem nélkül is. Nem gondoltam volna, hogy ilyen bolond lesz, de úgy tűnik, tényleg az... - Fejével intett a nő kocsija felé. - Jöjjön utánam.

Kerra habozott, mintha nem tudná eldönteni, megölje-e a férfit, vagy ráüvöltsön, vagy éppenséggel fordítsa a maga javára, hogy itt van. Végül a harmadik lehetőséget választotta. Megfordult, és visszasétált a kocsijához. A férfi megvárta, míg beül a kormány mögé, majd sebességbe tette az SUV-t, és elindult felfelé a kavicsos felhajtón.

Az őrnagy ranch-stílusú háza egy emelkedő tetején terpeszkedett, a túlevelüket leszámítva jelenleg kopasz fáktól körülvéve. Az egyemeletes, meredek nyeregtetős ház mészkőből és fából épült. A körben futó, széles veranda fölé benyúló tetőt négyszögletes oszlopok támasztották alá.

Trapper a bejárati lépcsőtől nem messze leállította az SUV-t, majd figyelmesen megnézte a verandára nyíló magas ablakokat. Biztos volt benne, hogy az őrnagy valamelyik mögül végignézte, ahogy közelednek a házhoz, de az üveg csillogásától nem láthatta.

Amikor kiszállt a terepjáróból, Kerra odament hozzá.

- Kié ez az autó?

- Egy haveromtól vettem kölcsön. - Carson megtette neki a második szívességet is, amennyiben beajánlotta egy olyan szerelőműhelybe, ahol kölcsönkocsit kaphatott, miközben az övét javították. Amikor felkapaszkodott az így szerzett monstrumra, látta, hogy a terepjáró fel van szerelve a létező összes extrával.

Kerra elismerően nézte az őrnagy házát és az azt körülvevő birtokot.

- Látja ezt? - mormolta.

- Már láttam. Felkészült?

A nő félrebillentette a fejét, és a kezével árnyékolta a szemét a nyugatról sütő nap ellen.

- Fáj ezt mondanom, Trapper, de örülök, hogy itt van velem. Hirtelen lámpalázás lettem. Köszönöm, hogy eljött.

- Még ne köszönjön semmit. Még előfordulhat, hogy ránk uszít egy farka kutyát.

- Van kutyafalkája?

- Fogalmam sincs - mosolygott zordan a férfi.

- Mikor járt itt utoljára?

- Néhány éve.

- Min vesztek össze?

- Vele akar interjút készíteni vagy velem?

A nő csalódottan megrázta a fejét, és megindult a férfi előtt felfelé a lépcsőn. De mielőtt bekopoghatott volna, kinyílt az ajtó, és ott állt előtte az őrnagy. Amikor a szeme összevillant az apjáéval, Trapper szinte érezte a bőrén a szikrákat. Ha Kerra nem szólal meg, egyikük sem lépett volna hátra, vagy fordította volna el a tekintetét.

- Trapper őrnagy?

Az őrnagy lenézett rá, majd Trapper és a nő döbbenetére elmosolyodott.

- Üdvözlöm, Kerra.

A nő kis híján hátratántorodott.

- Ismer engem?

- Természetesen. Hatos Csatorna. Élvezettel nézem a riportjait.

- Hízalgó rám nézve. - Nyújtotta a kezét a küszöb felett, és kezet rázott az őrnaggyal. - Trapper volt olyan kedves, és elkísért ide. Bemehetünk?

A férfi nem leplezte le a füllentését. Az őrnagy kis tétovázás és egy Trapperre vetett gyors pillantás után hátrébb lépett, hogy beengedje őket. Kerra lépett be elsőnek. Trapper odasúgta neki:

- Végül nem is kellettem ahhoz, hogy átléphesse a küszöbét. Úgy látszik, nagy rajongója.

Az őrnagy a pamlaghoz vezette őket. Kerra leült, Trapper pedig a párnázott karfa végére telepedett le. Az őrnagy megkérdezte, isznak-e valamit.

- Köszönjük, nem - felelte Trapper.

- Talán majd később - válaszolta vele egyszerre Kerra.

Az őrnagy letelepedett a fekvőszékébe. Arcán enyhe rosszállással tetőtől talpig végignézett Trapperen, majd megkérdezte:

- Hogy vagy, John?

- Jól. És te?

- Nem panaszkodhatom.

Ezek után nem volt több mondanivalójuk egymásnak, de még ez a kötelező udvariaskodás is csupán Kerra kedvéért hangzott el közöttük. Trapper ekkor már akár el is mehetett volna, ha nem érzi életbe vágón fontosnak, hogy tudja, hogyan zajlik le a következő néhány perc.

Az őrnagy félig-meddig színlelt nehezteléssel nézett Kerrára.

- Maga az az ifjú hölgy, aki kitartóan hívogat engem hónapok óta?

- És ön éppoly kitartóan teszi le a telefont, ha meghallja a hangomat.

- Ha tudtam volna, hogy maga az...

- Akkor nem tette volna le?

- Letettem volna, de udvariasabban - hangzott a felelet.

Kerra halkán felnevetett.

- Nos, nem számít, fogtam az üzenetet, hogy nem óhajt beszélgetni velem. Nem tettem mást, megkerestem Trappert, hogy segítsen önnél kijárni egy meghallgatást és egy interjút.

- Elmondtad neki, hogy senkinek sem adok interjút? - nézett az őrnagy Trapperre.

- Körülbelül egy tucatszor.

- Akkor miért hozod ide? - Az őrnagy Kerrára pillantott, és a vonásai láthatóan megszelídültek. - Ezzel együtt nagyon örülök, hogy megismertem.

- Hasonlóképpen.

- Én megpróbáltam lebeszélni róla - törte meg Trapper a kölcsönös rajongáskinyilvánítást. De nem fogad el nemleges választ. Talán majd téled elfogadja. Mondd neki, hogy nem, és én majd kikísérem, aztán elmegyek, és eszem egy Del Rancho-féle sült csirkés szendvicset. Azzal együtt talán már megérte a fáradságot ideautózni.

Az őrnagy bosszúsan visszafordította a tekintetét Trapper-ről Kerrára.

- Már nem adok interjúkat.

A nő állta a tekintetét.

- Ez egy különleges interjú lenne.

- Mindenki ezt mondja.

- De a mi esetünkben ez igaz lesz - mosolygott Kerra.

- Hogyhogy?

Kerra lehajolt, kivette a táskájából a fotó egy másolatát, aztán felállt, és odavitte az őrnagynak.

- Ez egy újraegyesítés lenne.

- Újraegyesítés? - Elvette a fotót, de nem nézett rá. Kerrát nézte, és várta a magyarázatot.

A nő előrehajolt, és rámutatott a képen a kislányra.

- Nézze meg jól az arcát.

Percekkel ezután Trapper kiment a bejárati ajtón. Azok ketten észre sem vették.

Trapper ahhoz az út menti vendéglőhöz hajtott, amelyik ott

volt, amióta csak az eszét tudta. Kibírta a gyorséttermi láncok invázióját, és mind a mai napig kivitte az enni- és innivalót az autójukban maradó vendégeknek. Trapper is a SUV-ban evett, és közben countryzenét hallgatott a rádión. A szendvicsük nem véletlenül volt híres. A kiklopfolt, megpuhított kerek vagdalt hús olyan nagy volt, mint egy dísztárca, olyannyira, hogy kilógott a hamburgerzsemleéből. Finom volt, Trapper mégis minden falattal együtt az aggodalmát is nyelte amiatt, hogy vajon most mi történik az őrnagy lakásán, miféle meggyőzési technikát vet be Kerra, és milyen könnyen fog engedni neki az őrnagy. Vagy nem.

Miután megette a szendvicset, elindult az államok közötti autópálya felé, hogy visszatérjen FortWorthbe, de elérkezve egy kereszteződéshez, hirtelen megállt, és elővette a telefonját. A szám szerepelt a névjegyzékében. A sok év során elszívott számtalan Marlborótól rekedtes női hang válaszolt a telefonban:

- A seriff irodája.

Trapper megkérdezte, beszélhetne-e a főnökkel, de a válasz az volt, hogy Addison seriff elment, és ma már nem is jön vissza.

- Kapcsoljam a postafiókját?

- Köszönöm, nem.

Letette a telefont, aztán csak ült, és bámulta a szélvédőn át a tájat, amelyet már levendulakékre festett a lassan leszálló alkony. Tőle jobbra egy kis tehéncsorda tarkállott a legelőn. Balra a fakó téli fűszálak meghajoltak az erős északi szélben. Gondolatban számba vett minden okot, hogy miért kell továbbhajtania, és rátérnie az első pihenőhelyhez vezető felhajtóra. Holott még idejében hazaérne, hogy felnyisson egy sört, mielőtt a Mav labdafeldobással elkezdhetné a játékot. Végül átkozva magát, amiért ilyen megveszekedett bolond, mégiscsak levette a lábát a fékről, és egy balkanyarral letért egy mellékútra.

Néhány perc múlva felért egy dombtetőre, ahonnan már látszott Addisonék háza. Minden szobában égett a villany, és

a ház körül személyautók és nyitott kisteherautók parkoltak. Trapper nyomban letett abbéli szándékáról, hogy benéz az őrnagy legrégebbi és legjobb barátjához. Épp egy ipszilón fordulást hajtott végre, amikor az udvarban futballozó gyerekcsapatból kivált egy kamasz lány, és vézna karjaival hadonászva futni kezdett felé; azt mutogatta, hogy álljon az SUV-val a kiszáradt árokba. Trapper engedelmeskedett, majd leengedte a kocsi ablakát.

A lány kifulladásra támaszkodott az ajtónak.

- Szólnom kell az elkésőknek, hogy az út mellett álljanak le.

Elképesztő vörös haja volt, piroszposzgás arca és drót fogszabályozója. Trapper rögtön beleszeretett.

- A miről elkésőknek?

- A bibliaóráról. Nem arra jött?

Trapper leállította a motort, és lemászott a fülkéből.

- Szerinted?

- Nem hinném.

- Ügyesen kitaláltad - nevetett Trapper.

- Maga John Trapper, ugye?

- Honnan tudod?

- Mindenki tudja. Maga a fekete bárány.

Ezek szerint Lodál lakói egymás között megtárgyalják az őrnagy önfejű fiának dolgát. Kíváncsi lett volna, vajon kódolt nyelvet használnak-e a gyerekek előtt. De persze a gyerekeknek manapság megvan a maguk saját kódolt nyelve.

- Én Tracy vagyok - mondta a lány.

- Örülök, hogy megismertelek, Tracy.

- Már találkoztunk. Akkor körülbelül hatéves voltam. Hálaadásra. Maga, az őrnagy, és a maga anyukája jött hozzánk látogatóba. Beszorult a lábam a komódba. Maga szabadította ki.

- Te voltál az?

- Én - felelte a lány büszkén.

- Sohasem értettem, miért tetted be a lábad a komódba.

A lány felvonta vézna vállát.

- Én sem értettem.

Trapper akaratlanul is újra el nevette magát.

- Otthon van a seriff?

A lány a ház felé pillantott, aztán visszafordult, és közelebb hajolva lehalkította a hangját:

- Az utcai szobák tömve vannak presbiterekkel és gyülekezeti asszonyokkal. Jób könyvét tanulmányozzák, de a seriff a konyhában van, és sört iszik.

Nem sör volt, hanem Jack Daniel's whisky. Glenn Addison épp egy csésze feketekávéba lötytyintett egy adagot belőle, amikor Trapper a kopogást mellőzve az előszobán keresztül belépett a konyhába. Láttára Glenn a meglepetéstől majdnem feldöntötte a székét, amikor felállt, és az asztalt megkerülve átnyalábolta és megélelte Trappert.

- Hé, te csibész - mondta, és hátba vágta. - Mi járatban minálunk?

- Hát, nem a Jób könyvét jöttem tanulmányozni. Hank vezeti a Bibliakört?

- Ne is mondd - csóválta a fejét Glenn zavartan. - Mit rontottam el?

- Végül is nem árt, ha van egy prédikátor a családban.

- Nem, tényleg nem. Csak ne az én családomban lenne.

- Nem hiszem, hogy ezzel bárkit is át tudsz vágni - intett Trapper a whiskys kávé felé.

- Nem mintha nem szarnám le. Ez az én házam, itt én vagyok a főnök, úgyhogy most meghívom magam egy kis piára. Töltsél magadnak.

- Kösz, nem. Még vissza kell autóznom Fort Worthbe.

Glenn és az őrnagy gyerekkori barátok voltak, tizenkét osztályt gyakorlatilag elválaszthatatlan barátokként jártak ki, azután négy éven keresztül kollégiumi szobatársak voltak a texasi A & M egyetemen. Tanulmányaik befejeztével az őrnagy belépett a hadseregbe, Glenn pedig visszament a szülővárosukba, indult a seriffségért, és meg is nyerte. Azóta is hivatalban volt, rendszerint kihívó nélkül indult az újraválasztáson.

- A hívek sütemény dolgában túltettek a Golden Corral

kínálatán is - mondta, fejével a pulton sorakozó műanyag dobozok felé intve. - Szolgálj ki magad. A brownie-k tényleg finomak. Linda készítette őket.

- Hogy van? - érdeklődött Trapper a seriff felesége felől.

- Most éppen edzőterembe jár. Zumbaórára. Engem is csábítgat.

- Nem sok sikerrel?

- Nem ettem meszet. - Az idős ember tetőtől talpig végignézett a vendégén. - Rád férne egy borotválkozás. Meg egy hajvágás. A csizmádat is kipucolhatnád. Látott az a farmer valaha is vasalót?

- Nem, és nem is fog.

- Van már barátnőd?

- Volt egy szombat este.

- Feleség meg gyerek kéne neked - morogta a seriff.

- Úgy hiányzik, mint a lepra.

- Az őrnagy örülne pár unokának - vetette oda a seriff némileg provokatív szándékkal. Trapper egy-két pillanatra válasz nélkül hagyta, aztán csak annyit mondott:

- De nem tőlem.

- Szerintem tévedsz.

Trapper megjátszott közönnyel rándított egyet a vállán.

- Nem számít. Nem csinállok gyerekeket.

- Akkor nem olajfaággal a kezében jöttél a városba.

- Nem. Kicsit kellemetlenebb dologról van szó.

Glenn összes szemöldöke között megjelent egy-két ránc.

- Kellemetlen? Kinek?

- Magának, Addison seriff.

Glenn megfogta a whiskys üveget, és ferdén tartva a csészéje fölé emelte.

- Szükségem lesz még egy adagra ebből?

- Tartok tőle.

A seriff jócskán töltött a kávéscsészéjébe, aztán ivott egy kortyot.

- Mi a helyzet?

- Hallottál már Kerra Bailey-ről?

- A tévés csajról?

- Hogy lehet az, hogy mindenki hallott már róla, csak én nem? - fakadt ki Trapper. De persze tudta. Az ESPN sportműsorain kívül nem nagyon nézett televíziót. Főleg a hírműsorokat kerülte, legkivált mostanában.

- Na és mi van vele? - kérdezte Glenn.

- Interjút akar készíteni az őrnaggyal.

Glenn egyre nagyobb érdeklődéssel hallgatta Trapper beszámolóját Kerra előre be nem jelentett látogatásáról az irodájában.

- Pokolian másnapos voltam, de egyből kijózanodtam, amikor a segítségemet kérte, hogy az őrnagy szóba álljon velem. Jót nevettem rajta, aztán közöltem, hogy nem segíték. Ne is álmodjon róla.

- Most mégis itt vagy.

Trapper kihagyta a meséjéből, hogy együtt vacsoráztak, csak azt mondta el, hogy aznap reggel megint találkoztak.

- Közölte velem, hogy addig nem nyugszik, amíg nem találkozik személyesen az őrnaggyal. Sok sikert kívántam hozzá, és ennyi.

Glenn csuklott egyet a whiskytől.

- Még egyszer mondom, most mégis itt vagy.

- Félttem, hogy valami hülyeséget csinál, és majd engem fog hibáztatni érte. Hogy ezt elkerüljem, előbb mentem, így már ott voltam, mire ő megérkezett, és odaállt az őrnagy ajtaja elé. Amennyire tőlem telt, sőt annál is tovább, megtettem, amit megtehettem. Tiszta vagyok. A többi már a nőn múlik.

- Hát, sok sikert kívánok neki - jegyezte meg Glenn. - Amióta az őrnagy visszavonult, mindenkit elhajtott. Nagy neveket is.

- Kerra Bailey-nek sikerülhet. Az őrnagy úgy üdvözölte, mint egy rajongója.

- Oprah Winfrey-ért is rajongott. Mégis visszautasította.

Trappernek nem állt szándékában elárulni, Kerra mitől különleges. A titkát neki kell felfednie. De azt látta, hogy milyen hatást tett az őrnagyra, amikor megtudta, ki ez a lány.

Ámulva nézett rá. Kerra nem spórolt a régóta esedékes köszönettel, amiért megmentette az életét. Hosszan szorongatták egymás kezét, és nyomban bizalmas beszélgetésbe merültek, annyira, hogy észre sem vették, amikor ő elhagyta a lakást.

- Mikor lesz adásban ez a remélhetőleg elkészülő interjú? - kérdezte Glenn.

- Vasárnap este.

- *Most* vasárnap? - Glenn kiszámolta a napokat, aztán hátravetette magát a székében. - A robbantás évfordulója!

Trapper komoran bólintott.

- Odáig volt a házért meg az egész környezetért, úgyhogy nem kizárt, hogy onnan fog bejelentkezni, nem egy dallasi stúdióból. Ezért ugrottam most be. Ha az őrnagy vállalja az interjút, az emberek tömegével jönnek majd a városba. Vedd figyelmeztetésnek. Készülj fel a legrosszabbra.

Glenn felnyögött.

Nem vitás, felfogta, hogy milyen taktikai folyamányai lesznek, ha bekövetkezik egy ilyen esemény. És még a felét sem tudta az egésznek. Ha Kerra eléri, amit akar, és vasárnap este sikerül elhajítania a gránátot, akkor Lodal kedvenc fia iránt egyik pillanatról a másikra újból robbanásszerűen megnő az érdeklődés. A nagy kavarodás közepette Glenn Addisonnak és az embereinek kell megőrizniük a rendet. De Trappernek nem ezért főtt a feje. Sokkal komolyabb dolog izgatta, mint a várható forgalmi dugók.

- Lehet, hogy nem lesz semmi - nézett Glenn mogorván Trapperre. - Lehet, hogy az őrnagy elzavarja.

- Remélni szabad. - Trapper felállt. - Indulnom kell vissza.

- Be sem köszönsz? - bökött hátra Glenn a hüvelykujjával a válla fölött a nappali szoba felé, ahonnan kihallatszott egy mélyen zengő hang, amint imát mond.

- Kérj elnézést a nevemben a családtól.

Glenn nehézkesen az asztal széle fölé hajolva, bizonytalanul felállt.

- Köszönöm a figyelmeztetést, Trapper. - Kis habozás után

hozzátette: - Megkérdezhetem, hogyan reagált, amikor meglátott téged az ajtóban?

- Udvarias volt és mesterkélta.

- Ha a lány nem lett volna ott, valószínűleg hidegebb lett volna.

- Ha a lány nem lett volna ott, nem álltam volna az ajtajában.

- Mikor beszéltetek utoljára az őrnaggyal?

- Azon a héten, amikor otthagytam az irodát.

- Kikészítette, hogy kirúgtak.

- *Kiléptem.*

- Mielőtt kirúghattak volna. Soha nem említette, de azt hiszem, ezért nem jár többé hozzánk.

- Igen. Beszennyeztem a hősi képét. Elhomályosítottam a glóriáját.

- Ne beszélj így. Az őrnagy...

- Csak óvatosan azzal a whiskyvel.

- Trapper, ő...

- Örülök, hogy láttalak, Glenn. - Azzal elment.

Azalatt, amíg ott volt, teljesen besötétedett, de miközben megkerülte az udvart, sikerült magára vonnia Tracy figyelmét, és intett neki, hogy menjen oda hozzá az SUV-hoz. Odaérve a kislány ellejtett neki egy rövidke örömtáncot.

- Rúgtam egy gölt - újságolta.

Trapper lazán öklözött vele egyet, aztán megkérdezte:

- Megtennél nekem egy szívességet?

- Persze. Tartozom magának a komódügy miatt.

- Menj be, és súgd Hank fülébe, hogy nézzen rá az apjára.

- Hogyhogy?

- Kezd csúnyán beszegegni.

A lány elvigyorodott.

- Megyek.

- Csak diszkréten. Senkit nem szeretnék szégyenbe hozni.

- Értem. Számíthat rám.

- Mondok valamit, Tracy.

- Mit?

- Azt hiszem, feleségül veszek téged.

A fém fogszabályozó villant egyet, ahogy a lány elnevette magát.

- Maga pont olyan rossz, amilyenek mondják. - Most ő öklözött a férfival, aztán eliramodott.

Miközben Trapper elhajtott, azon kattogott az agya, hogy mennyire utált pletykálgodni Glennről, akit születése óta ismert, és aki mindig úgy bánt vele, mintha a második fia lenne. Mivel mindketten hivatalból foglalkoztak a bűnüldözéssel, Glennben több volt a közös vonás és a közös gondolat Trapperrel, mint az örök idealista és optimista Hankkel, aki mindig mindenkiben és mindenben a jót látta, aki soha nem került bizonytalan helyzetbe, mert a Hank-féle emberek számára nem létezett bizonytalan helyzet.

Trapper nem hitt a jóságban és a világosságban. Az emberek és az intézmények gyarlók és megbízhatatlanok. A sors könyörtelen és szar dolog. Ha egy helyzet végül jól sült el, azt a szerencséjének tulajdonította, de általában mindenben a legrosszabbra számított. Ahogy most is.

Ötödik fejezet

- Tetszeni fog! - lelkesedett Kerra. - Tökéletes.

- A *Dallas*-beli Southfork ranchot látom lelki szemeim előtt.

- Nem, annál alacsonyabb. Vidékiesebb. Kevésbé tekintélyt parancsoló. A nappalijában a plafon a csupasz gerendákkal olyan, mint egy katedrális mennyezete, a terméskőből rakott kandallóban állva elférnek. Ebben a szobában szeretném elkészíteni az interjút, ahogy ott ül a bőr fekvőszékében.

Kerra föl-le járkált a motelszobában az ágy és az íróasztal közötti keskeny sávban; túl izgatott volt, semhogy ülve tudjon mesélni az órnagy házáról Gracie Lambertnek, a producerének.

- Mondd tovább - nógatta Gracie. - Jegyzetelek. Ó milyen?

- Pontosan olyan, amilyennek az ember elképzei. Erős, de szerény. Jóságos tekintetű. Már annyit szerepelt kamera előtt, hogy nem lesz szüksége instrukciókra, de párszor le kell ülnünk kettesben, hogy jobban megismerjük egymást.

Vasárnap estére már fesztelenül fogunk beszélgetni. Az első csevegésre holnap délelőtt kerítünk sort. Felajánlottam, hogy viszek néhány fánkot.

Fánk, csevegés, miközben évek óta senki más nem tudott a közelébe férközni. Gracie visszafogta magát, de nem sok híja volt, hogy ujjongjon örömeiben. Kerra maga is megszédült kicsit a saját sikerétől.

- El sem hiszem, hogy bejutottál hozzá - lelkesedett Gracie. - Hogy csináltad?

A producer Trapperre emlékeztető kérdése visszahozta Kerrát a földre. Feltételezte, hogy a férfi nélkül is elérte volna a célját. De nem lett volna olyan... érdekes. Mindenesetre nem látott okot arra, hogy megemlítsa a férfit Gracie-nek. Majd máskor elmondja. Vagy még jobb, ha egyáltalán nem mondja el.

- Újra és újra megpróbáltam - válaszolta.

- Vagy meglendítette a varázspálcádat.

Amikor Kerra megmutatta magát a fényképen, az valóban úgy hatott, mintha varázspálcát használt volna, hogy lerombolja a falat, amit az őrnagy maga köré emelt. Még ekkor is tartotta magát. Nem hullajtott örömkönnyeket, ölelésre sem tárta a karját, de a hangja megremegett a meghatottságtól.

Gracie ezzel szemben valósággal ugrált örömeiben, amikor Kerra beszámolt neki a dolgokról, ezért is döntött úgy, hogy csak az interjút megelőző órákban árulja el. A stábot persze előre tájékoztatniuk kell bizonyos körülményekről, másként nem tudnák úgy felállítani a kamerákat, hogy maximális hatást érjenek el a képernyőn. Kerra titkát azonban majd ők is csak közvetlenül a tévénezők széles nyilvánossága előtt fogják megtudni.

- Mi is a moteled neve? - morfondírozott Gracie. - Nem hiszem, hogy a szó szerepelne a szókészletemben, még kevésbé, hogy valaha is kimondtam volna.

- Hát nem a Mansion, de nem túl rossz - nevetett Kerra.

- Bent van a vécé?

- Csak a luxuslakosztályokban - ugratta Kerra.

- Ma este elkezdem felállítani a stábot - jelentette ki Gracie. - De ha megmondom a hírigazgatónak, hogy mire kellenek az emberek, minden kérésnek zöld utat fog adni. Mármint azután, hogy magához tér, mert hogy szívrohamot kap, az biztos. Holnap estére, de legkésőbb csütörtök délre megpróbálom összerántani a csapatot.

- Addig még rengeteg dolgom lesz - mondta Kerra. - Az őrnagy... - Az ajtón felhangzó kopogás félbeszakította. - Jaj, tartsd egy pillanatilag, Gracie. Megjött a pizzám. - A telefont, a melléhez szorítva ajtót nyitott.

Nem a pizza jött.

Még nem látott olyan pizzafutárt, aki két kezét magasan az ajtófélfára téve, testével az egész ajtónyílást betöltve, harcias arckifejezéssel behajolna az ajtón.

- Visszahívlak. - Mielőtt Gracie tiltakozhatott volna,

kinyomta a telefont, és levette a hangját.

- Azt hittem, a pizzafutár az.

Trapper még szigorúbb arcot vágott.

- Úgy nyitott ajtót, hogy meg se nézte, ki az?

- Rajta kívül nem vártam mást. Magára meg végképp nem számítottam.

- A rossz dolgok akkor következnek be, amikor a legkevésbé számít rá.

- Honnan tudta, hogy itt vagyok?

- Felhívtam a házukat, hogy megtudjam, hazaért-e már.

- Ezt nem árulják el magának.

- A portásnő elárulja, ha flörtölnek vele, és bizalmasan megsúgják neki, hogy kettőnk között történt valami.

- Nem történt semmi kettőnk között.

- Ez igaz, de látott bennünket ma reggel együtt ülni az autóban... És amikor elbúcsúztunk, azt nem hallotta, hogy maga azt mondta: menjek a pokolba.

- Amit megérdemelt.

- Igaza van. Megérdemeltem. Azt a csókot csak azért emlegettem, hogy provokáljam.

- Sikerült.

Ezt hallva Trapper szigorú vonásai megenyhültek. Már-már mosolyogni látszott. De Kerra sértődötten csípőre tette a kezét, mintha ezzel a testtartással megakadályozhatná, hogy a férfi belépjen az ajtón - amennyiben ez a szándéka.

- Mi történt magával? - kérdezte. - Eltűnt.

- Mennyi időbe telt, mire észrevette?

- Nem én vettem észre - hazudta Kerra. - Az őrnagy - toldotta meg egy újabb hazugsággal.

Mint aki tisztában van az igazsággal, Trapper cinikusan elvigyorodott.

- Tök mindegy. Úgy tűnt, hogy az éjjel már nem fog visszamenni Fort Worthbe, és Lodalanban nem sok hely van, ahol meg lehet szállni. Ez volt a második hely, amit megnéztem, és megláttam a kocsiját a parkolóban, a recepció pedig megerősítette, hogy bejelentkezett.

- Megadta a szobaszámomat?

- Engedéllyel rendelkező magánnyomozó vagyok, ne felejtse el.

- Így szerezte meg a szobaszámomat?

- És egy ötdolláros bankjeggyel.

- Létezik olyan, hogy valaki nemet mond magának?

Úgy tűnt, hogy a kérdés elszomorítja, ugyanakkor mulattatja a férfit.

- Igen. Főleg azok, akik igazán számítanak.

A nő erre nem tudott mit válaszolni.

A férfi benézett mögötte a szobába, s egy pillantással felmérte az ágyon nyitva heverő bőröndöt, az asztalon töltésen lévő laptopot, és az öltözőasztalra kipakolt apróbb tárgyakat.

- Hosszabb ideig akar maradni.

- Voltam olyan optimista, hogy egy bőrönddel jöttem.

- Ezek szerint jól sült el a találkozása az őrnaggyal - állapította meg a férfi. - Különben most nem lenne itt és a többi...- Tekintete végigvándorolt Kerra fejtetőre csomózott hajától le egészen a bolyhos papucsáig, s közben elidőzött a kettő között lévő flanelpizsamán. - Berendezkedett.

Kerra meggyőzte magát, hogy a férfi egykedvű szemlélődésének nincs semmi köze ahhoz, hogy ő keresztbe tette a karját a mellén.

- Rendkívül jól sikerült. Az előbb a produceremmel beszéltem telefonon. Vasárnap este élőben fogjuk közvetíteni a beszélgetésünket az őrnagy házából.

- Elképzelni sem lehetne annál barátságosabb helyszínt. Gratulálok.

- Köszönöm.

Ezek után másodpercekig csak nézték egymást. Végül a nő szólalt meg.

- Ha megbocsát, bejön a hideg.

- Bocsánat.

Ám ahelyett, hogy engedte volna a nőnek rácsukni az ajtót, ahogy az szándékában állt, befurakodott mellette a szobába.

- Trapper...

- Várja már?

Kerrának vissza kellett terelnie a gondolatait, hogy újra fel tudja venni a beszélgetésük fonalát.

- Az őrnagy? Igen. Várja. Meglepő módon. - Beszámolt a tervbe vett előzetes találkozóikról. - Megígérte, hogy elkészíti nekem a híres csilijét.

- Már ennek is elégnek kell lennie ahhoz, hogy visszamenjen Dallasba.

- Olyan rossz? - kérdezte Kerra nevetve.

Trapper bólintott, de Kerra nem volt meggyőződve arról, hogy a férfi odafigyelt. Amióta bejött a szobába, megállás nélkül járkált. Bekukkantott a fürdőszobába, félrehúzta, majd visszatolta a szekrényajtót, benézett a nyitott bőröndben rendetlenül egymásra dobált holmikra. Voltak dolgok, amiket jobb lett volna nem látnia, de úgy tűnt, ezek érdekelték őt a legjobban.

Kerra odament, és lecsapta a bőrönd fedelét.

- Még be kell fejeznem a kipakolást, és a vacsorám is itt lesz mindjárt, úgyhogy...

El akarta küldeni, de a szó megakadt a torkán, mert a férfi odalépett az ablak előtti asztalhoz, és felnyitotta a laptopját. Ránézett a monitorra, aztán órá, majd elfordította a laptopot, hogy ő is láthassa, mi van rajta, noha ő nagyon jól tudta: egy róla szóló újságcikk a férfi fényképével.

Trapper felvonta a szemöldökét.

- Kutatómunka az interjúkészítéshez - mondta Kerra.

- Nem velem készit interjút.

- Nem, de maga is része a...

- Semminek. Engem hagyjon ki ebből.

- Nyugalom, Trapper. Nincs miért aggódnia. Az őrnagy kikötötte, hogy a családja tabu. Én ezt - intett a laptop felé - szigorúan csak háttér munkaként végzem.

- Miért nem kérdezte meg tőlem azt, amire kíváncsi?

- Mert nem mondaná el.

- Attól függ, hogy mit kérdez. Tegyen egy próbát.

- Rendben. Beszéljen az édesanyjáról.
- A neve Debra Jane. Születési ideje...
- Ezeket már tudom. Arról meséljen, hogy milyen volt.
- Az őrnagy nem mondta el magának?
- Mondott valamiket. Ahhoz eleget, hogy megérezzek valamit a személyiségéből. Ki tudná egészíteni valamivel anélkül, hogy dühbe gurulna, és valami titkos szándékot keresne a kíváncsiságom mögött?

A férfi elgondolkodott, majd beszélni kezdett:

- Nagyszerű asszony volt. Nem vágyott rá, hogy egy híresség feleségként szerepeljen, de elfogadta, amikor megkapta ezt a szerepet. Nehezen kezelhető gyerek voltam, és...

- El tudom képzelni.

- ...a férjét kétszer is a tengerentúlra vezényelték. Egyik évben Kuvaitba, az öbölháború idején. Amikor letelt a szolgálati ideje és leszerelt a hadseregből, anyám hálás volt, amiért újra otthon tudhatta őt, és hogy véget ért a katonai pályafutása. És akkor történt a Pegasus.

Rándított egyet a vállán, de Kerra nem volt meggyőződve arról, hogy ez a közönyét fejezte ki.

- Gondolom - folytatta Trapper -, katonafeleségként fel volt készülve arra, hogy sokszor kell egyedül foglalkoznia az otthoni dolgokkal és velem.

- Szinte szóról szóra ezt mondta az őrnagy is.

- Isten ments, hogy úgy kezdjek el beszélni, mint ő.

- Ennek semmi esélye. Az őrnagy nem harapta le a fejemet, amikor olyasmit kérdeztem tőle, ami nem volt ínyére. Mindjárt az elején udvariasan elmondta, hogy milyen témákat kerüljek.

- Engem, és mit még?

- A vadászatot.

- A vadászatot?

- Megkérdeztem, hogy az interjú előtt nem venné-e le a falról a trófeákat, mire azt felelte: „Az ördögbe is, dehogy.” Több dolgról megállapítottuk, hogy nem egyezik a

véleményünk.

- Rólam, és még miről? - kérdezte Trapper keserű gúnnyal.

- Történetesen magával kapcsolatban tökéletesen egyetértettünk. Magának lételeme a gúnyolódás, kiprovokálja a kritikát, és ellenséges.

- A rosszat kihagyta.

- Azt azért nem mondanám magára, hogy rossz.

- Valaki már kimondta rám.

- Kicsoda?

- Egy aranyos vörös hajú lány.

- Mikor?

- Ma este.

- Ó - mondta enyhe bosszankodással a hangjában Kerra. - Miért, mit csinált?

- Azt mondtam neki, hogy feleségül akarom venni.

Kerra nevetett, habár félig-meddig hitt neki, és Trapper vigyora, ami határozottan gonosz vigyor volt, elárulta, hogy ezt ő is tudja.

Kopogtak. Ezúttal Kerra kinézett a kémlelőnyíláson, és látta, hogy a pizzafutár az. Kifizette a fiút, aztán becsukta az ajtót, hogy ne fújjon be a szél, és félretolta az asztalon a laptopot, hogy helyet csináljon a doboznak, amelyből ínycsiklandó illat szállt fel.

- Kér belőle?

- Köszönöm, nem. Megyek is, hagyom, hogy egyen.

De ahelyett, hogy elindult volna az ajtó felé, az éjjeli-szekerényhez ment, és fölé hajolt. Kerra önkéntelenül is felfigyelt a farmerja kirongyolódott hátsó zsebére, és arra, ahogy a bőrdzseki megfeszült a vállán. A motel rövid, vastag ceruzájával lefirkantott valamit a telefon mellett heverő jegyzetömbre. Amikor befejezte, letépte, és Kerrához vitte a lapot. „Glenn Addison seriff”, olvasta a nő. A név alatt egy telefonszám volt.

- Az őrnagy barátja ősidők óta, és minden szempontból jó fazon - mondta a férfi. - Hozzá mentem, miután eljöttem az őrnagytól, és beszéltem neki magáról meg az interjúról. -

Amikor Kerra közbe akart vágni, felemelte az egyik kezét. - Nem mondtam el neki mindent. Ha megtudja, hogy a robbantással összefüggésben kicsoda maga, azt az őrnagytól fogja megtudni, nem tőlem.

- Kezdetben biztos volt benne, hogy az őrnagy vissza fog engem utasítani, mégis egyenesen a seriffhez ment, mintha az interjú már eldöntött dolog lenne.

- Azon a ponton már az volt. A fotóval eldőlt a dolog. Láttam, hogyan reagált rá. Az egója nem engedi, hogy elmulassza a hőssé válás lehetőségét.

- Ő már most is hős.

- De most az az ember, aki megmentette Kerra Bailey-t, a tévést. Mindenesetre úgy éreztem, figyelmeztetnem kell a seriffet egy tévéstáb érkezésére, és arra a felbolydulásra, amivel ez járni fog. Lodal ugyan megyeszékhely, de alapvetően mégiscsak egy kisváros.

Kerra még csak pár órája volt ezen a vidéken, de már megérezett belőle valamit. A város és a környező tanyavilág nemcsak földrajzilag, de atmoszféráját és gondolkodásmódját tekintve is messze esett Dallas és Fort Worth nagyvárosi környezetétől.

55

- Félek, hogy a jelenlétünk felfordulást fog okozni - ismerte be.

- Az interjú híre villámgyorsan el fog terjedni. Holnap délre már mindenki tudni fogja. Írja be a seriff számát a telefonjába, hogy azonnal fel tudja hívni, ha szüksége lesz rá.

- Azt azért nem hiszem, hogy *akkora* felfordulást fogunk okozni - nevetett a nő.

- Nem tréfálok, Kerra. És tegye Glenn számát gyors hívó billentyűre.

Zavartan, de a férfi komoly hangjától meggyőzve Kerra megígérte, hogy megteszi.

A férfin látszott, hogy még több mondanivalója is lenne, de ránézett a pizzásdobozra.

- Ki fog húlni - mondta.

Kerra az ajtóhoz kísérte.

- Nézni fogja a tévét vasárnap este?

- Nem.

Egy pillanatig sem gondolkozott a válaszon, ami nem volt meglepő, de csalódást okozott Kerrának.

- Gondolom, akkor most elköszönünk - mondta a nő félszegen, és érthetetlenül lelombozódva.

- Gondolom.

- Vezessen óvatosan.

- Tök józan vagyok. Ma este nyugodtan alhatnak a parkolóórák.

A nő arcán mosoly suhant át, aztán kézfogásra nyújtotta a kezét.

- Ha bármi kényelmetlenséget okoztam magának, bocsánatot kérek. Tudom, hogy váratlan és nem szívesen látott betolakodó voltam az életében. - Majd a férfi szavait idézve hozzátette: - A rossz dolgok akkor következnek be, amikor a legkevésbé számít rá.

- Ahogy a jó dolgok is. - A férfi elmélyülő hangjától melegséget érzett a teste középtáján. Aztán, ahelyett hogy Trapper kezét fogott volna vele, jobb kezével átfogta a tarkóját, és annál fogva lábujjhegyre állította. - Amit arról mondtam, hogy meg fogom csókolni...

- Ha megtette volna?

- Történetesen most teszem meg.

Kerra kellemes bizsergést érzett a tarkóján, a száján pedig egy olyan szájat, amelyik tudja, mit akar és hogyan akarja, miközben a nyelv fürgén és bátran kalandozott a szájában. Csak túl hamar lett vége. Trapper eltolta őt magától, de a tenyere pár másodpercig még átkulcsolta hátul a nyakát, s a szeme fürkészve mélyedt a szemébe.

Aztán Kerrát megcsapta a hideg levegő, és a férfi már nem volt ott.

Hatodik fejezet

A JELEN

- Jézusom, ki gondolta volna? Alig pár óra múlt el az interjú óta, és most úgy néz ki, mintha egy tank ment volna keresztül rajta, az őrnagy meg...

A féleszméletlenség függönyén keresztül Kerra hallotta a suttogva kimondott szavakat, és haragudott, amiért megzavarták. Jobb volt begubózva, a feledés meleg védőburkában.

- Láttad őt? - kérdezte a suttogó hang.

- Még nem engednek bemenni.

- Jobb is. Szörnyen néz ki. Nem akarok hazudni neked.

- Kösz, hogy rögtön felhívtál, Glenn.

- Mihelyt kiértem, mindjárt láttam azt a felfordulást.

Úristen, de szörnyű volt.

- Tudom, hogy nem lehetett könnyű neked.

Kerra szerette volna, ha elhallgatnak. Az orvosok a tudatosság szűkítésével, lokalizált amnéziával járó, úgynevezett szürkületállapotban tartották. Reagált, amikor számba vették és kezelték a sérüléseit: *Kerra, fel tudja emelni a karját? Ez fáj? Ez most kicsit csípni fog. Feküdjön mozdulatlanul, hogy jó képet tudjunk csinálni.* Aztán az órákig tartónak érzett kínzás után végre békén hagyták, és engedték aludni. De most hivatlanul idetolakodott az ébrenlét, aminek egyáltalán nem örült. Nem akaródzott visszatérnie arra a világos és kegyetlen helyre, ahol a szörnyű emlékek vártak rá.

De a háritás gyávaság volt. Erőszakkal felnyitotta a szemhéját.

Két férfi állt az ágya végénél.

Az egyenruhás Addison seriff volt. A héten mindkét alkalommal, amikor találkozott vele, az a cowboykalap volt a fején, amit most az oldalához fogva tartott. Trapper állt mellette, és olyan átható, éles tekintettel nézett rá, mintha lézersugárral venné célba.

- Az interjú után ott maradt, amíg a többiek elmentek, hogy feltankolják a furgonjukat. A producer elmondása szerint Kerra külön is el akart búcsúzni az őrnagytól, és meg akarta köszönni, hogy megajándékozta őt „az interjú szent Gráljával”. Ez most idézet volt. John, amikor a múltkor eljöttél hozzám, tudtad, hogy ő az a gyerek a képen?

- Igen.

- És miért nem mondtad meg nekem?

- Nem az én titkom volt, hogy elárulhattam volna.

A seriff melléből mélyről jövő sóhaj szakadt ki.

- Alighanem Kerra és az őrnagy nem akarták elrontani a meglepetést.

- Őket viszont sikerült jól meglepni-jegyezte meg Trapper komoran.

Kerra szíve összeszorult. Ezek szerint nem rémálom volt. Az őrnagy meghalt, hallotta a lövést, ami megölte őt. Újra becsukta a szemét, és azt kívánta, bár visszakényszeríthetné magát a feledés áldott homályába.

De a csendet összetörő beszéd folytatódott.

- Amikor a stáb visszajött érte, ott találták az őrnagyot a bejárat küszöbén fekvő. Hívták a 911-et. Az elsőként kikerkezők beszámolója szerint a stáb tagjai teljesen kikészülve kuporogtak a kocsijukban. Nemcsak azért, mert olyat láttak, amit soha senkinek nem kéne látnia, de mert úgy tudták, hogy a gyilkos valahol ott ólálkodik, és féltették a társukat, akiről nem tudták, pontosan hol van. Közben én késő estig az irodában próbáltam behozni a lemaradásomat a papírmunkában. Az egyik helyettes bekopogott, és elmondta,

hogy vészhelyzet van kint az őrnagy házánál. Kérdeztem, hogy miféle vészhelyzet, mire azt mondta, hogy nem tudja. De tudta, mert nem nézett a szemembe. Miközben átvágtam az osztag szobáján, valaki, már nem emlékszem, ki volt, megpróbált feltartóztatni azzal, hogy a nyomozóink már a helyszínen vannak, lerendezik az ügyet, nekem nem kell odamennem. Hogy Hanket már értesítették, útban van hozzám. De nekem muszáj volt odamennem, tenni valamit, nem pedig kéz a kézben üldögelni egy imakörben. Meg kell mondanom, amikor a veranda lépcsőjén felérve megláttam az őrnagyot, a látványtól majdnem térdre estem - mesélte elfúló hangon, és köhögni kezdett.

Kerra hangtalanul könnyörgött neki, hogy hagyja abba. Nem akarta hallani, nem akarta tudni.

De mihelyt a seriff összeszedte magát, folytatta.

- Már ezt is elég nehéz volt kezelni, de mellette még ott volt az eltűnt nő. A kis fürdőszoba a hallban... Az ajtaján a zár teljesen szét volt löve. Az ablaka nyitva. Odakint a földön cipőnyomok. Reméltük, hogy sikerült elmenekülnie, de őszintén szólva inkább arra számítottunk, hogy a holttestét fogjuk megtalálni, mivel a gazemberek erre törekedtek. Az egyik helyettesem...

- Várj csak - vágott közbe Trapper. - Gazemberek, többes számban?

- Úgy gondoljuk, hogy legalább ketten voltak. Az őrnagyot egy kilenc milliméteressel lőtték le, de a zárat egy pisztolynál nagyobb fegyverrel zúzták szét. Én egy vadászpuskára tippelek, mert úgy tűnt, hogy aki lőtt, letarolta egy fa tetejét, és megrepesztett egy sziklát. Talán a fürdőszoba ablakából lőtt.

Kis csend következett, aztán a seriff folytatta.

- Végül az egyik helyettesem látta meg Kerrát. Tudsz arról a szurdokról, ami a ház mögött van, és a fenéke a patakmeder? Épp a peremén zuhanhatott le, és meg sem állt az aljáig, ami lényegében egy halom kő, csak akkor épp kegyetlenül zuhogott az eső. Megütötte magát, halálra

fagyott, de él. - Pár másodpercre elhallgatott. - Szerencséje volt. És gyanítom, hogy nekünk is. Így legalább van egy tanúnk, aki látta, hogy ki lőtte le az őrnagyot.

Ki kellett ábrándítania a seriffet. Kerra tehát kinyitotta a szemét, és megpróbált rá fókuszálni. Amikor Glenn rájött, hogy a nő magához tért és a tudatánál van, közelebb lépett az ágy lábához.

- Ms. Bailey. Tudja, hogy hol van?

- Kórházban.

- Úgy van. Megismer engem?

- Persze.

- És Trapperrel is találkozott már.

- Igen.

Trapper nem mozdult, és meg sem szólalt.

- Mióta vagyok itt?

- Néhány órája. Hétfő hajnal van, nemsokára négy óra. - A seriff hangja szelíd volt, de rögtön a tárgyra tért.

- Emlékszik a tegnapi este? A tévéinterjúra, és arra, ami utána történt?

Könnyek gyűltek Kerra szemébe, és összeszorult a torka. Sikerült bölintania, de a fejmozdulattól szédülni kezdett.

- Mit gondol, tud válaszolni néhány kérdésre?

- Még kába vagyok. - Nem vágyott másra, mint becsukni a szemét, és elfelejteni mindent, ami amúgy nagyon nem volt jellemző rá. Egy hirtelen támadt gondolattól ijedten kérdezte: - Agysérülésem van?

- Tudtommal nincs - felelte a seriff. - Semmi komoly. Csak érzéstelenítőt kap - mutatott az infúziós állványra. - Lezuhant, nagyon mélyre, és úgy ért földet, mint egy rongybaba. Erre emlékszik?

- Valaki kötélén ereszkedett le.

- Egy tűzoltó. Amíg le nem ért, azt sem tudtuk, hogy életben van-e még. Majdnem egy órán keresztül kerestük, és közben a nevét kiáltoztuk.

Akárcsak a hotel felrobbantása után, az előző éjszaka emléke most is töredékesen, sok kihagyással tért vissza.

Némelyik részlet eleven volt, például hogy milyen szörnyen sajnált a válla, vagy hogy borzasztóan fázott, mások elmosódottabbak. Emlékezett rá, hogy hanyatt feküdt a kemény földön, vad szél fúj, és hideg eső szitált az arcára. Felidézte, hogy megpróbált válaszolni a nevét kiáltozó embereknek, de nem volt annyi ereje, hogy meg tudjon szólalni.

Attól is félt, hogy ha valamivel jelzi a hollétét, azzal kihívja maga ellen a sorsot: egyszer csak megjelenik az őrnagy gyilkosa a vízmosás peremén, és abból az előnyös helyzetből simán végez vele.

Emlékezett rá, félt, hogy így vagy úgy, de mindenképpen meg fog halni, vagy a belső sérüléseitől, vagy attól, hogy meglátják.

Az anyja egy katasztrófában halt meg. Az apját a közelmúltban vesztette el. Minél tovább feküdt odalent, annál inkább nőtt a valószínűsége, hogy megfog halni. Másodszor biztosan nem csapja be a halált. Olyan biztos volt ebben, hogy amikor a mentőegység lejutott hozzá, a megkönnyebbüléstől és a hálától hisztériás rohamot kapott. Miközben odaszíjazták egy saroglyához, egyfolytában könyörgött, hogy nyugtassák meg, életben fog maradni. Egy együtt érző sürgősségi orvos nyugtató injekciót adott neki, hogy leállítsa a rohamát.

De most érezte, hogy újra előtörnek a könnyek.

- Sajnálom, sajnálom - zokogta.

- Nincs semmi, amiért sajnálkoznia kellene - mondta Addison seriff.

Ekkor egy műtősruhába öltözött férfi lépett be a szobába. Meglepedt, amikor meglátta Trappert és a seriffet.

- Mit keresnek itt?

- Beszélnem kell a tanúval - válaszolta Addison seriff.

- De nem most, seriff. Ő kicsoda?

- John Trapper.

- Ó, értem... Részvétem, Mr. Trapper. - Egy pillanatra Kerrára nézett, majd visszafordult a férfiakhoz. - Egy darabig még hol magánál lesz, hol nem. Mindazt, amit most mond,

nem tekinthetik időrendben helyesnek, pontosnak vagy alaposnak. Még több órának kell eltelnie, mire kihallgatható állapotban lesz. Ha úgy látom, hogy készen áll rá, szólni fogok a kint őrködő rendőrnek, hogy értesítse.

- De...

-Tisztelettel, uraim, meg kell vizsgálnom a beteget - közölte az orvos ellentmondást nem törően.

Glenn Addison nem tűnt boldognak, amiért kidobták, de bólintott Kerra felé, jó éjszakát kívánt neki, majd a kalapjával intett Trappernek az ajtó felé. Trapper nem mozdult, csak nézte, ahogy szokta, némán, a zsákmányára leső vadra emlékeztető tekintettel, majd hirtelen sarkon fordult, és egyetlen szó nélkül követte a seriffet. Kerra egészen addig nézett utána, amíg az ajtó puhán be nem csukódott a két férfi mögött. Ez a hideg, zárkózott férfi tényleg megcsókolta? Vagy csak álmodta?

- Sajnálom, ami történt - mondta az orvos az ágyához lépve, megnézte a kartonját, majd rámosolygott, és bemutatkozott. - Hogy érzi magát?

- Meglőtték?

- Nem. A gerince nem sérült, csontja nem tört, nincs belső vérzése, ami kész csoda. Közel volt a kihüléshez, de mire bekerült a sürgősségre, a mentősök helyreállították a normál testhőmérsékletét. A bal válla kificamodott. Remélem, nem emlékszik rá, amikor visszaraktuk.

- Nem. Hála istennek.

- Az MRI vizsgálat eredményét elküldtük egy ortospecialistának, de itt helyben is megnéztük többet, és nem láttunk rendellenességet a forgatóizomnál. A bal kulcscsontján van egy hajszál repedés. Azzal legyen óvatos, hat hétig ne erőltesse túl, és magától meg fog gyógyulni.

Sok zúzódást és vágást szenvedett, és néhány fa- és kőszilánkot is ki kellett szednünk, de ezek legtöbbje felületi sérülés, csak a jobb combján kellett két öltéssel összevarrunk a vágás helyét. A fertőzés megelőzésére antibiotikumokat kap az infúzióban. A legsúlyosabb sérülést az jelentette, hogy

beütötte a fejét, amitől agyrázkódást kapott. Homályosan lát?

- Igen.

- Átmeneti tünet. Azt tudja, hogy milyen hónap van?

- Február.

- Hányinger?

- Hol van, hol nincs. Addig nincs baj, amíg mozdulatlanul fekszem.

- Hogy áll a fájdalommal?

- Nem nevezném fájdalomnak. Inkább egy általános érzékenység és rossz közérzet. Fejfájás.

- Egy tízes skálán elhelyezve?

- Ötös.

- Tovább kapja az infúziót - mondta az orvos, és írt valamit a kartonra. - Van kérdése?

- Meddig leszek itt?

- Pár napig. Holnap meglátjuk, ki tud-e egyedül menni a mosdóba. Újra megvizsgáljuk a fejét. Szeretném egy neurológusnak is megmutatni a képeket. Utána okosabbak leszünk, de azt hiszem, egy-két nap alatt rendbe fog jönni.

- Tud valamit a stábornőről? Mindnyájan jól vannak?

- Aggódnak magáért. Amióta behozták ide, mindnyájan a váróban táboroznak.

A történetek valamennyiüket megrázták, és Kerra tudta, hogy az iránta érzett aggodalmuk őszinte. Ennek ellenére nyomasztó volt a gondolat, hogy őt, mégoly jó szándékú kollégája fog bezabadulni a szobába.

- Megmondaná nekik, hogy jól vagyok, de még...

- Látogatók nem jöhetnek be. Magam fogom elmondani nekik. Orvosi utasítás. Most a leginkább nyugodt pihenésre van szüksége. - Lekapcsolta a lámpát az ágy felett. - Lehet, hogy nem ez a legalkalmasabb pillanat, de bevallom, a rajongója vagyok.

- Köszönöm.

Az orvos megpaskolta a térdét.

- Viszlát holnap - mondta, és kiment.

Kerra kényelmesebben elhelyezkedett az ágyban, és

becsukta a szemét. De ahelyett, hogy a korábban védelmet nyújtó kábulatban enyhülést talált volna, mindent elsöprő erővel tört rá a pánik. Újra a fürdőszobában volt, mindössze egyetlen ajtó választotta el a biztos haláltól. Annyi ereje sem volt, hogy megmozduljon. Körülfogták, magukba zárták a falak és a mennyezet. A szívverése hangosan dobolt a dobhártyáján.

Felismerte a pánikrohamot, és orrát-száját két kézzel befogva kényszerítette magát, hogy mélyen szívja be, és lassan engedje ki a levegőt. A lélegzésre összpontosítással sikerült megelőznie a hiperventilációt. Az ezzel járó bizsergés a kezében és a lábában enyhült. De a szíve továbbra is vadul kalapált. A rémülettől hideg verítékben úszott az egész teste.

Újra átélte, ahogy átpréseli magát az ablakon, és érezte a földet éréskor a vállába hasító fájdalmat. Újra átélte, ahogy fut a hideg szélben a háta mögött felhangzó lövések elől, egyenesen bele a sötétségbe, és egyszer csak megnyílik a föld a lába alatt. A zuhanás érzése olyan valóságos volt, hogy bele kellett kapaszkodnia a lepedőbe, marokra kellett fognia, hogy lefékezze az esést. De tovább zuhant, és olyan erővel csapódott a földhöz, hogy elakadt a lélegzete.

Zihálva, levegő után kapkodva nyitotta ki a szemét.

Trapper állt az ágya mellett.

Kerra torka úgy kiszáradt, hogy egy hangot sem volt képes kiadni. Meg se tudott nyikkanni. Se sikoltani. Megnyalta a száját. Illetve megpróbálta. A szája, a nyelve száraz volt, nehezen és szaporán vette a levegőt. Trapper megfogta az éjjeliszekrényen hagyott fedeles műanyag poharat, odatartotta Kerra szájához, és az ajka közé nyomta a hajlítható szívószálat. Kerra szívott egyet rajta, aztán megint, aztán folyamatosan. Amíg a pohár ki nem ürült, nem szakították meg a szemkontaktust, majd végül Trapper visszatette a poharat az éjjeliszekrényre.

- Köszönöm. - Kerra hangja a víz ellenére is rekedt volt.

- Szívesen.

- Hol van a seriff?

- Útban hazafelé, hogy aludjon pár órát.

- Magát visszaküldte?

- Nem.

- Tud róla, hogy visszajött?

- Nem.

- Miért jött vissza?

- Buta kérdés olyasvalakitől, aki emberekkel készít interjúkat a tévében.

A férfi alakja az ágya fölé magasodott, a maga gondozatlan külsejével, nyers erejével betölteni látszott az egész szobát, a jelenléte valahogy mégsem volt kellemetlen. Most, hogy itt volt, ki vagy mi árthatott volna neki?

Azt hitte, soha többé nem fogja látni. Amikor megengedte magának, hogy elképzelje a legelső alkalmat, amikor az után a csók után először fognak szemtől szemben állni egymással, a díszlet vagy rózsailatú, rózsaszínű és romantikus volt, mint egy virágba borult cseresznyefa alatt rendezett piknik, ahol rózsaszirmok hullanak rájuk a magasból, vagy vad és perzselőn forró jelenetet képzelt el összegyűrt ágyneművel, szex közben megizzadt, meztelen testekkel.

Soha nem fantáziált volna olyan tragikus helyzetről, mint ez a mostani.

A férfi a megszokott uniformisát viselte. A haját összeborzolta a szél. Ugyanolyan szakadt volt, mint amikor kedden este kiment a motelszobájából, de most sötét karikák látszottak a szeme alatt, mintha nem aludt volna azóta. Valószínűleg az elkövetkező napokban sem fog sokat aludni.

- Trapper - szólalt meg Kerra érzelemtől fojtott hangon. - Sajnálom.

- Ahogy Glenn is mondta, nincs semmi, amiért sajnálkoznia kellene.

- A nemzet elveszített egy hőst. Maga elvesztette az apját. Nem tudom, hogy az ő meggyilkolásának mi köze lehetett az interjúhoz, de úgy érzem...

- Várjon, Kerra. Maga azt hiszi, hogy az őrnagy meghalt?

Kerra egy gyors lélegzetet vett, de nem fújta ki a levegőt.

- Fent van az intenzív osztályon - folytatta a férfi. - Éppen csak él, de nem halt meg. Fejsebe van, súlyos, de nem végzetes. De ez lehet, hogy mindegy is, mert egy kilenc milliméteres golyó kilyukasztotta a bal tüdejét. Osszelappadt, mint egy kipukkadt luftballon. Rengeteg vért vesztett. Esélyes, hogy nem éli túl, de egyelőre még tartja magát.

A megkönnyebbülés könnyei peregtek le a nő arcán.

- De én hallottam, amikor az a férfi azt kérdezte az őrnagytól, eddig hogy tetszik neki, hogy meg van halva.

Trapper egyik lábát beakasztotta egy székes lábába, közelebb húzta az ágyhoz, és leült. Két könyökét letámasztotta a combjára, és ujjhegyeit egymáshoz illesztve az álla alá emelte.

- Ki mondta ezt?

- Az az ember, aki lelőtte. Azt hitte, hogy megölte őt. Én is azt hittem.

Egy könnycsepp perdült ki Kerra szeme külső sarkából, és elindult oldalra a haja felé. A férfi szeme követte a könnycsepp útját, majd visszatért Kerra arcára, miközben a nő megkettőzve, megnégyszerezve látta a férfi arcát, amitől émelyegni kezdett.

- Mondjon el mindent, Kerra. Beszélje ki magából.

- Nem tudom, Trapper. Most még nem. Szédülök. Az orvos azt mondta, nem fogadhatok látogatókat.

- Nekem nem mondta.

- Én mondom.

Valójában nem akart egyedül lenni, de azt sem akarta, hogy most kérdésekre kelljen válaszolnia.

- Amikor bejöttem, épp pánikrohama volt - mondta a férfi.

- Igen.

- Mi váltotta ki?

- Semmi különös. Először voltam teljesen az öntudatomnál. Egyedül voltam, és tudatosult bennem, hogy egyedül vagyok. Megrémültem. Hirtelen visszajött minden, ami történt, és...

- Újra halálos veszélyben érezte magát?

- Igen.

- Nem villantak be a Pegasus-robbantás képei?

- Nem. A múlt éjszaka történtek elevenedtek meg. Újra a fürdőszobában voltam, és rettegtem attól, aki az ajtó túlfelén volt.

Visszaidézte, amikor valaki lenyomta a kilincset, hogy lássa, be van-e zárva. A halk, fémes zörgés olyan félelmetes volt, mintha egy láthatatlan csörgőkígyótól származott volna.

Trapper tekintete súlyát érezve összeszedte magát.

- A pánik elmúlt. Már jól vagyok.

A férfi lenézett Kerra takarót markoló kezére. A nő kényszerítette az ujjait, hogy lazuljanak el, és engedjék el a takarót.

- Jól gondolta Glenn? Az ablakon át menekült ki?

- Akkor ficamítottam ki a vállamat.

- Mit csinált a fürdőszobában?

- Amit az emberek a fürdőszobában csinálni szoktak.

- Nem azért ment oda, hogy elbújék?

- Eredetileg nem.

- Eredetileg nem. - A férfi hangja arra ösztökélte, hogy fejtse ki bővebben. - Kiment, hogy használja a fürdőszobát, és...? Mi történt azután?

- Kérem, Trapper, még nem tudok erről beszélni. Túl friss az emlék. Pár nap múlva, ha már kicsit eltávolodtam az átélt eseményektől...

- Hosszabb idő lesz az pár napnál, mire eltávolodik tőle, és én nem akarom, hogy távolabb legyen. Addig akarom hallani, amíg még friss, amíg nem torzul a történet.

- De most még nagyon kuszák az emlékeim.

- Beírta Glenn telefonszámát a telefonjába?

- Hogy mit? -A gondolatai homályosak, ködösek voltak, de aztán eszébe jutott. - Igen, beírtam.

- Ha félt, miért nem hívta fel őt?

Tényleg, miért nem hívta fel? Amikor gyors hívó gombot rendelt a seriff száma mellé, csak a Trappernek tett ígérete miatt tette. *Nem tréfálok*, ezt mondta akkor a férfi. De ő nem vette figyelmeztetésnek a mondatot. Mostanáig. Nem érezte alkalmasnak magát arra, hogy az ebből fakadó zavarba ejtő

következtetéseket levonja. Majd csak tisztább fejjel tudja végiggondolni és megmagyarázni a saját reakcióit.

- Nem érzem jól magam - nyöszörögte. - Egyébként is, amíg a hatóságok nem hallgatnak ki, nem hiszem, hogy beszélhetek erről akárkinek.

- Én nem vagyok akárki. Az az ember, aki odafent az életéért küzd, az apám.

- Tudom, hogy ez az egész nagyon személyesen érinti, de a megfelelő rendőrségi eljárásokat akkor is be kell tartani.

- Nos, félig igaza van. Vannak megfelelő rendőrségi eljárások, de ezeket nem kell betartani. Ami azt illeti, én általában nem vagyok az eljárások híve, a megfelelő eljárásoké meg végképp nem.

- Akkor mindnyájan csak örülhetünk annak, hogy nem maga vizsgálja ki ezt az ügyet.

- Miből gondolja? - Trapper lassan felállt, két öklét letámasztotta a matrac szélére, és a nő fölé hajolt. - Kerra, kit látott odakint?

- Senkit.

Trapper a tagadó válasszal mit sem törődve továbbra is állhatatosan rászegezte kemény, vesébe látó szemét.

- *Senkit* - ismételte meg a nő. - Nem láttam semmit.

A férfi egy darabig még mozdulatlanul állt, majd fölegyenesedett, és elindult az ajtó felé.

Kerra nagy keservesen félig ülő helyzetbe tornázta fel magát.

-Trapper, esküszöm. Nem hisz nekem?

- Nem számít, hogy hiszek-e magának. Az a fontos, hogy ők higgyenek.

- A rendőrség?

- Nem. Azok az emberek, akik ott voltak.

Hetedik fejezet

- Mire kimásztam az ablakon, a nő már javában rohant elfele a háztól. Tudod, milyen sötét tud lenni ott kint. Olyan volt, mintha elnyelte volna a sötétség. - Petey Moss térde táncot járt az asztal alatt, amelyre kiszórták Kerra Bailey válltáskája tartalmát. A tárgyak között kutató férfi kihúzott egy plasztikkártyát a lapos pénztárca egyik rekeszéből, és az asztalra dobta.

- Fitnessklubtagsági.

Petey megkönnyebbült.

- Így már érthető. Edzésben van. Nem csoda, hogy úgy fut, mint egy őz.

- Akkor sem értem, hogyan tudott megszökni előled.

- Kezdjük ott, hogy nem voltunk felkészülve a nőre. Arra, hogy ő is ott van.

- De amikor rájöttetek, hogy a nő...

- Akkor...

A másik férfi felemelte a kezét.

- Kezdd az elején.

Petey megnyalta a száját.

- Szóval az őrnagy az ajtóhoz jött, kinyitotta, és kidugta a fejét. Nem számítottam rá, hogy puska lesz nála. Jenks oldalt állt, ahol az őrnagy nem láthatta. Leütötte a puskatussal. Itt - mutatta a koponyáját a jobb füle mögött. - Az őrnagy összeesett. Én mellbe lőttem. Nem is érezte.

- Most érzi.

- Mi?

Petey olyan képet vágott, mintha kőtörő kalapáccsal a szeme közé vágtak volna.

- Az nem lehet.

- A megyei kórházban van, nem a hullaházban. Nem halt meg. A nő sem, ami azt jelenti, hogy mind a kettőt elhibáztad.

- Ezt olyan nyugodtan mondta, mintha egy sor kozmetikumot vizsgált volna meg egyenként. Kinyitott egy rúzszt, megszagolta, majd visszatette a kupakját, és visszajuttatta az asztalra. - Az őrnagy állapota életveszélyes. Valószínűleg nem fogja túlélni. De biztosak nem lehetünk benne. Megeshet, hogy a végén talpra áll.

Petey úgy nézett ki, mint akit a hányinger kerülget.

- Valójában a nő több okot ad az aggodalomra, mint az őrnagy. Az ő sérülései nem olyan súlyosak. Tud kommunikálni, és a kommunikáció a foglalkozása. Úgyhogy, Petey, tudnom kell, méghozzá *most* kell tudnom, hogy látott-e téged.

Petey hevesen megrázta a fejét.

- Nem. Bezárkózott a fürdőszobába.

A másik férfi elgondolkodó arccal játszott Kerra kulcstartójával.

- Hogy tudtad meg, hogy a fürdőszobában van?

- Épp amikor lelőttem az őrnagyot, észrevettem, hogy fény szűrődik ki a fürdőszoba ajtaja alól. Odamentem, hogy megnézzem. Naná, hogy az ajtó zárva volt. Mire szétvertem a zárat, ő már kimenekült az ablakon. Jenks utánalett, de addigra...

- A nőt már elnyelte a sötétség.

- Pontosan.

- Miért nem vetted üldözőbe?

- Nem volt rá idő. Hallottuk, ahogy egy autó lefordul a főútról. Láttuk a fényszóróját a felhajtón közeledni. Hátramentünk ki, de előbb még eszembe jutott, és fölkaptam a táskáját, ezt itt.

- Senki sem látott meg benneteket?

- Senki, uram. Esküszöm. A nő rohant, hogy mentse az életét, nem volt ideje hátranézni, az autóban közeledők elől meg eltakart minket a ház.

- A tévések kocsija volt. Öten ültek benne.

- Nem láthattak minket. Jenks a háztól legalább fél mérföldre hagyta a teherautóját. Sötétben mentünk vissza hozzá. Majd lefagytak a golyóink abban a hidegben. Aztán visszagurultunk a városba, és a téren lévő grillezőben megosztottunk egy adag oldalason. Az alibi miatt, ahogy meghagyta nekünk.

- Ami semmit sem fog érni, ha az őrnagy életben marad.

- Nem létezik, hogy túlélje. Fogadni mernék rá. Biztosan gépekkel tartják életben.

- Kerra Bailey-t nem kötötték gépekre. Előbb-utóbb el fog mondani mindent, amit tud. - Ezen eltöprengett egy percig, s közben szórakozottan csörgette a kulcskarikát. Aztán letette, intett Petey-nek, hogy hajoljon közelebb, és odasúgta neki: - Ideges vagyok, Petey.

- Esküszöm, hogy nem látott minket.

- Nem miatta. Jenks miatt.

Petey összerezett a meglepődéstől, aztán a válla fölött hátrapillantott a becsukott ajtó felé, amely mögött a másik szobában Jenks várt a sorára, hogy elmondhassa a maga verzióját. Petey visszafordult, és fojtott hangon kérdezte:

- Mi van veled?

- Miért ütötte le a puskatussal az őrnagyot, amikor ajtót nyitott?

- Megijedt, mert meglátta az őrnagnál a fegyvert.

- Hmm. Épp ez aggaszt engem. Ha Jenks ilyen könnyen megijed, akkor megbízhatatlan.

- Nem, uram. Acélból vannak az idegei. Olyan megbízható, hogy a Nap járását hozzá lehetne igazítani. Esküszöm rá.

- Csodálatra méltó, amilyen lojális vagy veled, Petey. Vajon ő is az lesz-e veled? Fel mernéd rá tenni az életedet, hogy az lesz? Ez a Bailey nevű nő talán nem látta, ahogy golyót eresztesz egy amerikai hős mellkasába. De Jenks látta.

Petey szeme ide-oda cikázott, aztán újra megnyalta a száját. Gondolkodott.

- Megbízható - ismételte meg, de észrevehetően kisebb meggyőződéssel.

- Tudod, mit kell tenned, hogy megvédd magadat, engem és mindnyájunkat.

Petey hallhatóan nyelt egyet.

- Nem egészen értem, mire céloz.

- Dehogynem érted. - A férfi kivárt pár pillanatig, aztán folytatta: - Olyan mélyre temesd, hogy a dögevők ne kaparhassák ki, vagy süllyeszd el a Gödörben annyi súllyal, hogy soha ne jöhessen fel a felszínre. Érted?

Petey értette, hogyne értette volna. A homlokán veríték gyöngyözött. Nyomorultul nézett ki.

- Mikor?

- Most.

- Mindjárt reggel lesz.

- Akkor nincs sok vesztegetni való időd, igaz?

Petey többször egymás után pislogott.

- Ő a barátom. Nagyon összebarátkoztunk.

- Tudom. Azt is tudom, hogy megérted, milyen súlyos helyzetben vagy. Azt mondtad, az őrnagy nem látott meg. Egyikőtöket sem látta.

- Nem. Mielőtt megláthatott volna, Jenks leütötte.

- És Kerry Bailey sem látott.

Petey megrázta a fejét.

- Vagyis csak egy ember jelenthet fenyegetést rád. Ránk. Harvey Jenks. Így van?

Petey bólintott, de úgy nézett ki, hogy mindjárt elsírja magát.

A másik átnyúlt az asztalon, és keményen megragadta Petey kezét, mint a tábornok, aki megdicsér egy önkéntest. Aztán intett, hogy álljon fel.

- Szólj neki, hogy jöjjön be.

- Hogyhogy?

- Gyanút fogna, ha nem beszélnek vele is.

Petey lassú, nehéz léptekkel az ajtóhoz ment, kinyitotta, és a normálishoz közelítően vidám hangon kiszólt:

- Te jössz.

A következő húsz percben Harvey Jenks is keresztülment ugyanezen a procedúrán. A beszámolója jóformán szóról szóra megegyezett Petey-ével.

- Amikor kifutottunk az időből, hogy tovább foglalkozzunk veled, eszembe jutott, hogy felkapjam a táskáját - utalt a kirámolt Louis Vuittonra. - Kár, hogy a zuhanásba nem halt bele.

- Az tényleg kár. És az is kár, hogy az őrnagy szíve még mindig dobog.

Jenks összeresztett ennek hallatán, és az orrnyergét dörzsölve próbálta feldolgozni a hírt.

- Petey-nek nem kellett volna kapásból lőnie. Vagy két golyót kellett volna beleeresztenie. Legalább.

- Miért nem lőtted le, mihelyt kilépett az ajtón?

- Puska volt nála.

- Hallottam.

- Egyet vagy kettőt ő is elereszthetett volna, még akkor is, ha a fegyver visszarúg. Ha eltalál valamelyikünket, akkor maradtak volna vérnyomok. Bizonyíték. Azzal, hogy leütöttem, harcképtelenné tettem.

- Hát, nem egészen. Harcképtelenné egy fejlövés tette volna.

- Utólag én is így látom - vágott sajnálkozó képet Jenks.

A férfi csücsörített, mintha mérlegelné a helyzetet.

- Petey hibája volt. Meg kellett volna győződnie róla, hogy a lövése halálos. Nem tette, ezért most szorult helyzetben vagyunk. Nem ez az első eset, hogy elbaltáz valamit. Hamar elveszti a fejét, és szeret hencegni. És ez olyan kockázatot jelent, amit már nem engedhetünk meg magunknak. - Áthajolt az asztalon, begörbítette a mutatóujját, és suttogóra fogta a hangját. Néhány perc múlva Jenks ugyanannak az utasításnak a birtokában hagyta el a szobát, mint a társa. Érdekes lesz látni, melyikük jön majd vissza. Bármelyikük lesz is, ezzel

bebizonyítja, hogy vakon engedelmeskedik, és nem ismer irgalmat.

A férfi hátradőlt a széken, és babrálni kezdte Kerra Bailey mobiltelefonjának díszes bőrtokját. A nő kétségtelenül arra számítva közölte meglepő felfedezését az interjú során, hogy lendítsen vele a karrierjén.

Nem pedig öngyilkossági szándékkal.

Trapper bejelentkezett abba a motelba, ahol Kerra lakott kedd óta. Mihelyt elhelyezkedett a szobában, felhívta Carsont.

- Kezdem unni ezeket a telefonjaidat, Trapper - morogta Carson. - Ha szükséged van valakire, akivel éjnek évadján beszélgethatsz, miért nem házasodsz meg te is?

- Lelőtték az őrnagyot.

- Puskával? - nyögött fel Carson másodpercekig tartó hallgatás után.

- Él, de egy hajszálon függ az élete.

- Nem tréfálsz - szögezte le Carson újabb hallgatást követően.

- Nem.

- Jézusom, cimbora. Ez hihetetlen. A menyasszonyommal szünetet tartottunk, hogy megnézzük az interjút.

- Egy-két órával utána történt.

- Kikapcsoltuk a tévét, és korán ágyba bújtunk.

Trapper röviden összefoglalta az eseményeket.

- Most jöttem el a kórházból. A riporternő úgy néz ki, mint Rocky, az őrnagy pedig válságos állapotban van.

- Esküszöm, Trapper, nem tudom, mit mondjak. Te láttad az interjút? Mekkora bombát robbantottak! - Egy pillanat múlva felnyögött. - Ó, a francba, ezt most nem kellett volna mondanom.

- Semmi vész. Tényleg bomba volt.

- Te jól vagy? Úgy értem, az apád, meg minden.

- Jól vagyok.

- Skatulyázol. - Carson ezt nyilván dr. Philtől csípte föl, de tény, hogy a szó pontos volt. - Ott akarsz maradni?

- Igen - felelte Trapper. - Itt kell lennem. A kocsim még nincs kész, úgyhogy a kölcsönzóből kellett kihoznom egyet. Ela a karosszériás fölszámolna pár nap bérleti díjat, egy szavam sem lehetne.

- Oké. Értesítem a fickót. Biztos vagyok benne, hogy jó fej lesz, és megengedi, hogy kicsit tovább legyen nálad a jármű.

- Kösz.

- Tudja valaki, hogy mi történt? Van gyanúsított?

- Az őrnagy barátja a seriff, ne felejtse el. Ők nyomoznak, de valószínűleg bekapcsolódnak a Texas Rangerek és a szövetségiak is.

- Annál jobb. Mondtad, hogy ez a seriff és az őrnagy vértestvérek. Akkor nem lehet tárgyilagosa.

- Én is ezt mondtam neki.

- Főleg ha az őrnagy nem éli túl.

- Glenn azt mondta, hogy akkor bevadul, és nekimegy annak, aki megölte.

- Ahogy te is.

Trapper ehhez nem fűzött megjegyzést.

- Figyelj, vége van már a nászutadnak?

- Ettől a telefonhívástól számítva igen - válaszolta Carson fanyarul. - A nőm torkig van veled. De reggel amúgy is mindkettőnknek újra dolgoznunk kell.

- Már reggel van. Majdnem fél hat. A helyi tévé már leadta a hivatalos közleményt a lövöldözésről, de a híre majd csak a reggeli híradók után fog eljutni mindenhova. Tartsd szemmel az iroda környékét. Ha valaki elkezd szaglászni, rögtön értesíts.

- Tódulni fog a média.

- Nem a médiáról beszélek. Lehet, hogy valaki megpróbál ott szimatolni utánam.

- Nem a médiára gondoltál? Akkor miről beszélünk? Kiról?

- Csak figyelj kifelé, és szólj, ha valami gyanús külsejű alak ólálkodik arrafelé.

- Úgy érted, az ügyfeleimen kívül.

- És tudj meg még többet Kerra Bailey-ről.

- A szabadidőmben?

- Meg foglak fizetni, Carson. Állítsd rá valamelyik korábbi kliensedet. A hekkereket. Személyiségtolvajokat. Mindenre kíváncsi vagyok, amit megtudhatsz róla. Sürgösen.

- Segítene, ha tudnám, mit keresel.

- De nem tudom.

- Megint csak valami érzés, mi?

- Igen. Rossz érzés.

A rémülettől felriadt. Mielőtt eszébe jutott volna, hogy az egész testét zúzódások borítják, hirtelen felült az ágyban. Éles fájdalom hasított a fejébe. Megérezte a törést is a kulcscsontjában. A gyomra felkavarodott, és beháányt az ölébe.

Kitapogatta a távkapcsolót, hogy hívja a nővért, s míg az ráérősen fogadta a hívását, Kerra reszketve ült átizzadt hálóingében és az összehányt ágyneműben.

- Rémálmom volt - mentegetőzött, amikor a nővér megérkezett.

- Látom, drágám. Úgy reszket, mint a nyárfalevél.

A nővér ezután segítséget hívott, és Kerra öt percen belül tiszta hálóinget és ágyneműt kapott. Amikor újra egyedül maradt, visszakapcsolta az éjjeli lámpát. De hiába volt tiszta és száraz, továbbra is úgy reszketett, hogy még a fogai is vacogtak.

Rémálmában a robbanás utóhatását felváltotta az a kép, amikor egyedül volt a mosdóban. Itt volt valami, egy apró, elfelejtett részlet, ami valósággal kilőtte az álomból az ébrenlétbe: valaki még azelőtt próbálta kinyitni a mosdó ajtaját, hogy meghallotta volna a lövést. Ez a körülmény mélyen rejtőzött a tudatalattijában. A rémálmom most előhozta onnan.

Az orvos elmagyarázta Addison seriffnek, hogy minden olyan beszámoló, amit a történeteket követően túlságosan hamar ad, bizonytalan és vitatható, az események sorrendje nagy valószínűséggel helytelen lesz. Kerra most örült, hogy erre a részletre eddig nem emlékezett. Mielőtt elmondaná

bárkinek, időt kell szánnia arra, hogy feldolgozza, mi a jelentősége, van-e egyáltalán jelentősége.

De *érezte*, hogy van.

Valaki a puskalövés *előtt* megpróbálta kinyitni az ajtót. Ő az ajtón keresztül kiszólt az őrnagynak: „Rögtön jövök.” Erre nem kapott választ. *Ezután* jött a lövés.

Ki akarta kinyitni az ajtót?

Nem az őrnagy. Ő válaszolt volna, amikor kiszólt neki, és különben is, miért akart volna benyitni, amikor tudta, hogy vécére ment ki? És nem a majdani gyilkosok, akik ekkor még a ház előtt voltak. Talán egy cinkosuk már a házban rejtőzött? Mindvégig ott volt? Látta őt bemenni a mosdóba? Libabőrös lett a karja, amikor eszébe jutott egy név, annak az embernek a neve, aki ma este visszajött - a seriff nélkül -, és arról faggatta, hogy kit látott „odakint”.

Trapper.

Nyolcadik fejezet

Felkelt a nap, mire Trapper ágyba került, de fél füllel alvás közben is a telefonjára figyelt, aggódva és félig reménykedve várta a kórház hívását. De nem hívták. Nem sokkal tíz óra után felébredt, gyorsan lezuhanyozott, felöltözött, és útban a kórház felé bekapott egy hamburgert.

Amikor az intenzív részleg emeletén kilépett a liftből, kis híján összeütközött a kezében Bibliát tartó Hank Addisonnal.

- Ó! - mondta lassan, vontatottan. - Nyilván téged állítottak ide őrködni, hogy lásd, van-e bennem annyi tisztesség, hogy bejövök.

Hank rosszalló tekintettel nézett végig rajta, és kopott csizmája láttán összevonta a szemöldökét.

- Ha ez a legtöbb, amit tenni tudsz...

- Tudod, mit? Teszek rá.

Hanknek nem sok jutott apja génállományából. Kisebb, arányosabb alkatú volt, mint Glenn, a haja szőke, a szeme barna, mint az anyjáé, Lindáé, és ugyanolyan jámborul tudott mosolyogni, mint ő. Apáik szoros barátsága folytán gyerekkorukban, sőt később is, sok időt töltöttek együtt. Trapper volt a fiatalabb, ennek ellenére mindig ő kezdeményezte a verekedéseket és a különféle csínytevéseket a vakációk és a nyaralások alatt, amiket a két család rendszerint együtt töltött. Ő találta ki a disznóságokat, amikbe aztán hízélgő rábeszéléssel belevitte Hanket is.

Az egykori csibész nyomait már csak időnként lehetett látni

a lelkészben, mint például most, amikor elnevette magát Trapper pökhendi válaszában. Kezet fogtak, aztán férfiasan egymás hátát lapogatva megölelték egymást.

- Ma reggel imareggelit tartottunk a templomban. Közel sem imádkoztunk elég átütően érted.

- Veszett fejsze nyele - közölte Trapper. - De méltányolom az igyekezetet. Es elnézést kérek, amiért a múltkor este úgy léptem le, hogy be sem néztem.

- Az a téma nem tartozott kimondottan a te érdeklődési körödbe.

- Jób még tűri a megpróbáltatásokat és csapásokat?

- Ahogy te is - felelte elkömlődve Hank. - Ez... nincsenek szavaim, Trapper.

- Tudom. Én is így vagyok vele. - Trapper elnézett Hank válla felett az intenzív részleg kétszárnyú ajtaja felé. - Láttad őt?

- Nem. Csak egy embert engednek be kétóránként. A váróban maradtam apával, amíg kijöttek, és szóltak, hogy bemehet.

- A seriff, hogy van ma reggel?

- Nem láttam még ilyen megrendültnék. Most még elfoglalja a nyomozás, a nyüzsgés. De ha az őrnagy meghal, az nagyon meg fogja viselni. Mindannyiunkat. Az egész országot.

Trapper bólintott.

- Te hogy vagy? - kérdezte Hank.

- Meg vagyok döbbenve, mint mindenki más. Még fel sem fogtam igazán.

- Ha bekövetkezik a legrosszabb, az nagy csapás lesz neked. Ha úgy érzed, hogy beszélned kell valakivel, engem mindig megtalálsz.

- Kösz. Bírni fogom.

Hank láthatóan nem volt erről meggyőződve, de annyiban hagyta, és megnyomta a lift hívógombját.'

- Meg kell látogatnom a gyülekezet más tagjait is. A nővér azt mondta apának, hogy csak pár percre maradhat bent,

úgyhogy mindjárt ki fog jönni.

- Említette azt is, hogy Kerra Bailey hogy van?

- Sajnos nem. Az is szégyen, ami vele történt.

- Igen, az.

Amikor a lift megérkezett, Hank beszállt, de nem engedte, hogy az ajtó becsukódjék.

- Figyelj, ne áruld el, hogy tudsz a nézeteltérésről apa és az örnagy között. Ő nem vonta vissza, és apa ugyanolyan konok volt. Nem beszéltek egymással egészen tegnap estig, amikor apa megtudta, mi történt. Ez is oka volt, hogy ő... - Hank elhallgatott, mert ráérezte, hogy kifecsegte a titkot. A tarkójához emelte a kezét, és lenézett a lift padlójára. - Ó, a fenébe is.

- A prédikátort káromkodáson kapták. - Trapper cicegett, majd megkérdezte: - És min vesztek össze?

- Semmin. Tényleg.

- Sohasem tudtál hazudni, Hank.

Az ajtó megpróbált becsukódni.

- Ha apa azt akarja, hogy tudj róla, majd ő elmondja. Viszlát. - Leengedte a kezét, és a liftajtó becsukódott.

- Beszari alak - morogta Trapper.

Mindig ki kellett csavarnia Hank karját, hogy végre benne legyen egy-egy igazán jó buliban, például hogy elcsórják a *Playboy* aktuális példányát, beleigyanak a piásüvegekbe, amikor a felnőttek nem voltak a közelben, a kisboltban elemeljenek egy doboz bagót. Hank ezt a piti kis bűnt már akkor bevallotta, amikor a szülei még nem is értesültek az elkövetéséről. Sírva hajtogatta, hogy mennyire szánja-bánja. Nem úgy Trapper. Szerinte bőven megérte a kaland, még ha kiokádta is a lelkét.

Kinyílt az intenzív osztály kétszárnyú ajtaja, és kilépett Glenn. Az egyenruhája volt rajta, frissen vasalva, mint mindig, de nem a megszokott nagy léptekkel közeledett, és az arca nyúzott volt. Trappert megpillantva intett neki, hogy menjen be vele a váróba. Senki más nem volt bent. Leültek két, egymás melletti székre.

- Hogy van? - kérdezte Trapper.

Glenn a térdére fektette a cowboykalapját.

- Ami a mellsebét illeti, hálát adhatunk a szerencsecsillagainknak, amiért a sebész huszonöt évig egy dallasi traumaközpontban dolgozott. Tegnap éjjel ő volt ügyeletben, és tudta, mit csinál. Különben az őrnagy azóta már halott lenne.

- És mi van a fejével?

- A koponyáján van egy ekkora horpadás - mutatta a hüvelyk- és mutatóujja által bezárt kört, - A pupillája reagált akkor is, amikor behozták, és most is. Ez jó. Az orvos azt mondja, most az agy duzzanata a fő gond. Ha rosszabbodik, akkor meg kell lékelni a koponyáját.

Trapper végighúzta mindkét kezét az arcán.

- Jó hír viszont - folytatta Glenn hogy a létfontosságú szervei erősek.

- Ó, hát ez tényleg nagyszerű! - kiáltott fel Trapper gúnyoskeserűn. - Lehet, hogy hülye lesz, de legalább jó sokáig fog élni.

- Vannak agyfunkciói. Csak még azt nem tudják, hogy milyen fokon.

Komor csend telepedett rájuk. Trapper törte meg.

- Találkoztam Hankkel, amikor kifelé jött.

- Mondta, hogy megtelt a templom az imareggelinél? Mindenki eljött az őrnagyért imádkozni.

- Min vesztetek össze?

A kérdés váratlanul érte Glennt; először meglepődött, aztán mérges lett.

- A szentségit Hanknek.

- Sohasem tudott titkot tartani. Mindig mindent kifecsegett.

Glenn nagyot sóhajtott.

- John, ez az időpont most nem...

- Soha nem hívsz Johnnak, csak ha valami komoly dologról beszélünk, és akármi volt is, elég komoly lehetett, ha úgy összevesztetek rajta az őrnaggyal, hogy azóta sem voltatok képesek elboronálni a dolgot.

- Ezért olyan nehéz beszélni róla. Később, ha már tudjuk, hogy...

- Nem később. Most.

Glenn halkan szitkozódott.

- Az egyik SZEB-nyomozómnál prosztatarákot állapítottak meg. Súlyos stádiumút. Idő előtt nyugdíjba kellett mennie.

- Szar helyzet. Szomorú történet, de mi köze ahhoz, amiről beszélünk?

- Kellott valaki, akit a helyére állíthatok. Olyasvalaki, aki fiatalabb és fifikásabb, mint ő, mint én. Elsőnek rád gondoltam. Előadtam az ötletet az őrnagynak, és... - Elhallgatott, vett egy nagy levegőt, kifújta.

Trapper várta a folytatást, noha számos módon ki tudta volna tölteni a hiányzó részt, de mindegyiknek az volt a lényege, amit Glenn vonakodott elmondani neki.

- Az őrnagy ultimátumot adott nekem. Rávehettek, hogy lakjál itt, és dolgozz nekem.

- Vagy? - kérdezte Trapper nyugodtan.

- Vagy továbbra is a barátja maradhatok. Választhattam... - Megvonta izmos vállát. - Nem volt választásom. De emiatt nagyon megharagudtam rá.

Glenn arcán olyan szégyenkezés és szomorúság látszott, hogy Trapper megkönnyorült rajta, és megbocsátott neki.

- Ne gyötörd magad, Glenn. Úgyis nemet mondtam volna. - De magában vágyakozva gondolta: *Személyek Elleni Bűncselekmények. Épp nekem való.* De rosszkor, és végképp rossz helyen jött.

- Számoltam vele - bólintott Glenn. - De meg akartam próbálni. Elvesztegeted a tehetségedet. Magánnyomozó? Ugyan már! Egyébként abban is reménykedtem, hogy ha ide hozlak, az az első lépést jelentheti a kettőtök kibékülése felé.

- Nem fog megtörténni, Glenn.

- Egyik napról a másikra nem, de idővel talán. - Glenn hosszan nézett Trapperre. - Amikor Frank Trapperből hirtelen hőssé lépett elő, számodra is megváltoztak bizonyos dolgok. Tetszett neki a hírnév, és tudott is élni vele. Sajnáltam Debrát,

amiért választhatott: vagy ő is megy utána, vagy végképp lemarad. De nem tagadom: téged még inkább sajnáltalak.

- Csak semmi siránkozás értem, kösz szépen.

- Én is ezt mondom. Átvészelted. Sikerült komolyabb félreecsúszások nélkül felnőnod, és derék emberré válnod, jól alakult az életed, és minden rendben lévőnek tűnt közted és az őrnagy között. Egészen addig, amíg ott nem hagytad az ATF-et. Nem az történt, hogy összevesztetek, ott egyszerűen szétvált az utatok.

- Ahogy mondtad, ez teljesen feldúlta őt. Nem tudta megbocsátani a kudarcomat.

- Miben vallottál kudarcot? Min dolgoztál?

- Ez bizalmas ügy. Nem beszélhetek róla.

- Duma.

- Oké, nem *akarok* beszélni róla.

Glenn mereven nézett rá, nem úgy, mint egy barát vagy egy pótapa, hanem a törvény emberének szemével, aki az igazságot kutatja egy hazugság mögött.

- Azon vesztél össze az őrnaggal, hogy otthagytad az irodát. Így van?

- Így - felelte Trapper, és közben igyekezett, hogy az arcáról semmit se lehessen leolvasni.

Glenn úgy nézett rá, mintha továbbra sem hinne neki, de aztán felállt, és a fejébe nyomta a kalapját.

- Bemegyek az irodába. Te maradsz?

- Igen, Megvárom, míg beengednek hozzá.

Glenn Trapper vállára tette a kezét.

- Ebben az a pokoli, hogy szereted őt.

Trapper nem mondott erre semmit. Glenn megértően bólintott, levette róla a kezét, és elment.

Amikor hallótávolon kívül került, Trapper azt mormolta:

- Ez ebben a pokoli.

Kerra reménykedett, hogy a hajnal némi könnyebbséget hoz a szörnyű éjszaka után.

Ezzel szemben a nap azzal a felfedezéssel indult, hogy valahol elhagyták a válltáskáját, és senki sem tudta, mi lett

vele. Az éjjeliszekrényén lévő kórházi telefonon felhívta Gracie-t, és elmagyarázta neki a helyzetet. Egy óra múlva Gracie Lambert mindkét kezében egy-egy bevásárlótáskával besétált a kórterembe. Ismerős és kellemes látvány volt őszülő hajkoronájával és narancssárga keretes szemüvegével. Tudott anyásán, de harciasan is viselkedni, és egy pillanat alatt képes volt egyikről a másikra váltani, de épp ettől volt olyan remek producer. Ma reggel az anyás énjét vette elő.

- Istenem, de jó látni téged! - kiáltotta. - Már úgy aggódtunk. A többiek is be akartak jönni, de nem hiszem, hogy szeretnél egy csődületet látni itt.

- Ma reggel még nem - felelte Kerra. - De jólesik az aggodalmuk. Kérdezted őket a táskámról?

- Igen, és mind ugyanazt mondták. Amikor vége lett az interjúnak, minden cuccot bepakoltunk a kocsiba. Te azonban magaddal vitted a táskádat.

Kerra tudta, hogy így volt, mégis élt benne egy halvány remény, hogy rosszul emlékszik. Most, hogy a stáb tagjai megerősítették: a táskát magánál tartotta, zavar és csüggedés fogta el.

- Biztos vagy benne, hogy nem a kórházi személyzet rakta el valami biztonságos helyre? - kérdezte Gracie. - A sürgősségin mindent, ami rajtam volt, beletettek egy nejlonzsákba, amit velem együtt elhoztak ide, és berakták a szekrénybe. Ma reggel első dolgom volt, hogy csengessek a nővérnék. Kiszáradt a szám, és megkértem, vegye ki a sminktáskámból a szájbalsamot. De sem a sminktáska, sem a válltáska nem volt a zsákban. Minden más, még a tönkrement ruhám és cipőm is megvolt.

- A rendőrök vihették el.

- Már járt nálam két nyomozó a seriff irodájából. Egy órán keresztül kérdezgettek, de aztán jött az orvos vizitálni, és kizavarta őket. Ebéd után vissza fognak jönni. Megígérték, hogy addig megkérdezik azoktól, akik elsőként jártak a helyszínen, de nem nagyon bíztak benne, hogy a táskám előkerül. Készítettek listát az őrnagy házából összegyűjtött

tárgyi bizonyítékokról, és ezek között csak a kabátom az én tulajdonom, amit a nappaliban hagytam egy széken.

- A Louis Vuitton nincs köztük. - Kerra megrázta a fejét. - Pedig nem olyan, amit ne lehetne könnyen észrevenni - csóválta a fejét Gracie. - Óriási. Mennyi pénz volt benne?

- Nem annyi, hogy érdemes lenne keseregni miatta.

- Bármi igazán értékes?

- A táska értékesebb, mint bármi, ami benne volt.

- De ez legalább megvan. - Gracie odaadta Kerrának a laptopját. - A kocsiban hagytad, mialatt az interjút készítettük. Gyanítom, hogy rajta tárolod a hitelkártyáid és egyébek jelszavait.

Kerra szórakozottan bólintott. A kártyák érvénytelenítése fásztó procedúra lenne, de sokkal nagyobb aggodalomra ad okot, ha azok, akik elvitték, hozzájutottak a személyes adataihoz, a mindennapos használati tárgyaihoz: a határidőnaplójához, a telefonjához, a kulcsaihoz, a jogosítványához, a benne lévő összes adattal. Lényegében egy nyitott kapun át besétálhatnak az *életébe*.

- Tessék az új telefonod - nyújtotta oda Gracie az egyik reklámszatyrot, amelyen egy közeli szupermarket lógója virított. - Nem olyan high-tech, mint amit eddig használtál, de pár napig megteszi. A szám megjelent a kijelzőn, úgyhogy nekem megvan. Hagyd egy bő órát a töltőn. Hoztam tisztálkodási szereket is.

- Köszönöm. - Kerra félretette a reklámszatyrokat; túl ideges volt az elveszett táskája miatt, semhogy az új telefon vagy a piperecikkek el tudták volna terelni róla a figyelmét.

- Beszéltél a nagynénéddel?

- Kétszer is - intett Kerra az éjjeliszekrényen lévő kórházi telefonra. - Felajánlotta, hogy eljön, de a nagybátyám nemrég kapott térdprotézist, és még lábadozik. Neki nagyobb szüksége van a nagynénémre, mint nekem. Nem kérhetem arra, hogy hagyja őt ott, üljön mellém, és simogassa a kezemet. Megnyugtattam, hogy körül vagyok véve gondoskodó emberekkel, és rendbe fogok jönni.

Gracie kritikus szemmel végignézett rajta, aztán leült az ágy sarkára.

- Oké, leveheted a bátorság álarcot. Hogy vagy, de tényleg? Nem hatnak a fájdalomcsillapítók? Vagy a sérüléseiden kívül van még valami, ami nyugtalanít?

Trapper. Ó nyugtalanítja. Ahogy szótlánul, mozdulatlanul állt ott, és nézte őt. Mit akart? Nyugtalanító volt az is, hogy visszajött a seriff tudta nélkül, és arról faggatta, látta-e a támadókat. Valahányszor eszébe jutottak az elmenőben mondott szavai, a rossz előérettől összeszorult a szíve.

De erről nem akart beszélni Gracie-nek, aki nem tudott róla, hogy ő kapcsolatban - szoros kapcsolatban - áll az őrnagy fiával. A producer még nem bocsátotta meg teljesen, hogy alig pár órával az adás megkezdése előtt árulta csak el: ő az a kislány az ikonikus fotón. Gracie természetesen ujjongva fogadta a bírt, amely új dimenzióval fogja gazdagítani az interjút. Ha tudna a Trapperrel kialakult kapcsolatáról, nyomban ráharapna. Kerra összerázkódott a gondolatra, hogy mi lenne a férfi reakciója, ha a személye a média figyelmének keresztüzébe kerülne.

Gracie kérdésére válaszolva bevallotta, hogy úgy érzi, ez sok volt neki.

- Nem vagyok túlzottan ijedős, de ez volt a második alkalom, hogy életveszélyben voltam.

- Ezen tényleg el lehet meditálni.

- És nemcsak ez. Belebetegszem, ha arra gondolok, hogy mi történhetett volna veled és a stábbal. - Megfogta és megszorította a másik nő kezét. - Ha öt perccel hamarabb, vagy csak egy perccel hamarabb jöttök értem, és gyanútlanul besétáltok, miközben ők ott voltak, mindnyájatokat megölhettek volna.

- Nem viccelek, beszéltünk erről egymás között. Tegnap éjjel Troy szobájában aludtam a pótágyon. Hülyeség, de nem akartam egyedül maradni.

Kerrának eszébe jutott a pánikrohama és a rémálma.

- Egyáltalán nem hülyeség - mondta halkan.

- Mindannyiunkat kihallgattak, aztán elengedtek - árulta el Gracie.

- Mondták nekem. - A nyomozók elmondták, hogy az öt embert egyenként hallgatták ki. A vallomásuk olyannyira egyöntetű volt, hogy visszaengedték őket Dallasba, azzal, hogy később, ha a nyomozás során letartóztatásokra és bírósági tárgyalásra kerülne sor, bármikor visszahívhatók. - Mikor akartok elmenni?

Gracie megigazította a szemüvegét, és vett egy nagy levegőt.

- Az új igazgatónk megesketett, hogy még egyszer megkérdezlek.

- Nem - vágta rá habozás nélkül Kerra. - Szó sem lehet róla, hogy most adjak egy interjút. Érzéketlenség lenne így kihasználni a helyzetet, és mellesleg végtelenül ízléstelen.

- Mikor volt a média érzékeny? Az egész ipar a helyzetek kihasználásából és az ízléstelenségből él.

- Hát én nem. Én tisztetem, becsülöm az őrnagyot. Az életéért küzd. Nem akarok ebből pénzt csinálni.

- Van egy fia - mondta Gracie rábeszélő hangon.

Kerra közömbösen bólintott.

- Az őrnagy elzárkózik előle.

- Na jó, az őrnagy jelenleg kómában van. A fia az egyetlen rokona, és a vasárnapi interjú után szabad utad van hozzá.

- Álomban sem jutna eszembe, hogy éljek vele.

- Mondtam a hírigazgatónak, hogy ragaszkodsz az álláspontodhoz, de ismered őt. Neki a nézettség az istene. Különben is, ő ebben a dologban csak a szócső; a kérés a hálózattól jön. Az ügy rendkívüli folytatása lenne, Kerra.

- Te most kivel vagy?

- Veled - vágta rá a producer. - De túl azon, hogy a nézettség az egekbe szökne, dicséretes és tiszteletre méltó dolgot tennél vele.

- Mit nem hallok? - nézett egyenesen Gracie szemébe Kerra.

- Miért, nem tartozol a közönségnek azzal, hogy megosztod vele, amit az őrnagy azokban az utolsó percekben mondott

neked? Ha nem éli túl, és nagyon úgy néz ki, hogy nem fogja, akkor te voltál az utolsó ember, aki beszélt vele.

- Személyes természetű beszélgetés volt, Cracie. Akkor nem a nyilvánosság előtt szerepelt, ahogy én sem. Semmi olyat nem mondtunk, ami a „nyilvánosság” hasznát vagy okulását szolgálta volna.

- Ígérd meg, hogy nem vágsz hozzám egy ágytálat, amiért ezt mondom - kérte Gracie némi tétovázás után.

- Mégpedig?

- Biztos vagy benne, hogy ki akarod hagyni ezt a karriered szempontjából páratlan lehetőséget? Ilyenről egy újságíró legfeljebb csak fantáziálni szokott. Egyesek azt gondolhatják, hogy örült vagy, amiért nem használod ki.

- Egyesek? *Te* mit gondolsz?

- Traumatizált állapotban vagy. Még csak most kezdesz magadhoz térni. Ma még össze vagy törve, tele vagy zúzódásokkal, örülsz, hogy egyáltalán életben maradtál. De egy hét múlva rendben leszel, újra dolgozni fogsz, a dolgok visszatérnek a megszokott kerékvágásba. Ez egyenesen a hálózathoz röpitene, de ha most nem ragadod meg a lehetőséget, nem valószínű, hogy lesz még egy ilyen esélyed.

- Majdnem úgy hangzik, mint egy figyelmeztetés.

- Nem figyelmeztetés, drágám. Realitás. Én csak azt mondom, ami van. Ebben a szakmában ha sztár akarsz lenni, nem lehetsz finnyás vagy kényes ízlésű.

Kerra hirtelen olyan kimerültséget érzett, hogy letette a fejét a párnára, és felnézett a plafonra. Gracie megpaskolta a kezét.

- Visszajelentkeztünk a stábbal a motelbe. A csatorna küldött egy másik riportert, hogy számoljon be az őrnagy állapotáról, és ha meghal, tudósítson a temetésről. De közben várjuk a *te* hívásodat, és rögtön jövünk, mihelyt készen állsz rá. Gondold át.

Kerra mást sem csinált a nap hátralévő részében, leszámítva azt az időt, amikor a seriffiroda nyomozói kihallgatták. Késő délután behozták a vacsoráját, de az étel

cseppet sem volt étvágygerjesztő, és amúgy sem volt éhes. Nézte az esti tévéhíradót. Most, hogy nem a riporter, hanem a riport alánya volt, egészen más megvilágításban látta a történeteket. Hirtelen heves részvétet érzett azok iránt, akiket életük egy válságos helyzetében reflektorfénybe állított.

A Dallas-Fort Worth tévéállomások még alaposabban ismertették az esetet, sőt volt, amelyik röviden utalt a Pegasus Hotel egykori felrobbantására is. A seriffiroda szóvivője kijelentette, hogy azonosítani fogják a gyilkossági kísérlet elkövetőit, akiket az elfogásuk után átadnak az igazságszolgáltatásnak. Több riporter is előben jelentkezett a kórház előtt, ahol gyertyás virrasztást tartottak az őrnagyért.

Lassan eljött a „lefekvés” ideje, és bár aznap reggel az ágyában fekvé szivaccsal lemosták, most kiment a fürdőszobába, hogy a Gracie által hozott tisztálkodási szerekkel lemosakodjék. Fogat is mosott, és a haját is megkefélte.

Az éles fürdőszobai világítás könnyörtelenül megmutatta a testén mindenütt, de még az arcán is látható karcolásokat, horzsolásokat és zúzódásokat. Az egyik zúzódás a szája sarkától végig az álla alatt, a nyakáig húzódott, mintha valaki állon bokszolta volna. Egy másik a szemöldökétől a haja vonalán is túl terjedően éktelenkedett. Érintésre mindkét terület érzékeny volt, és számítani lehetett rá, hogy csak napok múlva szívódnak fel. De ezek jelentéktelen sérülések voltak ahhoz képest, hogy mi történhetett volna vele.

Meg is halhatott volna.

Tiszta fehér zoknit és tiszta hálóinget vett fel, amit megkötött a nyakánál. Lekapcsolta a lámpát, és kinyitotta az ajtót, de a küszöbön megtorpant.

Trapper állt ott.

Kilencedik fejezet

Megdobbant a szíve, de nem tudta volna megmondani, hogy miért. A félelemtől? Vagy valami egészen mástól? De hibát követne el, ha az arcáról bosszúság helyett bármi más lehetne leolvasni.

- Miért érzi felhatalmazva magát arra, hogy folyton besurranjon a szobámba?

- Ez csak a második.

- Legyen olyan kedves, és menjen el.

- Nem szoktam kedves lenni.

- Ezt tanúsíthatom.

A férfi tetőtől talpig végignézett rajta, amitől Kerrát feszélyezni kezdte, hogy a kórházi hálóing túlságosan rövid és lenge; annyira, hogy ettől védtelennek érezte magát.

- Elmegy önként, vagy arra kényszerít, hogy hangos jelenetet rendezzek?

- Ma éjjel a helyettes van őrségben? Mert ő...

- Őr van odakint? - pillantott az ajtó felé Kerra.

- Igen, Kerra, őr vigyáz magára. - Ezt úgy mondta, mintha nem értené, hogyhogy a nő nem tud erről, vagy nem fogja fel a szükséges voltát. - Addison seriff embere, és mivel tudja, hogy Glenn és én jóban vagyunk, egy szót sem szólt, amikor bejöttem. Ezek után kétlem, hogy ki fog dobni innen. Már nincs infúzióra kötve - intett Kerra felé.

A hirtelen témaváltás egy pillanatra kizökkentette Kerrát, de aztán a férfi tekintetét követve lenézett a jobb kezére,

amelyen kötés volt ott, ahol az infúziót bekötötték.

- Ma délután levették.

- Ezek szerint jól van.

Ahhoz, hogy „jól” legyen, az egy nap kevés volt, de úgy tett, mintha ő is így gondolná.

- Látta az órnagyot?

- Ma kétszer.

- És?

- Nincs jobban, de rosszabbul sem. Stagnál az állapota. Ami jelen esetben pozitívum.

- Ezt mondták az esti hírekben is. Örülök, hogy maga is így gondolja.

- Megváltozott az időjárás. Egy órája ónos eső kezdett esni.

- Beszéltek egymás között a nővérek. Aggódnak, hogy műszak után hogy fognak hazajutni. De mondták nekem, hogy az ítéletidő sem tartja távol a médiát.

- Nem, most is itt vannak. Ahogy a dögkeselyűk köröznek egy sebesült állat fölött, várva, hogy kimúlják.

- Lehangoló hasonlat.

- De találó.

Ezzel kénytelen volt egyetérteni, és büntudatosan elismerni: ha most nem volna idebent a kórházban, akkor odakint versengene a kollégáival azon, hogy ki közöl elsőként egy szenzációs hírt.

- Nehéz volt bejutnia a csődülettől?

- Nem. Van egy módszerem, amivel elkerülöm a tömeget.

- És mi az?

- Szólok nekik, hogy húzzanak el.

- Nekem nem mondta ezt.

Trapper már épp válaszolni akart, de a nő csalódására meggondolta magát. Kerra szerette volna hallani. A férfi ehelyett megkérdezte, hogy meddig marad a kórházban.

- Ha nem rosszabbodik az állapotom, akkor holnap kiengednek.

- Hmm. Pedig még elég gyengének látszik. - Elgördítette az ágyra keresztbe állított tálalóasztalt, és intett a nőnek. -

Másszon be.

Kerra nem mozdult.

- Gyerünk - sürgette a férfi. - Úgy néz ki, mint aki mindjárt elájul. Ha ez bekövetkezik, akkor kénytelen leszek felnyalábolni ebben a semmi kis hálóingében, és segítségért kiáltani. Ha már szoba került a hangos jelenet.

Kerra most először volt egyhuzamban ilyen hosszan távol az ágytól, és amilyen átkozottul jó szeme volt Trappernek, csakugyan kezdte elhagyni az ereje, és már szédült. Amennyire tudott, igyekezett méltósággal hátranyúlni, a fenekénél összefogott hálóinggel eljutni az ágyig, és leülni a szélére.

- Segítsek beszállni? - nyújtotta a kezét Trapper, de Kerra elhúzódott tőle.

- Inkább ülök. - Kirángatta a takaró sarkát a csípője alól, és elrendezte az ölében és a combján. - Miért jött vissza?

- Az őrnaggyal készített interjúja felkerült a YouTube-ra. Végre szeret éjtetem, hogy megnézzem. Szép munka volt.

- Köszönöm.

- Azt magának hoztam - hívta fel a figyelmét Trapper egy celofánba csomagolt, csillogó szalaggal átkötött hervadt szegfűcsokorra, amit bedugott egy vázába, a tévé által küldött elegáns, hosszú szárú rózsák mellé.

- Köszönöm.

- Nem mintha szüksége volna még több virágra.

A nap folyamán a szoba megtelt velük.

- Az emberek nagyon figyelmesek.

- Ki az a Mark?

Kerra elképedve nézett a férfira.

- Elolvasta a mellékelt kártyákat?

- Csak azt az egyet.

- Miért éppen azt? - nézett Kerra a hófehér kálákból és hortenziákból művészién összeállított csokorra.

- Mert az a legszebb. Gondoltam, hogy a küldője nem lehet akárki.

- Nem is. Nagyon jó barátom.

- Igazán? - A férfi tekintete lesiklott Kerra ölére. - És hasznos barát? - kérdezte ismét a szemébe nézve.

A villanásnyi ideig megállapodott tekintet, és hozzá a burkolt célzás Kerrának az imént a fürdőszoba tükrében még abnormálisán sápadtnak látszó arcába kergette a vért. Frapper szemtelenségét tűrhetetlennek érezte, de saját zavart reakcióját még inkább.

- Nem mintha bármi köze lenne hozzá, de igen.

A férfi nem mosolygott, de a szemében derű csillogott. Talán emlékezett rá, hogy amikor megcsókolta, Kerra nem tett semmit, amivel bátorította vagy éppenséggel leállította volna. Ő fejezte be, és nem Kerra.

A gyors, de annál hatásosabb csók emlékét azonban máris háttérbe szorította egy másik: amikor Trapper arról faggatta, hogy mit vagy kit látott, mielőtt az utolsó pillanatban sikerült megszöknie az őrnagy házából.

A tér mintha kezdett volna összezsugorodni körülötte, leginkább Trapper hangsúlyos jelenlététől, attól, ahogy magabiztosan, szétvetett lábbal, nyitott dzsekiben, két kezét farmerja farzsebébe csúsztatva állt. Nem beszélve az átkozott kék szeméről, amelynek átható tekintete félelmet keltett benne. A pánik úgy csapott le rá, mint egy ragadozómadár, széles szárnyaival eltakarva előle a fényt, és zajos szárnycsapkodásával beléfojtva a levegőt. Keze magától emelkedett a torkához.

- Nem érzem jól magam.

- Hányni fog?

És már ott is volt, fölé hajolt, és egyik kezével műanyag tálat tartott az álla alá, a másik kezét a háta közepére tette, ott, ahol a hálóing nyitva volt. Kerra felforrósodott bőrén érezte minden egyes ujjhegye hűvös érintését, széles tenyere nyomását. Hőhullám indult el a melléből, és körülkerítette a fejét. A füle mintha lángra kapott volna. A feje búbjától a lába sarkáig elöntötte az izzadság. Leszegett fejjel imádkozott, nehogy újra elhányja magát, mint előző éjjel. Még az öklendezés is megalázó lenne.

- Lélegezzen a száján keresztül.

Engedelmeskedett, mire enyhült a hányingere, oszlani kezdett a sötétség, halkult a zaj, s végül elmúlt ez is, az is, sőt a forróság is alábbhagyott.

- Már jól vagyok. - Eltolta a tálat, és kiegyenesedett, hogy a férfi keze lehulljék a meztelen hátáról.

- Kér vizet?

Kerra megrázta a fejét.

- Valami mást?

Újabb fejrázás.

- Mi lenne, ha lefeküdne?

- Mi lenne, ha elmenne? - nézett föl Kerra a férfira.

- Csak pár kérdés, aztán elmegyek. - Trapper letette a tálat az éjjeliszekrényre, aztán visszament ahhoz a székhez, amelyet korábban magához húzott, és leült ugyanabban a pózban, mint akkor, a térdére könyökölve, tekintetét Kerra arcára függesztve. - Kihallgatták a seriffiroda nyomozói?

- Kétszer.

- Hogy ment?

- Jól.

- Jól?

- *Jól.*

- És mondták, hogy visszamehet Dallasba?

Kerra elfordította a tekintetét az átható kék szempárról.

- Még nem.

- Huh. Akkor mégsem mehetett olyan jól.

- Azt akarják, hogy mielőtt aláírom a vallomásomat, menjek át rajta még egyszer a... a Texas Rangerekkel. Csak hogy teljesen biztosak lehessünk abban, hogy nem felejtettem el valamit - tette hozzá sietve, látva, hogy a férfi felvonja a szemöldökét, de nem várva meg, hogy mondjon is valamit. Trapper csak nézett rá szótlanul, de kétkedő arckifejezése elég volt ahhoz, hogy védekezni kezdjen. - A bűnüldözésben eltöltött korszakából emlékeznie kellene, hogyan szokott ez lenni.

- Nagyon is emlékszem. És tudja, Kerra, mire emlékszem a

legjobban? Arra, hogy az emberek hazudnak.

- Én nem hazudok.

- Nem? - A férfi félrebillentett fejjel elnézett az ablakpárkányon sorakozó virágcsokrok felé. - Mark? Közös lakásban laktak a West 110th Streeten, amikor mindketten a Columbiára jártak. Ő jelenleg jól menő építészmérnök a szülővárosában, Baltimore-ban. Meleg. Boldog házasságban él. A partnerével együtt mostanában fogadták örökbe a második gyerekeiket.

Kerra úgy meglepődött, hogy alig talált szavakat.

- Honnan tudta meg mindezt?

- Ha olyan ártatlan dologban hazudott nekem, mint egy egyetemi haverja, hazudni fog egy gyilkossági kísérletről is, arról, hogy mit látott, hallott és érzékelt, amikor a kísérletet elkövették, és hogy mi történt utána. És a nyomozók nyilván tudják, hogy bizonyos információkat nem oszt meg velük, különben nem kérnének egy harmadik kihallgatást a Texas Rangerekkel. Szóval, mit hagyott ki, vagy min siklott át?

- Semmit és semmin. És egyébként arra utasítottak, hogy amíg tart a nyomozás, ne beszéljek a dologról.

- Senkivel, vagy csak velem?

- Senkivel.

- Akkor nincs semmi probléma, mert már megegyeztünk abban, hogy én nem vagyok senki. - Úgy látszott, hogy mindjárt felugrik a székről, és faggatni kezdi. De nyilván megérezte Kerra riadalmát, mert visszakozott, ellazította a vállát, és nyugodtabb, csendesebb hangon megkérdezte: - Hányan voltak?

Kerra megértette, hogy a férfi nem megy el addig, amíg ő nem ad neki valamit. Akkor meg jobb, ha mindjárt túlesik rajta. Lenézett az ölében fekvő kezére: az ujjai olyan szorosan kulcsolódtak egymásba, hogy a csontjai egészen kifehéredtek.

- Ketten. Majdnem biztos vagyok benne.

- Mondtak valamit?

- Csak azt az egy gúnyos kérdést.

- „Eddig hogy tetszik, hogy meg van halva?” Csak ennyi

az, amit tőlük hallott?

Kerra bólintott.

- Láta őket?

Kerra megrázta a fejét.

- Kerra?

- *Nem* - mondta egyenesen a férfi szemébe nézve.

- Egyetlen testrészüket sem? A ruhájukat? A cipőjüket?

- Nem. Semmit. Tegnap éjjel is mondtam.

- Azt is mondta, hogy Mark egy hasznos barát, miközben pontosan tudom, hogy nem kefélt vele.

Kerra hátravetette a haját, vett egy mély lélegzetet, és egyenesen a férfi szemébe nézett.

- Nem láttam azt az embert vagy embereket, aki lelőtte az őrnagyot. Magára hagytam őt a nappalijában. A mosdóban voltam, amikor hallottam a lövést.

- Egyetlen lövést?

- Igen. Az volt az első gondolatom, hogy elsülhetett az egyik vadászpuskája.

- Miért gondolta ezt?

- A vadászatról beszélgettünk. Emlékezzen vissza, már mondtam ezt. Kinyitotta a fegyverszekrényt, hogy megmutasson nekem egy vadászpuskát, amelyet a maga édesanyja adott neki.

- Ez volt az utolsó karácsonyi ajándéka számára.

- Igen. Azt hittem, hogy véletlenül elsült, miközben visszatette. De a lövés nem volt olyan hangos, mint ami puskától származik. Inkább egy pukkanás volt. Mindez egy ezredmásodperc alatt villant át a fejemben. Aztán meghallottam az „eddig” kérdést, és tudtam, hogy a lövés nem volt véletlen. Azt hittem, hogy megölték az őrnagyot, és ha megtalálnak, engem is megölnék.

Mire a mondat végére ért, a bátorsága is elfogyott. Keresztbe tette a karját a mellén, és megfogta mindkét könyökét.

- Dörömböltek az ajtón, megpróbálták letörni a kilincset. Életben akartam maradni. Csak egy út volt a menekülésre. Ezt

az utat választottam. Ezt mondtam el a nyomozóknak, és ez az igazság. - Az igazság, leszámítva azt a részt, hogy valaki még a lövés elhangzása előtt megpróbálta kinyitni az ajtót. Az ösztöne azonban azt súgta, hogy ezt a részt tartsa meg magának.

Trapper továbbra sem vette le róla a szemét, mintha tudná, hogy eltitkol valamit. Egy hosszú perc múltán aztán valamelyest engedett benne a feszültség.

- Miért időzik még itt a stábja?

- Erről is beszéltünk. Lodalt előzőnlötte a média.

Trapper erre nem mondott semmit, csak ütögette az állát összekulcsolt kezével. Kerra nem bírta sokáig a rá szegeződő érzéketlen tekintetet. Úgyis ki fogja találni elég hamar.

- Azt szeretnék volna elérni, hogy meséljem el, mi történt azokban az utolsó percekben, amiket kettesben töltöttem az őrnaggyal.

- Úgy érti, a tévében?

- Igen. A hálózat azt szeretné, ha az esti híradóban a műsorvezető erről készítené interjút velem.

- New Yorkban?

- Nem, innen. Műholdon keresztül. Lehetőleg élőben.

- Meg fogja csinálni?

- Még nem döntöttem el.

- Mi befolyásolhatja a döntését?

- Hogy mellette vagy ellene?

- Ezt kérdeznie kell?

A férfi pontosan úgy fogadta az elképzelést, ahogy Kerra számított rá. Elutasítással.

- Sejttem, hogy milyen érzései lennének ezzel kapcsolatban. Ez a fő oka annak, hogy nem szívesen tenném.

- Ó. Egyedül az én érzéseim indokolják a húzódozását, a dolognak semmi köze ahhoz, hogy maga egy közszereplő elleni gyilkossági kísérlet legfőbb, mi több *egyetlen* tanúja.

- Egyszersmind újságíró is vagyok.

- Ah.

- Igen, *ah!* Ez a foglalkozásom, Trapper. Ez a munkám.

Miután több óra állt rendelkezésére, hogy végiggondolja, elismerte, hogy Gracie érvelése megalapozott volt. Könnyen lehet, hogy a karrierje jóvátehetetlen kárt szenved, ha ezt az interjút visszautasítja. A reggeli beszélgetésük óta Gracie kétszer is telefonált, hogy megkérdezze, végiggondolta-e már a dolgot, és értelmesebb döntésre jutott-e. „De a világért sem akarok nyomást gyakorolni rád”, szellemeskedett a producer.

Most meg Trapper gyakorolt rá ellenkező előjelű nyomást.

- Miért van annyira ellene? - kérdezte kihívón.

- Józan megfontolásból. Mert rossz ötlet. Megbeszélte Addison seriffel vagy az ügy valamelyik nyomozójával?

- Még nem. Még csak egy ajánlat hangzott el. Még nem köteleztem el magam.

- Ha megteszi, azzal elkötelezné magát. A tévében beszélni azokról a percekről, amik a lövéshez vezettek? - Úgy csóválta a fejét, mintha azt mondaná, Kerra, maga nem normális. - Nem hiszem, hogy felfogta, mekkora veszélyben van, hogy milyen fenyegetést jelent a...

Kerra felemelte az egyik kezét, hogy elég legyen, ne gerjessze tovább a félelmet, amit a tegnap búcsúzóul mondott szavaival ébresztett benne, és a mostani jelenlétével tovább erősített.

- Nem jelentek senki számára fenyegetést. Ha elvállalom az interjút, hangsúlyozni fogom, hogy az elkövetőket nem tudom azonosítani, mert *nem láttam őket*. És ezzel a dolog el van intézve.

- Gondolja?

- Igen. Nem tudom, mit mondhatnék ennél többet.

- Mondja még egyszer, hogy elmondott nekem mindent.

- Elmondtam magának mindent - ismételte meg lassan, minden szót külön hangsúlyozva, hogy a férfi megértse, aztán az ajtóra mutatott. - Tessék, válaszoltam a kérdéseire, amiket nem volt joga feltenni. Fáradt vagyok. Kérem, menjen el.

- Rendben van. Csak még egy kérdés, és megyek. - Túl könnyen letette a fegyvert, és nyilván látta a nő arcán a gyanakvást, mert gyorsan hozzátette: - ígérem.

- Mi lenne az a kérdés?

Trapper a párnázott karfákra támaszkodva felnyomta magát a székből, és elindult feléje. Meg sem állt addig, amíg Kerra az ágy széléről lelógó meztelen lábaszárán meg nem érezte a farmeranyag puha érintését. A tekintete felvándorolt az ing gyöngy patentkapcsain, a férfi nyakán, fel az arcára. A kifürkészhetetlen arcára.

- Mi lenne az a kérdés? - ismételte meg.

A férfi behajlított mutatójával az álla alá nyúlt, végigsimított vele a zúzódáson, majd tovább, fel az állán, mígnem a csuklója megtámaszkodott a szája sarkán, ahol a finom bőr lehorzsolódott.

- Ez fáj?

- Kicsit.

Akkor a férfi a szájához emelte a kezét, enyhén megnyílt szájával megcsókolta a hüvelykujja begyét, majd végigsimított vele a felhorzsolts bőrön. A váratlan érintés lágy volt és gyöngéd. Ennek ellenére az izgalom, amit Kerra valahol lent, mélyen érzett, hamisítatlanul erotikus volt. Trapper még azután is mereven nézte azt az ujjától nedves foltot, miután elvette a kezét. Végül benyúlt a dzsekijébe, és kivett valamit a belső zsebéből.

- Gondolom, maga a jogos tulajdonos. Az interjú alatt viselte. - Felemelte Kerra kezét, és belepottyantottá azt a valamit.

A tekintete foglyul ejtette a döbbenten bámuló Kerrát. Akkor a férfi szó nélkül megfordult, és az ajtóhoz indult. Kerra egészen addig bámult utána, amíg csak az ajtó be nem csukódott mögötte. Akkor lenézett a nyitott tenyerére. Egy fél pár arany fülbevaló volt benne, amelyet az interjú után a párjával együtt betett a Louis Vuitton válltáskája egyik belső zsebébe.

*

Amikor Trapper kilépett Kerra szobájából, az őrszolgálatlaltal megbízott seriffhelyettes épp a folyosó végében lévő ivókútnál tartózkodott. Az érkezésekor bemutatkoztak egymásnak. Most a folyosó felénél találkoztak össze.

- Örült a virágnak? - kérdezte a helyettes.

- Tetszett neki - felelte Trapper. Abban már kevésbé volt biztos, hogy róla mi Kerra véleménye. Egy csók már volt. Most valahányszor közel megy hozzá, Kerra mindig visszavonulót fúj.

- Hogy van?

- Gondolom, amennyire lehet valaki, akivel ilyen történik, mint vele - felelte Trapper. - Nagyot esett. - Kerra fizikailag rendben lett volna, leginkább a félelem viselte meg. Amit korántsem tudott úgy palástolni, mint gondolta.

- Beszélte arról, hogy mi történt vele?

- Nem. Azt az utasítást kapta, hogy ne beszéljen róla.

- Folyamatban van a nyomozás.

- Úgy van. És nem akarja hátráltatni. - Trapper megmozgatta a vállát, és megropogtatta a nyakát.

- Ne vegye rossz néven, Trapper, de elég kimerültnek látszik.

- Az vagyok. De még fölmegek az emeletre, még egyszer megnézem az őrnagyot, mielőtt elmegyek. Most hagyom, hadd végezze a dolgát. Nagyon vigyázzon rá.

- Számíthat rám.

- Tudom. Jó éjszakát, Jenks.

Tizedik fejezet

Trapper a másik oldalára fordult, és felkapta az éjjeliszekrényén csipogó mobilját. Valahányszor a telefon megszólalt, attól félt, hogy a legrosszabbat fogja hallani. Tegnap este, miután kiment Kerra szobájából, órákig várt az intenzív részleg várójában, de csak egyszer engedték meg, hogy lássa az őrnagyot. Az állapota stabil volt és változatlan. A szolgálatban lévő nővér meggyőzte, hogy semmi értelme tovább várakoznia ott. Elkérte a telefonszámát, és megnyugtatta, hogy ha lesz valami ok, akár rossz hír, akár jó, fel fogja hívni.

De nem ő hívta, sem valaki más a kórházból.

- Most visszafizetsz azokért az alkalmatlankodó hívásokért - szólt bele a telefonba.

- Miért, van egy meztelen nő melletted az ágyban? - érdeklődött Carson.

Trapper átnézett az ágya üres felére, és azokra a gyönyörökre gondolt, amiket Kerra vékony kórházi hálóinge sejtetett.

- Nincs - mondta.

- Akkor ezzel nem fizetek vissza semmit. Azért hívlak ilyen korán, mert az egyik szerződéses üzlettársam...

Trapper felnyögött.

- ...talált valamit, amiről úgy gondoltam, hogy tudnod kell, méghozzá most rögtön. Trapper megdörzsölte az arcát, hogy eltűnjenek azok a piszkos gondolatai, amelyek Kerra

domborulatai körül jártak, amiket olyan szívesen fedezne fel.

- Hallgatlak.

- Amikor összerúgtad a port az ATF-fel, nem egy Wilcox nevű főszer ellen vezettél nyomozást? - Trapper mozdulatlanra merevedett. - Thomas Wilcox ellen? - tette hozzá Carson.

- Védett nyomozás volt. Honnan tudsz róla? - kérdezte Trapper.

- Egy este Dallasban részeg voltál, és megállás nélkül erről a csávóról motyogtál.

Trapper nem emlékezett rá, hogy a szplínját rázúdította volna Carsonra, de el tudta képzelni, hogy így volt. Wilcox nevének pusztá említése vérszomjas indulatokat ébresztett benne.

- Mi van veled?

- Amikor Kerra Bailey leszerződött a dallasi tévétársasággal, ő volt az egyik első interjúalánya. - Hosszú, feszült csend után megint Carson szólalt meg: - Trapper? Itt vagy még, haver? Hallottad, amit mondtam?

Trapper megköszörüite a torkát.

- Itt vagyok. Hallottam.

- Nem tudom, jelent-e ez bármit is. De ismered a hat lépés távolság elméletet. Erről van szó.

- Helyes. Kösz, Carson. Majd jelentkezem.

- Mielőtt leteszed. Arról a szuper SUV-ról...

- Megmondtad a fickónak, hogy naponta fizetek érte? Az időjárás miatt most nem tudom visszavinni neki.

- De...

- Mennem kell. Valaki közben hív, és lehet, hogy a kórházból. - Nem onnan hívták. A kijelzőn Glenn neve jelent meg. Trapper nem akart beszélni vele, azon akart gondolkodni, amit Carson mondott neki Thomas Wilcoxról és Kerráról. De lehet, hogy Glenn tud valami újat az őrnagyról, úgyhogy mégis fogadta a hívását.

- Már le akartam tenni - mondta a seriff.

- Át kellett kattintanom.

- Akarsz reggelizni?

- Nem.

- Egy óra múlva ott leszek érted.

- Megyek a kórházba.

- Hívj fel, miután voltál bent nála. Kimentelek a média karmai közül. - Egy kattanás, és a telefon elnémult.

- *A szentségit* - sziszegte Trapper, miközben rácsapta a tok fedelét a mobilra. Ennek a napnak már a kezdete sem ígért sok jót.

Trapper és az őrnagy állapotának figyelésével megbízott orvos egymással szemben állt az ágy két oldalán, közöttük az ágyon fekvő őrnaggyal.

- Ma reggel kicsit optimistábbak vagyunk - mondta az orvos.

Trappernek el kellett hinnie, ha az orvos mondja. Összehasonlította az ágyban fekvő tehetetlen beteget az apjával, ahogy legutóbb látta őt sértetlenül. Noha Kerra és ő bejelentés nélkül állítottak be hozzá, az őrnagy keményített khaki szövetöltözékében, élére vasalt nadrágjával tökéletesen társaságképes volt. Flanelinge ugyan kissé viseltesnek tűnt, de akkurátusan be volt tűrve széles, pisztolytáskával felszerelt, nagy méretű ezüstcsattal összefogott bőrvébe. A csizmája szokás szerint kifényesítve, ő maga olyan gondosan borotválva, hogy fénylett tőle az arca. Mint akit skatulyából húztak elő. Korához képest erős, egészséges ember benyomását keltette. Sőt, ami azt illeti, elment volna feleannyi idősebb férfinak is.

Most nem úgy nézett ki. A válla és a nyaka közé egy infúziós portot rögzítettek, amelyhez több vékony cső csatlakozott. A kórházi ing laza redőkben fedte a mellkasát. Álián tüskésen meredezett az ősz borosta. Egy átlátszó cső vezette el a vizeletét egy zacskóba, amelyet az ágyrácshoz rögzítettek.

Az őrnagy végtére is ember volt.

- A duzzanat a tegnapihoz képest jelentékeny mértékben lelapadt - magyarázta az orvos.

- Ezek szerint nem kell meglékelni?

- Nem, hacsak nem következik be valami változás, de nem látok ilyesmire utaló jeleket. Már megmozdította a kezét és a lábát. Reflexmozgás volt ugyan, de az is pozitív jel. A létfontosságú szervei továbbra is stabilak és erősek. Még nincs túl a nehezén, de ezek a javuló tendenciák biztatók - mondta az orvos bátorítón.

- Jelentette ezt a dallasi orvosoknak?

Az orvos kezdetől fogva konzultált egy specialistákból álló teammel, akik korábban a kollégái voltak.

- Osztyák az optimizmusomat. Az apja állapota már van olyan stabil, hogy át lehessen szállítani Dallasba vagy Fort Worthbe, ha szeretné, hogy inkább ott legyen. El tudom intézni. De ebben az időben... - Nem fejezte be a mondatot, csak nézett Trapperre. - Döntse el maga.

- A maga keze alatt kezdett javulni. Én azt mondom, hagyjuk itt.

- Köszönöm, Mr. Trapper. Jólesik a bizalma.

Még kitért az őrnagy állapotának néhány részletére, amiből Trapper elsiklott az orvosi szakkifejezések felett, de a lényeg úgysis az volt, hogy a beteg állapota javult.

Trapper ezekről számolt be Glenn-nek, amikor elhelyezkedett a seriff sárral borított kocsija utasülésén, és becsatolta a biztonsági övét. Glenn villogó lámpával föl hajtott egészen a kórház kijáratához, hogy Trappert ne vehessék üldözőbe a riporterek, akik egy barikád mögötti területre voltak beszorítva. Némelyek odakint álltak, és a jeges szélnek hátat fordítva, toporogva próbáltak felmelegedni, persze hasztalan. Mások a kocsijukban maradtak, amelyet felhőként vett körül a kipufogócsőből kiáramló füst.

- Ó, de hiszen ez jó hír - nyugtázta Glenn, miközben kikanyarodott az utcára.

- Még nincs túl a nehezén. Az orvos nem akar hiú reményeket ébreszteni. De a kilátások határozottan biztatók. Hová megyünk?

- Mivel a reggelit visszautasítottad, csak megkerülöm a

tömböt.

-Tényleg szép idő van egy autókázáshoz - jegyezte meg némi gúnnyal Trapper, kinézve a havasesőtől lucskos szélvédőn.

- Zavartalanul kell beszélgetnünk - mondta Glenn. - Hoztam neked kávé. - Trapper kiemelte a poharat a konzolra szerelt pohártartóból, levette a tetejét, és szűrőcsőlni kezdte a kávé, ami mostanra már langyosra hűlt, de neki szüksége volt a koffein erejére.

Elhajtottak a törvényhatóság parkja mellett, amelynek fáin az ágakat fényes mázzal vonták be a jég.

- Emlékszel arra a bulira, amit a város rendezett az apád tiszteletére? Épp ott - mutatott ki Glenn az autó szélvédőjén. - A július negyedikéi városi sütögetésre? A Texas Tech zenekarral. Zászlókkal, transzparenszekkel. Emlékszel?

- Igen. - Jól emlékezett rá, mert emiatt ki kellett hagynia egy Little League bajnokságot, hogy ott állhasson az őrnagy mellett, amikor átveszi a városi tanácstól a város kulcsát és egy jelvényt. Az fel sem merülhetett, hogy elmulasszon egy ilyen fantasztikus eseményt.

De abban azért kételkedett, hogy ezeknek az emlékeknek a felelevenítéséhez volt szüksége a seriffnek a zavartalanságra.

- Mi a helyzet, Glenn?

- Hallottam, hogy Kerra Bailey-nek tegnap este látogatója volt. Egy szép rózsaszín virágcsokrot is vitt neki.

Trappert nem lepte meg, hogy Glenn tud róla. Nyilván Jenks helyettes jelentette neki. Egyébként sem csinált különösebben titkot a kórházi látogatásából.

- A virág amúgy piros volt, egy rém ronda szalagdísszel. A QuikMartban vettem, amikor beugrottam egy hatos sörért. - Glenn nem szólt semmit, hajtott tovább. - Megnéztem az interjút - folytatta Trapper úgy, hogy lehetőleg ne hangozzék védekezésnek. - Meg akartam mondani neki, hogy nagyon jól csinálta.

- Oké. És korábban, amikor visszamentél, miután együtt eljöttünk a kórházból?

Trapper a hallgatólagos pofonra válaszul kinyújtotta a lábát amennyire csak a hely engedte, és megjátszott közömbösséggel ivott egy kortyot a kávéjából.

- Bejött az orvos, mielőtt hallhattam volna, amit hallani akartam.

- És mi volt az?

- Hogy látta-e azokat, akik az őrnagyra lőttek, vagy nem.

- Megkérdezted?

- Meg.

- És mit felelt?

- Azt, hogy nem.

Glenn egy lámpánál megállt, nyúlt a pohártartóban lévő hőálló kávéspoharáért, és miközben ivott a pohár csőréből, végig Trappert nézte.

- Nem mondtad el nekem, hogy beszéltél vele.

- Gondoltam, épp elég dologgal van tele a fejed.

- Ha épp elég dologgal lesz tele a fejem, szólni fogok neked.

Oké? - *Oké*, jelezte egy kézmozdulattal Trapper. Glenn visszatette a termoszpoharat a tartóba. - Kaptál tőle valamit tegnap este?

- Egy futó képet a belső combjáról, de az is csak véletlen volt.

- Tudod, mire gondolok.

- Igen, tudom, mire gondolsz, de nem, nem osztott meg velem semmit.

Glenn balra indexelt, majd óvatosan balra kanyarodott.

- Mondta, hogy elveszett a táskája?

Trapper, aki nem tudott róla, visszahúzta a lábát, és gondosan visszahelyezte a poharát a tartóba.

- Milyen táskája? - kérdezte közömbösen.

Glenn „egész tűrhetőnek” írta le a táskát, és a kezét a kormányról levéve mutatta, hogy nagyjából mekkora. Trapper ismerte a táskát.

- Tegnap alaposan végigböngésztük a lefoglalt tárgyakról felvett jegyzőkönyvet, de nem szerepel benne, és senki nem tud róla semmit. - Egy vállrándítás után folytatta. - Drága

táska, és egy tévés személyiségé, úgyhogy biztosan megérte ellopni. Valószínűleg a kórházban emelte el valaki. Tudjuk, milyen hely a sürgősségi. Mindenesetre utasítottam az egyik emberemet, hogy nézze végig a kórház biztonsági kameráinak felvételeit, de nem látta, hogy valaki kivitte volna a táskát. Egyébként a mentősök, akik behozták a nőt, azt mondták, hogy nem volt vele táska. Logikusan következik ebből, hogy az elkövetők vitték el.

- Mit mondanak a nyomozóitok?

- A táskáról?

- Úgy általában a nyomozásról.

- Elolvastattam velük Kerra két interjúja kiemelt részeit. - Ezeket elmondta Trappernek, és összevetették azokkal a fontosabb részekkel, amiket Kerra osztott meg a férfival. - De hogy volt-e valami előrelépés? - kérdezte Glenn. - Nem.

Aznap délután és este heten jártak a házban, és ebben nincs benne az a két ember, akik a kávézóból hozták a sült csirkés vacsorát. A tévéstáb egész délután ott jött-ment, ki-be hurcolászták a felszereléseket, kábeleket húztak ki a hátsó helyiségek kijárataitól a lakószobákhoz. Több alkalommal is gyakorlatilag a ház minden helyiségében jelen voltak.

- Vagyis száz esetre elegendő bizonyítékot hagytak maguk után.

- Pontosan. Az összegyűjtött bizonyítékokat elküldtük a Tarrant megyei SO-laborba. Nekik jobb felszerelésük van, mint a kisebb részlegeknek, amilyen az enyém is, de épp ettől nagyon sok a munkájuk és nagy a lemaradásuk. Napokba telhet, mire a tárgyak egyáltalán a szemük elé kerülnek.

Trapper ismerte azt a frusztrált állapotot, amikor az ember válaszokat akar kapni, de várnia kell rájuk, miközben az elkövetők továbbra is ismeretlenek, a nyomok pedig lassan kihűlnek.

- Mást nem fújtak meg?

- A helyszínről? Nem igazán. Ez a szarság még el sem kezdődött - utalt Glenn az időjárásra. - Száraz volt a föld, és a száraz, köves talajról nehéz nyomokat begyűjteni. Az

embereim huszonnégy óras szolgálatban voltak, és azóta már a Rangerek is csatlakoztak hozzánk. Belejtettek, és közölték, hogy ki akarják hallgatni Kerra Bailey-t.

Trapper nem árulta el, hogy már tud róla. Hátradőlt, és elgondolkodva nézett ki az autó ablakán.

- Én elmeséltettem vele az egészet.

- Sejtettem. Ezért hívtalak el beszélgetni. Erre nem volt felhatalmazásod, Trapper.

- Igen, tudom.

- Megmondtuk neki...

- Ne őt hibáztasd. Ráijesztettem, hogy beszéljen róla.

- Na és? Mit mondott? - unszolta Glenn, mivel Trapper csak ennyit hozott a tudomására.

- Elmondta, hogy milyen érzés volt, amikor bent rekedt a fürdőszobában. A félelméről beszélt. Tudta, hogy ha az ajtó túloldalán lévőek bejutnak hozzá, akkor meghal. Ötcentes szavakat használt, Glenn.

- Mi a bánatot jelent ez? - kérdezte a seriff.

- Szemben az ötvencentes szavakkal, amikből rájöttem volna, hogy előre megfogalmazott és betanult szöveggel akar hatni rám, vagy hogy hazudik.

- De... mi van? Látom, ráncolod a homlokod.

- De... -Trapper sóhajtott, és csalódottan megrázta a fejét. Azért ráncolta a homlokát, mert érezte, hogy Kerra elhallgat valamit, még hozzá valami olyat, ami félelmet kelt benne. Azért ráncolta a homlokát, mert aznap reggel Carson annyi név közül épp Thomas Wilcox nevét tudta kiejteni a száján. Aki egyszer keresztezte Kerra útját. Ami csak valami bizarr véletlen lehet. Vagy nem. Mindenesetre felborzolódtak tőle a hajszálok a tarkóján.

- Arra gondolsz, hogy többet látott, mint amennyit elmond?
- kérdezte Glenn.

- Nem tudom.

Glenn újból behajtott a kórház parkolójába, majd a járőrökocsival beállt a tűzoltók helyére, és üresbe tette a sebváltót.

- Hallgass rám, John.

- Maradj ki ebből - mondta fel Trapper azt, amit Glenn mondani akart.

- Pontosan. Maradj ki belőle. Ebbe a nyomozásba nem avatkozhatasz bele.

- Hivatásos nyomozó vagyok.

- És az áldozat az apád. Nem érdekel, mi bajod volt velem, az a lényeg, hogy nem lehetsz objektív.

- Nincs szükségem objektivitásra, mert nem áll szándékomban beleavatkozni a nyomozásba. Szóval, mi indokolja a rendreutasítást?

- A magánjellegű késő esti, negyvenhárom perc időtartamú látogatás a koronatanúnál.

Trapper halkán maga elé dűnnyögött egy szitokszót.

- A derék Jenks. De legyünk pontosak, csak negyvenkét és fél perc volt.

- Lindának és nekem sokkal kevesebb idő elég volt ahhoz, hogy Hank megfogadjon.

- Komolyan? Te aztán gyorstüzelő vagy.

A seriff megfordult ültében, amihez be kellett préselnie a pocakját a kormány alá.

- John, most az egyszer, kérlek...

- Végy erőt magadon - fejezte be a mondatot ismét Trapper Glenn helyett. - Nem szoktál Johnnak hívni, hacsak nem valami nagyon komoly dologról van szó, *vagy valami kéretlen tanácsot akarsz adni nekem.*

- Oké, okoskodjál csak. De fogadd meg, amit mondok.

Ne húzz ujjat azzal, akivel nem kéne. Megtetted egyszer, és tudod, mi történt.

- *Kiléptem.*

- Mindegy, a lényeg az, hogy elvesztetted az állásodat. Semmit sem tanultál belőle?

- De. Azt, hogy sokkal tovább viseltem el azt a bürokratikus baromságot, mint kellett volna.

- Ó, mintha a mostani munkahelyeden olyan túláradón boldog lennél!

Trapper kis ideig rágta a szája belsejét, aztán kinyúlt a kilincs felé, és megfogta.

- Mennem kell valahova.

- Hova?

- Valahova.

Kerra egész délelőttje ráment arra, hogy kiengedjék a kórházból. Öt percig tartott, amíg a doktor utoljára megvizsgálta, és öt óráig az összes elbocsátó űrlap aláírása. Mire végzett a papírmunkával, a legszívesebben visszafeküdt volna az ágyába ahelyett, hogy két seriffhelyettestől közrefogva elhagyja a kórházat.

Egyenesen a törvényszéki épületben lévő seriffirodába vitték, bevezették egy kihallgatósobába, ahol két Texas Ranger és maga Addison seriff várt rá. Kerra és a seriff kezét nyújtottak egymásnak.

- Már sokkal jobban néz ki, mint amikor utoljára láttam - mondta Addison.

- Jobban is érzem magam. Az őrnagy állapotában van valami változás?

- Vannak jó hírek. - Elmondta, amit tud, majd feltartotta keresztbe tett ujjait. - Apró lépések. De harminchat órával ezelőtt nem úgy nézett ki, hogy megéri a reggelt.

Kerra a szívére szorította a kezét.

- De jó ezt hallani!

Mialatt beszélgettek, a Rangerek készenlétben álltak. A seriff ezután bemutatta nekik Kerrát. Mindnyájan helyet foglaltak az asztal körül, és miután közölték Kerrával, hogy a beszélgetésről hangfelvétel készül, az egyik Ranger átvette az irányítást.

- Beszéltünk a nyomozókkal, Ms. Bailey, de most egyenesen öntől szeretnénk hallani a történeteket. Kérem, hogy az elejétől kezdve meséljen el mindent, amire emlékszik.

- Most sem tudok mást mondani, mint amit először elmondtam - kezdte Kerra. - Leszámítva egyetlen részletet. Illetve valójában két részletet. Nem vagyok biztos benne, hogy van-e jelentősége bármelyiknek is.

A seriff érdeklődve és enyhe meglepődéssel összekulcsolta lapátkezét az asztal tetején.

- Halljuk. Majd eldöntjük, hogy mi a jelentőségük.

Kerra azt szeretne volna, ha lényegtelennek ítélik mindkettőt, és napirendre térnek felettük. De ebben maga sem hitt. Érezte, hogy nyirkossá válik a tenyere.

- Az egyik az események sorrendjével kapcsolatos. - Elmondta, hogy valaki megpróbált benyitni a fürdőszobába, még mielőtt meghallotta volna a lövést. - Ezután minden nagyon gyorsan történt. A gyógyszerek, az agyrázkódás következtében összekevertem az időrendet, amikor a nyomozókkal beszéltem erről.

- Csak később jött rá erre az eltérésre? - kérdezte a seriff.

- Igen. Amikor már nem voltam olyan kába. - Ha elmesélné nekik, hogy egy rémálom közben világosodott meg, örülnek tartanak. - De már biztos vagyok benne, hogy valaki megpróbálta kinyitni azt az ajtót, mielőtt az első lövés eldördült.

- A támadók lehettek.

- Elképzelhető, bár ők a nappali felől közeledtek a lövés után, nem pedig előtte. És nem lopva, óvatosan. Hallottam minden egyes lépést.

- Amikor valaki először próbálkozott az ajtóval, nem hallott közeledő lépteket? - kérdezte az egyik Ranger.

- Nem. Egészen addig, amíg a kilincs meg nem zörrent, nem tudtam, hogy van valaki ott.

- Azt akarja ezzel sejtetni, hogy még valaki, egy harmadik gyanúsított is volt a házban? - kérdezte az előbbi Ranger.

- Én nem akarok semmit sem sejtetni, csak elmondom, hogy most hogyan emlékszem a történetekre.

Égy darabig egyikük sem szólt semmit, majd a másik Ranger vette magához a szót.

- Miután a stáb elment, mennyi ideig voltak kettesben az őrnaggyal azt megelőzően, hogy kiment volna a fürdőszobába?

- Tizenöt-húsz percig.

- Ezalatt mindvégig a nappaliban tartózkodott?

- Igen. Egyikünk sem hagyta el a szobát addig, amíg én nem kértem, hogy kimehessek a fürdőszobába.

- Vagyis valaki a ház hátsó részében bejöhettek egy ajtón vagy ablakon keresztül?

- Gondolom, igen.

- A többi szobában égett a villany?

- Nem. - Kerra halványan elmosolyodott. - A stábunk nagyon sok áramot fogyasztott. Alaposan megterheltük a hálózatot. Az őrnagy siránkozott, hogy milyen nagy lesz a következő villanyszámlája. Ugratott bennünket, de amikor végeztünk, az embereink lelkiismeretesen lekapcsoltak minden villanyt. Amikor a nappaliból kimentem a hallba, ott nagyon sötét volt. - Elmesélte, hogy még mielőtt becsukta volna maga után az ajtót, felgyújtotta a villanyt a fürdőszobában, és emlékszik rá, hogy rögtön lekapcsolta, amikor eszébe jutott, hogy a világosság elárulja, hol van.

- Nem látott semmi gyanúsat vagy szokatlannak tűnőt, amiről most, utólag azt gondolhatja, hogy valaki lehetett valamelyik hátsó helyiségben? - kérdezte a seriff.

- Semmit.

Kerra nem nagyon tudta, mire vélje azt, ahogy a három férfi összenézett, mielőtt a seriff újból hozzá fordult:

- Kerra, amit most akarok mondani, nem tartozik a nyilvánosságra.

- Rendben van.

- Egy tényről van szó, amit azért tartunk talonban, mert nem tudjuk, mit kezdjünk vele, és ha majd lesz egy gyanúsítottunk, akit ki fogunk hallgatni...

- Arra lesznek kíváncsiak, hogy tud-e erről a bizonyos tényről.

- Pontosan erről van szó. - Kis szünet után folytatta: - Amikor az első nyomozók megérkeztek, az őrnagy szarvasölő puskáját karnyújtásnyira találták tőle.

- Valószínűleg épp el akarta rakni.

A három férfi újból összenézett.

- Mialatt maga ott volt, kivette a szekrényből? - kérdezte az egyik Ranger.

- Igen. - Kerra elmesélte, hogy az őrnagy érzelmileg kötődik a fegyverhez. - Miután megmutatta nekem, nekitámasztotta a falnak, és elment a bárhoz, hogy töltsön magának egy italt. Valószínűleg épp vissza akarta tenni a helyére, amikor megtámadták.

A három férfi hátradőlt a székekben; testbeszédük azt üzenete, hogy elfogadható magyarázatot kaptak valamire, ami fejtörést okozott nekik.

- Azt feltételeztük, hogy talán hallott valamit a ház hátsó része felől, vagy hallotta, hogy a tettesek felfelé jönnek a veranda lépcsőjén, és azért nyúlt a puskáért, hogy megvédje magát - magyarázta Addison seriff. - Nem volt megtöltve, de rá ijeszthetett volna valakire, aki azt hitte, hogy töltve van.

- Ha lett volna rá esélye - tette hozzá Kerra halkán.

A seriff komoran bólintott, majd öklével eltakarva a száját köhintett, és azt kérdezte:

- És mi lenne a másik részlet, aminek vagy van jelentősége, vagy nincs?

Kerra beharapta az ajkát, amitől fáj a szája lehorzsolt sarka, és ez emlékeztette rá, hogy miért félt ettől a vallomástól olyan borzasztóan, és nem is tenné, ha a jog, az erkölcs és a törvény nem ezt parancsolná.

- Az eltűnt táskámmal kapcsolatos.

- Meglett?

- Nem, seriff. De valami, amiről biztosan tudom, hogy benne volt, visszakerült hozzám.

- Ki adta vissza? - kérdezte a seriff elképedve.

Tizenegyedik fejezet

Kerra nemhogy megkönnyebbült volna, ahogy várta, amikor a kihallgatásnak vége lett és elhagyhatta a seriff irodáját, inkább lehangoltan kuporgott a járőrkosci hátsó ülésén, és mindent összevéve nyomorultul érezte magát. Tompán, de kitartóan fáj a feje. A kabátját ugyan visszakapta, de az édeskeveset ért a szibériai expresszként robogó szél ellen, amely lecsapott az észak-texasi síkságra, ahol szögesdrót kerítéseken kívül semmi sem állta az útját. A délután előrehaladtával az utak egyre veszélyesebbé váltak.

Jéggel borított saját autója azóta is a motel parkolójában állt, ahol vasárnap reggel hagyta, amikor csatlakozott a stábhöz, hogy együtt autózzanak ki az őrnagy birtokára. A rövidre tervezett program mintha réges-régen zajlott volna le. Gracie már visszajelentette őt abba a szobába, ahol előzőleg megszállt, és mire a seriffhelyettes megérkezett vele, már javában zajlott a visszatérése örömeire rendezett parti.

A nem éppen időszerű meglepetéstől elképedve vegyült el a stáb tagjai között, akik a zord időjárás ellenére beszerezték az elmaradhatatlan hamburgereket, söröket, és a zsúfolt szoba legkülönbözőbb pontjain lerögzítve imbolygólengedező, héliummal töltött léggömböket. Kerra igyekezett mindenkivel kedves lenni, és átvenni az ünnepi hangulatot, de Gracie nyilván megérezte a levertségét. Amikor elfogyott a sok hamburger, a producer elhessegette a többieket.

- Lehet, hogy kicsit sok volt neked az ünneplésünk rögtön azután, hogy kiengedtek a kórházból - mondta, és ölében a tabletjével törökülésben letelepedett Kerra ágya közepére. - De a holnappal kapcsolatban beszélünk kell bizonyos részletekről.

- Gracie, ha az interjúra célzol, akkor könnyen lehet, hogy nem lesz „holnap”.

- Fogadni mernék, hogy szuper lesz. Ami azt jelenti, hogy

fel kell készülnünk.

Kerra sokat viaskodott magában, hogy adjon-e interjút az őrnaggyal való magántermészetű beszélgetéséről, vagy ne. A mellette és ellene szóló érveket latolgatva úgy vélte, hogy Gracie megbízható tanácsot adott neki. Nem kellene vajon a maga javára fordítania e tragikus, ugyanakkor kivételes körülményeket? Nem azért dolgozott ilyen keményen, nem azért jutott ilyen messzire, hogy most elcsessze az egészséget. Ez egy gyilkos és könyörtelen szakma. Félő volt, hogy a lehetőség elszalasztása felér a szakmai öngyilkossággal.

De ahogy Trapper megjósolta, sem Addison seriff, sem a Rangerek, sem a nyomozásban részt vevők nem lelkesedtek, amikor a kihallgatása végén szóba hozta a dolgot. A rendőrök számos ellenvetést és aggodalmat soroltak fel. Az érvek és ellenérvek ütköztetése során mindkét fél hajlandónak mutatkozott kompromisszumokat kötni. Végül azonban Kerrának be kellett érnie azzal az ígérettel, hogy gondolkoznak rajta, és reggel közlik vele a döntésüket. Gracie, mintha megállapodtak volna benne, mégis hozzáfogott az ellenőrző lista átvizsgálásához.

- Ófelsége majd irányítani akarja az interjút, mert bosszantja, hogy te eljutottál az őrnagyhoz, míg neki nem sikerült. - A hálózat tiszteletre méltó műsorvezetőjére utalt, aki a New York-i stúdióból vesz majd részt a beszélgetésben.

- De ne adj neki lehetőséget rá, Kerra. Az ország tőled akarja hallani a történetet. *Tőled.* A te hitetlenségedet, a te szívfájdalmadat, a te... na, szóval tudod. Legyél emberi. Ha tudsz parancsszóra sírni, egy-két könnycsepp nagyon hatásos lenne. Úgy gondoltam, a kórház első emeleti folyosójáról jelentkezhetnénk be - fecsegett tovább. - Legyen valóságíze. Egy nemzeti hős élete forog veszélyben. Világszerte milliók imádkoznak, hogy történjen valami csoda. És így tovább.

Ezután rátért a ruhákra, ami problémás volt, mivel Kerra bőröndje a kocsija csomagtartójában maradt, amihez jelenleg nem volt kulcsa, de ha lett volna is, a kocsi jégbe fagyva vesztegelt.

- Majd kitalálok valamit - jelentette ki Gracie könnyedén, és ezek után Kerra lehorzsolta arcára terelte a csevegést.

- Reggel első dolgom lesz, hogy keressek neked egy jó fedősminket, de ha jobban belegondolok, a horzsolások...

- Gracie, kérlek, lassíts - vágott közbe Kerra. - Tudom, mit várnak tőlem, és azt fogom szállítani. De azért arról se feledkezzünk meg, hogy egy nagyszerű ember továbbra is kritikus állapotban van. Meg is halhat, és én jelen voltam, amikor életveszélyes támadás érte. - Fejét a kezére hajtotta, és ujjait a homlokára szorította.

- Ezt a fajta érzelmet akarom látni tőled holnap! - kiáltotta Gracie. - Pontosan ezt. Ezt a rettenetes szomorúságot. Ezt a vigasztalhatatlanságot. - Kerrát elborzasztotta Gracie érzéketlensége. - Természetesen tudom, hogy az aggodalmad őszinte - tette hozzá Gracie sietve. - Csak arról van szó, hogy szeretnék kicsit felspannolt állapotba hozni. Hol az a rámenős csaj, akivel eddig együtt dolgoztam? Hová lett a megszokott lelkesedésed?

- Sajnálom. Most nem tudok lelkesedni - felelte Kerra. - Egyébként meg ennek a beszélgetésnek valószínűleg semmi értelme. Most inkább elköszönök tőled. Pihennem kell.

Gracie értett a szóból, úgyhogy összeszedte a cuccait, és az ajtóhoz ment.

- Ne haragudj. Izgalmamban kicsit túllőttem a célon.

- Minden rendben. Én is így szoktam. - Kerra remélte, hogy ennyire azért nem szokta elragadtatni magát, csak azért mondta, hogy hamarabb megszabaduljon Gracie-től.

- Nincs szükséged valamire? Rendben leszel?

- Ha sikerül átaludnom az éjszakát, akkor rendben leszek. - Kerra kinyitotta az ajtót.

- Tudod, hogy nagyon későig fenn vagyok, úgyhogy ha kell... *Hát ez meg ki?*

Kerra megfordult, hogy lássa, kire csodálkozott rá Gracie.

A férfi a bőrdzsekit vastagabb, báránybőr dzsekre cserélte, és a gallérját felhajtotta az álláig, amely úgy megfeszült, hogy szinte kőből faragottnak látszott. A parkoló felől közeledett a

kavargó, fagyos ködön át, mint egy bosszúálló alak valami apokaliptikus filmben, nem törődve az ónos esővel, a jeges járdán biztos léptekkel, céltudatosan, mint akit nem állíthat meg más, csak egy isteni erő. Vagy démoni.

- John Trapper.

Gracie szeme kimeredt a narancskeretes szemüveg mögött.

- A fia?

- Igen.

- Te találkoztál vele?

Kerra nyelt egyet.

- Futólag.

A férfinak kissé le kellett hajolnia, hogy ne ütközzék bele az ajtó felső gerendájába. Gracie-ről tudomást sem véve, mintha láthatatlan lenne, mindkét mutatóujját Kerra szegycsontjára nyomva betolta őt a küszöb mögé, és bevágta az ajtót Gracie orra előtt.

Trapper beviharzott Kerra mellett, és gyorsan körülpillantott.

- Ez a sör valakié? - Választ nem várva kirántott egy sörösdobozt a műanyag tartóból, és kinyitotta.

- Szolgálja ki magát.

Trapper nem reagált a gúnyra; mialatt hosszan ivott, végignézett Kerrán, s amikor leengedte a sörösdobozt, megjegyezte:

- Nem tett rám olyan benyomást, mintha nagy sörivő lenne. Vagy hogy gyűjtené az idióta pofákkal díszített lufikat.

- A stáb partit rendezett.

- Partit? Ha kíváncsi a véleményemre, szerintem nem sok oka van az ünneplésre.

- Nem vagyok kíváncsi a véleményére. És honnan veszi a bátorságot, hogy amikor csak kedve szottyán, beront ide? Nem akarom, hogy itt legyen.

- Amikor berontottam, nem nagyon ellenkezett. Hogy lehet az?

- Nem vagyok elég bátor.

- Lehet. De nem erről van szó. Maga fél tőlem.

- Nem félek.

- Dicséretére legyen mondva, legalább megpróbál úgy tenni

- mondta Trapper gúnyosan, látva Kerra felszegett állát és kihívó testtartását.

- Miért kellene félnem magától?

- Szedje ki belőlem. - Elindult Kerra felé, és olyan közel állt meg hozzá, hogy a nő látta a dzsekije vállán és a hajában olvadó jégkristályokat. - Árulja el, Kerra, miért fél tőlem?

- Nem félek, kimerült vagyok. - Kerra oldalvást kilépett a férfi mellől. - Fáj minden tagom. A vállam. Egy bizonyos mozdulatra érzem az elrepedt kulcscsontomat. Fáj a fejem. Időnként szédülök. Nagyon hosszú volt a nap, elfáradtam. Rettenetesen zavar a jelenléte.

- Zavarja a jelenlétem? - vonta fel John Trapper a szemöldökét.

Kerra elengedte a füle mellett a kérdést.

- Szeretném, ha elmenne, hogy le tudjak feküdni.

- Hogy friss és üde legyen a holnapi nagyinterjúm.

Kerra a megdöbbenéstől lemerevedett.

- Honnan tudta meg, hogy beleegyeztem?

A férfi arca megkeményedett.

- Nem tudtam. - Megitta a sört, majd fél kézzel összegyúrta a dobozt, és bedobta a szemétkosárba. - Ráhibáztam.

- Nagyon okos.

- Nem véletlenül vagyok magándetektív. - Egy pillanatig kivárt, majd hozzátette: - Egyébként nem volt ez pusztán találgatás. Tudtam, hogy meg fogja csinálni.

- Nem, nem tudta. *Én* sem tudtam. Csak azután döntöttem el, hogy egész éjjel és ma egész nap ezen gondolkoztam. Ne higgye, hogy ismer engem, hogy tud rólam bármit is. Mert nem tud.

- Ó, csakugyan? - kérdezte elnyújtott hangon a férfi. - Hát lássuk csak. Tudom, hogy fürdősót használ. Tudom, hogy van egy kábé ötcentis, régi heg a bal térde fölött hátul, a combhajlatán. Onnan tudom, hogy régi, mert olyan halvány, hogy alig lehet észrevenni. - A pillantása lesiklott Kerra

mellére. - És nagyon fázós. - Hagyta, hogy ez a mondat ott maradjon a levegőben, és amikor a tekintete ismét találkozott Kerráéval, megkérdezte: - Mit akar még tudni?

Kerrát a felháborodástól elöntötte a forróság. Attól, mi mástól? Rendre kellene utasítania a kéretlen kétértelműsége miatt, de azzal elárulná, hogy hatottak rá Trapper erotikus töltésű célozgatásai, s a férfi felhatalmazva érezné magát, hogy még az eddiginél is jobban megfélemlítse. Inkább taktikát váltott, és védekezésre kényszerítette a férfit.

- Hogy szerezte meg a táskámat? Mikor? Hol?

- Érdekes, tegnap éjjel jó nagy távolságot tettünk meg együtt, de egy szóval sem említette, hogy nincs meg a táskája. Miért?

- Miért említettem volna? Semmi köze nem volt hozzá. Vagy legalábbis úgy gondoltam.

- Hát, most viszont nagyon is sok közöm van hozzá. - Egy hirtelen mozdulattal, amitől Kerra összerezett, lerántotta magáról a dzsekijét, és rádobta egy székre. - Ültem az intenzív osztály várójában, hogy megtudjam, tovább javul-e az őrnagy állapota, vagy kész, vége, már zsibbadt a fenekem a sok üléstől, és harmadszor kezdtem olvasni a *Természetjáró* egy ősrégi számát. Kérdezzen bármit a fehér farkú szarvasok pározó szertartásairól. - Egyre ingerültebben, egyre dühösebben beszélt, Kerra már attól tartott, hogy mindjárt robbanni fog. Az elején még normális hangereje jócskán megemelkedett.

- Mi történt? - kérdezte.

- Beténfergett két ember a seriffségről, és közölték velem, hogy Addison seriff beszélni akar velem. Mondtam nekik, hogy Glenn tudja a mobilszámomat, ha beszélni akar velem, el tud érni. Nem-nem. A telefon nem elég, mondták. Személyesen kell beszélnie velem.

- Letartóztatták?

- Mondtam nekik, hogy köszönöm, de ma már volt egy személyes találkozásom Addison seriffel, és olvastam tovább a figyelő szarvasokról szóló cikket. De akkor az egyikük

kikapta a kezemből a magazint, és közölte, hogy itt egy idézésről van szó, nem pedig egy baráti invitálásról. Követhetem őket a saját autómon a seriffségre, de mennem kell, méghozzá most azonnal. Úgyhogy otthagytam szegény bakokat dolguk végezetlenül, és követtem a két helyettest a seriff irodájába, ahol két istenverte órán keresztül vallattak.

Dühös volt, mint azt előre sejteni lehetett. De nem kiabált, inkább dühödten morgott, ami még fenyegetőbb volt. Annyira, hogy Kerra egy lépéssel elhátrált tőle.

- Annak alapján hallgatták ki, amit én mondtam el nekik?

Trapper csípőre tette a kezét, és közelebb lépett a kicsit eltávolodott Kerrához.

- Mit gondol?

- Trapper...

- Azzal gyanúsít, hogy meg akartam ölni a saját apámat?

- Nem.

- Pedig nagyon úgy hangzik. Tudom, hogy az elején nem tettem valami jó benyomást magára, Miss Louis Vuitton, de Jézusom! - Tíz ujjával beletúrt nedves hajába. - Megváltoztatta az események sorrendjét a sztorijában...

- Nem *változtattam* meg a sorrendet. Korábban nem jól emlékeztem rá.

- Meddig, Kerra? Azelőtt, vagy azután, hogy végigbeszélte velem az egészet a múlt éjjel? - Kerra kerülte a férfi tekintetét. - Én is így gondoltam.

Kerra védekezni kezdett a gúnyos megjegyzésben rejlő váddal szemben.

- Tegnap éjjel nem voltam egészen őszinte magához, mert...

- Mert félt tőlem.

- Igen! Miután elmentek a seriffel, maga visszasettenkedett a szobámba, ami már önmagában elég ijesztő volt, aztán arról kezdett faggatni, hogy láttam-e azokat az embereket, akik megpróbáltak végezni az őrnaggyal. Mire kellett volna gondolnom?

- Arra kellett volna gondolnia, hogy a fia tudni szeretné, kik próbálták kinyírni az apját.

- A fia, aki évek óta nem beszélt az apjával, aki annyi rosszindulatot táplált iránta, amennyi nincs is? *Erről a fiúról beszél?*

Trapper mereven, ellenségesen bámult rá, aztán elfordult, és olyan szavakat motyogott maga elé, amikről Kerra úgy gondolta, jobb is, ha nem hallja. Hagyott mindkettőjüknek annyi időt, hogy lehiggadjanak, aztán csendesen annyit mondott:

- El kellett mondanom a hatóságoknak, Trapper.

- Azt tette, amit a lelkiismerete diktált, és - csettintett az ujjáival - legközelebb azt fogom visszahallani, hogy az őrnagy házának sötét hátsó traktusán keresztül belopózva rángattam a kilincseket.

- Megértem, hogy miért tartja sértőnek az állítást, de nyomban semmivé fog válni, mihelyt alibit igazol a vasárnap éjszakára.

- Jól van. Jól van. -Trapper megvakarta a tarkóját. - Majd kitalálok valamit.

Kerra szája nyitva maradt a döbbenettől.

- Tréfáltam, az ég szerelmére - forgatta a szemét a férfi.

- Nem volt vicces.

- Igaza van. Amióta bekopogott az irodám ajtaján, a világon semmi sem vicces.

- Hát, ezt igazán sajnálom, de maga sem tett érte semmit.

Hogy szerezte meg a táskámat?

Trapper széttárta a karját.

- *Nincs nálam a táskája.* Glenn és az a két Ranger mindenáron ezt akarták kiszedni belőlem. Azt is tagadtam, hogy tudtam volna az eltűnéséről.

- Hítek magának?

- Nem voltam ott olyan sokáig, hogy kiderült volna. Közöltem velük, hogy az ügyvédem nélkül egyetlen megveszekedett szóval sem mondok többet, azzal felálltam, és kisértáram.

- Hagyták, hogy elmenjen?

- Kénytelenek voltak. Semmit sem tudtak rám bizonyítani.

És ha netán még kíváncsi rá, van alibim. Egy sportbárban voltam, ahol törzsvendég vagyok. Csirkeszárnyat vacsoráztam sajttal és sült krumplival, közben néztem egy meccset, amit meghosszabbítottak, és akkor jöttem el, amikor a meccsnek vége volt. A pultos ismer, tanúsíthatja, hogy ott voltam. Ráadásul hitelkártyával fizettem, és a számlán rajta van az időpont. Meg van elégedve?

- A seriff ellenőrizte?

- Folyamatban volt, amikor eljöttem.

- És a fülbevaló? Hogy magyarázta meg, hogy magánál volt?

- Megláttam a kórházi ágya alatt, a földön tegnap éjjel, miközben arra vártam, hogy kijöjjön a fürdőszobából. - Kis szünet után hozzátette: - Fürdősószagúan.

Nem igaz.

- Száz százalékig igaz. Babapúderszaga volt.

- Nem erre értettem - csattant fel Kerra. - A fülbevalóra.

- Ó. Igen, az hazugság volt. Így *magyaráztam* meg, hogy miért volt nálam. Az igazság ezzel szemben az, hogy kint találtam meg az őrnagy háza mögött. - Kerra ezt hallva leült az ágya szélére, és szótlánul bámult föl a férfira. - Hétfő reggel, miután eljöttem magától a kórházból, kimentem oda, hogy körülnézzek.

- Nem nyüzsögtek ott a helyszínelők?

- Dehogynem. De még nem kelt fel a nap, és különben is felhős idő volt. Eleredt az eső, amiből egykettőre ónos eső lett. Mindenki nyakig be volt öltözve. Elvegyültem a kívül bókászók között. A háztól olyan húsz méterre, egy száraz fűcsomóban találtam meg a fülbevalót.

- Hogy kerülhetett oda?

- Azt mondta Glenn-nek, egészen biztos benne, hogy a táskája egyik belső zsebébe tette.

- Úgy van.

- Behúzta a cipzárat?

- Nem. A bélésnek egy olyan zsebébe tettem, amelyiken nincs cipzár.

- És a táskáját felül nem lehet becsukni. Emlékszem, láttam, amikor először eljött az irodámba. Az a fülbevaló kirázódhatott belőle, amikor az, aki elvitte, futott vele. Elképzelhető? - kérdezte félrebillentett fejjel.

- Elképzelhető. De miért nem mondta ezt el a hatóság embereinek?

- Csak akkor jöttem rá, hogy a magáé, amikor megnéztem az interjút, és láttam, hogy maga viseli. Addig eszembe sem jutott.

- Ez nagyon gyenge, Trapper. Egy bűnügyi helyszínen járt, és talált valamit. Tudta, hogy nem az őrnagy fülbevalója. Ott kellett volna hagynia, ahol volt, és felhívni rá a helyszínelők figyelmét. Hagynia kellett volna, hogy ők vigyék magukkal.

- Ez lett volna a szabályos eljárás.

- És tudjuk, hogy arról mi a véleménye. És azt is meg kellett volna magyaráznia, hogy tulajdonképpen mit keres ott.

Trapper minél többet magyarázott, annál jobban összezavarta Kerrát, aki már nem tudta, mit higgyen el, és mit ne. A férfi játszi könnyedséggel vegyítette a tényeket a kitalált dolgokkal, és a szarkazmust az őszinteséggel. Kerra ennyi találkozás után már felismerte azokat a falakat, amelyek mögé Trapper elrejtí regóta érlelődő haragját és sértett büszkeségét. Már tudta, hogy szégyenkezés nélkül használja a jó beszédképességét és a sármját. Megfélemlítéssel, vagy ha kellett, vérszomjas mosollyal le tudta fegyverezni a másikat, és Kerránál mindkettő működött.

- Talált más bizonyítékokat is, mialatt kint bóklászott a többiek között? - kérdezte.

- Nem.

- Miért kellene elhinnem ezt?

- Nem kell. De ez az igazság. Ha találtam volna valamit, amit fontosnak itélek a nyomozás szempontjából, rögtön átadtam volna a hatóságnak. Esküszöm.

Kerra kénytelen volt hitelt adni a férfi szavainak. Legalábbis egyelőre.

- Mit gondol, hogyan tudtak elmenekülni a tettesek? Hová

mentek?

- Azt hitték, hogy az őrnagy meghalt. Maga elszökött, és arra nem volt idejük, hogy megkeressék, talán mert látták, hogy a tévések autója visszajött. Bevették magukat a sötétbe, és futottak, ahogy a lábuk bírta. Otthagytak egy autót biztonságos távolságra, amelynek a kormánya mögött várakozott (vagy nem) egy bűntársuk. Mialatt a kollégái ájultak, hívták a 911 -et és egyebek, a rosszfiúk észrevétlenül elhajtottak. Azon a környéken rengeteg a dűlőút meg a marhák által kitaposott gyalogút. Simán eltűnhet az, aki tudja, hová tart.

Elmosolyodott, majd folytatta:

- Szerencsénk volt, hogy az eső csak jóval azután kezdett esni, hogy elmentek, különben ott maradtak volna a lábnyomaik, meg a gumiabroncsuk nyoma. Így most ha hagytak is nyomot, már elfedte az ónos eső. Magának meg az a szerencséje, hogy a tévések épp akkor jöttek vissza. Ha az elkövetőknek lett volna idejük, addig kutatnak maga után, amíg meg nem találják. Könnyű célpont lett volna a patakágy feletti szakadék pereméről.

- Gondoltam rá, amikor ott feküdtem.

- Látta őket, Kerra?

A szörnyű élmény emlékében elmerülve, a váratlan kérdés hallatán fölkapta a fejét.

- Nem.

- Tegnap éjjel szándékosan elhallgatott előlem valamit. Mi volt az?

- Hogy valaki a lövés eldördülése előtt próbált benyitni a fürdőszoba ajtaján.

- Szóval úgy gondolja, hogy hárman voltak a gyilkosságra készülők? Ketten a bejárati ajtóhoz jöttek, ahol az őrnagy a lövést kapta. Egy másik hátulról jött be, és meglátta, amint maga bemegy a fürdőszobába? Ő tudta, hogy maga odabent van, de a társai csak akkor tudták meg, amikor az őrnagy már a földön volt? Így gondolja?

- Őszintén szólva már nem tudom, mit gondoljak.

Mindketten hallgattak, de ahogy a férfi a nőre nézett, komor vonásai megenyhültek.

- Nos, őszintén szólva én arra gondolok, hogy talán át akar öltözni, mielőtt megcsinálná azt a tévéinterjút.

A melegítőt és az edzőcipőt Cracie vette neki, hogy abban jöjjön el a kórházból. Kerra végignézett magán.

- Hasznos tanács. Ez nagyon csúnya.

A férfi nem csatlakozott Kerra önkritikus nevetéséhez.

- Még jobb lenne, ha meggondolná magát. Ne adjon interjút -- mondta teljes komolysággal.

- A bűnüldöző szervek egyetlen embere sem lelkesedik a gondolatért, úgyhogy lehet, hogy lefújják az interjút, és kiderülhet, hogy minden lamentálása fölösleges volt. Nem adott lehetőséget, hogy ezt elmondjam, még mielőtt beviharzott ide, és megitta a sörömet.

- Dühös voltam.

- Vettem észre.

- És még azért is egy idióta seggfej vagyok, mert meg sem kérdeztem, hogy érzi magát.

- Mondtam. Gyenge vagyok, fáj mindenem, szédülök. De kicsit eltúloztam - vallotta be szégyenkező mosollyal, majd felállt, és elindult a férfi felé. - Sajnálom, hogy bevitték kihallgatásra. De azt nem sajnálom, hogy a fülbevalóról beszéltem nekik. Meg kellett tennem, és tudom, hogy megérti, Trapper.

- Megértem. Természetesen megértem. Csodálom érte. Csak hát az a helyzet, hogy vannak problémáim a hatósággal.

- Sejtettem.

Egymásra mosolyogtak. Trapper elindult az ajtó felé, de hirtelen megállt, és még mielőtt kinyitotta volna, visszafordult.

- Mondjuk próbáltam behozni a lemaradásomat Kerra Bailey témában, megnézni a...

- Csak nem?

- A laptopomon. Segít elütni az időt a várószobában.

- Remélem, legalább olyan lebilincselő vagyok, mint a fehér

farkú szarvasok.

- Nem tudom - mosolyodott el lustán a férfi. - Meséljen nekem a páرزó szertartásairól. - Kerra tekintetét látva vállat vont. - Egy próbát megért. Egyébként láttam egy interjút, amit Thomas Wilcoxszal készített.

- Az első nagyinterjúk egyike volt, amit itt, Texasban csináltam.

- Miért esett órá a választása?

- Mert olyan iszonyúan sikeres.

- Csak azért?

- Miért kérdezi? Ismeri őt?

- Csak hírből. Amit róla olvastam, mind azt állítja, hogy nagyon zárkózott. Hogy nem beszél a magánéletéről. Kerüli a média figyelmét.

- Mindez igaz. Úgy kellett csőbe húznom.

Trapper szeme résnnyire szűkült.

- Ez valami nagyon szemérmetlen előjáték lehetett.

Kerra nevetett, de a nevetése félbeszakadt, amikor a férfi a haja alá csúsztatta a kezét, és a tarkóját megfogva megfordította, hogy háttal legyen az ajtónak. Közel hajolva a szájával végigsimított Kerra anyajegyén, majd a fülébe súgta:

- Szeretném, ha engem is csőbe húzna.

Kerra nem szólt, nem mozdult, nem csinált semmit, csak odakínálta magát a férfitest melegének, erejének, férfiasságának, erotikus kisugárzásának, amelyek így együtt hatékony erősítőszerként áradtak szét benne. Eddig a pasas félelmet keltett benne, zsarnokoskodott felette, hazudott neki, becsapta, most mégsem akart semmi mást, mint hozzásimulni, érezni a meztelen bőrén a bőrét. Hátrafesztette a nyakát, hogy utat engedjen az aprókat harapdáló szájnak.

- Zaklatom?

A hang, amit Kerra kiadott, lehetett igen is, nem is, Trapper mindenesetre igennek értelmezte.

- Akkor jó - mordult fel, és térdével szétlökdöste Kerra térdeit. - Mert maga már jó ideje zaklat engem.

Belső combját hozzádörzsölte Kerra combjához, amitől ő

egy másfajta sajtást érzett, olyat, ami elfeledtetett vele minden korábbi nyilallást és fájást. A forró vágy teste legérzékenyebb pontjain hasított belé a gyönyör lüktetésével.

A férfi keze felcsúszott a tarkójáról, és hátulról a tenyerébe véve megtartotta a fejét, mialatt a szájuk megnyílt egymás előtt. Míg mohón csókolta, szabad keze besiklott Kerra felsője, majd a bő nadrágja gumis dereka alá. Tenyere tövét lazán megtámasztva Kerra csípőcsontján, ujjaival követte a derék alatti hajlatot. Aztán előbbre húzta Kerra csípőjét. A nő boldogan engedelmeskedett a finom hívásnak, és testük már az első próbálkozásnál tökéletesen illeszkedett egymáshoz.

- Krisztusom, Kerra - nyögött fel Trapper. - Kérlek, mondd, hogy hatoljak beléd.

Közvetlenül Kerra feje mögött hangos kopogás hallatszott.

A teste, amely eddig feszes ívben hajolt a férfi testére, elernyedtt. Trapper érdes hangú káromkodásától még a festék is peregni kezdett a falról, miközben egyik keze lehullott Kerra tarkójáról, a másikat meg kihúzta a nadrágja derekából.

Kerra lesimította a haját, megfordult, és kinyitotta az ajtót.

Addison seriff állt a küszöbön, de mogorva arccal nem rá, hanem a feje fölött Trapperre nézett.

- Most meg mi van? - nézett vissza rá ugyanolyan mogorván Trapper. - Talán hiányzik egy ezüstkanál a családi ezüstből?

- Az őrnagy.

Tizenkettedik fejezet

Franklin Trapper őrnagy hallgatta, ahogy megtárgyalják az állapotát.

Nem tudta, hogy a sok fehérköpenyes között melyikük az orvos, hiszen valójában sohasem látta őt, de felismerte a hangját, mert korábban hallotta a nővérekkel beszélni. Épp azt mondta:

- Engedelmeskedik az utasításoknak. Mozgassa meg a lábujjait. Emelje fel a mutatóujját. Tudom, hogy ez nem tűnik valami soknak, de higgyék el nekem, hogy az.

- Most hall bennünket? - kérdezte John.

- Trapper őrnagy - szólt kicsivel emeltebb hangon az orvos -, ha hall minket, nyissa ki a szemét.

Az őrnagy engedelmeskedett az utasításnak, és az ember azt gondolta volna, hogy tartalék oxigén nélkül megmászta az Everestet. Az orvos egy fehér laborköpenyt viselő elmosódott folt volt, az arca meg egy hússzínű paca két orrlyukkal és szemgödörrel, de az őrnagy ki tudta venni rajta a széles mosolyt.

- Üdvözljük ismét a körünkben - kuncogott az orvos. - Itt van a fia, és alig várja, hogy láthassa.

Arrébb lépett, és John bekerült a képbe. Az orvos eltörpült mellette. Bárányszőr félkabátjában még szélesebb volt a válla, és minden egyebet eltakarva teljesen betöltötte az őrnagy látómezejét.

- Nahát. Jó látni, hogy ébren vagy. Már mindenki betegre

aggódta magát érted. - Az őrnagy nem annyira azt figyelte, mit mondott John, mint inkább azt, ahogyan mondta: mintha őszintén így gondolná. Hiányzott a hangjából a szokásos szemtelenség. - Ez durva volt - folytatta John, majd a fejét elfordítva a doktorhoz szólt: - Lesznek róla emlékei?

- A fejsérüléseknél a páciens ritkán emlékszik vissza magára az eseményre. Lehet, hogy meg tudja mondani, mit reggelizett aznap, de...

- Zabkását - recsegte az őrnagy.

Ez volt az első alkalom, hogy megszólalt. Meglepte vele Johnt is és az orvost is, aki félretolta Johnt, és közel hajolva megkérdezte:

- Zabkását evett aznap reggel?

- Minden reggel.

- Á, értem - bólintott a doktor. - Milyen évet írunk?

Az őrnagy megmondta.

- Meg tudja mondani, mikor van a születésnapja?

Az őrnagy elmotyogta a dátumot. Az orvos Johnra nézett, hogy megerősíti-e, és a biccentés láttán újra felragyogott az arcán a mosoly.

- Nagyszerű.

- Mi a helyzet a mellkassébével? - kérdezte John.

- A műtét után nem lépett fel komplikáció. Önállóan lélegzik, úgyhogy kivehettük a dréncsővet. Ami tényleg bámulatos.

- Szerencsénk volt, hogy épp maga ügyelt akkor a sürgősségin - felelte John. - Ha olyasvalaki lett volna ott, aki nem olyan tapasztalt és felkészült, mint maga, akkor nem élte volna túl. Maga mentette meg az életét. - John nyújtotta a kezét, és kezét fogtak.

- Köszönöm, de azt hiszem, ez az édesapja érdeme is. Legyőzhetetlen életereje van. És jó karmája. Meg talán őrangyala.

- Ő is vérzik, mint minden ember. És kis híján elvérzett-jegyezte meg John a maga nyers modorában.

- Én csak azt tudom, hogy életében kétszer volt komoly

életveszélyben, és mindkettőt túlélte. Ezután még nagyobb legenda lesz, mint eddig volt, úgyhogy le is megyek, és beszélek velük.

- Beszél? Kikkel?

- A médiával. Megmondtam nekik, hogy várjanak, amíg valami konkrétumot tudok mondani, akár jót, akár rosszat. A kórház szóvivője riasztotta őket, hogy új fejlemény van. Most gyülekeznek a lenti tanácskozóteremben, és várják, hogy lemenjek. Ha akar, velem jöhet. Sőt kifejezetten izgalmas lenne, ha maga is megjelenne.

- Köszönöm, nem - hártotta el John kellő határozottsággal.

- Itt most a maga sikeréről van szó.

A doktor egy bátorító mosollyal visszafordult az őrnagyhoz, elmondta neki, hogy később megint meg fogja vizsgálni, majd újra Johnhoz fordult:

- Egy-két percig még maradhat, de ne terhelje azzal, hogy kérdésekre válaszoljon. A lehető legkevesbé szabad nyugtalanítani.

- Magától értetődik. Még egyszer köszönöm.

Az orvos kiment, magára hagyva az őrnagyot a fiával, akivel szótlánul nézték egymást. A csend idővel egyre kínosabbá vált, különösen John számára, aki kibújta kabátjából, és összehajtva a karjára fektette.

- Jó sűrű ónos eső esik.

Az őrnagy nem akart az időjárásról társalogni.

- Mennyi ideje vagyok...

- Vagy itt? Hovatovább negyvennyolc órája. Necces volt. Glenn és Linda, Hank és Emma, mindnyájan kint vannak a váróban. Rögtön iderohantak, mielőtt megtudták, hogy magadhoz tértél.

- Mi történt?

- Nem emlékszel?

- Halványan. Kerra...

- Elmenekült azok elől, akik lelőttek téged. Lezuhant a patakmederbe, és kicsit összetörte magát, de egyik sérülése sem súlyos. Már ki is engedték a kórházból. Jól van.

Az őrnagy hosszan kiengedte a tüdejéből a levegőt.

John egyik lábáról a másikra állt, átvette a kabátját a másik karjára, ránézett a pittyegő, villogó gépekre, s végül visszafordult az őrnagyhoz.

- Mennem kell, hogy pihenhes. Éppen csak megúszta. Csak így tovább, oké?

De ezek után sem mozdult, csak állt ott, és nézett le rá azzal a nagyon is ismerős, mély bánatot kifejező tekintettel és szorongó arccal. A fiú minden elébe kerülő akadályhoz megjátszott közönnyel, blazírt képpel közelített, mintha mindegy volna, hogy átugorja-e vagy sem. Színlelt érzéketlensége sokakat megtévesztett. Pedig valójában John már kisfiúként sem hagyott semmit félbe, befejezetlenül vagy megválaszolatlanul. Ha nem talált valamit, addig kereste, amíg elő nem került. Egy elromlott játékot addig nem tett a helyére, amíg meg nem javította. Képes volt addig kínlódni egy rejtvényel, amíg meg nem fejtette. Az orrával is fellökdösött volna egy sziklatömböt a hegyre, ha másképp nem tudja feljuttatni oda.

Most lehajolt, mígnem az arcuk mindössze pár centiméterre került egymásétól, és azt suttozta:

- Figyelmeztettelek, ugye? De mert nem hallgattál rám, majdnem sikerült megöletned magad, és magaddal együtt Kerrát is.

Épp csak magához tért az eszméletvesztésből, és John máris a „Nem megmondtam?” játékot játssza vele. Mennyire jellemző ez rá. De most nem volt benne elég erő, sem akarat, hogy felvegye a harcot a fia nyakas természetével. A szemét lehunyva elzárkózott előle.

- Őrnagy? - John addig szólongatta, amíg megadta magát, és kinyitotta a szemét. Egy minden eddiginél dühösebb és komiszabb John-t látott maga előtt. - Láttad azokat a pokolfajzatokat? Felismernéd őket?

Nem, felelte hangtalanul, és másodpercekig állta a fia rezzenéstelen tekintetét, mielőtt újra becsukta volna a szemét, és elszántan csukva is tartotta, amíg John el nem hagyta a

kórtermet.

Trapper megnyomta a nagy piros gombot a falon, mire kinyílt a kétszárnyú pneumatikus ajtó. Amint az várható volt, nyomban legalább kéttucatnyi ember vette körül, köztük Glenn, Hank, a feleségeik és az az asszony, aki az őrnagynál takarított, meg a zsémbes öreg farmer, akivel a birtokuk határos volt. A többiek idegenek voltak számára. Feltételezte, hogy Hank gyülekezetéből valók, és az őrnagy olyan ismerősei, akikkel ő még nem találkozott. Mindnyájan izgatottan várták a legújabb híreket.

- Magánál van, végrehajtja az utasításokat, és beszélt is - kezdte, majd elismételte, amit az orvos mondott az őrnagy javuló állapotáról, kihagyva a jó karmát és az őrangyalokat, mert azokban nem hitt.

Az első örömteli felkiáltások után a csoport szélén álló egyik asszony közölte a többiekkel, hogy az őrnagy felépülése csak a csodának köszönhető, amire egyetértő morajlás volt a válasz. Hank felesége, Emma félrehívta imádkozni azokat, akik csatlakozni akarnak hozzá. Néhányan vele tartottak. Mások a lift felé indultak, de előbb még megölelték Trappert, vagy kezét ráztak vele, azzal, hogy adja át üdvözetüket az őrnagynak, amit ő megígért.

Kis idő múlva hárman maradtak: ő, Hank és Glenn.

- Jól vagy? - nézett rá aggódva Hank. - Kicsit bizonytalannak látszol.

- Poszttraumás megkönnyebbülés. Jól vagyok.

- Jó lenne, ha mostantól kezdve bekapcsolva hagynád a mobiltelefonodat - mordult rá Glenn. - Akkor nem kéne ebben a hóviharban autóval furikáznom a városban, hogy valahol utolérjelek.

- Megmondtam neked - vette fel a kesztyűt Trapper -, hogy amíg te meg azok a Texas Rangerek azt próbáltátok eldönteni, milyen kínzásokkal csikarjatok ki belőlem vallomást, lenémítottam és a kabátom zsebébe süllyesztettem a telefonomat. Kerra szobája olyan volt, mint egy pokolbéli melegház, úgyhogy levettem a kabátomat, ezért nem éreztem,

amikor a telefonom rezgett. - Felemelte mindkét kezét, mint aki megadja magát. - Ezért akasztás jár?

- Kimaradtam valamiből? - nézett egyikükről a másikra Hank.

- Ez a Bádogcsillag itt berántott kihallgatásra.

Hank meglepetten és zavartan nézett az apjára.

- Azok után, amit Kerra elmondott a fülbevalójáról, mit kellett volna gondolnom? - ment át védekezésbe Glenn.

- Egyszer már feltetted nekem ma este ezt a kérdést, nem megyek bele még egyszer. Gondolj, amit akarsz.

- Mi dolgod volt Kerra motelszobájában?

- Elmondtam neki, mit gondolok arról, hogy a hátam mögött terhelő vallomásokat tesz ellenem.

- Nekem nem úgy tűnt. - Trapper nem válaszolt erre a megjegyzésre. - A tárgyhoz tartozó fontos információval szolgált nekünk, amit egy bűnügyi nyomozásban való együttműködésnek nevezünk - folytatta Glenn. - És ami több, mint amit veled kapcsolatban elmondhatok.

- Kérdezz bármit.

- Már megtettem. Elküldtél az anyámba, és kísértáltál.

Ennyit tehettem csak, hogy azok a Rangerek ne vágjanak be a fogdába.

Trapper csípőre tette a kezét, és előbb Hankre, majd Glennre nézett.

- Az őrnagy és én évek óta nem beszéltünk, kölcsönös közöttünk az ellenségeskedés, de most komolyan azt hiszed, hogy kimentem a házához, elbújtam a sötétben, és a végén lelőttem?

- Természetesen nem hiszem.

- Akkor meg mire volt jó az a vallatással felérő kihallgatás?

Hank, aki közben nagyjából megértette, miről van szó, közvetítői céllal felemelte a kezét.

- Apa csak a munkáját végezte, Trapper.

- Tudom - motyogta Trapper. - De akkor is gáz volt.

- Nem kedvezhetek neked, csak mert barátok vagyunk - érvelt Glenn. - Szabályosan kellett eljárni.

- Egyetérték. De felhívhattál és megkérhettél volna, hogy menjek be. Nem kellett volna rendőrökkel bevitetned.

Glenn elvörösödve, csendben szitkozódott, s közben cowboykalapját ütemesen a combjához ütögette, de végül vett egy nagy levegőt, és lazított a tartásán.

- Beismerem, kicsit jobban ragaszkodtunk a szabályokhoz, mint eredetileg elképzeltem.

Trapper még nem volt kész a megbocsátásra, így hallgatott.

- Mit gondolsz, mikor fogják megengedni, hogy beszéljek az őrnaggyal? - kérdezte Glenn.

- Nem én vagyok az illetékes. Kérdezd a doktort.

- Tiszta volt a tudata?

- Tudatánál volt, de begyógyszerezve.

- Láta, hogy ki lőtte meg?

- Kérdeztem, de azt mondta, nem látta. Kerráról érdeklődött. Megnyugtatta, hogy vele minden rendben van. - Kis szünetet tartott, aztán feltette a kérdést: - Meg fogod engedni neki, hogy megcsinálja azt az interjút holnap este?

- Gondolkoztam rajta. Megvitattam kulcsemberekkel. Úgy döntöttünk, hogy akár még hasznos is lehet. Az ideges gyanúsítottak elkövethetnek hülyeségeket. Odaállítunk valakit közvetlenül a kamerák látószögén kívülre, hogy jelezze Kerrának, ha olyan kérdést kap, ami hátráltatja vagy veszélyezteti a nyomozást, és akkor arra nem fog válaszolni.

- És mi a helyzet a személyes biztonságával?

- A hely tele lesz egyenruhásokkal. És civil ruhás titkosrendőrökkel. Már most is őrzi valaki éjjel-nappal.

- Na ez az - kapott a szón Trapper. - Elhúztam a tag mellett, amikor berontottam a motelszobába, készen arra, hogy megfojtsam.

- Az a helyettes ismer téged. Egyébként ő azt mondta, hogy „beengedett” téged a nő szobájába.

- De nem jött be velem. Nem jött, hogy megnézzé, mi van a nővel. Annyi idő alatt, amíg bent voltam vele, mielőtt te bedörömböltél az ajtón, tízszer is megfojthattam volna.

- Ilyesmit soha nem tennél. Különösen nem, amikor egy

rendőrségi kocsit áll odakint, és annyian látták, hogy bementél.

Glenn ironikus válasza az ő véresen komoly felvetésére bosszantotta Trappert, annyira, hogy a legszívesebben megrázta volna a nála jóval idősebb férfit.

- Glenn...

- Egy pillanat. - A seriff nyúlt a telefonjáért, belevakkantotta a nevét, hallgatta, majd azt mondta: - Máris megyek. - Miután kinyomta, odaszólt Trappernek és Hanknek:

- Sajtókonferencia. Közvetlenül tőlem várnak információt a bűnügy helyszínéről. Hank, kérlek, vidd haza az édesanyádat. Mondd meg neki, hogy mihelyt tudok, jövök. Trapper, tartsd bekapcsolva a nyavalyás telefonodat, és... ó, a fenébe.

- Otthagyta őket, és indult a liftek felé. Épp csak megnyomta a lefelé mutató nyíllal jelölt gombot, amikor kinyílt az egyik lift ajtaja. Szerencsére, mert látszott az arcán, hogy mindjárt robban.

- Nekem kéne dühöngennem - szólt oda Trapper Hanknek, miközben nézték, ahogy becsukódik a lift ajtaja. - A legjobb barátja túl van az életveszélyen, ugrálnia kéne örömeiben. Mitől van így kiakadva?

- Mostanára jött össze minden - felelte Hank. - A nyomozás egy helyben topog. Nincsenek megbízható nyomok, nincsenek gyanúsítottak. A Rangerek fitogtatják az erejüket. Az FBI felajánlotta a szolgálatait, ha szükség lenne rá, amivel burkoltan arra céloztak, hogy szerintük szükség lesz rá.

- És? - kérdezte Trapper, megérezve, hogy a hirtelen elhallgató Hank még nem mondott el mindent.

- És - vette át a szót hosszan elnyújtva Hank - attól fél, hogy a Ms. Bailey-vel kapcsolatos szándékaid nem éppen tisztességesek.

- Arra gondol, hogy izé... prédikátorhoz illő kifejezéssel élve testi kapcsolat van köztünk? - Hank arca egyetlen kérdőjellel változott. - Megfordult a fejében - mondta Trapper. *Körülbelül ezerszer.* Képzletben a létező legkülönbözőbb módokon létesített testi kapcsolatot vele, és ha Glenn nem zavarja meg őket a motelben, akkor ott helyben

bemutathattak volna egyet közülük.

- Nos, csak arra kérlek, várj vele addig, amíg Ms. Bailey biztonságban visszaérkezik Dallasba, és kikerül apa illetékessége alól - felelte Hank.

- Mennyiben tartozik ez órá?

- Nagyon fél, hogy valami rossz dolog történik vele az ő felügyelete alatt az egész világ szeme láttára.

- Már történt vele valami rossz.

- Egy annál is rosszabb.

- Én rosszabb vagyok annál, hogy lezuhant egy meredek partfalról, miközben az életére törő haramiák elől menekült?

Hank összerezzen.

- Ne örülj meg.

- Megörülni? Ugyan. Hízélgésnek veszem.

Ekkor Trapper észrevette, hogy Emma imacsoportja kezd szétszéledni, és egyesek a liftek felé vették az útjukat. Úgy vélte, ez a legjobb pillanat, hogy ő is lelépjen. Kinyúlt, és megragadta Hank jobbját.

- Kösz, hogy itt vagy. Te és a nyájad menjetez lifttel, én majd a lépcsőn megyek.

Mielőtt Hank visszatarthatta volna, már el is indult a tűzlépcső felé. Lefutott a földszintre, és épp akkor lőkte be az előtérbe nyíló lengőajtót, amikor Kerra belépett a főbejárat önműködő aytáján. Kabátot viselt az előnytelen tréningruha felett. A haja nedves volt az ónos esőtől, a hideg pirosra csípte az arcát és az orrát. Amikor észrevette Trappert, odasietett hozzá.

A Azért jöttem, hogy megkeressem.

- Én meg azért, hogy megtaláljam.

- Az őrnagy?

- Minden valószínűség ellenére úgy látszik, hogy megmarad. A kocsija be van fagyva. Hogy tudott idejönni? - vágott elébe a Kerra száján már formálódó újabb kérdéseknek.

- Bekéredzkedtem a stáb mikrobuszába. Ők is eljöttek, hogy segítsenek tudósítani a sajtókonferenciáról. Megkértem őket, hogy tegyenek ki itt, elől, ők meg hátramentek.

- Úgy tudtam, hogy van egy testőre.

- A járőrökcsiján jött utánunk. - Kerra kimutatott az üvegajtón át a járdaszélen járó motorral, villogó lámpával várakozó szolgálati autóra. - Ott fog várni. Mondtam neki, hogy nem maradok sokáig.

Trapper megfogta Kerra könyökét, és elindult vele a folyosón.

- Magát nem hívták meg a sajtótájékoztatóra?

- Egy másik riporter tudósít róla. Különbén is, én egy exkluzív interjút készítek a fiával. Hogy van az őrnagy?

- Már mondtam.

Kerra megállt, arra készítetve a férfit, hogy szembe forduljon vele.

- Részleteket akarok hallani. - Trapper összefoglalta a helyzetet, és válaszolt tucatnyi kérdésre.

- El sem hiszem. Kész csoda - álmélkodott Kerra, végre elégedetten nyugtázva magában, hogy a férfi mindent elmondott, amit csak tudott.

- Nem csoda. Jó baleseti sebész. - Trapper újra karon fogta, és a tágas hall túlsó vége felé kormányozta, ahol belökte a személyzeti kijárat nehéz vasajtóját, és kivezette rajta Kerrát.

- Hová megyünk?

- Vissza viszem a motelba.

- Reméltem, hogy láthatom az őrnagyot.

- Ma este nem engedik be hozzám.

- Épp csak köszönnék neki, és elmondanám...

- Nem fogják beengedni.

- Rendben van - adta meg magát Kerra. - Majd reggel újra megpróbálok. De nem kell visszavinnie. Megvárom a sajtótájékoztató végét, és visszamegyek a stábbal vagy a seriffhelyetessel.

- Azt hittem, szeretne egy exkluzív interjút készíteni „a fiával”.

Kerra visszanézett az épületre, ahonnan épp most jöttek ki.

- Nem beszélhetnénk odabent? Esetleg egy forró csokoládé mellett?

- Ha észreveszik, hogy ott van, meg fogják rohanni. Én már átéltem. Nem fognak nyugton hagyni bennünket.

Pár pillanatnyi tétovázás után Kerra elővette a kabátzsebéből a telefonját, beütött egy számot, és elmondta a vonal túlsó végén lévőnek, hogy egy másik autóval fog visszamenni a motelbe. Ezalatt Trapper a parkoló sötét, jeges foltjait kerülgetve elvezette az SUV-hoz, és a távirányítós kulcsával kinyitva, besegítette Kerrát az utasülésre. Kezével közben végigsimított a combján, és arra gondolt, hogy milyen jó lenne, ha a keze még bent lehetne abban a csúnya, bő tréningnadrágban, és a tenyerét a nő csípőjére simítva odahúzhatná őt magához. Arra gondolt, hogy valami hasonló járhatott Kerra fejében is, mert amikor a tekintetük találkozott, mintha egy pillanatra visszakerültek volna a múltba, oda, ahol a szájuk és a csípőjük egymáshoz tapadt.

De aztán Kerra egy gyors lélegzetvétellel elfordította a szemét, Trapper pedig megérezte a zuhogó ónos esőt. Becsukta az autó ajtaját, és átment a túloldalra. Mihelyt beszállt, beindította a motort, és működésbe hozta az ablaktörlő lapátokat. Azok néhányszor csak karistolták az ablakra fagyott jeget, de aztán a jégoldó megtette a magáét, és a jégpáncél kezdett felolvadni annyira, hogy kilásson a szélvédőn. Hátramenetben kiállt, áthajtotta parkolón, és kifordult az utcára.

- Még kéznél van a telefonja? - kérdezte Kerrától.

- Hol van a magáé?

- Lemerült. - Kinyújtotta a jobb kezét. Kerra beletette a mobilját. Trapper mindkét kezét a kormány felső részén megtámasztva levette a telefon hátlapját, kivette az akkut, és betette a kabátja bal zsebébe.

- Mit csinál?

- Megakadályozom, hogy felvegye azt, amit mondani fogok magának.

- Nem állt szándékomban felvenni! - Kerra a férfi elébe tartotta a kezét. - Adja vissza a telefonomat.

Trapper Kerra tenyerébe tette a telefont, de az akkut

megtartotta.

- Egyelőre minden, amit mondani fogok, maradjon kettőnk között. Rendben?

Kerra kurtán biccentett.

- Szeretném hallani.

- Menjen a pokolba.

- Ennyi elég is - kuncogott a férfi. Hagyta, hadd fortyogjon egy kicsit Kerra, csak azután szólalt meg:

- Többször kérdezte, mi az oka, hogy szakítottam az őrnaggyal.

- Teljes mértékben indokolt kérdés - felelte kimérten Kerra, akit még mindig bosszantott az iménti közjáték.

- A Pegasus-robbantás miatt.

Kerra arcán a bosszúságot nyomban élénk kíváncsiság váltotta fel.

- Azt is tudni akarta, hogy miért váltam meg az ATF-től.

- Igen.

- Ugyanezért - mondta Trapper. Egy ideig farkasszemet nézett a nővel, aztán visszafordította a tekintetét a jeges útra. Az SUV jobban bírta az ilyen mostoha útviszonyokat, mint a saját kocsija. Lám, Carson is jó volt valamire.

Szóltanul mentek mintegy fél mérföldet, végül Kerra törte meg a csendet.

- Nos? Akkor beszéljen. Tehát a robbantáson összebalhézott az ATF-fel és az őrnaggyal.

- Igen.

- El tudná mondani bővebben?

- Majd.

- Mikor?

- Hamarosan.

Úgy hajtott el a motel mellett, hogy még csak le sem lassított. Kerra hátrafordított fejjel nézte a neonfeliratot, amely egyre homályosabb lett, majd végképp eltűnt a mögöttük sűrűsödő fagyos ködben.

- Elment a motel mellett.

- Tényleg?

- Maga is tudja, Trapper. Most mi van?

- Most koncentrálok. Próbálok megtartani az úton ezt a gépet, és közben tartani valami normális sebességet.

- Nem kell tartanunk egy normális sebességet.

- De kell, ha nem akarjuk, hogy elkapjanak bennünket.

- Elkapjanak? Miről beszél? Kik üldöznek minket?

- Még senki. De fognak, mihelyt jelentik, hogy maga eltűnt.

- Nem tűntem el.

A férfi erre nem szólt semmit.

- Trapper, mit művel? Azonnal forduljon meg, és vigyen vissza.

- Nem tehetem.

- De még mennyire hogy teheti!

Trapper szemét az útra szegezve hajtott tovább.

- Ez most micsoda? Emberrablás? A túsza vagyok?

- Nem, nem tús.

- Minek nevezne engem, ha a beleegyezésem nélkül és akaratom ellenére magával hurcol isten tudja, hova?

A férfi gyors oldalpillantást vetett rá.

- Csalinak.

Tizenharmadik fejezet

Gracie hármat koppantott.

- Kerra? Kerra, odabent vagy? - Tizenötig számolt magában, aztán újra bekopogott. Hogy nem kapott választ, odafordult a fiatalemberhez, akinek a plasztik névtábláján az állt, hogy „Travis”. A bejelentkezéseket intéző irodából vonszolta magával azzal, hogy hiába akarja felébreszteni, a barátnője nem reagál. - Még mindig nem válaszol. Nyissa ki az ajtót.

- Előbb talán fel kéne hívnia.

- Jézusom, hogy ez nekem miért nem jutott eszembe! - Dühös pillantást vetett a fiatalemberre. - *Hívtam*. Körülbelül tucatszor.

- Számtalan oka lehet, hogy miért nem válaszol.

- Igen, többek között például az, hogy eszméletlen.

A férfi az ablakhoz ment, ujjaival távcsövet formált a szeme előtt, és bekukucskált a függöny résén.

- Nem ég a villany. Talán csak alszik. Lehet, hogy benn felejtette a fülhallgatóját.

- Nyissa ki az ajtót.

- Ha rányitjuk az ajtót, miközben épp valami ööö, intim...

- Bárcsak úgy lenne.

- Engem kirúgnak.

- Mindenért vállalom a felelősséget.

- A tulajdonos legfőbb szabálya a vendégeink magánéletének védelme.

- Az én legfőbb szabályom meg gondoskodni arról, hogy a barátnőm tudjon lélegezni! Nyissa. Ki. Az. Ajtót.

- Nekünk nem szabad...

Gracie megmarkolta a fiatalember mellén az inget, és magához rántotta.

- Az a nő most épül fel egy agyrázkódásból, te idióta!

Ha nem nyitod ki azt a nyavalyás ajtót, a fejeddel töröm be az ablakot.

- Jól van, jól van.

Gracie elengedte. A fiú vesződött egy darabig a kulccsal, de végül sikerült kinyitnia az ajtót - egyelőre csak résnyire, hogy aztán fojtott hangon beszéljen:

- Ms. Bailey?

- Ó, az ég szerelmére! - Gracie félretolta az útból, belökte az ajtót és betrappolt, menet közben kapcsolva fel a villanyt. A szoba üres volt. A fiatalember megkönnyebbült, de Gracie aggodalma megtízszereződött. A nyitott ajtóban megjelent a stáb két tagja. Egyikük, a világítástechnikus, vette magának a bátorságot, és megkérdezte:

- Nincs itt?

- Úgy néz ki, mint aki itt van? - rikoltotta Gracie. - És a te hibád, hogy visszajöttél nélküle.

- Felnőtt ember. Mit tehettem volna? Különben is, nem az a seriffhelyettes a testőre? Rendőrségi kocsin jött utánunk a kórházig. Lehet, hogy vele van.

- Ismételd el, hogy mit mondott, amikor felhívott - mondta Gracie.

- Egy másik kocsi visz vissza.

- De azt nem mondta, hogy kivel jön? Nem mondta annak a helyettesnek a nevét?

- Nem.

- Hívd föl a seriff irodáját. Kérdezd meg.

- Tudod, nincs benne a munkaköri leírásomban, hogy figyelnem kell Kerrát.

- Könnyen meglehet, hogy a következő munkaköri leírásodban a klotyótisztítás lesz benne - vágta csípőre a kezét

Gracie.

A világító eloldalgott, hogy lebonyolítsa a telefonhívást.

- Szerintem azzal a fickóval lehet - lépett beljebb a társa. - Azzal, aki a terepjáróval jött.

A gondolatra, hogy Kerra esetleg John Trapperrel lehet, Gracie-t kényelmetlen érzés fogta el. Felidézte, milyen ingerültnek látszott, amikor valósággal legázolta őt Kerra szobája előtt.

- Láttad őt a kórházban?

- Nem. Az orvossal üzente meg, hogy sajnos nem tud megjelenni a sajtókonferencián.

- Huh... - Travis, a recepciós megköszöri a torkát. - Azt a terepjárós fickót említve Mr. Trapperre gondolt?

- Beszéljen! - fordult feléje Gracie.

A fiú idegesen megnyalta a szája szélét.

- Neki is van itt egy szobája. A másik szárnyban. Nem emlékszem, hogy pontosan mi a száma, de ha visszajönnek velem az irodába, felhívhatjuk.

Amikor kivonultak, Harvey Jenks percek óta először vehetett végre egy nagy levegőt. Hallotta, ahogy a hárpia megfélemlítéssel rávette a fiút, hogy nyissa ki az ajtót, és az ezt követő vitatkozás alatt, aminek soha nem akart vége szakadni, mozdulatlanul és lélegzet-visszafojtva állt a szekrényben Kerra Bailey szobájában. Valaki, valószínűleg a motel ijedős alkalmazottja, kifelé menet lelkiismeretesen lekapcsolta a villanyt, úgyhogy a szobában sötét volt, amikor hangtalanul kilépett a búvóhelyéről. Az volt a terve, hogy itt, a szobában vár, amíg Kerra Bailey visszajön.

Ennek a tervnek most már lóttek.

A szekrény szűk volt számára, de hálát adott a szerencsecsillagainak, hogy nem fedezték fel. Az ajtóhoz ment, résnyire kinyitotta, és kikukucskálva meggyőződött róla, hogy tiszta a levegő, a tévések még nem indultak vissza a motel irodájából, így kisurrant a szobából. Tulajdonképpen nem aggódott túlságosan, hogy valaki meglátja elmenni innen. Az időjárás elriasztotta az autósokat, az utakon gyér

volt a forgalom. És ha meglátja is valaki, akkor mi van? Egy seriffhelyettést lát. Arra fog gondolni, hogy Kerra Bailey-re vigyáz.

A szobájában?

Ha kérdőre vonja, majd összehadovál valamit, ami elfogadhatóan hangzik egy civil számára, még akkor is, ha képtelenség. De abban bízva tért vissza a kocsijához, hogy senki sem látta őt be- és kisurranni.

Beült a kormány mögé, és elővette a telefonját.

- Kész? - szólt bele nyersen az, akit felhívott.

- Nem jött vissza.

- Mi?

- Bent voltam. Minden kész volt. Csak éppen nem jött vissza a tévésekkel együtt a kórházból. - Elmondta, hogy és mint volt. - Csak az lehet, hogy a helyettessel volt. Vagy Trapperrel.

- A francba.

- A kollégái most próbálják kideríteni.

Jenks jó pontot kapott, amiért a hétfő kora hajnali kirándulásból egyedül, Petey Moss nélkül tért vissza. Volt egy kész sztorija arra az esetre, ha valaki Petey után érdeklődne: „Sürgősen el kellett utaznia Tennesseebe, hogy egy unokatestvérénél meghúzza magát, amíg az exe, aki jelenleg Wisconsinban vagy egy hasonlóan távoli helyen él, felhagy a nyaggatásával, amiért már jó ideje nem küldi a gyerektartást.” Nem valószínű, hogy Petey sok embernek hiányozna. Az exe régen meghalt. A gyerekeit sosem látta, nem is próbált kapcsolatba lépni velük. Egyedül élt, és nemigen voltak barátai.

Jenks büntudatot érzett, valahányszor felidézte, milyen bizalommal kísérte őt ki Petey a Gödörhöz. Gödörnek nevezték azt a pocsolyának túl nagy, tónak túl kicsi elhagyott kavicsbányát, amelyet a megye évekkel ezelőtt feltöltött vízzel, hogy a környéken élőknek legyen hol úszniuk. Az első nyáron két tizennégy éves gyerek éjnek évadján kiment oda kocsizolni és szexelni. Meztelen fürdőzés közben mindketten

belefulladtak. A szülők, akik mindenáron hibáztatni akartak valakit, beperelték a megyét, és nyertek. A pénzügyi veszteség lenyelése után a megye költségvetése nem bírta el a Gödör újbóli megnyitását. Ma már nem volt odakint más, mint egy két és fél méter magas rozsdás drótkerítés és az időnként kihelyezett még rozsdásabb „Belépni tilos” táblák. Ha valaki olyasmit akart csinálni, amihez nem kellettek tanúk, nem található ennél jobb helyet.

Azzal csalta ki Petey-t, hogy legurítanak egy hatos sört vigasztalásul, amiért a főnök leüvöltötte a hajukat, mert elbaltázták a melót az őrnagy házánál. Természetesen nem ez történt odakint. Petey-nek annyi ideje sem maradt, hogy egy doboz sört megigyon. Jenks nem bánta meg, hogy törbe csalta Petey-t. Ha nem ő lép elsőnek, Petey tette volna meg. És akkor most valószínűleg az ő hullája oszladozna a Gödör fenekén.

Mindenesetre megtörtént. Most viszont szembe kell néznie a vonal túlsó végén lévő ember hangján érezhető csalódottsággal és haraggal.

- Mivel Kerra holnap este újra meg akar jelenni a tévében, hogy a Pegasusról beszéljen, az őrnagy meg úgy néz ki, hogy megússza, a ma esti időzítés életbe vágó volt.

Jenks úgy gondolta, legjobb, ha nem védekezik a burkolt szemrehányás ellen. Inkább megkérdezte:

- Mit akar, mit tegyek most?

- Gondolkozom.

Ó, *Krisztusom*. Ebből ritkán sült ki valami jó.

Tizennegyedik fejezet

Odakint fagyott, de Kerra izzó forróságot érzett belül.

- *Csaléteknek?*

- Hát, ha így mondja...

Kerra kikapcsolta a biztonsági övét, átvette magát a műszerfalon, és elkapta Trapper karját. Az SUV megcsúszott, megpördült, majd még egyszer, és amikor végre megállt, a két hátsó kereke az árokban volt, maga az autó pedig olyan meredek szögben állt, hogy a fényszórói a hóval kevert ónos esőt világították meg.

- Mi az isten! - üvöltötte Trapper, miközben megpróbálta lerázni magáról Kerrát.

- Forduljon meg, és vigyen vissza a városba!

Trapper ellökdöste Kerra kezét, és a fejét ide-oda kapkodva védte ki a nő ütéseit.

- Meg is ölhetett volna bennünket!

- Meg is fogom ölni!

- Oké, most dühös.

- Az nem kifejezés.

És Kerra megint rávetette magát a férfira. Ezúttal sikerült is pofon vágnia, csak úgy sajgott a helye.

- A szentségít, Kerra, hagyja abba! Nem akarom bántani. - Nagy nehezen sikerült elkapnia mindkét csuklóját, behúzni a kabátja alá, és a mellkasához fogni a nő mindkét kezét. Ezek után várt, míg újra lélegzethez jut. - Ez nagy ostobaság volt.

- Elvesztettem a fejem. Csodálkozik?

- Lehet, hogy nem épp a legjobb taktikát választottam. - Kerrában forrt a düh, de ennél komolyabb bocsánatkérésre nem számíthatott. - Hajlandó meghallgatni?

- Így akarja megakadályozni, hogy elkészítsem azt az interjút holnap este? - nézett a férfira villámló szemmel Kerra.

- Ennél azért nagyságrendekkel komolyabb dologról van szó.

Kerra továbbra is dühödten fújtatott, de legalább már odafigyelt Trapperre. Lassanként kezdett lecsillapodni.

- Kérem vissza a kezemet.

- Megint meg akar ütni, mint valami örült nőszemély?

- Lehet.

Trapper elengedte, de Kerra nem kezdett el újból dühöngeni. Visszaült a helyére.

- Rendben, hallgatom.

Trapper résnyire kinyitotta a mellette lévő ablakot, hogy biztonsággal járathassa tovább a motort, de a fényszórót lekapcsolta. Rendezte a gondolatait, és elhatározta, hogy egyszerűen elmondja, mi a helyzet.

- Kerra, életében kétszer épp csak megmenekült attól, hogy megöljék. És mindkét alkalommal együtt volt az őrnaggyal. Éppenséggel hazudhat önmagának, mellébeszélhet, okoskodhat, gyárthat elméleteket a sors kiszámíthatatlanságáról, a karmáról, és mindenről, amit még hozzá akar keverni az egész katyvaszhoz, de én tudom, hogy közben maga is tisztában van vele: csak egy magyarázat létezik. Maguk ketten túléltek a robbanást, és valaki nagyon fél, hogy mi sülnet ki abból, ha maga és az őrnagy összedugják a fejüket, és összevetik, hogy mit láttak és hallottak azon a napon.

- Valaki? Általánosságban szólva?

- Egy konkrét valaki. Éppen ezért tértem mindig vissza rá.

Kerra zavartan rázta a fejét, és végigsimított a szemöldöke felett lévő horzsoláson. A reflexszerű mozdulat láttán aggodalom fogta el Trappert.

- Szédül? - kérdezte. - Rosszul érzi magát? Megfájdult a

feje?

- Igen. Nem. Jól vagyok.

- Nem kellett volna annyit csapkodnia és hadonásznia.

- Magának meg nem kellett volna elrabolnia engem.

- Akarja, hogy visszavigyem?

- Addig nem, amíg nem hallgattam végig. Jól vagyok.

Mondja el, mit értett azon, hogy mindig visszatért rá. A robbantásra értette?

- Oda-vissza tanulmányoztam az ügyet.

- Amikor az ATF-nél volt?

- Szabadidőmben.

- Mi célból? Az ügyet megoldották.

- Én nem ezt a szót használnám - felelte Trapper. - Soha egy percig sem volt titok, hogy ki követte el és miért. Az az ember beismerte, hogy ő és két másik társa együtt vitték be a bombákat a Pegasus Hotelbe, és robbantották fel, hogy bosszút álljanak a hotel anyavállalatán.

- Az olajtársaságon.

- Igen. Az FBI és az ATF által lefolytatott nyomozások mindenben igazolták a fickó vallomását. A robbanások pusztító erejétől sokan meghaltak, és az épület is teljesen megrongálódott. De ami a bombákat illeti, nem volt bennük semmi különleges, és ahhoz sem kellett különösebb erő, hogy egy mindössze tizenhat szintes épület romba dőljön. AC-4 nagy hatóerejű robbanószer. Robbanófejek. Időzítők. Az egyik, isten bizony, egy konyhai tojásfőző időmérő volt. A robbanás egyenkénti hatósugara nem volt valami nagy, de nem is kellett annak lennie. A Pegasus-bombákat az tette olyan hatékonyá, hogy a stratégiaileg fontos pontokon helyezték el őket. Mint amikor egy öreg épületet le akarnak rombolni. Ott is a tartógerendák közelében, vagy az épület körül, vagy a közepén helyezik el a robbanószert. Itt is ugyanezt az elvet követték. Ha összedől az alépítmény, az egész ház leomlik.

- Ez ijesztően egyszerűnek hangzik.

- Nem kell hozzá zseninek lenni. Manapság reflexszerűen

riadót fújunk, ha valahol egy gazdátlan hátizsákot vagy hasonlót látunk. De húsz évvel ezelőtt ha három üzletembernek kinéző férfi aktatáskával és gurulós bőrönddel bement egy szállodába, senki ügyet sem vetett rájuk. A vallomástevő építész volt. Megszerezte az épület tervrajzait, ebből tudta, hogyan lehet eljutni a megfelelő helyekre, és kijelölte a saját menekülési útvonalát is.

- Talán emlékszik rá, én is tanulmányoztam a robbantást - mondta Kerra. - Többek között az is felfoghatatlan volt számomra, miszerint ő, aki beállította az időzítőket, hazudott a másik kettőnek arról, hogy mennyi idejük van a menekülésre a detonáció bekövetkeztéig.

- Erről van szó - felelte Trapper csendesen. - Úgy tervelte ki az egészet, hogy a bombákat felrobbantók közül egyedül ő maradjon életben. De csak hogy egyedül ő tehesen vallomást? Maga szerint ennek van értelme?

- Ez zavarta magát? Ez keltette fel a kíváncsiságát?

- Ez volt az egyik - válaszolta Trapper. - Amikor az ATF-hez kerültem, még csak az dolgozott bennem, hogy valamivel többet is megtudjak arról az eseményről, amely tizenegy éves korom óta uralta az életemet. Meg akartam küzdeni vele, mint egy ellenséggel, és végre hozzájuthattam olyan aktákhoz, jelentésekhez, információkhoz, amelyek sohasem jutottak a közvélemény tudomására, mert vagy túl szakmaiak voltak, vagy túl rémisztők, sőt horrorisztikusak. Olyan volt, mintha egy könyveitől megfosztott tudós hirtelen arra eszmélne, hogy bezárták a Kongresszusi Könyvtárba. De minél mélyebbre ástam magam az összes elérhető anyagban, annál inkább nőtt bennem a kíváncsiság.

- Miért?

- Évekbe telik, míg a szakértők rekonstruálni tudnak egy ilyen nagyságrendű katasztrófát. Apró lépésenként haladnak. De még ha össze tudtak is illeszteni minden rendelkezésre álló mozaikkockát, gyakori, hogy maradnak nyitva kérdéseik. A fizika törvényei a robbanásokra is érvényesek, de előfordulhatnak a logikával és/vagy a tudománnyal össze

nem egyeztethető anomáliák. Hogy kerülhetett egy emberi fül negyed mérföld távolságra a párjától, amelyet az ellenkező irányban, hat háztömbbel arrébb találtak meg? Miért nem robbant ki az az egy ablak, mint az összes többi az épületnek ugyanazon az oldalán? Hogy maradhatott meg épségben az az egy dobozos kóla, miközben körülötte minden ripityára tört?

A Pegasus esetében azonban minden teljes mértékben tisztázódott. Minden tökéletesen egyértelmű volt. Minden egyes t át volt húzva, minden i-n rajta volt a pont. Nem maradt egy szál sem elvarratlan. És a tettesek sem maradtak meg. A beismerő vallomást tevő fickó nem érte meg az ítélet-hirdetést. Meghalt gyomorrákban, amit hónapokkal azelőtt állapítottak meg, hogy bevitte volna a bombákat a Pegasusba.

- És milyen következtetést vont le mindebből?

- Nem azért robbantotta fel a hotelt, hogy bosszút álljon az olajtársaságon, mert az becsapta őt a szivattyúnál.

- Azt állította, hogy ő és a barátai vallomást tettek.

- Ezt állította, de miből állt az a vallomás? Elolvastam az iratmásolatokat, megnéztem a vizsgálatot végzőkkel folytatott kihallgatások videófelvevételeit. Összefüggéstelenül, zavarosan beszélt, elkalandozott a tárgytól, tele volt panasszal, de sohasem adott világos magyarázatot arra, hogy mi ellen tiltakoztak. Az egész világ rá figyelt, de ő nem lépett fel szónokolni a hordóra, a nyilvánosság elé?

Trapper a fejét csóválta erre a nyilvánvaló ésszerűtlenségre.

- Nem utalt nála semmi vallási fanatizmusra, a fehér faj felsőbbrendűségébe vetett hitre vagy államellenes beállítódásra. Nem hordott magánál szablyát, nem üvöltözött olyasmiket, hogy mindenkit ki fog nyírni, nem rajzolt horogkereszteket. Mindazonáltal - folytatta a hangját lehalkítva - három embert, akik látszólag teljesen átlagosak voltak, tömeggyilkosság elkövetésére vettek rá.

- Rávették őket? Ez épp az ellenkezőjét feltételezi annak, amit az imént mondott. Nem volt rá okuk.

- Egy okuk volt. De nem tudom, mi volt az. Leállítottak,

mielőtt kideríthettem volna.

- Itt lép be az a „valaki”, akit említett?

- Ő az, aki rávette hármójukat. Közel voltam hozzá. Ilyen közel ahhoz, hogy elkapjam. - Hüvelyk- és mutatóujját pár centire tartva egymástól, mutatta a távolságot. - De kihúzták a dugót, mielőtt megszerezhettem volna minden szükséges bizonyítékot. Addig kellemetlenkedtem, amíg rendre nem utasítottak, és a tudomásomra nem hozták, hogy a Pegasus Hotel ügyét lezárták. Persze érthető volt, hogy miért érdekel ennyire az ügy, hiszen személyesen és közvetlenül érintett voltam benne.

- Azon a napon majdnem elveszítette az apját.

Trapper úgy gondolta, hogy azon a napon *elveszítette* az apját, de nem mondta ki.

- Ő miért volt akkor a szállodában? - kérdezte Kerra. - Ezt nem érintettük az interjúban.

- Miután a hadseregtől nyugdíjba vonult, egy szoftverfejlesztőnek kezdett dolgozni. Sok kormányhivatal volt az ügyfelek között, ezért hasznát vették az őrnagy katonai hátterének. A robbantás napján egy másik középvezetővel együtt egy potenciális ügyfelet próbáltak becserkészni. Egy ponton úgy döntöttek, hogy rövid szünetet tartanak, és elmennek a Pegasus éttermébe egy kávéra és sütire. A szálloda két sarokra volt az irodájuktól. Amikor anya látta a tévé hírösszefoglalójában, hogy a robbanás megrongálta a közelben lévő épületeket is, aggodalmában nyomban hívta őt telefonon, mivel apa munkahelye közel volt a szállodához. Amíg meg nem jelent nálunk két rendőr, hogy elmondja, az őrnagyot kórházba szállították, fogalma sem volt arról, hogy ő is bent volt a Pegasusban.

- Borzasztóan kétségbe lehetett esve.

- Erről nem tudok. Iskolában voltam. De még akkor is sírt és remegett, amikor aznap este újra együtt lehettünk a kórteremben. Az őrnagy egész teste tele volt ütésnyomokkal és zúzódásokkal, de folyton a másik kettőről kérdezgette az orvosokat és az ápolókat. Amikor aztán meghallották, mi lett

velük, ő is és anyja is összeomlottak. Rémes jelenet volt.

- Senki sem élte túl?

- Az őrnagyon kívül csak ketten. Egyikük elveszítette a fél lábát. Sohasem jött rendbe. Pár éven belül meghalt. A másik nem szenvedett súlyos sérülést, de nem bírta elviselni a bűntudatot, amiért életben maradt, és végzett magával.

- Ūristen. - Beletelt kis időbe, mire Kerra újra összeszedte magát, és megkérdezte: - Min vesztek össze az őrnaggyal?

- Több dolgon, de mindnek köze volt a Pegasushoz. A munkahelyemen állandóan emlékeztettek rá, hogy az elkövetők meghaltak, eltemették őket, mire való hát ez a kutakodás, minek szaglászom ott, ahol nincs semmi keresnivaló? Utasítottak, hogy felejtsem már el ezt az ostobaságot, „lépjek tovább”, foglalkozzam a nevemre kiszignált ügyekkel.

- Ekkor lépett ki.

- Mielőtt kirúghattak volna - vallotta be Trapper gyászos mosollyal. - Másodpercekkel előtte.

Mindkét irányba kinézett az útra. Sötét volt, autó nem közeledett. A szélvédő üvegét verte a fagyos eső, amelyben hópelyhek kavarogtak.

- Ugyanebben az időben - folytatta - az őrnagyot megkörnyékezték, hogy írjon egy könyvet, amiből majd filmet is készíthetnek. Az idők során többször is kapott ilyen ajánlatokat, de e mögött komoly pénz is volt, és többnek ígérkezett pusztán egy hollywoodi seggfej önreklámzásánál. Amikor úgy nézett ki, hogy ebből tényleg lesz valami, pánikba estem. Leültem vele, bizalmasan elmondtam neki az elméletemet, és hogy meg vagyok győződve róla, hogy a robbantásért felelős személy szabadon jár-keel a világban, és teljesen biztos vagyok abban, hogy figyeli a túlélőket, nehogy valaki valaha is megkérdőjelezze a nyomozás végeredményét. Mondtam neki, hogy tegyen le a könyv megírásáról és a filmről. Tulajdonképpen arra akartam rávenni, hogy a jövőben egyáltalán ne foglalkozzék a robbantással, ne vegyen részt erről szóló tévébeszélgetésekben, mert a valódi tettes azt

képzelteti, hogy azon a napon többet látott és hallott, mint aminek tudatában van. A végén még golyót talál röpíteni a fejébe, nehogy egy Rotary Club-os villásreggeli közben ékes szónoklatot tartva, véletlenül eláruljon egy gyanút keltő részletet.

- Elutasította az elméletét?

- Méghozzá mereven. Azt mondta, az egészét én találtam ki, mert irigy vagyok a sikerére. Engem, ugyebár, senki sem nógatott, hogy írjak egy könyvet? Ugye senki sem akart filmet forgatni az életéről? Hacsak nem pornófilmet. Nem elég, hogy a karrieremet is kidobtam a szemébe, még nevetség tárgyává is tettem magam ezzel a képtelen fantazmagóriámmal. Nem csoda, hogy az ATF kirúgott. A család mindössze egy hőst tud felmutatni, és az ő.

- Jaj, Trapper. - A nő arcán sajnálat, már-már szánakozás látszott, amit a férfi nem tűrhetett.

- Nem érdekes - mondta határozottan. - Azt mondta, amit gondolt, ami komizság volt tőle, de ettől még nem akartam holtan látni. Mivel nem volt hajlandó a józan érvelésre hallgatni, más módon próbáltam elérni, hogy befogja a száját.

- Hogyan?

- Zsarolással.

Kerra összerándult.

- Nem vagyok büszke rá - jegyezte meg a férfi.

- Mivel zsarolta?

- Anya naplójával. - Kerra egy pillanatra becsukta a szemét, de nem szólt, így Trapper folytatta. - Tagadta, hogy anya írt volna naplót. Megkérdeztem, honnan tudna róla, amikor anya minden oldalon a másik Franklin Trapper őrnagyról ír, arról, aki elhanyagolja a feleségét és a fiát, miközben időnként hetekre elmegy, hogy hősként adja el magát. Megmondtam neki, hogy ha aláírja a szerződést a könyvre, én meg a bulvárlapokkal fogok szerződést kötni, és kurvára lerombolom „a hős őrnagy” mítoszát.

- Tényleg megtette volna? Azt hiszem, szerette az édesanyját.

- Tudom, hogy szerette. De ez nem tartotta vissza attól, hogy a saját neves személyisége távoli támogatójává fokozza őt le. - Egy darabig csak nézett maga elé a levegőbe, majd hozzátette. - A lényeg az, hogy a szívére vette a fenyegetést. Leállt. Azonnal.

- Amíg én nem jelentkeztem nála - suttogta Kerra.

- És elhúzta az orra előtt a mézesmadzagot. Nem volt muszáj utánakapnia.

- Most már értem, hogy miért akart annyira megszabadulni tőlem. Még mindig védi őt.

- Igen. Akár szóba fog valaha is állni velem, akár nem, jobban szeretném, ha késő öregkorában, természetes halállal, az emberek szemében továbbra is hősként halna meg. De nem ő az egyetlen, akinek védelemre van szüksége, Kerra. Maga a semmiből előlépve bejelentette a szándékait, amitől egyből görcs állt a gyomromba. - Átnyúlt a műszerfal fölött, és hüvelykujjával végigsimított Kerra anyajegyén. - Magának volt egy drága titka, és alig várta, hogy mutogathassa. De ezzel halálos csapdát állított önmagának. Annak a bizonyos valakinek a képen látható kislány soha egy percig sem okozott fejfájást. Vasárnap estig a nevét sem tudta. És hirtelen kiderült, hogy az a kislány azóta felnőtt nő lett, akinek vannak emlékei, ráadásul híres is. Híradós riporter, aki leás a dolgok mélyére.

Amikor ezt megtudta, érthető okokból nem vesztegethette az időt, igaz? Maga és az őrnagy a képernyőn elevenítették fel a közös emlékeiket, majd órákkal ezután felbukkant két fegyveres, hogy örökre elnémítsa az őrnagyot. Nem sikerült nekik. Ráadásul kihagytak egy váratlan lehetőséget, amikor magát is megölhették volna.

- Mondtam már, hogy én senkire nézve nem jelentek fenyegetést.

- Ő nem így látja. Nagyon ideges lehetett a gondolattól, hogy vajon miről beszélgethettek az őrnaggyal, amikor nem voltak bekapcsolva a kamerák. Miről folyhatott a szó kettejük között? Vajon a holnap esti interjú során megint előáll valami

meglepő felfedezéssel? Ha nem holnap este, akkor mikor? Kerra - nyúlt Trapper Kerra keze után. - Érti, amit mondom? Maga olyan neki, mint egy időzítőszerszám. Nem fogja hagyni, hogy a bomba az arcába robbanjon.

Kerra tágra nyílt, mozdulatlan szemmel meredt rá. Mint akit hipnotizáltak. Mielőtt bármelyikük megszólalhatott volna, Trapper telefonja hívást jelzett, amitől Kerra összerándult.

- Glenn lesz az, azt fogja kérdezni, hogy láttam-e magát. - Trapper elővette a telefonját a kabátzsebéből. Carson volt.

- Fontos? - szólt bele Trapper. - El vagyok foglalva.

- Két dolog. Az első. Tudtál Thomas Wilcox gyerekéről?

Trapper gyors pillantást vetett Kerrára, aki felfigyelt az ismerős névre.

- A gyerekéről? - kérdezett vissza Trapper. - Nem, mi van a fiúval?

- Lány. Meghalt. Másfél éve.

- Hány éves volt?

- Tizenhat. Az apja szeme fénye. Az élete értelme. Öröme és büszkesége.

- Hogy halt meg?

- Ez a legérdekesebb. Senki sem mondja meg.

- Mít akar ez jelenteni?

- Nem tudom. Nem én vagyok a nyomozó, hanem te. De a halálának körülményei homályosak, és szigorúan titokban tartották, ezért nem tudtál róla.

Carsonnak igaza volt. Ez a hír érdekes.

- Küldd el nekem, ha valamit megtudtál róla. Megkérdezhetem, honnan kaptad az infót?

- Inkább ne. Ha egyszer az életben oda kell állnod a tanúk padjára...

- Megértettem. Mi a második dolog?

- Az SUV-ról van szó.

Trapper nem akarta megmondani, hogy a két hátsó kereke jelenleg egy árokban van.

- Bocs, hogy ilyen sokáig magamnál tartom. Megmondtad a

fickónak, hogy bérleti díjat fogok fizetni neki?

- Nem ez a probléma.
- Hanem mi a probléma?
- A kocsi, hogy is mondjam, huhh...
- Mi van vele?
- Lopott.

Ebben a pillanatban Trapper figyelmét felkeltette valami a látóhatáron. Egy, de lehet, hogy két rendőrautó, amelyek a jeges útviszonyokkal dacolva, nagy sebességgel tartottak feléjük.

Tizenötödik fejezet

Miután a felesége, Greta, jó néhány pohár vodka és némi xanax után lefeküdt aludni, Thomas Wilcox, akár a legtöbb éjszaka, leült halott lánya ágyának szélére. Odaszögezte a bűntudat.

Tiffany szobáját változatlanul őrizték meg, mint egy fáraó sírkamráját. Minden, amit szeretett, amit értékesnek tartott, ugyanúgy és ugyanott maradt, ahová utoljára ő tette le. Szigorúan meghagyták a házvezetónőnek, hogy ne nyúljon semmihez, ne mozdítson el semmit, csak törölje le a port a tárgyak körül. Ilyen volt például a hógömb, benne a körhintával, a kép a középiskolai táncsoportról, amelynek Tiffany volt a vezetője, a díjlovagló versenyeken nyert trófeák és szalagok a lovardából. Tiffanynak az volt a célja, hogy bekerüljön az olimpiai csapatba.

A szoba, és benne minden tárgy, szívszorítón emlékeztetett rá, de Thomas észrevette, hogy a rá annyira jellemző eleven kedélyvilág maradéka minden nappal kicsit kevesebb lesz, mintha egy lezárt parfümösüvegből valahol elszívárogná az illatszer. A szobában eleinte érezhető volt a lánya lelkének tömény kivonata, de az elpárolgását nem lehetett feltartóztatni. Nemsokára teljesen el fog tűnni, és Tiffany akkor valóban halott lesz.

Sérthetetlennek tartotta magát, és be akarta bizonyítani, hogy a másik ember blöfföl. Az ár, amit a téves ítéletéért fizetnie kellett, Tiffany volt.

Még egyszer körülnézett a szobában, pillantása utoljára a párnára esett, rajta a plüssmackóval, amellyel a lánya kicsi kora óta együtt aludt.

- Jó éjszakát, édesem - suttogta, aztán felállt, leoltotta a lámpát, kiment a szobából, és halkán becsukta maga mögött az ajtót. Az előtérben elnézett egy másik csukott ajtó felé, amely mögött jelenleg a felesége hálósobája volt. Eleinte

Greta a gyászt használta ürügyként, amiért kiköltözik a szülői lakrészből, és a vendégszobában alszik. De másfél évvel egyetlen gyermekük halála után még mindig, immár állandóan ott töltötte az éjszakákat.

Sem ő, sem Greta nem ismerte el ezt az elhidegülést. Az érintkezésük visszafogottá és formálissá vált. Nem szeretkeztek, és nem veszekedtek. Bármiféle érzelemnyilvánítás meghaladta volna az erejüket. Tiffany a születésétől a halála napjáig olyan volt számukra, mint a Nap: az egész életük körülötte forgott. Amikor ez a fény kihunyt, mindketten fény, melegség és energia nélküli légüres térben találták magukat.

Thomas leballagott a széles lépcsőn a földszintre, és elindult a dolgozószobája felé. Épp odaért, amikor megszólalt a kaputelefon. A piros jelzőfény a „Főbejárat” felirat mellett villogott. Megnyomta a mikrofon gombját.

- Igen?

- Jenks vagyok.

Thomas melankóliája egy csapásra elmúlt. A testtartásán, a járásán és az arckifejezésén látszott, hogy gyászoló apából azonnal olyan férfivá változott, aki megvédi az érdekeit. Mindenáron. Az ablakhoz ment, és gondosan ügyelve, hogy megmaradjon az ablak melletti fal takarásában, rést nyitott a leeresztett redőnyön. A gyeget vékony jégréteg borította. A kör alakú kocsfelhajtó közepén álló szökőkút jégszoborrá változott. A huszonöt-harminc méter távolságból közeledő autó lámpáit az ónos esőben szivárvány fogta körül, amitől sem az autót, sem a vezetőjét nem lehetett látni.

Thomas visszament a kapcsolókhoz.

- Mit keres itt késő éjszaka, ilyen időben?

- Azért küldtek, hogy elmondjam, gond van.

- Tudok róla. A tízórás hírekben beszámoltak a kórházban tartott sajtótájékoztatóról. Az őrnagy életben fog maradni.

A helyettes szívott egyet az orrán.

- Ami azt illeti, ez a jó hír.

Thomas fontolóra vette, majd megnyomta a kapunyitó

gombot. Az íróasztalához ment, a középső fiókjából elővett egy pisztolyt, és ellenőrizte, van-e golyó a tár minden egyes rekeszében. A nikkelezett revolver markolatába egy gyöngy volt belefoglalva. De csínosságá ellenére lényegében egy hatlövetű fegyver volt. Az oldalánál, a combja mellett tartotta, mialatt várta, hogy a seriffhelyettes kiszálljon a szolgálati autóból, és feldübörögjön a lépcsőn.

Jenks lehúzta a kesztyűjét, és belecsapott velük a tenyerébe.
- Átkozottul hideg van.

Lerángatta nedves csizmáit, és letette őket közvetlenül az ajtón belülre. A kalapját is levette, de azt a kezében tartotta.

Thomas a fejével intett a dolgozószoba felé. Jenks már járt itt, ismerte az utat. A szobába belépve rögtön a bár felé pillantott.

- Mit nem adnék egy whiskyért!

Thomas nem ajánlotta fel, hogy tölt neki egy pohárral. Jenks visszautasította volna, nem azért, mert nem engedte meg a lelkiismerete, hogy igyon, miközben autót vezet, hanem mert nem akart ujjlenyomatot hagyni a poháron, és semmi másan ebben a szobában, ebben a házban. Thomas leült az íróasztala mögé, és a kezét, benne a pisztollyal, az íróasztal bőrrel bevont lapjára fektette. Biztos volt benne, hogy a seriffhelyettes azonnal észrevette a pisztolyt, mihelyt belépett a házba, csak nem tett rá megjegyzést.

Jenks ránézett Tiffany bekeretezett portréjára, amely a kandalló felett lógott a falon. A lovaglóruhájában állt modellt: piros kabátban, fényes fekete csizmában, kis fekete keménykalappal a fején, az egyik vállán fekvő platinaszőke hajfonat felett. Elbűvölő mosolyát az olajfestmény volt hivatva örökre megőrizni.

Valószínű volt, hogy ennek az embernek, aki most felnéz a képére, szerepe volt a meggyilkolásában, és Thomas ezt visszataszítónak találta. A legszívesebben fölemelte volna a pisztolyát, hogy szétlője vele Jenks fejét, ahogy ott áll a zoknis lábával. Csak azért nem tette, mert tudta, hogy Jenks és az, aki ezzel a megbízással ideküldte, semmit sem szeretne jobban,

mint ha megpróbálná, és ezzel jó okot adna nekik, hogy megöljék.

Eddig is csak azért nem tették, mert volt valamije, amire nagyon fáj a foguk. Amíg ez a valami a birtokában volt, és ők nem értek hozzá, nem kellett tartania attól, hogy végeznek vele.

Ezzel együtt megvoltak az eszközeik, hogy emlékeztessék a sebezhetőségére. Egyszer már próbára tette őket - két nap múlva a lánya halott volt.

- Miért kockáztatta meg ezt a hosszú utat ebben az ítéletidőben? - kérdezte kifejezéstelen arccal, kordában tartva a gyűlöletét. - Miért nem volt elég telefonon közölni velem a rossz hírt?

- Azt akarta, hogy személyesen közöljem magával. És hogy figyeljem a reakcióját.

- Nos?

- Kerra Bailey eltűnt.

Thomas csak bámult rá; képtelen volt leplezni a zavarodottságát.

- Megszökött?

- Feltehetőleg elrabolták.

- Micsoda? Mikor?

- Pár órája. De a legrosszabb még hátravan - folytatta Jenks már-már epésen. - Mit tippel, ki vitte el? Nem más, mint John Trapper.

Jézus Krisztus. Thomas belül összecsucsklott.

- A rossz pénz, ami nem vész el.

- Hát nem megint ő? - csóválta a fejét Jenks. - Hogyhogy nem vonta ki őt a forgalomból? - Mutatóujjával megkopogtatta a halántékát. - Fogadok, hogy kitalálom. Mert nem tudja, mi mindent szedett össze magáról, és hogy hol tárolja az anyagot.

Noha a fejében kavargtak a gondolatok, Thomas arca, mint rendesen, most sem árult el semmit.

- Úgy gondolja?

- Ráhibáztam? - vigyorgott Jenks.

Tökéletesen igaza volt, de Thomas ezt nem ismerhette be.

- Ha Trappernek lenne bármilyen terhelő bizonyítéka ellenem, abból nem az következne, hogy már börtönben lennék?

- Csak mert a szövetségiak nem használták fel, attól még az anyag ott van. És most, hogy az őrnagyot lelőtték, meg a többi...

- Talán nem kellett volna lelőnie.

- Nem én voltam. Petey lőtt.

- Egyre megy.

- Szó sincs róla. Mindenesetre ahogy mondtam, akármi is az, amit Trapper tud magáról, most előveheti, leporolhatja, újra próbálkozhat vele, és könnyen lehet, hogy ezúttal valaki meghallja. Gondoljon csak bele, milyen gáz lenne, ha Trappernek több anyaga volna magáról, mint amiről tud.

- De nincs.

- Reméli.

- Senki sem veszi őt komolyan - mondta Thomas ingerült homlokráncolással.

- Kerra Bailey talán igen.

- Ő sem fogja. Trappernek csak a valóságtól elrugaszkodott feltevései vannak.

- És szép kék szeme.

- Ms. Bailey becsvágyó. És okos. Egy szép kék szempárért nem fogja kockára tenni a karrierjét azzal, hogy előáll egy ilyen sztorival. Méghozzá egy ilyen horderejű sztorival. Látni akarná a bizonyítékot. Ami nem létezik.

- Az a felhajtás, amit Trapper három éve csinált...

- Csak az erejét meg az idejét vesztegette, de nem jutott vele semmire.

Jenks láthatóan megnyugodott.

- Ezt szerettem volna hallani, ezért jöttem. Örülök neki. Máskülönben könnyen zűrzavarossá válhatna a helyzet.

- Nem elég az a zűrzavar, amit átéltünk a héten?

Jenks elengedte a kérdést a füle mellett.

- Ezek szerint nem tartja komoly fenyegetésnek Trappert.

- A legkevésbé sem. Nyugodt lélekkel átadhatja ezt az üzenetemet.

- Azt azért nem mondanám, hogy *nyugodt lélekkel*.

- Miért, mit mondana?

- Most Trapperről beszélünk, nem igaz? A legkevesebb, hogy megpiszkálja a dolgokat, amitől az ember ideges lesz.

- Én egy kicsit sem vagyok ideges. Másnak sem kell idegeskednie, különben a végén még elkövet valami ostobaságot. - Thomas felállt, és intett az ajtó felé. - Ezt az üzenetet is átadhatja.

Tizenhatodik fejezet

- Megöllek, Carson - mordult fel Trapper, és kinyomta a telefont. De rögtön utána megérintette az egyik gyorshívó gombot, s közben szabad kezével beindította az autó motorját.

- Azt mondta, hogy az autó *lopott*? - kérdezte Kerra.

- Pontosan azt.

- Mit fog most csinálni?

- Feljelentem magam. - Ahogy ezt kimondta, valaki olyan hangosan kiáltotta bele a nevét a telefonba, hogy Kerra is hallotta.

- Figyelj, Glenn - szakította félbe Trapper a seriff szóáradatát. - Hívd vissza a kópóidat. Esküszöm az élő istenre, nem tudtam erről a felturbózott autóról.

- Felturbózott autó? Miféle felturbózott autó?

- Ó. Semmi, nem érdekes.

- *Kerra* miatt hívlak. Veled van?

- Nem hallak, Glenn. Mondd még egyszer. A francba! Ott vagy még? Nem hallak. - Persze nagyon is hallotta, ahogy Kerra is. A seriff cifrákat mondott, és követelte, hogy Trapper adjon magyarázatot. Trapper hagyta, hadd mondja a magáét, s közben felváltva hol előre-, hol hátramenetbe kapcsolt, hátha egy lendülettel ki tudja vinni az SUV-t az árokból, vissza az útra. Végül a jármű meglódult a ferde emelkedőn, és rácsúszott a síkos útburkolatra. Trapper hirtelen jobbra forgatta a kormányt, s azzal beálltak abba az irányba, amerre a kocsik megpördülése előtt mentek.

- Glenn! Glenn! Hallasz engem? A fenébe! - kiabálta bele a telefonba, majd Kerra megrökönyödésére letekerte a mellette lévő ablakot, és a készüléket lefelé fordítva kihajította a hóviharba. Ezután felhúzta az ablakot, és gyorsított. Az SUV hátulja kilengett, de Trapper ura maradt a járműnek, és hamarosan teljes sebességgel rohantak bele a vaksötétségbe.

Kerra üggyel-bajjal bekötötte magát.

- Elfelejtette felkapcsolni a lámpákat.

- Nem felejtettem el.

- És látja, hogy merre megy?

- Nem, de ők sem látják.

Kerra megfordult, és kinézett a hátsó ablakon. A ködön és a havasesőn keresztül háromszínű foltokban látott fényeket felvillanni, de Trapper gyorsan növelte a távolságot köztük és az üldözőik között.

- Volna szíves elmagyarázni, hogy miért csinálja ezt? - kérdezte Kerra.

- Emlékszik, amikor azt mondtam magának, még akkor is el tudna tévedni idekint, ha tudná, hogy hova megy?

- Igen.

- Most ellenőrzöm az elméletet a gyakorlatban. Glenn részlege nyomkövetéssel el fog jutni a telefonomhoz. Az üldözőink egy-két percen belül megtalálják, kiszállnak, hogy megvizsgálják, és mire befejezik az álmélgodást, mi már mérföldekre járunk attól a helytől. Ebben az időben nehéz lesz megtalálniuk bennünket - intett az ablakon túlra.

- Keréknyomok.

- Necces, de nincs más választásom,

- Hacsak az nem, hogy megáll. És visszamegy.

- Nem jó választás.

- A rendőrség elől menekül, Trapper. Egy lopott autóban.

- Nem én loptam el.

- Akkor is lopott.

- Nem hiszem, hogy ezen fognak fennakadni.

- Tekintettel az emberrablásra, valószínűleg tényleg nem ezen.

- Nem raboltam el magát.

- Miért, minek nevezné?

- Felnőtt emberek vagyunk. Együtt jöttünk el. Ilyen egyszerű.

Az autó egy váratlan balkanyarnál oldalt kicsúszott. Kerra elkapta az ablak felett lévő kapaszkodót.

- Egyáltalán nem egyszerű.

- De hihető. Csak egyetlen ajtókopogtatásnyira voltunk attól, hogy ledobjuk magunkról a ruhát, és Glenn tudja ezt. Szerinte tisztességtelenek a szándékaim. A fia, Hank, azt mondta nekem, hogy az apja aggódik, mert annál rosszabb dolog nem történhet magával, mint hogy összejön velem.

- Hajlok rá, hogy egyetértsek vele.

- Csak mert még nem dobtuk le a ruhánkat.

- Trapper, ez komoly dolog.

Trapper abbahagyta a vigyorgást.

- Tudom.

Levette a lábát a gázpedálról, fokozatosan lassított, míg nem az autó megállt. Akkor behúzta a kéziféket, és Kerrához fordult:

- Mondja ki a szót, és visszaviszem a városba. Vita nélkül. Mondhatja nekik azt, hogy az elmúlt napok sok feszültsége kikészített bennünket, egy kis friss levegőre vágytunk, vagy azt, hogy úgy megkönnyebbültünk a hírre, hogy az őrnagy állapota javul, hogy örömmünkben sétakocsikáztunk egyet. Mondja azt, hogy a hajánál fogva vonszoltam el, de arról sikerült lebeszélnie, hogy megerősökölj. Bármit mond nekik, igazolni fogom. Carson meg fogja erősíteni, miszerint nem tudtam, hogy lopott járművet vezetek.

Kerra végiggondolta, majd azt kérdezte:

- Akkor mi legyen?

Trapper megvonta az egyik vállát.

- Majd lecsillapodnak a kedélyek, maga holnap este megcsinálja a tervezett interjút, aztán megvárja, hogy mi történik.

- Nem hiszek abban, hogy valaki az életemre fog törni,

mialatt előben leszek látható az állami televízióban.

- Én sem. De mi lesz a jövő héten? Két hét múlva? Egy hónap múlva? Együtt akar élni ezzel az állandó fenyegetettséggel?

- Az őrnagy ezt teszi.

- Megfeledezett róla, amíg nem tudatosítottam benne. Akkor megvádolt azzal, hogy az irigység beszél belőlem.

Semmibe vette a figyelmeztetést, és emiatt *nekem* kellett együtt élnem azzal a félelemmel, hogy valaki megtámadja. És higgye el, szörnyen rossz, ha az embernek örökös félelemben kell élnie. Ettől túl sokat kezd inni, túl keveset dolgozik, szemétre veti a barátságot, leszar mindent, cinikus tréfákat enged meg magának, és mindezt csak azért, hogy kibírja a következő napot. Maga nem akar olyanná válni, mint én, ugye?

Kerra lehajtotta a fejét, és megdörzsölte a halántékát.

Trapper a térdére tette a kezét.

- Bocsánatot kérek az örült száguldásom miatt. Szédül?

- Nem.

- Fáj a feje?

- Csak ha ilyen nehéz dolgokon kell gondolkodnom.

- Akkor ne gondolkozzon. Mondja azt, hogy folytassam.

Kerra fölemelte a fejét, és ránézett.

- Hogy folytassa? Ezt a kis mókát egy lopott SUV-val? Az emberek Clyde-ot tartják pszichopátának, szerintem meg Bonnié volt az örült.

- Kíváncsi a robbantás mögött lévő sztorira vagy nem?

- Persze hogy kíváncsi vagyok rá. De ez... - Tehetetlenül széttárta a kezét. - Ez... örültség.

Nem mintha kételkedett volna a férfi meggyőzésében vagy az elmélete hihetőségében. Csakhogy ő jól szervezett, fegyelmezett életet élt. Minden lépése előre meg volt tervezve. Egyetlen esemény nem szerepelt a napirendjében: az apja halála. Egyedül ez volt a sorsra bízva - az apjáéra, nem az övére. Kerra Bailey célokat tűzött maga elé, és tartotta magát ahhoz a munkarendhez, amivel az adott célt elérheti. Nem

szokott csak úgy nekimenni az éjszakának holmi kétes hírű férfival, aki az ösztöneire hallgatva cselekedett, akiről tudta, hogy szélhámos, hazug alak, akit alig egy hete ismert meg, akkor is olyan másnapos volt, hogy alig tudott egyenesen állni.

Szóval mi az ördögöt csinál ő itt?

- Megtudhatnám a sztorit anélkül is, hogy közben szökevény válna belőlem.

- Megtudhatná. Lehetséges. Velem vagy nélkülem, híresebb lesz, mint amennyire már most híres.

- Ez sérti magát? Hogy az én érdememnek tudnak be egy olyan kutatást, amit maga végzett?

- Nem - vágta rá bosszúsan a férfi. - Csak arra gondoltam, milyen kár, hogy az édesanyja nem él, és így nem sütkérezhet a maga sikerének fényében.

- Szívtelenség volt ilyet mondani - hőkölt vissza Kerra.

- Kurvára az volt, igen! - csattant fel Trapper. - De még ennél is szívtelenebb az a gazember, aki felelős a meggyilkolásáért. Nem akarja látni, amikor felelősségre vonják? Az a három, akiről úgy tudja, hogy ők robbantották fel a Pegasust, csak kisasas volt. Elküldték őket, hogy végezzék el a piszkos munkát egy olyan embernek, aki összeesküvést szőtt, hogy megölje a maga édesanyját és még százkilencvenhat másik embert. És biztos vagyok benne, hogy azt a kettőt is ő küldte vasárnap este, hogy öljék meg az őrnagyot.

- Lehettek akár betörők is, akik túlreagálták a dolgot, amikor az őrnagy kiment ajtót nyitni.

- Bábok voltak. Nélkülözhetők, és mivel kudarcot vallottak, talán már ki is selejtezte őket.

- Ez csak találgatás, Trapper. Tudni *nem tudja*. Lehet, hogy csavargók voltak. Két... két kábszerfüggő, akik drogra akartak pénzt szerezni... vagy... - De hiába, nem talált hihető alternatívát a férfi magyarázatához, és a szíve mélyén ő is tudta, hogy az ajtó túloldalán megjelent férfiak nem csavargók voltak, és nem is drogosok.

Trapper úgy figyelte az arcát, mintha pontosan nyomon követné a gondolatait.

- Maga tényleg azt hiszi, hogy én úgy jelentem meg, mint derült égből a villámcsapás, amire a Pegasus Hotel felrobbantása háttérében álló személy egyáltalán nem számított.

- Igen, Kerra. Ha maga egy öreg tudósító volna, akinek végre sikerült rávennie az őrnagyot egy interjúra, mi most nem beszélgetnék itt. De maga bent volt a Pegasus Hotelben, amikor azt felrobbantották.

- Kisgyerek voltam.

- Már nem az. Hanem egy okos, a szakmáját értő nő, aki ráadásul reflektorfényben áll. Amíg él, a pusztá létezése fenyegetést jelent.

- Ki mozgatja a bábokat?

- Ha megmondanám, nem hinné el.

- Tud arról, hogy maga gyanakszik rá?

- Talán. Nem tudom.

- Akkor maga éppolyan fenyegetést jelent számára, mint én és az őrnagy. Sőt, még nagyobb, mivel maga szövetségi rendőr volt.

- Aki elbaltázta a dolgát. Ráijeszthettem három évvel ezelőtt, amikor elkezdtem kutakodni, de csak azt értem el vele, hogy kirúgtak. Akkor villámgyorsan elindultam lefelé, és meg sem álltam a gödör aljáig. Még a saját apám sem akart semmit sem kezdeni velem. Nevetséges alak lettem. Egy kiégett figura. Az a fickó nem fél tőlem. Legalábbis eddig nem félt.

Kerra hirtelen megértette, miért használta rá Trapper azt a szót, hogy csali.

- De most itt vagyok magának én.

- Most itt van nekem - mondta a férfi ünnepélyesen. - Maga meg én együtt kétszeres veszélyt jelentünk számára. Mihelyt megtudja, hogy maga meg én együtt vagyunk, lépni fog. Én pedig várni fogok.

- Várni azzal, amit tenni akar? És mi lesz az?

Trapper már épp válaszolni akart, de aztán megkerülte a választ.

- Valamit meg kell értenie, Kerra. Ha kitart mellettem, azzal óriási kockázatot vállal. De már eljutottunk arra a következtetésre, hogy amióta a képen látható kislányként kijött a romok közül, a pusztta léte fenyegetést jelent. A vasárnap este arra figyelmeztetett, hogy az az ember nem tréfál. Mindent el fog követni, hogy elhallgattassa, és megvannak az eszközei, hogy ezt fénysebességgel hajtsa végre.

- Rám akar ijeszteni.

- Igen, valóban. Ha tévednék, élete végéig nevethet rajtam. De azt hiszem, csoda lesz, ha életben marad.

- Ha ilyen nagy veszélyben vagyok, az FBI-hoz kéne fordulnunk, vagy a belbiztonságiakhoz, a...

- Próbáltam, emlékszik? Azt fogják mondani, hogy a Pegasust felrobbantók meghaltak, az ügyet huszonöt évvel ezelőtt lezárták, s hogy a vasárnap estéhez az égvilágon semmi köze sincs. Még azt is megkockáztatják majd, hogy két hibbant alak azzal akarta híressé tenni magát, hogy lelőttek egy nemzeti hőst. Vagy egyszerűen Amerika-ellenesek voltak, akik gyűlölik azt, amit az őrnagy képvisel. Vagy állati jogvédők aktivistái, akik nem bírták elviselni az őrnagy vadásztrófeáinak látványát. Valami ilyesmit. Ha elkezdi kapcsolatba hozni a vasárnap esti figurákat egy háttérből irányító alakkal, aki büntetlenül megúsza a Pegasus felrobbantását, a háta mögött ki fogják nevetni. Tudom. Átéltém. - Keményen Kerra szemébe nézett. - Most azt gondolhatja, hogy dilis vagyok.

- Nem. De szeretném, ha többet árulna el nekem. Mondja el, hogy mire alapozza az elméletét.

- Addig nem, amíg nem tudom, hol áll.

- Hogy kapcsolódik ide Thomas Wilcox? Miért bukkan fel minduntalan a neve? - A férfi csak nézett rá, és amikor nyilvánvalóvá vált, hogy nem fog válaszolni, Kerra csak annyit mondott: - Addig nem, amíg nem tudja, hogy hol állok.

- Úgy van. És épp most járt le a gondolkozási ideje. Visszavigyem a városba, és tegyem ki a motel előtt?

- Vagy pedig?

- Ma éjszaka bizonyos előkészületeket kell tennem. Holnaptól kezdve elmondok ezt-azt.

Kerra nem tartotta örültnek a férfit. Fegyelmezetlennek és kiszámíthatatlannak igen, de örültnek nem. Ellenben ő maga az lehetett, mert egyszer csak meghallotta a saját hangját:

- Rendben van, Trapper. Leszek a csalija. Egy feltétellel.

- Bökje ki.

- Jobban mondva két feltétellel.

- Az első?

- Ha menet közben bármikor arra kér, hogy valami törvénytelen dolgot tegyék, abban a pillanatban kiszállok.

- Elfogadom. De nekem is van egy feltételem. Mostantól kezdve minden, amit mondunk vagy teszünk, kettőnk között marad. Maga semmit nem visz ki a nyilvánosság elé, amíg én nem mondom azt, hogy mehet. Ha kimondtam, hogy mehet, attól kezdve maga jön. Attól kezdve a rendelkezésére állok. Függetlenül attól, hogy mi derül ki, a sztori a magáé. De csak ha a végére értünk.

Kemény feltétel volt. Gracie-re gondolt, a csatorna hírigazgatójára, a hálózat NewYork-i vezetőire, akik azt akarták, hogy már holnap este álljon újra a kamerák elé. Ha visszatart egy ilyen jelentőségű sztorit, csak mert ígéretet tett John Trappernek, a feltehetőleg téveszmében szenvedő John Trappernek, akkor könnyen hiteltelenné válhat, és egy életre eltiltják a televíziós újságírástól. A mérleg másik serpenyőjében viszont a bőséges jutalom ígérete volt, amennyiben a sztori valóban olyan monumentális lesz, amilyennek Trapper sejteti.

- Elfogadom - válaszolta.

- Kezet rá - nyújtotta Trapper a kezét a műszerfalon át.

- Még nem hallotta a másik feltételemet.

- Ó, tényleg. Mi az?

- Nem dobjuk le a ruhánkat.

Trapper elkapta a kezét.

- Komolyan beszélek, Trapper. Ez egy szakmai megállapodás egy magándetektív és egy újságíró között. Nekem a maga információjára van szükségem, hogy megírhassem azt a sztorit, ami nagyot fog szólni. Magának arra van szüksége, hogy elmondjam ezt a sztorit, amely igazolja magát, és leleplezi a Pegasus-robbantást a háttérből irányító gonosztevőt. Munkakapcsolatban állunk egymással. Titoktartást fogadok egészen addig, amíg nem kapok magától engedélyt, de nem...

- Vesszük le a ruhánkat.

- Pontosan.

- Rendben, a fenébe is.

- Még mindig dönthet úgy, hogy visszavisz a városba.

Trapper kinézett a sötét, kopár vidékre, amely a kavargó hóesésben még riasztóbbnak tűnt. Elmormolt pár szitokszót, de aztán visszafordult.

- Csábító a gondolat, hogy sok szerencsét kívánva elköszönjek magától. De sohasem bocsátanám meg magamnak, ha történe magával valami. Úgyhogy... - Újból nyújtotta a kezét. Kezet fogtak. Trapper ezek után benyúlt az ülése alá, és elővett egy mobiltelefont.

- Kettő van? - lepődött meg Kerra.

Trapper beütött egy számot, csak aztán felelte:

- Több is. Valamennyiben egyszer használatos SÍM kártya van, és le vannak tiltva a hívások. - Aztán a szája elé tette a mutatóujját. Kerra hallotta, amint egy férfihang beleszól, és azt mondja: „Halló”. - Hank?

- Trapper? Hol vagy? Apát a szívroham kerülgeti, és ez most nem tréfa.

- Vele vagy most?

- Nem, itthon vagyok. - A háttérből egy tévéműsor hangja és gyereknevetés hallatszott. - Mit fogsz most csinálni?

- Bonyolult.

- Nálad mindig az.

- Szeretnék megkérni egy szívességre.

- Trapper...

- Hank. Te lelkész vagy. Nem az a hivatásod, hogy segíts a bajba jutottakon? Vagy az egész csak átverés?

Hank rövid hallgatás után megkérdezte:

- Mit vársz tőlem?

- Először is van valami újabb hír az őrnagy állapotáról?

- Utoljára azt mondták apának, hogy stabil az állapota. Kicsivel még többet is beszélt.

Trapper lassan kiengedte a levegőt, amiből Kerra megértette, hogy sokkal jobban törődik az apjával, mint ahogy mutatja.

- Veled van Kerra Bailey? - kérdezte Hank.

- Igen.

- Jól van?

- Jaj, hagyjál már, Hank. Gondolod, hogy bántani fogok egy nőt? Vagy hogy erőszakkal magammal hurcolom?

- Tőle akarom hallani.

Trapper odatartotta a telefont Kerrának, aki belehallózott.

- Jól van?

- Tökéletesen.

- Akarata ellenére vitte magával Trapper?

Lehet, hogy túlfeszítette az idegeit az események örült sorozata, mert Hank kérdése hallatán majdnem elnevette magát.

- Nem. Önként jöttem el Trapperrel.

- Na, elégedett vagy? - vette vissza Trapper a telefont. - Most már nem lehet bajod. Ha segítesz nekem, soha senki sem vádolhat azzal, hogy bűntársa és felbujtója vagy egy emberrablónak.

- És egy gépkocsitolvajnak?

- Ó, Glenn már utánanézett ennek. Majd máskor befogom a nagy pofámat. Később elmagyarázok mindent. Figyelj, emlékszel arra a helyre, ahová anno azt a két lányt vittük? Volt egy üveg házi őszibaracklikőrjük.

- Arra az öreg faházikóra gondolsz?

- Arra. Kiszakadt az óvszered. Nehéz volt megmondani, ki

volt jobban kiborulva, te vagy az a lány.

- Ez még azelőtt volt, hogy járni kezdtem Emmával.

Az álszent hang hallatán Trapper Kerrára nézett, és a szemét forgatta.

- Emlékszel, hogy jutottunk el oda? - kérdezte.

- A faházhoz? Azt hiszem.

- Pár napra el kell tűnnünk szem elől. És szükségünk lesz cuccokra. Konzervekre meg dobozos kajákra. Palackozott vízre. Plusz takarókra. Majd küldök egy listát.

- Megőrültetek? Le vannak fagyva az utak. Ma éjjel biztosan nem indulok útnak.

Trapper káromkodott, aztán kénytelen-kelletlen engedett.

- Jó, akkor várj, amíg világos lesz.

- Semmikor sem tudom megcsinálni. Először is, apa szét fog robbanni, ha ugyan nem zár be a fogdába. De be fog zárni.

- Csak ha elkapnak. Vagy ha eljár a szád.

- Másodszor, nem tetszik nekem a dolog.

- Nem sértettem meg semmilyen törvényt, Hank. Sem istenét, sem emberét. Na jó, istenét talán párszor igen.

- Nem hiszem, hogy alapjában véve elkövettél volna bármilyen törvényteleniséget.

- Nem is. Akkor hát segítesz?

- Kérlek, Trapper, ne rángass bele ebbe az ügybe.

- Oké. Felejtsd el, hogy kértelek. És nézd, az óvszerbalesetről annyit, hogy bárkivel megtörténhet. Főleg a pillanat hevében. Az őszibaracklikőr fűtötte gerjedelem hevében. Biztos vagyok benne, hogy Emma és a gyülekezeted megértené.

Ezúttal a lelkész káromkodott. Aztán rezignáltan sóhajtott egyet.

- Küldd el azt a listát. Rendben lesztek ma éjjel?

- Nem lesz olyan, mint a Ritz, de ki fogjuk bírni. Viszlát reggel.

- Időpontot nem tudok mondani. Sok függ az időjárástól.

- Amikorra sikerül. - Kis szünet után hozzátette: - És tudom, Hank, hogy nem kis dolog, amit kérek tőled. Az

adósod vagyok. - Kilépett a vonalból, majd megnyitotta az üzenetek funkciót, és írni kezdte a legszükségesebb dolgok listáját.

- Van valami különleges kívánsága?

- Vécépapír. Meg lehet bízni Hankben?

Most már igen - felelte Trapper kuncogva.

- Kegyetlen alak maga, Trapper.

- Igaza van - felelte Trapper, és elküldte az üzenetet.

*

Hajnali három óra körül a havazás kezdett alábbhagyni, és mire kivilágosodott, el is állt. A nap borús keleti látóhatár mögött kelt fel, de nyugat felől lassan tisztulni kezdett az ég, és ettől meg a havas tájról visszaverődött fénytől ragyogni látszott minden. Hank a kunyhótól kissé távolabb, az éles fényben hunyorogva állította le az autóját.

Senki sem tudta, ki építette valamikor a múlt században vagy az egygel korábbiabban a kis faházat. Marhapásztorok szükségszállásaként szolgált, akik a gulyát számba véve az elkóborolt állatok keresésére indultak, vagy a szögesdrót kerítések mentén mérföldeket lovagolva ember vagy állat által ütött réseket kerestek.

Manapság a legtöbb marhapásztor helikopter pilótafülkéjéből tartja szemmel a gulyát és a legelőket, így aztán a szállást senki sem használta, kivéve egy-egy alkalmi vándort, aki letért a kitaposott útról, vagy vadászokat, akiket elkapott a vihar, vagy szexre éhes tinédzsereket, akik fenntartották a Trapper alapította hagyományt.

Egy fűrjvadászat után, mialatt az őrnagy és Glenn megmutatta a két fiúnak a nyers gerendákból összeácsolt kunyhót, Trapper a saját kéjtanyájának nyilvánította a helyet, ahová lodali tartózkodása idején gyakorta elvonult egy-egy lánnyal. Egy alkalommal elhívta Hanket is egy dupla randira. Ez volt Hank utolsó balul végződött kalandja Trapper rossz

társaságában.

Trappert lehetetlen volt nem szeretni. Volt karizmája. A lényéből fakadó természetes vonzerő úgy hozzátartozott, mint az ujjlenyomata. Ha belépett valahova, a légkör nyomban megtelt az ő vitalitásával. Ő volt a rossz szellem, aki belesuttogta a másik ember fülébe, hogy milyen élvezetes tud lenni a bűn, csak merni kell kipróbálni. Trapper egész gyerek- és ifjúkorukban gúnyolta Hanket a lelkiismeretessége miatt. Hank haragudott, amiért Trapper nevetség tárgyává tette, de közben a szíve mélyén irigyelte is, amiért látványosan semmibe vette a szabályokat, és gyakran vágyott rá, hogy ő is ilyen fölényesen, ilyen fesztelenül tudjon viselkedni.

De a rossz viselkedés, ami egy kamasznál megbocsátható, egy felnőtt esetében elfogadhatatlan. Nyílt megvetése a nagy eszmék és a fennkölt erkölcsiség iránt oda vezetett, hogy magányos, keserű ember lett belőle. Szerették, de nem tisztelték. Hanket az tévesztette meg, hogy Trapper látszólag érzéketlen volt mások véleménye iránt. Valójában minden iránt közönnnyel viseltetett, ami igazán számított, beleértve a saját önpusztító életmódját is.

Hank levette a lábát a fékről, és csigalassúsággal megindult a viharvert kis kalyiba felé, amelyet valamelyest megvédett az elemektől a mögötte emelkedő köves domboldal. A rozsdás bádogtetőt csak vékony hólepel borította, míg a kunyhó előtt parkoló SUV-t két-három centi vastagon lepte be az éjjel leesett friss hó. A magas terepjáró gumiabroncsait fagyott sár vonta be. Mennyire jellemző Trapperre, hogy szembeszáll a hóviharral!

Hank odaállt az SUV mellé. Kiszállt, és a hátsó ülésről kiemelt két tele reklámszatyrot. A kunyhóhoz érve a cipője orrával zörgette meg az ajtót.

- Hé, Trapper, én vagyok az. - Behúzta a nyakát, hogy a kabátja gallérja eltakarja a fülét a hideg szélben. - Siess. Kutya hideg van idekint.

Hogy nem történt semmi, letette a satyrokot, és lenyomta

a kilincset. Az ajtó kinyílt, belekapott a szél, és odavágta a belső falhoz.

A kunyhó üres volt. Méghozzá láthatóan jó régóta. A kilincstre tapadt pókhálót a szél Hank arcába fújta. A levegő, versenyre kelve a domb sziklás oldalán leszánkázó szél süvítésével, dühös füttyként tört elő összeszorított fogán keresztül.

Hank előkapta a telefonját a kabátja felső zsebéből, és megnyomta az egyik gyorshívó gombot. Az első csengetésre felvették.

- Nincsenek itt.

- *Mi?* Biztos, hogy erre a kunyhóra gondolt?

- Biztos, apa. Az SUV itt van, de Trapper és Kerra Bailey nincsenek itt. Jöhetsz.

A seriff szolgálati kocsija, amely eddig láthatatlanul várakozott, másodperceken belül feltűnt a látóhatáron. Glenn nagy sebességgel robogott a kunyhó felé, majd odaérve kiugrott a kocsiból, és Hank mellett elszáguldva berontott a nyitott ajtón át a házikóba. De már jött is kifelé, csípőre tett kézzel, dühtől fuldokolva.

- Hogy mehettek el, amikor a terepjáró még itt van?

- Hát, azt nem tudom, de nem hiszem, hogy Trappert elragadta volna valami - felelte Hank.

- A pizok gazember. - Glenn dühös tekintete végigvándorolt a nyílt vidéken. - Hol a pokolban lehet?

Tizenhetedik fejezet

A lepukkant motel a kelet felé tartó 20-as államközi út szervizútján bújt meg. Trapper az oldalára fordulva figyelte a mellette alvó Kerrát. Ő maga a takaró felett feküdt, Kerra meg alatta - a nő ehhez ragaszkodott, miután Carson hajnalban idefuvarozta és bejelentette őket. Természetesen álnéven, és készpénzzel fizetve. A recepció az ügyfele volt, jelenleg feltételes szabadlábon. Nem kérdezett semmit.

Kerra külön szobákat követelt. Trapper közölte vele, hogy tegyen le róla. Kerra megadta magát, Trapper gyanúja szerint túl fáradt volt ahhoz, hogy még ezen is vitatkozzon. De amikor a szobába lépve meglátta, hogy csak egy ágy van, megeskette Trappert, hogy tisztességesen fog viselkedni. Ő pedig ünnepélyesen megesküdt rá. Percekkel azután, hogy Carson elment, Kerra levette a cipőjét, ruhástól befeküdt az ágyba, és állig felhúzta magára a takarót. Szinte azonnal elaludt.

Trapper szemügyre vette a fürdőszoba ablakát, és megállapította, hogy túl kicsi, semhogy egy felnőtt ember átférjen rajta. Ellenőrizte az ajtó zárját, beakasztotta a láncot, de nem bánta volna, ha mindkettő erősebb, komolyabb szerkezet lenne. Aztán lekapcsolta a villanyt, és egy félórán keresztül figyelte a koszlott függönyön át a parkolót, hogy biztos lehessen benne: valami csoda folytán senki sem követte őket.

Végül megnyugodva állapította meg, hogy sikerült

félrevezetnie Glennt - mert abban biztos volt, hogy Hank tájékoztatta róla, reggel találkozik vele a faháznál -, kivette a pisztolyát a derekánál lévő pisztolytáskából, majd mindkettőt letette az éjjeliszekrényre, lehúzta a csizmáját, és lefeküdt, olyan közel húzódva Kerrához, amennyire csak tudott. A következő percben már ő is aludt.

Most, hat órával később Kerra megérezhette, hogy ébren van, mert mocorogni kezdett, aztán kinyitotta a szemét, és álmosan a férfira nézett. Trapper eddig csak félkemény péniszre, fittyet hányva az esküjére, hogy rendesen fog viselkedni, mereven felágaskodott. A férfi Kerra fölé hajolt.

- Trapper, megállapodást kötöttünk.
- Nem dobtuk le a ruhánkat.
- Megígérte, hogy viselkedni fog.
- Nem csinállok semmit.
- Mindjárt rám mászik.
- Minden takaró magán van. Fázom.
- Süt magából a forróság. - Hirtelen feszessé vált a teste. -

Hát ez meg honnan van?

Trapper először azt hitte, hogy az erekciójára érti, de látva, hogy Kerra átnéz felette, hátrapillantott az éjjeliszekrényre.

- Nem hiszem, hogy a fogtündér hagyta volna itt.
- Mindvégig pisztoly volt magánál?
- Mindvégig.
- Oh.

- Mondtam, hogy van nálam.
- Azt hittem, csak fenyegetőzik.

- Jól hitte. De melleleg igaz volt. - Ujját végighúzta Kerra homlokán a két szemöldöke között, hogy kisimítsa a gondterhes ráncot, és megigazított egy hajtincset, amely belógott az arcába. - Meg sem kérdezte, hogy mire gondolok.

- Mikor?

- Az irodámban, amikor olyan fontoskodó és rosszálló arccal ült az íróasztalommal szemben. Rájött már, hogy akkor mi járt az eszemben?

- Nem akartam tudni - válaszolta Kerra fontoskodva és

rosszallón.

- Az anyajegyed járt az eszemben - mondta vigyorogva Trapper.

- Komolyan?

- Csalódott?

- Meglepett. Durvább dologra számítottam.

- Nem. Az anyajegyére összpontosítottam. Arra gondoltam, hogy olyan, mint egy csokoládépötty, és hogy vajon elolvadna-e, ha megnyalnám. - Odaérintette a nyelve hegyét, aztán még egyszer. - Hmm. Még ott van. Tovább kell próbálkoznom. - Még egy próbát tett, aztán a szája lesiklott Kerra szájára.

A csók hosszú volt, ráérős és szuggesztív, és csak akkor ért véget, amikor a férfi ráborította a tenyerét Kerra mellére. De Kerra tiltakozásából nyüszítés lett, amikor az ujjak simogatni kezdték a mellbimbóját, amit még a ruhák rétegein keresztül sem volt nehéz megtalálni.

- Talán többre is gondoltam, mint csak az anyajegyedre - suttogta a férfi. Közelebb húzódott, félig már ráfekve Kerrára, és az orrával tolta félre a melegítőfelső gallérját, hogy hozzáférjen a nyakához. Aztán lejjebb hajtotta a fejét, és míg orrával a mellét döfködté, nyitott száját a merev bimbóhoz dörzsölte, egyszer-egyszer a pólón keresztül finoman harapdálva, nyelvvel nyomkodva. - Pirulnál, ha tudnád, holmerre kalandoztam rajtad gondolatban. Megérintettelek, megízleltelek... - lecsúsztatta a kezét, és rámarkolt Kerra ágyékára - mindenhol.

A szelíden sürgető nyomásra Kerra combja szétvált, csípője a férfi számára előnyös pozícióba helyezkedett. Trapper egy pillanatra elvette a kezét, hogy rögtön becsúsztassa a tréningnadrág derekába, a meztelen bőrre, a csipkés bugyi alá, a nyirkos ágyékszőr sűrűjébe, a rugalmas és nedves fészekbe, amely még annál is mézesebb volt, mint ahogy éber álmaiban elképzelte.

Bedugta a hüvelykujját, mire Kerra háta ívben megemelkedett, várva az újabb cirógatást, és a férfi

engedelmeskedett. Aztán kijebb húzta, és síkos ujjhegyével ingerkedő kis köröket rajzolt az érzékeny pont köré. Míg ezt folytatta, két ujjával mélyebbre hatolt, ami olyan hihetetlen, földöntúli gyönyört okozott, hogy Kerra szinte el sem tudta hinni, ezért Trappernek újra ki kellett próbálnia, hogy Kerra mennyire élvezi, ha előbb kihúzza, aztán újra becsúsztatja az ujjait. Amikor látta, hogy elakad a lélegzete, kicsit rányomott a hüvelykujjával. Ettől megint kimaradt egy lélegzetvétel, és újabb szorítást érzett az ujjai körül. Kerra a nevét zihálta.

- Várj. Még ne. - Trapper felemelkedett róla, és kezdte kigombolni a sliccét.

Legnagyobb megdöbbenésére Kerra lelökte magáról, félrerúgta a takarót, és fölkelt. Az ágy mellett megállt, miközben Trapper hanyatt feküdt az ágyon, és mindketten döbbsen, nyitott szájjal lihegve bámulták egymást. Kerra éppolyan meglepettnak látszott attól, amit tett, mint a férfi.

- Mi a *fasz* van már megint? - kiáltott fel Trapper.

Kerra egy hirtelen mozdulattal összefogta elől a melegítőfelsőjét, és felrántotta a cipzárat, hogy ne látszódjék a nedves folt a mellbimbója fölött.

- Nem állok be a „megdugni való” hölgyemények sorába.

Trapper értetlenül bámult rá, de amikor ráéismélt, hogy Kerra mire céloz, felpattant, és elébe állt.

- Szóval emiatt volt az *interruptus*? - Karja felemelkedett az oldala mellől. - Ezt csak a vita hevében mondtam.

- Ó, szóval nem igaz?

A férfi nyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta. A karja lehullott az oldala mellé. Kerra halkán felnevetett, de cseppet sem jókedvében.

Trapper beletúrt a hajába, és csalódottságában leírt egy kis kört. Lenézett az ágyra. Aztán ránézett Kerra mellére, de mintha a felsőn keresztül látná azt a nedves foltot. Végül felemelte a tekintetét, és Kerra szemébe nézett.

- Ez nem olyan.

- Nem?

- Nem, az ördögbe is.

- Én mitől vagyok kivétel, Trapper? Mitől vagyok különleges?

- Nem tudom - felelte Trapper indulatosan. - Lássuk csak. Az arca? A selymes haja, aminek a simogatását a hasamon szeretném érezni? A forró teste, amire az ujjammal szeretnék festeni? A mozgása? A hangja? Nevezzen meg valamit. Én csak azt tudom, hogy amióta megláttam, egyfolytában merevedésem van. - Lépett egyet előre. - És ne haragudjon, de ki kell mondanom, hogy maga...

- Ne. - Kerra tenyérrel kifelé felemelte a kezét. - Kérem, ne mondjon semmi közönséges dolgot, amitől még dühösebb leszek.

- Várjunk csak. *Maga* haragszik rám?

- Nem magára, hanem magamra.

A férfi fojtott dühvel, teljes magasságában enyhén himbálva magát várta a magyarázatot.

- Láttam, hogy reagálnak magára a nők - kezdte Kerra. - És azt is láttam, hogy maga tisztában van vele, hogyan reagálnak magára. Magában minden megvan, ami a rosszfiúkat jellemzi, ami még vonzóbbá teszi, és igen, noha tudtam, hogy nem szabad bedőlni a szexi sármjának, mégis bedőltem. - Intett az ágy felé. - De nem volt fair tőlem, hogy engedtem ilyen messzire menni. Nagyon sajnálom.

Trapper összefonta mellén a karját, és kissé megemelte a csípőjét, ami veszélyes mozdulat volt, miután a slicce nyitva maradt, és a nadrág kissé lógott rajta. Fél szemét összehúzva nézett Kerrára.

- Azon kívül, hogy rosszfiú vagyok meg az összes többi, tudja, hogy mi vagyok még? Okos. És rendelkezem egy beépített, üzembiztos detektorral, ami jelzi, hogy mindaz, amit most elmondott, szintiszta baromság. - Kerra már épp ellentmondani készült, de Trapper nem hagyta szóhoz jutni. - Maga éppúgy akarta, hogy a testében érezzen engem, amennyire én be akartam jutni oda. Nem azért táncolt vissza, mert hirtelen elővette a jobbik eszét, vagy mert lehervasztotta volna az én kóbor macskát idéző stílusom. Nem, maga azért

táncolt vissza, mert még mindig nem bízik bennem. Megijedt. Azt hiszi, hogy vagy egy paranoiás őrült vagyok, aki mindenféle konspirációs elméleteket dédelget, vagy egy megkeseredett fiú, akiben olyan mérhetetlen harag gyülemlett fel a híres apjával szemben, hogy megpróbált végezni vele.

- Ez nem igaz! - kiáltott fel Kerra.

- Nem?

- Itt lennék most, ha nem bíznék magában, ha félnék magától?

- Akkor mi volt ez, Kerra?

- Nem tudom, mi lesz ennek a vége - válaszolta Kerra éppoly indulatosan, ahogyan a kérdés elhangzott.

- Ennek a minek? Ennek a veszekedésnek? Ennek a...

- Ennek az egész dolognak. Annak alapján, ahogy elmondta tegnap éjjel, nagyon kényes helyzetben vagyunk. Ha tényleg olyan veszélyes, ahogy sejtette, előfordulhat, hogy a végén mindketten meghalunk.

Trapper valamelyest lazított a testtartásán.

- Jogos az aggodalom. De ezt tegnap éjjel is tudta. Mielőtt eldöntötte, hogy velem marad, világosan a tudtára adtam, hogy ha így tesz, azzal óriási kockázatot vállal.

Az életemmel, igen, de nem a szívemmel.

Ez fogalmazódott meg benne, de nem mondta ki.

Elég volt csak néznie a férfit, ahogy ott áll, zilált külsővel, és már összefutott a szájában a nyál. Borzasztóan szeretne volna kinyújtani érte a kezét, megfogni, magához húzni, a testében érezni őt, hogy csillapodjék benne ez a heves vágy, ami éppolyan csodálatos volt, amilyen rettenetes. Ha azt gondolta volna, hogy a szexszel a probléma megoldódik, hajlandó lett volna rá, még hozzá boldogan.

De nemcsak a teste sóvárgott utána, hanem érzelmileg is vonzódott a férfihoz, akinek az apja hatalmasra nőtt árnyékában kellett élnie.

Trapper nem siránkozott emiatt. Nem mesélt könnyfakasztó történetet, hogy szánalmat ébresszen maga iránt. Sőt gorombán visszautasított minden olyasmit, ami az

iránta érzett szánalomról és szomorúságról árulkodott. És az sem látszott rajta, hogy féltékeny lenne az őrnagyra. Trapper nem akart híres lenni, mint az apja. Minden tőle telhetőt megtett, hogy elkerülje a hírnév. Tehát miközben füttyült az illemre, és lázadt minden tekintély ellen, Kerra érezte, hogy a sárm, a léhaság és a nyegle viselkedés mögött egy tizenegy éves korában elhagyott kisfiú rejtőzik. A gyerek John Trapper nem tudta felvenni a versenyt a hírnév csábításával, és az apja azt választotta, nem őt.

Kerrának természetesen több esze volt, semhogy ezt szóba hozza. A sebesült állat belemar a szelíden felé nyújtott kézbe. Trapper meggyűlölné, amiért érzékelte és napvilágra hozta a nap mint nap elszenvedett fájdalmát. Trapper gyászolt, és nemcsak egy elvesztett, hanem egy élő szülőt is.

Ha olyan bolond lenne, és megengedné magának, hogy belegabalyodjon a férfiba, Trapper összetörné a szívét. Kerra ezt nem akarta megkockáztatni.

Mindketten reagáltak a kopogtatásra, csak más-más módon. Trapper átugrott az ágyon, felkapta a pisztolyát, és mire Kerra egy meglepett lélegzetvétellel a szívére szorította a kezét, ő már az ablaknál termett.

- Carson az - mondta, miközben a függönyt elengedve kivette a sínből az ajtóláncot, és a kulcsot elfordítva kinyitotta az ajtót.

Az ügyvéd, akivel Kerra előző éjjel találkozott, egyik kezében két, gyorskajáldából származó zacskóval, a másikban két műanyag bevásárlótáskával belépett a szobába. Egy pillantással felmérte a feldúlt ágyat, Trapper nyitott sliccét és Kerra zilált öltözékét.

- Túl korán jöttem? - fordult Trapperhez mogorva képpel. - Remélem. Még öt félbeszakítással tartozom neked.

Trapper minden látható zavar nélkül begombolta a sliccét.

- Hoztál nekünk autót?

- Nem erre utasítottál?

- Milyen márkájút?

- Még van képed válogatni?

- Hát, nem bánám, ha ez nem lopott kocsi lenne.

- Nem az. - Carson Kerrához fordulva folytatta: - Mondtam neki, hogy sajnálom az SUV-t. De ez a hálátlan alak nem fogad el bocsánatkérést.

- Nem, tényleg nem - nézett Kerra Trapper szemébe. Addig néztek farkasszemet, amíg a csend kezdett kínossá válni.

- Úgy látom, épp egy jelenet közepén toppantam be - kuncogott Carson. - Ezt már szeretem. - Letette a gyorséttermi zacskókat az ablak alatti asztalra, a bevásárlószatyrokat meg ledobta az ágyra. - Itt van minden, ami a listádon szerepelt. A méretét csak megsaccoltam - fordult Kerrához.

- Nehéz megállapítani ebben a buggyos gatyában, ami most magán van.

- Biztos vagyok benne, hogy jó lesz, amit hozott. Köszönöm.

- Addig egyétek, amíg meleg - intett Carson az asztal felé. - Én közben leülök ide. - És letelepedett az ágy végébe.

- Sietnem kell. Az asszony jött utánam, hogy aztán vissza tudjon vinni Fort Worthbe. Kint vár a kocsi.

- Jöjjön be, szívesen látjuk - felelte Trapper, miközben kétfelé osztotta az enivalót.

- Szó sem lehet róla - vágta rá Carson. - Ki nem állhat téged. Azt mondja, tapló vagy, ráadásul megbízhatatlan. Nem hívtad fel a nyoszolyólányát, pedig megígérted.

Kerra az asztal fölött Trapperra nézett. Ő nem viszonzta a pillantását, inkább nagyot harapott a szendvicséből.

Carson kifelé fordított tenyérrel, mintha el akarna háritani valamit, maga elé emelte mindkét kezét.

- De most komolyan, Trapper, nem kell ennyit köszönetned, amiért elmentem, és megvettem ezeket a cuccokat. Vagy hogy hoztam nektek reggelit. Vagy amiért az éjjel, hóviharban átautóztam a prérin, csak hogy kihúzzalak a szarból. Hiszen mire valók a barátok?

- Köszönöm. Elnézem neked, hogy másfél órával később értél a kunyhóhoz, mint ahogy megígérted.

- *Hó-vi-har* volt. - Carson várt egy kicsit, majd megkérdezte:

- Szerinted a lelkész odament ma reggel?

- Igen - bólintott Trapper. - Egy rendőrosztaggal.

Amikor megérkeztek a kis faházhoz, és Trapper elmondta, hogyan tervezte ki, hogy árokba fog hajtani a lopott autóval, és hogyan vezeti félre Addison seriffet, Kerra elképedt.

- Olyan mesterien manipulálta Hanket, hogy még én is elhittem - kiáltotta. - Honnan tudta, hogy el fogja árulni?

- Mert ő mindig megmondja az igazat. Másodpercek kérdése volt, hogy felhívja Glennt, és informálja a dolgokról.

Elmagyarázta, hogy Glenn és Hank józan megfontolásból majd csak reggel fognak kimenni a konyhához, amikor ő és Kerra már rég elmentek onnan. Az autó szélvédőjén keresztül a világon semmit sem fognak látni a sötétségen, a hó kavargásán és egy vendégszeretőnek nem nevezhető kis ház bizonytalan körvonalain kívül.

- Rég elmentünk? Hova? - kérdezte Kerra.

Trapper akkor mondta el a terve második felét, és attól kezdve egy örökkévalóságnak tűnő ideig Carson Rime megérkezésére vártak, akinek a GPS koordinátáira hagyatkozva kellett megtalálnia őket.

Trapper járatta az SUV motorját, hogy ne álljon le a fűtés, és arra biztatta Kerrát, hogy az ülését ledöntve aludjon, míg ő őrködik. Amennyire lehetett, Kerra lehajtotta az ülés háttámláját, de elaludni nem tudott. Át volt fagyva, fáradt volt, tele félelemmel, nyugtalansággal, hogy olyasmibe keveredett, amiből csak katasztrófa sülni ki.

Az ügyvéd végül megtalálta őket. Visszafelé menet megállás nélkül beszélt, anekdotákat mesélt a klienseiről, amíg meg nem érkeztek a motelhez, amelyet „a céljaiknak tökéletesen megfelelőnek” minősített.

Miután Trapper eltüntette a szendvicset, ivott egy korty kávé, és Carsonhoz fordult:

- Mesélj nekem Thomas Wilcox lányáról.

- A neve Tiffany. Késői gyerek volt. Wilcox és a felesége, Greta, majomszeretettel csüngtek rajta. Az ember azt hinné, hogy ettől egy gazdag, elkényeztetett kis majom lett belőle. De

a jelek szerint olyan gyerek volt, amilyenben egy szülő reménykedni szokott. Nyílt, jó tanuló. Rengeteg baráttal. - Carson felsorolta a lány teljesítményeit, és elmondta, hogy milyen kiváló eredményeket ért el lovaglásban.-A tökéletes angol lady. Csinos kis nyergek, mókás kalapok, átugrandó akadályok.

- Fiúk?

- Nyilván hallottál róla, hogy a magániskolák, ahova csak lányok járnak, közös táncrendezvényeket tartanak olyan magániskolákkal, ahova csak fiúk járnak. Na, ilyenek. De semmi komoly vagy állandó, senki, akit apuci nem nézne jó szemmel.

- Vagyis semmi szexbotrány, abortusz, ilyesmi?

- Ha volt is, a kutatást végző asszisztensem nem talált ilyet.

- És azt, hogy volt-e Tiffany Wilcoxnak valaha összeütközése a rendőrséggel?

- Még egy közlekedési kihágásért sem.

- Drog?

- Nem, hacsak azt a túladagolást nem számítod, ami végül a halálát okozta. - Trapper összenézett Kerrával, aztán újra Carsonhoz fordult. Az ügyvéd megvonta a vállát. - A gyászjelentésben az szerepelt, hogy légzési „szövődmények” okozták a halálát, valójában *leállt* a légzése. Lényegében megszűnt lélegezni, és megfulladt. Megszűnt lélegezni, miután nagy mennyiségű heroin jutott a szervezetébe. A hivatalos megállapítás szerint véletlen intravénás túladagolás következtében.

- Magának adta be?

- Ez lehet az, amit a Wilcox házaspár el akart tussolni.

- Lehet? Vagy...?

- Te vagy a nyomozó, Trapper, nem én. Az egész ügy nagyon homályos.

- A kutatási asszisztensed megbízható?

- Megbízhatóan bűnöző. De megbízom az információjában, mert tartozik nekem egy szívességgel. - Kerrára pillantva hozzátette: - Az utolsó ítéleténél elértem, hogy beszámították

az előzetes letartóztatásban töltött idejét, és így rögtön szabadult.

Trapper végigsimított borostás állán.

- Hol volt?

- A Wilcox lány? Amikor meghalt? Nem tudom. Az asszisztensem ezt nem tudta kideríteni.

- Ki találta meg?

- Ezt sem tudom. A dallasi Presbiteriánus Kórházban az érkezésekor halottnak nyilvánították. A boncolás után rögtön elhamvasztották. Nem volt temetés. Semmi. A lovát egy olyan ranchnak ajándékozták, ahol autista kisgyerekeknek tartanak lovas foglalkozásokat. És nem valami rossz gebe volt, hanem egy gyönyörű mozgású, szemre is nagyon szép állat. Az iskolájában róla nevezték el a zenetermet, de Wilcoxék kívánságára nem csináltak nagy felhajtást belőle. Olyan, mintha Tiffany... - Ujjait megtáncoltatta a levegőben, jelezve, hogy mintha a lány szétszóródva feloldódott volna a levegőben.

Odakint felharsant egy autókürt.

- Ez nekem szól. - Carson felállt, és a szája belsejét rágva aggodalmas pillantással végignézett mindkettőjükön. - Wilcox menő, pénzes pali. Tisztában vagytok azzal, hogy mit csináltok?

Egyikük sem válaszolt.

- Voltaképpen mit csináltok?

Egyikük sem válaszolt.

- Hát, ha valaha szükségetek lesz ügyvédre... - Carson elindult az ajtó felé.

Trapper megkérdezte, látott-e valaki oda nem tartozót a ház körül ólálkodni, amelyben az irodájuk van.

- Senkit. Nyilván mindenki úgy tudja, hogy Lodásban vagy az apáddal.

Újabb dudálás hallatszott. Trapper kinyitotta az ajtót, és Mrs. Rime nemtetszése ellenére barátságosan kiintegedett neki, amire válaszul a nő ráfeküdt a dudára. Trapper csak nevetett.

Carson kifelé menet a kezébe nyomta a kocsikulcsot.

- Külsőre nem valami szép, de az újdonsült sógorom esküszik rá, hogy olyan megbízható, mint egy svájci óra.

Trapper kinézett az autóra, és elfintorodott.

- Na, a külsejét illetően nem hazudott. - Aztán hozzátette: - Igazán és komolyan, Carson, mindent nagyon köszönök.

- Semmit sem csinálok pusztán szívjóságból. Tudod, mit jelent az, hogy óradíj? Írom ám az órákat! - Csókot dobott Kerrának, és elsietett, hogy csatlakozzon türelmetlen nejéhez.

Trapper becsukta és gondosan bezárta az ajtót. Megszemlélte az ágyra dobott bevásárlószatyrok tartalmát, majd egyet-egyét a két kezébe véve felemelte őket.

- Bokszer vagy sort?

- Sort.

Trapper átadta az egyik szatyrot.

- Ebben vannak a lánycuccok. Zuhanyozhat elsőnek, de hagyjon nekem is egy törülközőt.

- Még nem fejeztük be a beszélgetésünket.

- De igen, befejeztük. Vettem az üzenetet. Maga erkölcsileg felettem áll, és nem akar egy magamfajtaival kefélni. Jól van. Időnként majd megkérdezem, de könyörögni nem fogok.

- Trapper...

- Telefonálnom kell. - Elfordult Kerrától, felkapta a kabátját, és az egyik belső zsebéből elővette a többi közül azt a készüléket, amelyiket az SUV ülése alól halászott ki.

Beütötte a számot.

- Halló, itt John Trapper. Hogy van az őrnagy ma reggel?

- Pár percig hallgatott, majd: - Komolyan? Már ezt is tudja? Ez jó jel, ugye? Persze. Tartsa a füléhez a telefont. - Aztán: - Hé, egyre jobban csinálsz. A nővér mondja, hogy... - Míg a férfi hallgatta a másik felet, Kerra figyelte, ahogy mosolygó szája fokozatosan szigorú vonallá keskenyedik. - Igen, szerintem is nevezheted hiábavaló, reménytelen vállalkozásnak.

- Megint figyelt, majd: - Akármit mondok is a magam védelmében, te már ítéltél felettem. - Néhány másodperccel később éles pillantást vetett Kerrára. - Itt áll

mellettem.

Odalépett a nőhöz, és gorombán a kezébe nyomta a telefont.

- Az őrnagy magával akar beszélni.

Tizennyolcadik fejezet

Trapper elrobogott mellette, és a fürdőszobába lépve bevágta maga mögött az ajtót.

- Őrnagy? - szólt bele a telefonba Kerra.

- Kerra. Magamon kívül voltam, amióta megmondták, hogy megsebesült. Már teljesen jól van? - A hangja gyenge volt és karcos, de hallatára Kerra elmosolyodott.

- Már majdnem teljesen. Hamarosan maga is rendbe fog jönni. Nagyon hálás vagyok.

- Meg is ölhatték volna.

- Túléltem. Túléltük. Ne gondoljon arra, hogy mi történhetett volna. - Kicsit bizonytalanul elnevette magát. - Na persze nekem is el kellett párszor mondanom magamnak ugyanezt.

Kis csend után az őrnagy szólalt meg:

- Szerencsémre a nővér, akinek John tette a szépet, épp a szobámban volt, amikor telefonon hívta.

- Az tényleg szerencse volt.

- Meglepett, hogy érdeklődött utánam.

- Miért lepődött meg ezen? Borzasztóan aggódott magáért.

- Akkor miért nincs itt velem ahelyett, hogy ott... tulajdonképpen mit csinál most?

Mialatt Kerra habozott, hogy mit is válaszoljon, az őrnagy befogta a telefont, és megkérte a nővért, hogy egy percre hagyja őt magára. Azután megkérdezte Kerrát, hogy egyedül van-e.

- Beszélhetünk őszintén?

Kerra hallotta a fürdőszoba ajtaja mögött a zuhanyból záporozó víz hangját.

- Igen - felelte.

- Bizonyos dolgokról tudok, mert Glenn már beugrott hozzám - kezdte az őrnagy még mindig azon a reszelős hangon. - Réim dühös volt. Elmondta, hogy John átvágta Hanket.

- Elment ma reggel a kunyhóhoz?

- Glenn-nel együtt. És ezt John előre tudta. Hank mindig is könnyen átejthető volt, de most Glennből is bolondot csinált.

- Épp ez volt Trapper szándéka. Mindössze egy kis időt akart nyerni.

Az őrnagy szaggatottan szívta be a levegőt.

- Kerra, megint a Pegasusszal kapcsolatos rögeszméjéről van szó? - Kerra nem válaszolt, ami önmagában felért egy válasszal. Az őrnagy sóhajtott. - Amikor a múlt éjjel itt volt, még alig tértem magamhoz, de ő már ezen rugózott. Azt mondta, hogy nem figyeltem rá, pedig figyelmeztetett, és az lett az eredménye, hogy kis híján megöltek engem is és magát is.

Kerra nem akart vitába szállni, ahogy Trapper tette volna, ezért óvatosan válogatta meg a szavait.

- Ha a vasárnapi incidensnek nem volt semmi köze a mi újbóli találkozásunkhoz és a Pegasus-robbantáshoz, akkor az időzítés valóban hátborzongató.

- Egyetértek, de ezt nem nekünk vagy Johnnak kell eldöntenie. Ha ő úgy gondolja, hogy a kettő összefügg egymással, akkor értesítenie kellene a hatóságokat. A szövetségi hatóságokat.

- Megpróbálta - emlékeztette őt Kerra.

- Igen - felelte az őrnagy érezhető sajnálkozással. - Csalódtam benne emiatt, és nem volt igazam. De John önmaga legádázabb ellensége. Egy feljebbvalója megkérdőjelezi a módszereit, mire jól visszafázik, amivel bajba keveri magát is, meg mindenkit maga körül.

Kerra tudta, hogy ez igaz, de az őrnagy hallhatóan nehéz lélegzése aggodalommal töltötte el.

- Most még nem kéne erről beszélnünk. Felizgatja magát.

- Három éve izgatom magam emiatt. John szupersztár volt az ATF-nél, amíg a Pegasus nem vált a rögeszméjévé. Mindent elkövetett, hogy megpróbálja bebizonyítani, neki van igaza, és mindenki más téved. Utasításra sem volt hajlandó letenni erről, és ez a karrierjébe került. Marianne-éba is, ami lehetetlenné tette a közös jövőjüket. - Az utolsó mondat valósággal mellbe vágta Kerrát. Több lépést hátrálva lezökött az ágy szélére. Az őrnagy akaratlan leleplezéséről mit sem tudva folytatta: - Nagyon nehezen viselte a kudarcot. Volt egy csúnya veszekedésünk. Régi dolgok jöttek elő, amik kettőnk között történtek, és... Beszélt magának Debra naplójáról?

Marianne nyilván fontos valaki volt Trapper számára. Ez nem zavarta Kerrát annyira, mint az, hogy a férfi egyszer sem ejtette ki a nevét. Ezzel szemben minden skrupulus nélkül beszélt anyja nem létező naplójáról, és arról, hogyan használta fegyverként az apja ellen, de érezte, hogy árulást követne el Trapper bizalmával szemben, ha most bevallaná, hogy tudott róla.

- Jól van, nem érdekes - zihálta az őrnagy, miután Kerra nem válaszolt a kérdésére. - Mindketten mondtunk olyasmiket, ami ártott a kapcsolatunknak.

- Engem ez elszomorít.

- Engem is. John nevében nem beszélhetek.

- Azt hiszem, sajnálja, hogy törést szenvedett a kapcsolatuk.

Mélyen sajnálja.

- Ha így van is, a világeért sem mutatná ki.

- Nem hiszem, hogy a dolog helyrehozhatatlan lenne.

- Mert nem ismeri Johnt. Ő nem bocsát meg. Könyörtelen tud lenni. Kemény. A kegyetlenségig is akár.

Kerra torka összeszorult.

- Miért mondja ezt nekem?

- Glenn szerint maga „összejött” vele. Mindketten felnőttek.

Nem tartozik rám, legfeljebb annyiban, hogy bizonyos felelősséget érzek maga iránt, Kerra, talán mert egyszer megmentettem az életét.

- És Trapper? Iránta nem érez felelősséget?

- Természetesen érzek. Szeretem a fiamat, de ő nem kér a szeretetemből - felelte az őrnagy elcsukló hangon. - Mindenkit ellökött magától, aki törődik vele. A rombolást választotta, és úgy döntött, megmarad ezen az úton. Ha másért nem, hogy bosszút álljon rajtam - tette hozzá alig hallhatóan.

Kerra ezzel nem értett egyet. Trappert nem a rosszindulat, vagy a féltékenység, vagy az őrnagy által neki tulajdonított kicsinyes gyűlölet mozgatta. De nem akart beleavatkozni a kettőjük konfliktusába, amely már így is elég bonyolult volt.

- Trapper szerint neki van igaza - mondta.

- Ha így van, akkor céltáblává válik. Hát nem érti? Mint én voltam vasárnap éjjel. Mint maga volt, és az is maradt. Szívlelje meg a figyelmeztetésemet, Kerra. John vakmerő, nem hallgat senkire, és amíg maga vele van... Hirtelen elhallgatott. -Visszajött a nővér, és kéri a telefonját. Mennem kell. - Hosszan, nehezen vett egy újabb levegőt. - Az isten szerelmére, legyen óvatos.

- Az leszek. De most pihenjen, kérem.

Halkan elköszöntek egymástól, de Kerra még utána is magába roskadva ült az ágy szélén; elcsüggesztette mindaz, amit az őrnagy mondott neki. Csak akkor eszmélt rá, hogy már nem hallja a víz csobogását, amikor Trapper kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, és gőzfelhőt hajtva maga előtt, kilépett rajta.

- Remélem, nem használtam el az összes meleg vizet.

Mindössze egy törülköző volt a derekán, és a hajából a vállára csöpögött a víz. Szikár felsőteste izmaira és a bordáira szorosan ráfeszült a bőre. A mellizmai között látható nedves, enyhén göndörödő szőrzet lefelé haladva elkeskenyedő, fényesen csillogó ösvénnyé vált. A törülköző alatt élesen kirajzolódó domborzat pazar látványt nyújtott. Élvezet lett volna ránézni, ha nem azzal az ellenséges tekintettel közeledik

az ágyhoz.

- Kérem a telefont - nyújtotta a kezét.

Kerra a tenyerébe tette a készüléket. Trapper levette a hátlapját, és kipattintotta az akkut.

- Azt hittem, a szám kinyomozhatatlan - mondta Kerra tompa hangon.

- Nem éri meg kockáztatni. Kellemesen elcsevegtek az őrnaggyal?

- Nem mondhatnám.

Trapper nem erre a válasza számított. Abba hagyta a telefon babrálását, és Kerrára szegezte hidegkék tekintetét.

- Azt mondta, hogy komolyan kéne vennem a figyelmeztetést.

- Figyelmeztetést mire?

- Magára.

- Érthető.

- Vakmerőnek nevezte magát, azt mondta, hogy a kegyetlenségig könyörtelen tud lenni, és hogy egy olyan útra lépett, ahol lépten-nyomon csak rombolás kíséri.

Trapper tudomásul vette a hallottakat, majd önelégült mosoly jelent meg az arcán.

- Tudja, hol van az ajtó.

Ellépett az ágytól, és az egyik reklámszatyorból előhúzott egy Levis farmert. Kerrának hátat fordítva ledobta magáról a törülközőt, és felvette a nadrágot. Sem bokszeralsót, sem rövid gatyát nem vett alá.

Kerra felállt.

- Ki az a Marianne?

Trapper öt másodpercre megdermedt, aztán felrántotta a farmert, begombolta, és csak utána fordult meg.

- Gyűlölöm az új farmerokat - morogta, és kotorászni kezdett a szatyorban.

- Trapper.

- Hmm? - Letépte az árcédulát egy hosszú ujjú fekete pólóról, majd áthúzta a fején, láthatóan meglepedkezve arról, hogy vizes a haja. Miután mindkét karját bedugta a póló

ujjába, és lerángatta a mellén a tapadó ruhadarabot, lehajolt, felvette a földről a törülközőt, és erőteljesen dörzsölni kezdte vele a haját.

- Válaszolna nekem?

- Ha az öreg ennyire beszédes, akkor nyilván kezd rendbe jönni. Fölösleges tovább aggódnom érte.

- Válaszoljon!

Trapper ledobta a nedves törülközőt a földre, csípőre tette a kezét, és haragos tekintettel bámult az ágy túloldaláról Kerrára.

De a nő nem ijedt meg.

Trapper úgy emelte az oldalához a kezét, mintha azt mondaná: *nem nagy ügy.*

- Marianne Collins. Ő is az ATF ügynöke volt. - Kerra csak nézett rá, de nem szólt semmit. Trapper várt pár pillanatot, aztán fogta a reklámszatyrot, és kiborította a tartalmát az ágyra. A holmik között talált egy pár zoknit. A fogával feltépte a csomagolást, majd leült egy székre az asztal mellett, hogy felhúzza. Mialatt a csizmájáért nyúlt, egy pillantást vetett Kerrára, aki nem mozdult el a helyéről. Trapper káromkodva húzta fel a csizmát. - Ha már kimondta a nevét, legalább elmondhatta volna a lényegét. Vagy elmondta?

- Annyit mondott, hogy a maga Pegasus-rögeszmeje miatt Marianne is elvesztette az állását.

- Igen. Engem védett, és támogatta a feltevésemet egy felbujtóról. Az iroda úgy ítélte meg, hogy ha hozzám lojálisabb, mint hozzájuk, akkor ő is menjen el velem együtt.

A különbség az volt... - közben felvette a másik csizmáját -, hogy ő fütyült az egészre. - Felállt, próbálgatta, milyen érzés a csizmában és az új farmerban lenni, és csak aztán nézett Kerrára. - Azóta már biztosan megint van meleg víz.

- Marianne nem csak kolléganő volt, ugye, Trapper?

- Nagy kár, hogy erről semmi sem szerepelt azokban az interneten megjelent írásokban, amiket rólam olvasott. Akkor most el mehetne, és vehetne egy finom forró fürdőt, *engem pedig végre békén hagyhatna!*

- Együtt voltak?

Trapper mondott egy cifrát, de aztán nagy levegőt vett, és kereken közölte:

- El voltunk jegyezve.

- Miután kirúgták, felbontotta az eljegyzést?

- Nem, én bontottam fel.

- Miért?

- Mert ízelítőt kapott abból, hogy milyen lenne az élete mellettem. Milyen vakmerő, könyörtelen, kegyetlen és... Mi is volt még? - Gyors egymásutánban többször csettintett az ujjával. - Romboló.

Hirtelen előrebukott a feje. Hüvelyk- és mutatóujját a két szemgödréhez nyomta. Aztán leengedte a kezét, az ablakhoz ment, és kicsit széthúzta a függönyt, hogy kinézzen. Kerra tudta, hogy nem a parkoló kátyúkkal tele aszfaltját, nem is a drótkerítésen fennakadt, szélfúttá száraz ördögsekereket nézi.

Olyan sokáig hallgatott, hogy Kerra már azt hitte, ennél többet nem is fog mondani. Aztán monoton hangon beszélni kezdett.

- Egyik nap dél körül mentem haza. Marianne ágyban feküdt. Sírt, vagy inkább zokogott. Szívet tépőn. Vigasztalhatatlanul. Sokáig sírt. - Pillanatnyi szünet után folytatta: - Azalatt én felmostam a vért a fürdőszoba kövéről. - Kerra úgy érezte, mintha egy követ nyelt volna le. Mozdulatlanul állt, mint egy kőszobor. - Marianne nem mondta el nekem, hogy terhes, nem akarta tovább fokozni a nyomást, ami a munkám miatt nehezedett rám. De ettől ő került még nagyobb nyomás alá. A sok stressz, keserűség, a jövő miatti bizonytalanság nem teremt egészséges környezetet egy magzat számára.

Eltelt egy teljes perc. Amikor Trapper visszafordult az ablaktól, már ismét az átláthatatlan maszk volt az arcán.

- Egyszóval igen, destruktív vagyok. Félttem, hogy ha vele maradok, azzal még több gyászt, még több szívfájdalmat okozok neki, és a szemrehányó tekintetéből azt olvastam ki,

hogy ő is ettől fél. Úgyhogy még aznap éjjel összeszedtem a cuccomat, és elmentem. Ugyanezt kellene magának is tennie. Vegye komolyan az őrnagy figyelmeztetését. Menjen el.

A szekrényhez lépett, és a kabátzsebéből elővette Kerra mobiltelefonjának a darabjait. Újra összeállította a készüléket, majd ellenőrizte, hogy működik-e, végül odadobta az ágyra, közvetlenül Kerra elé.

- Rendeljen egy kocsit - mondta. - Hívja fel azt a loboncos hajú, narancssárga szemüveges nőt, hogy jöjjön el magáért. Vagy ha úgy jobb, vigye el azt a csúnya autót, amit Carson vett kölcsön a sógorától. Ott van a kulcsa az asztalon. Később majd értesítheti Carsont, hogy hol és mikor kaphatja vissza.

Kerra a férfi szemét fürkészte, meglátja-e benne annak a szenvedélynek, annak az izzásnak a szikráját, ami ott égett benne, amikor ostromolta őt. De ebben az engesztelhetetlen szempárban semmiféle érzelmet nem lehetett felfedezni.

Kerra magához vette a telefonját.

Gracie az első csengetésre felkapta a telefont.

- Kerra?

- Igen, én vagyok.

- Hála istennek! Jól vagy? Tudod, milyen frászban voltam miattad? Ez lesz körülbelül a negyedik infarktus, amit a héten kaptam. Hol vagy?

- Ne haragudj, amiért nem hívtalak előbb. Nem akartam szívbajt hozni rád.

- Csak mondd, hogy jól vagy.

- Jól vagyok.

- Kényszer hatására mondd ezt? - kérdezte Gracie fojtott hangon.

- Kényszer? Nem.

- Az a szóbeszéd járta, hogy John Trapper elrabolt a kórház parkolójából.

- Nevetséges. Összefutottam vele a kórházban. Nekem az őreimtől lett kicsit klausztofóbiás érzésem, neki meg az őt körülvevő, rövid interjút kérincselő médiától, úgyhogy mindketten szerettünk volna egy kis levegőhöz jutni.

- Pedig jobb, ha Trapper hozzászokik a szűk terekhez. A terepjáró, amit vezetett, lopott volt.

- Nem tudta. Volt valami kavarás.

- Az biztos, hogy a rendőröket, akik megpróbálták elkapni őt, jól megkavarták. Hova mentetek?

Kerra sóhajtott.

- Hosszú történet, Gracie, és túl fáradt vagyok ahhoz, hogy elmeséljem. A lényeg az, hogy útközben utolért bennünket a hóvihar, és egy motelnél kötöttünk ki az autópálya mellett. Még a nevét sem tudom.

Gracie rájött, hogy egy erősen szerkesztett változatot hall.

- Tudok olvasni a sorok között. Remélem, élvezted a pasit. Én a helyedben rávetném magam.

- Nem volt nagy élvezet, ami azt illeti. Én... Szétváltunk. Itthon vagyok.

- *Otthon* vagy? Szuper! Amint el tudok szabadulni Podunk Townból, rohanok vissza. A stúdióból megcsináljuk a ma esti interjút.

- Nem csinálom meg az interjút.

- De hiszen a rendőrség, vagyis a seriffség, ahogy itt hívják, megadta rá az engedélyt! - hadarta Gracie.

- Engem ettől még továbbra is nyugtalanít.

- Nincs miért aggódnod. Felhívom a csatornát. Bombabiztos védelmet kapsz, sokkal komolyabbat, mint...

- Nem a biztonságom aggaszt. Hanem ez... ez az egész, Gracie.

- Mit akarsz ezzel mondani? Hogyhogy ez az egész? Milyen egész?

Kerra nagy levegőt vett.

- Ez minden, amit most mondhatok, azon kívül, hogy nem fogok megjeleni a ma esti híradóban. Kezdetől fogva ellenérzéseim voltak vele kapcsolatban.

- De hiszen jó hírekről fog szólni. Az őrnagy túl van az életveszélyen, óráról órára javul az állapota.

- Tudom. Ma beszéltem vele.

- Tényleg?

- Telefonon. Kölcsönösen aggódtunk egymásért. A beszélgetés enyhített valamit az aggodalmunkon.

- Fantasztikus! Az érzékenység téma már nem érvényes.

- Nálam érvényes. Az őrnagy már nincs életveszélyben, de a hangja még nagyon gyenge. Nyűgös. Aggódik a biztonságomért, mert azok, akik meg akartak ölni minket, továbbra is szabadlábban vannak.

- Ami azt illeti, nem segítesz abban, hogy elkapják őket - mondta Gracie. - Hátráltatod a nyomozást. Ezt mondta a seriff.

- Ezt mondta? Mikor?

- Nem sokkal ezelőtt. Bekopogott a motelszobámba, és megkérdezte, hogy hallottam-e rólad. Dühös volt. Vörös volt az arca, és az *Esküdt ellenségekben* hallott kifejezéseket használta, amikor azt fejtegette, hogy rossz irányban elfogult koronatanú vagy.

- Maradéktalanul együttműködtem, és mindent elmondtam neki, amit csak tudtam.

- De úgy néz ki, hogy az FBI is ki akar hallgatni.

- Az FBI?

- Addison, ugye így hívják?, azt mondta, hogy a szövetségiék is ringbe szálltak, és ezt a te eltűnéseidnek köszönheti. Dühös volt, és akkor még finoman fejeztem ki magam.

- Ha újra kihallgatnak, akkor ügyvédet viszek magammal - felelte Kerra rövid hallgatás után. - De egyelőre kihúzó magam a konnektorból. Már megírtam e-mailben a hírigazgatónak, hogy kiveszek pár nap betegszabadságot.

- Most még friss a sztori, Kerra. Dührohamot fog kapni.

- Nagyon sajnálom.

- Hol van John Trapper?

- Nem tudom. Mint mondtam, elváltak az útjaink. Most leteszem. Ki vagyok merülve.

- Kerra, várj! A ma esti adás után elmehetsz betegszabadságra. Hozok mindent, amitől kicsit erőre kapsz. Kapsz B-12 injekciót. Mindent, amit kérsz.

- Igazán gáláns vagy, de kösz, nem.

- Könyörgök, gondold meg!

- Sajnálom, Gracie. A döntésem végleges.

- Na jó, de a döntésed nem csak téged érint, ugye tudod? - jegyezte meg Gracie már korántsem olyan hízelgő hangon, mint eddig. - Gondoltál erre? Az én karrieremről is szó van. És gondolj a stábra.

- Az ő karrierjük is túl fogja élni, meg a tiéd is.

- És a tied?

- Szia.

Kerra kilépett a vonalból.

Gracie fújta egyet, és kinyomta a gombot.

- Igyekeztem szóval tartani, ameddig csak tudtam.

- Miért akar ügyvédet vinni? - kérdezte a fölé magasodó Glenn Addison seriff.

- Mert nem bolond - vágott vissza Gracie. - Maga ezzel szemben...

- Jobban meg kellett volna szorongatnia, hogy elárulja, hol van Trapper.

- Ez nem a maga dolga, seriff? Nyomát veszi a koronatanújának, ezért iderángat engem, és arra kényszerít, hogy egész nap itt üljek ebben a nagyon elegáns irodájában, várva, hogy a munkatársam majdcsak felhív, és így maga könnyen megtalálhassa őket. Nem csoda - tette hozzá gúnyosan -, hogy az FBI átvette magától a nyomozást.

- Itt több ügynökség összehangolt erőfeszítéséről van szó.

- Lózung, arra jó, hogy fedezze magát - hümmögött Gracie, és élvezettel nézte, ahogy Glenn elsápad.

- Köszönjük az együttműködését, Ms. Lambert - mondta Glenn kimérten. - Távozzhat.

Gracie felkapta a kezításkáját, és elindult az ajtó felé.

- Gyűlölöm, amit most tettem - szólt még vissza. - Rossznak, álnok dolognak érzem, de legalább most tudom, hogy Kerra otthon van, biztonságban.

- Ha ott van. Megvan? - szólt oda a seriff a szoba másik felében lévő asztalnál ülő telefonügyeletesnek.

- Megvan. Dallas belvárosában van.

Bemondta a címet, amiről Gracie tudta, hogy Kerra lakásáé. Önelégült mosollyal nézett Glenn Addisonra, és kivonult az ajtón.

Amikor elhagyta az épületet, Trapper felvillantotta a kocsni fényszóróit, hogy Kerra lássa, ott parkol egy háztömbbel arrébb, a járdaszegély mellett. Kerra odafutott, és beszállt az utasülésre. Trapper megkérdezte, látta-e valaki, amint kilép a kapun.

- A portás. Most egy férfi volt, épp telefonált. Nem vettünk tudomást egymásról. Ha látott, abban sem volna semmi rendkívüli. Gyakran megyek gyalog munkába és vissza.

- Jól ment?

- Megmondtam az igazat.

- Azzal ritkán jutok el bárhova. -Trapper kikanyarodott az utcára. - Meg tudná állapítani, ha valaki lehallgatja?

- Nem.

- Ami nem jelenti azt, hogy nem hallgatták le. Továbbította a hívásait erre a blokkolt számra?

- Az utasításnak megfelelően, és a konyhapulton hagytam a telefonomat.

- Oké. Mondjon el mindent, amiről szó esett.

Kerra elmesélte a Gracie-vel folytatott telefonbeszélgetését, és amikor a végére ért, a férfi egy oldalpillantást vetett rá.

- Nem mondott igazat, nem mondta meg, hogy tudja, hol vagyok.

- Éppen hogy az igazat mondtam. Tény, hogy elváltak az útjaink, amikor a kapu előtt kitett a kocsijából, és mialatt odabent voltam, nem tudtam, hogy maga hol van.

- Kezd egyre jobb lenni - vigyorgott Trapper. - Kicsit több gyakorlattal...

- Nem akarok még jobb lenni ebben. Nem hazudtam a szó szoros értelmében, de kétszínű voltam. -Trappernek több visszavágás is eszébe jutott nagy hirtelenjében Kerra erkölcsi iránytűjével és annak hiányával kapcsolatban, de a megjegyzéseket megtartotta magának. Vékony jégen lépdelt,

amióta Kerra visszautasította, hogy különváljanak, miután ő majdnem kilökte az ajtón. - Az őrnagy figyelmeztetése és a saját aggodalmaim ellenére végig akarom ezt csinálni - jelentette ki Kerra.

- Ahogy gondolja - válaszolta a férfi.

Akkor éppen elmerült az önutálatban, amit mindig Marianne és a baba elvesztésének emléke váltott ki. Mindazonáltal megkönnyebbült, és örült, hogy Kerra úgy döntött, vele marad. Még nem készült fel rá, hogy most látja utoljára. A legkevésbé sem. De ez egyszer volt annyi esze, hogy befogja a száját, és ne szúrja el. Ellenállt a természetes készítésének, ami arra sarkallta volna, hogy kirobbanjon, vagy elüsse egy gúnyos szellemeskedéssel. Nem gyakorolt rá nyomást, hogy árulja el, miért döntött a javára. Amikor Kerra indult a fürdőszobába zuhanyozni, lenyelte a kikívánczó megjegyzést, és amikor panaszkodott, hogy Carson egy számmal kisebb farmert vett neki, nem mondta ki, hogy milyen helyes benne a feneke.

Már jól benne jártak a délutánban, mire elmentek a motelből. Kerra eközben közölte vele, hogy értesítenie kell Gracie-t.

- Ha nem szólok neki, akkor előfordulhat, hogy már nem lesz munkám, amit folytassak.

Trapper ezt megértette, de rábeszélte, hogy várjon vele, amíg Dallasba érkeznek.

- Azt hittem, Fort Worthbe megyünk.

- Még nem - felelte Trapper. - A lakásáról hívja fel Gracie-t. Ez esetben ugyanis a készülék a lakását fogja jelezni, amennyiben Glenn a telefonján keresztül követ nyomon bennünket.

Miközben Trapper Dallas belvárosának utcáin keresztül vezette az autót a nyugatra tartó autópálya felé, Kerra megkérdezte, mit gondol arról, hogy az FBI bekapcsolódik a nyomozásba.

- Nem lep meg - hangzott a válasz. - Csak idő kérdése volt, és nem is lehetnék ennél boldogabb. Mialatt Lodalan

szimatolnak az ügy körül, találhatnak valami, ami alátámasztja azt, ami nálam van.

- Mi van magánál?

- Nem bizonyították. Csak egy fájl, benne a bizonyítékok túlnyomó többségével.

- Hol? Az irodájában? Most oda megyünk?

- Oda, Csak ehhez vissza kell menni.

A két város közötti harminc mérföldet egy több járművet érintő baleset miatt egy bő óra alatt tették meg. De a késés jól beleillett Trapper tervébe. Azt akarta, hogy már sötétben érkezzenek meg az irodához. Azzal is húzta az időt, hogy megállt út menti hamburgerezőknél, és a szendvicseket a kocsiban ette meg. Mire ráfordult arra az utcára, amelyben az iroda volt, teljesen besötétedett, és ebben a belváros peremén lévő kopottasabb negyedben valaki vagy kereste, vagy kerülte a sötétséget, attól függően, hogy mik voltak a szándékai.

A bejárat fölötti táblára írt házszámot kívülről lámpa világította meg, de az iroda ablakai minden emeleten sötétek voltak. Trapper óvatosságból megkerülte a tömböt, és az utca szemközti oldalán lévő parkolóba állt be.

- Üljünk még itt egy kis ideig - mondta, miközben leállította a motort.

- Miért?

- Hogy lássuk, mi történik. Ha semmi, akkor tiszta a levegő.

Néha elment egy-egy autó, de egyik sem lassított, mint aki terepszemlét tart. Trapper figyelte a környező házak ablakait, nem lát-e mögöttük mozgást, a mellékutcákat, nem leselkedik-e onnan valaki, de az eltelt félóra alatt semmi olyat nem észlelt, ami felkeltette volna a gyanúját.

- Jól van.

Kiszálltak a kocsiból. Trapper sietősen átterelte Kerrát az úttesten, elhaladt a megvilágított bejárat előtt, és egyenesen a ház egyik oldalbejáratához ment. Beütögte a kódot a számtáblába, mire a súlyos vasajtó zárja kioldódott. Besurrantak. Trapper megvárta, amíg az ajtó bezáródik mögöttük. A liftet mellőzve, a tűzlépcsőn mentek fel. Itt csak a

vészkijáratot jelző piros táblák voltak megvilágítva, de minden nehézség nélkül feljutottak a harmadik emeletre.

Abban a pillanatban, amikor kiléptek a folyosóra, irodája ajtajának felső részén Trapper meglátta a kitört üvegtáblát. Intett Kerrának, hogy ne mozduljon, és hátranyúlva a derekához, kivette a pisztolyát a pisztolytáskából. Két teljes percig álltak ott mozdulatlanul, miközben Trapper feszülten figyelt, hall-e valami neszt. Végül kinyúlt Kerra kezéért, behúzta a háta mögé, nehogy elszakadjanak egymástól. Az ajtó résnyire nyitva állt. A pisztolyt maga elé emelve, csizmája orrával beljebb lökte.

A félig nyitott ablakredőnyökön keresztül beszűrődött annyi fény, amennyinél látta, hogy az irodát feldúlták. A fiókokat kirángatták a helyükből, tartalmukat kiborították a padlóra. A heverő párnáit felhasogatták és kibebezték. A székeket és lámpákat feldöntötték.

Egyedül az íróasztala maradt meg úgy, ahogy hagyta. A mögötte lévő székekben, kezében nikkelezett revolvert tartva, Thomas Wilcox ült.

Tizenkilencedik fejezet

Jóllehet személyesen sohasem találkoztak, Trapper felismerte Wilcoxot.

- Hé, Wilcox, gondolom, ismeri Kerra Bailey-t- mondta az életveszélyes szituációt meghazudtoló lezserséggel.

- Maga lenne John Trapper - felelte Wilcox mosolyogva.

- Én lennék.

- Tegye le a fegyverét a földre, és lassan jöjjön közelebb.

- Jobb ötletem van - felelte Trapper. - Dobja le a magáét, mielőtt megölöm.

- Kérem, Trapper - suttogta mellette Kerra.

Wilcox tekintete Trapperről Kerrára siklott, majd vissza Trapperre.

- Felizgatjuk a hölgyet. Miért ne vethetnénk véget ennek a nevetséges patthelyzetnek azzal, hogy civilizált emberek módjára viselkedve, egyszerre ledobjuk a fegyvereinket?

-Azért nem, mert én kevésbé vagyok civilizált. Kérdezzen meg bárkit. És mert semmit sem élveznék jobban, mint ha mindazok nevében, akik megsebesültek vagy meghaltak a Pegasus-robbantásban, egy lövéssel a pokolba küldhetném.

Wilcox felmérte a helyzetet, és nyilván úgy ítélte meg, hogy Trapper komolyan beszél. Letette a revolvért az asztalra, és felemelte mindkét kezét. Trapper félrerúgva az útjába eső dossziékat és papírokat, az íróasztalhoz lépett. Megragadta Wilcox pisztolyát, és kiürítette a tárat. A hat golyó egymás után koppant a padlón.

Wilcox a Trapper mögött álló Kerrára nézett, és a nevéen szólította.

- A vasárnap éjjel kudarc volt. Jól van?

- Jól vagyok, de voltam már jobban is.

Szóváltásuk közben Trapper félig-meddig számított egy hátulról jövő támadásra. Kiélesített érzékekkel figyelt minden erre utaló hangra vagy mozgásra. De senki sem lopakodott mögéjük. Úgy tűnt, hogy Wilcox egyedül hajtotta végre az akciót.

- Ezt nem én csináltam - mutatott az iroda feldúlásának nyomaira Wilcox. - Már ilyen volt, amikor ideértem.

- Miért jött ide?

- Muszáj volt látnom, mert attól félek, hamarosan meg fogják ölni. Egyesek azt feltételezik, hogy én vállalom a megtisztelő feladatot.

- Fontolgtatja? - kérdezte megvető fintorral Trapper.

- Azt hiszem, jobb ötletem van. Mindkettőnk számára jobb. Miért nem ül le? Beszéljük meg.

Trapper arra gondolt, hogy közli vele, tehet neki egy szívességet, aztán lepuffantja a nyavalyást. De Kerra előrelépett, és a pillantásával óvatosságra intette. Így Trapper a helyére tette az íróasztallal szemben lévő egyik széket, és intett Kerrának, hogy üljön le. Ő maga állva maradt, és Wilcox gyöngyberakásos markolatú, bonyolult cikornyákkal ékesített csövű fegyverét vizsgálgatta a tenyerében.

- Az alkoholtilalom idején az itteni bordélyház madámjának volt ilyen pisztolya. Agyonlőtt vele egy tolvaj kurvát, egy csaló blackjack-krupiét és három szeszcsempészt, akik átejtették.

Wilcox elmosolyodott.

- A hagyatéka árverezésén vásároltam a pisztolyt. Névtelen ajánlattevőként.

- Ölt vele valaha?

- Maga lett volna az első - felelte Wilcox.

- Húha. Tovább gazdagíthattam volna a legendát.

- Mint mondtam, jobb megoldást találtam annál, mint hogy

megöljem.

- Csak arra kellett a fegyver, hogy sakkban tartson veleminket?

- Nem, hanem hogy megvédjem magam magától. Forrófejű fickó hírében áll, és eddig rászolgált a hírére.

- Erős ingert érzek arra, hogy ne okozzak csalódást.

- Reméltem, hogy kialakul köztünk egy párbeszéd, Mr. Trapper. Félek, hogy a kifosztott irodája nem könnyíti meg a dolgot.

Trapper egy pillantást vetett a lambéria fölötti üregre a falban, a szék mögött, ahol e pillanatban Wilcox ült. A fali csatlakozó ki volt tépve, huzalok kunkorodtak ki a gletten ejtett sebből. Wilcox észrevette Trapper megdöbbenését, és árulkodó mosolya feldühítette Trappert.

- Párbeszéd? Kettőnk között?

Wilcox bólintott.

- Megegyezést szeretnék javasolni.

- Nem fog menni - felelte gúnyosan Trapper. - A legkevésbé sem. Beszéljünk inkább a vasárnap éjszakai fiaskóról. Maga adott utasítást az őrnagy kinyírására?

- Nem vagyok ilyen hülye.

- Hülye dolog volt. Egy dörzsölt fickó elküld két lúzert, hogy elvégezzék a piszkos munkát, azok meg jól elbaltázzák. Gondolom -Trapper kilenc milliméteresével megcélozta a másik ember homloka közepét -, az észlény maga volt. Ahogy a Pegasusnál is.

- Elhamarkodottan von le következtetést, Mr. Trapper.

- Nem én, hanem maga. Amikor azt gondolja, hogy létrejöhet köztünk bármiféle párbeszéd, pláne megegyezés. - Trapper elővett egy mobiltelefont a farmerja zsebéből, és beütötte a 911-et.

- Nem fogja felhívni a rendőrséget - mondta a milliomos.

- Gondolja, hogy nem?

- Nem fogja, mert ismeri a rossz hírű madám legendáját. - Kerrára nézve magyarázatul hozzátette: - Soha nem emeltek ellene vádat a gyilkosságokért.

- Miért nem?

- Mert több bíró, az államügyész, a rendőrfőnök és az állomány csaknem fele törzsvendég volt az intézményében.

- Így adja tudtomra, Kerra, hogy ő a törvény felett áll, mert a hatalmában tart bizonyos magas pozícióban lévő személyeket - mondta Trapper.

És a sima beszédű gazembernek igaza volt. Trapper nem akarta hívni a rendőrséget és bevitetni Wilcoxot betörésért, amikor minimum százkilencvenhét-rendbeli gyilkosságért kell felelősségre vonni.

- Miért nem ül le? - kérdezte Wilcox, mintha olvasna a gondolataiban.

- Miért nem dugja fel a seggébe az ajánlatát?

- Trapper - érintette meg Kerra a bal karját. - Üljön le.

Trapper nem volt gyakorlott tárgyalópartner, nem hitt a bűnözőkkel köthető alkukban, de felébredt benne a kíváncsiság, hogy vajon miféle megegyezésre gondol Wilcox. A pisztolyát és a tekintetét továbbra is rászégezve, fogta és megfordította a másik széket, lovaglólülésben ráült, és a pisztolyt megtámasztotta a támla közepén.

- Oké, ülök.

- Ez maradjon köztünk - nézett Wilcox Kerrára.

- Természetesen. Feltételeztem.

- Akik feldúlták az irodáját, meg akarják ölni - fordult vissza Wilcox Trapperhez. - Ha nem jelent nyílt fenyegetést, akkor is kellemetlen alak. Egyszer és mindenkorra el akarják hallgattatni.

- Kösz a figyelmeztetést.

- Ezek az emberek egy valamire vágnak jobban, mint a maga halálára: megtudni, hogy mennyi információt gyűjtögetett össze, mialatt utánam nyomozott, és hogy mindez mennyire terhelő rájuk nézve.

Trapper újra a lyukra nézett, ahonnan kitépték az elektromos aljzatot. Wilcox megfordult a székkal, hogy kövesse Trapper tekintetét, majd visszafordulva annyit mondott:

- Megtalálták a rejtékhelyét.

Trapper beharapta az arcát, de nem szólt. Kerra szorongva, csalódottan mormolt valamit maga elé.

- Mi volt a falban? - kérdezte Wilcox.

- Elektromos huzalok és silány szigetelés.

- Nem lehetett valami nagy méretű anyag - folytatta Wilcox Trapper mellébeszélésétől nem zavartatva magát. - Egy dosszié? Vagy kettő? Vagy valami egészen kicsi dolog, mint például egy pendrive? - Trapper arrébb csúszott a széken, de nem szólt semmit. Wilcox arcán újra megjelent az önelégült mosoly. - És ezek? - intett a fejével Trapper iratszekrényének a földön szanaszét heverő tartalmára.

- Szemét.

- Hiszek magának. Nem tartaná ennyire hozzáférhető helyen a Pegasus-ügy aktáit. - Hüvelykujjával a háta mögé bökött. - De úgy tűnik, hogy megtalálták azt, amiért jöttek. Kérdés, hogy képesek lesznek-e megérteni. Kódolva van?

- Aggódik, Tom? - nézett rá résnyire húzott szemmel Trapper. - Szólíthatom Tomnak?

- Aggódok, de nem abban az értelemben, ahogy gondolja. - Wilcox előrehajolt, és mindkét alsókarját az íróasztalra fektette.

A testbeszédben bekövetkezett változás elégedett kuncogást váltott ki Trapperből.

- Rátérünk a tárgyra, hm? Most fogja ismertetni a megállapodásunk feltételeit? Ha igen, akkor ne fárassza magát. Nincs felhatalmazásom arra, hogy alkut kössek magával. Már nem vagyok ott, elfelejtette? Kiraktak. Megvonták az előjogaimat. A szakmai zsargon úgy mondja, hogy levágták a farkamat.

- Vannak barátai a...

- *Voltak* barátaim.

- A korábbi munkatársai közül nyilván nem mindenki gondolta azt, hogy nincs igaza. - Hogy Trapper nem cáfolta és nem is erősítette meg a feltételezését, Wilcox folytatta. - Mondja el nekem, amit tud. Semmit sem fogok beismerni. De

visszavezetem, ha eltér a jó iránytól.

- Ezt a mozit én is láttam - mondta Trapper. - Én vagyok Bernstein, maga Mély Torok.

Wilcox ingerültnek látszott.

- Ha nem hajlandó erre, akkor elmegyek.

- A fenét megy el. Ahhoz el kellene ballagnia mellettem és a pisztolyom mellett.

- Ha lelő, azzal nem old meg semmit.

- Dehogynem. Sokkal jobban fogom érezni magam tőle. Sőt nagyszerűen.

- Nem sokáig. Napokon belül kinyírnák. Egyébként valószínűleg így is, úgy is az lesz a vége.

- Vállalom a kockázatot.

- Kerra élete árán is?

A kérdés elvette Trapper kedvét a szellemeskedéstől. Bármennyire is sértette, hogy elfogadja Wilcox játékszabályát, megkérdezte:

- Mi a javaslata?

- Felkészítem úgy, hogy visszahelyezzék, és újra elővegyék a maga Pegasus-robbantásról szóló ügyét. El tudom intézni, hogy ezúttal meghallgassák.

Trapper nem számított erre, de megpróbálta leplezni a megdöbbenését.

- Megtenné ezt értem?

- Megtenném.

- Még úgy is, hogy tudja, első dolgom lenne maga után indulni, méghozzá teljes gázzal?

- Igen.

- Oké, benne vagyok. És cserébe, amiért együttműködik velem...? Inkább az élet, mint a halálbüntetés?

- Teljes mentességet.

Trapper nyersen felnevetett.

- Vicces.

Wilcox hátradőlt a székekben.

- Szükségünk van egymásra, Mr. Trapper. Gondolkozzék rajta. Kösse meg velem az alku. Játsszék intelligensen.

- Ó! Olyan intelligensen, mint maga? Hogy egyedül jön ide? Hadonászik itt egy cifra pisztollyal?

Wilcox hallgatott, majd halkán annyit mondott:

- Reméltem, hogy meg tudom győzni, és nem jutunk el ideig.

- Mit jelent az, hogy ideig?

- Nem jöttem egyedül. - Trapper amennyire csak tudott, uralkodott az arcvonásain, de minden izma megfeszült. - Öt ember van odakint... - mondta Wilcox.

- Duma.

- ...készen arra, hogy biztonságban kikísérjenek innen, miután maga meg én elrendeztük az ügyünket. Ha nem jutunk számomra megfelelő végeredményre, akkor tesznek róla, hogy maga meghaljon. Valójában nincs szükségem a madám pisztolyára. Csak fel akartam vágni vele - tette hozzá mosolyogva.

Ha blöffölt, akkor átkozottul jól csinálta.

- Látom, nem nagyon hisz nekem, Mr. Trapper. Adja oda Kerrának a telefonját. - Trapper habozását látva csak annyit mondott: - Melegen ajánlom, hogy tegye meg, amire kérem.

Trapper pár másodpercig még a kezében tartotta a mobilját, de aztán odaadta Kerrának.

- Hívja fel ezt a számot. - Wilcox lediktált egy tízjegyű telefonszámot, amit Kerra beütögetett a készülékbe. - Egy csengetés után azonnal lépjen ki belőle. - Kerra engedelmesskedett. - Most menjen az ablakhoz.

Kerra utasítást várva Trapperre nézett, aki nem vette le a szemét Wilcoxról.

- Ha kiteszi annak, hogy valami baj éri, a szürkeállománya a háta mögötti falon fog lecsorogni - mondta, és Wilcox szeme közé célzott a pisztolyával.

Kerra felállt, és az utcára néző ablakhoz ment.

- Két embert látok közeledni a sarok felől. Egy harmadikat a másik irányból - mondta pár másodperc múlva.

Wilcoxnak a szeme sem rebbent. A néma csendben Trapper hallotta a karórája ketyegését. Tizenöt másodperc telt el. És

még tíz, amíg Kerra újból megszólalt.

- Van egy negyedik is, Trapper.

- Az ötödik a szemközti házban van - mondta Wilcox. - Javaslom, hogy Kerra ne mozduljon, mert most annak az embernek a célkeresztjében áll. - Trapper felpattant. - Üljön le, különben Kerra meghal - parancsolt rá Wilcox.

- Kiloccsantom az agyvelejét. - Trapper a pisztolya csövével Wilcox szemöldöke közé koppintott.

- Ha meghúzza a ravaszt, Kerra a következő másodpercben meghal.

- Honnan tudhatom, hogy van egy ötödik is?

- Nem tudhatja. De kockára tenné Kerra életét, hogy kiderüljön?

- Én rendben vagyok, Trapper - szólt Kerra.

Trapper nem mozgott.

- Azok az emberek azt az utasítást kapták, hogy várjanak egy második egyetlen csengéses hívásra - kezdte Wilcox. - Ha tíz percen belül nem hangzik fel, akkor a kapott parancs értelmében megrohamozzák az épületet, és megölik magát, Mr. Trapper. Én azután hazamegyek. Nem nyúltam semmihez. Még ennek a széknak a karfájához sem. Senki sem fogja tudni, hogy itt voltam, és azok, akik a maga halálát kívánják, lelkes örömmel fogadják majd a hírt, hogy többé nem lesz módja kellemetlenkedni nekik.

Trapper egy gyors pillantást vetett az ablak felé. Kerra továbbra is szobormereven állt, nekik háttal.

- A saját életével vakmerően bánik, de Kerráét nem fogja kockára tenni - mondta Wilcox. - Ahhoz pedig túl szigorú erkölcsű, hogy lelőjön egy fegyvertelen embert.

- A maga esetében kivételt tennék.

- Értékes perceket pazarol el, Mr. Trapper.

A franca! Trapper visszahúzta a pisztolyt, és leült.

- Szép kis kelepce. Egyáltalán, honnan tudta, hogy ma este idejövünk?

- Kikövetkeztettem. Hallottam a tegnap éjszakai esztelen meneküléséről Lodalból. Mikor járt utoljára a lakásán?

- Vasárnap éjjel, amikor értesítettek, hogy az őrnagyot lelőtték.

- Ott kerestem először. - Wilcox intett a feldúlt iroda felé. - Ez ahhoz képest még istenes. Miután ott nem került elő semmi, a... a társaim... úgy okoskodhattak, ahogy jómagam is, hogy ha van valami a birtokában rólam, és rajtam keresztül róluk, azt itt kell keresni. - Az arany Rolexére pillantott. - Már csak hét és fél perce maradt. Mi lenne, ha hozzákezdené elmondani, mi van azon a pendrive-on? Mivel állok szemben?

Trapper a Kerrára állított célkeresztre gondolt, és gyorsan beszélni kezdett.

- Maga harminckét éves és ötvennyolc napos volt, amikor a Pegasus Hotelt felrobbantották. Maga volt a dallasi ingatlanosok ifjú titánja. Amihez hozzányúlt, minden sikerült. Ugyanakkor kerülte a feltűnést. Nem érdekelték a partizós lányok, az autók, a magánrepülők, a jachtok, egyszóval az olyan férfiak státuszszimbólumai, akik gyors munkával keresnek nagy pénzeket. Nem forgott társaságban, kerülte a nyilvánosságot, nem voltak bizalmas barátai. Aztán egy napon kaptam egy anonim értesítést arról, hogy mégiscsak vannak. Úgy értem, barátai. Vagy legalábbis alkalmi *látogatói*. A vendégei átlépték az etnikai határvonalakat, és korukat, valamint társadalmi-gazdasági hovatartozásukat tekintve is különbözők voltak. Nem lehetett közös nevezőre hozni őket. *Kivéve* hogy egyenként és ör jelenlétében találkozott velük, és mindegyikük enyhe kíváncsisággal az arcán érkezett meg a találkozásukra, ahonnan aztán úgy jött ki, mint akit letaglóztak.

- Hat perc - figyelmeztette Wilcox.

- A tippadó még azt is elmondta, hogy az ilyen találkozók után történnek dolgok. Miféle dolgok, kérdeztem. Csúnya dolgok, válaszolta. Például? Például a Pegasus Hotel elleni robbantásos merénylet. Gúnyosan megkérdeztem: Azt akarja mondani, hogy Thomas Wilcox áll a Pegasus Hotel felrobbantása mögött? Azt felelte, hogy igen, én pedig örök fájdalomra kinevettem. Hangosan és kegyetlenül.

Wilcoxnak egy arcizma sem rándult.

- Kerra, van valami mozgás odakint?

- Nincs. De azok négyen most is ott vannak.

Trapper folytatta.

- Magamban elintéztem a tippadómat azzal, hogy lökött a pasas, és csak azért szemelt ki engem, mert rokonságban állok az órnaggyal. Javasoltam neki, hogy emelje a gyógyszeradagját, engem pedig ne háborgasson többet. Telték- múltak a hetek, és már majdnem megfeledkeztem róla, amikor egy napon újra felhívott. Őrjöngve. Elmondta, hogy azon a területen, ahol egy családi tulajdonban lévő üzem működik, egy befektetői csoport sportarénát akar építeni. Ennek a csoportnak a vezetője Thomas Wilcox. Azt mondta, előre megjósolja, hogy az üzemre keresztet vethetünk. Nem hittem neki. Azt gondoltam, ki van zárva, a fickót vagy félretájékoztatták, megvezették, vagy bosszút akar állni, vagy totál be van állva, vagy teljesen örült. - Trapper elhallgatott, várt egy kicsit. - Tévedtem - mondta.

- A sportaréna helyén korábban egy ruhagyár volt, amely sajnálatosan tűz martaléka lett. A dolog köztudott - közölte Wilcox bámulatos nyugalommal.

Trapper erősebben szorította a pisztoly markolatát.

- Két éjjeliőr halt meg abban a tűzben. A fogaik alapján kellett azonosítani őket, mert csak ennyi maradt belőlük.

Kerra halkán felkiáltott döbbenetében, Wilcox azonban nyugodt maradt. Trapper nem hagyta, hogy a figyelme elterelődjék. Versenyt futott az idővel. Hat perc alatt semmi sem történhet. De valami mégis. És ha lövöldözésre kerülne a sor, Kerra lenne az első, aki meghalna.

Folytatta.

- Beszámoltam a feletteseimnek arról, hogy milyen értesülést kaptam a gyártúzzel kapcsolatban, de egyelőre még nem akartam elárulni a maga nevét. Addig nem, amíg nem jártam utána. Hetekbe telt, mire azonosítottam a névtelen telefonálómat. Berkley Johnsohnak hívták. Sofőrként és testőrként dolgozott maga mellett. Titoktartást és hallgatást

fogadott. De megtalálta önmagában Jézust, és nem élhetett tovább úgy, hogy nem jelent azokról a beszélgetésekről, amikről tudomása volt. Titokban többször találkoztunk. Sok mindent elmondott nekem, de félt rajtam kívül másnak is beszélni, amíg nem gondoskodom tanúvédelemről a családja és a maga számára.

- Mi történt veled? - kérdezte Kerra.

- Kérdezze meg Mr. Wilcoxotól - felelte Trapper.

- Berkley Johnson meghalt, mialatt az én alkalmazásomban állt.

- Nem *meghalt*, hanem autóstól elrabolták, és fejbe lőtték - javította ki Trapper. - A családja elvesztette a megélhetését, én pedig elvesztettem a tanúmat, aki börtönbe juttathatta volna magát. Ezzel együtt a szavahihetőségemet is elvesztettem a feletteseim előtt, akik szerint hagytam, hogy egy elégedetlen alkalmazott tévútra vezessen. Azt kérdezték, komolyan elhiszem-e, hogy Thomas Wilcox autót rabolt. Mire azt feleltem, hogy a fenét hiszem el. Nem olyan tökök gyerekek ők, hogy maga végezze el a piszkos munkát.

- Megért annyit ez a sértés, hogy elvesztesse veled drága másodperceket? - kérdezte Wilcox.

- Maga kivégezte Berkley Johnsonot. Én milyen közel, vagy milyen messze vagyok ettől, Tom?

- Folytassa.

- Ez mind igaz? - kérdezte elakadó lélegzettel az ablak előtt állva Kerra.

- Lebilincselő történet - felelte szűkszavúan Wilcox, ami jelenthetett bármit, de a legkevésbé megerősítést.

- Soha senkit sem tartóztattak le azért a gyártúzáért - folytatta Trapper. - Engedélyt kértem, hogy újra nyomozni kezdhessenek a Pegasus-ügyben, és indoklásul elmagyaráztam, hogyan vezetnek vissza a nyomok magához. A feletteseim követelték, hogy mondjak le erről, mert az egész, úgy, ahogy van, abszurd és nevetséges. De én, nem hazudtolva meg magamat, mindenesetre kutakodni kezdtem. És mit gondol, mit találtam? Thomas Wilcoxot. Ahogy már Berkley Johnson

is megmondta.

- Két perc - közölte a milliomos.

- Milyen kapcsolat fűzte Wilcoxot a Pegasushoz? - kérdezte Kerra. - Miért nem derült ez ki korábban?

- Volt valaki, aki meggyónt a hatóságoknak, magára vállalva a merénylet végrehajtását - válaszolta Trapper. - Miért ástak volna mélyebbre? Berkley Johnson nélkül én sem tettem volna.

- Mit derített ki pontosan?

Miközben válaszolt Kerra kérdésére, Trapper nem vette le a szemét Wilcoxról.

- Egy általa felépíteni szándékozott szórakoztató komplexum központjává akarta tenni a Pegasust. De a tulajdonos olajtársaság nem akarta eladni a szállodát, hiába tett rá többször is vételi ajánlatot. Ez így ment egy-két évig, mígnem Wilcox rájött, hogy valójában nem is a Pegasus, hanem az a földterület kell neki. A Pegasus helyett építhetnek egy új, elegánsabb szállodát. Így aztán eltörölte a föld színéről. A benne lévő emberekkel együtt. De korai volt az öröm, Tom - mondta megvetően Trapper. - Soha nem tudta felülmúlni a Pegasust. Az volt a főműve, a Super Bowl gyűrűje. Mialatt a megszerzésén dolgozott, megölte Elizabeth Cunninghamet, és mind a négy végtagjára megbénította a férjét, Jamest, ezzel voltaképpen megfosztotta a kislányukat mind a két szülőjétől.

- Anyám a romok alatt lelte a halálát - mondta Kerra fájdalomtól és haragtól remegő hangon.

- Nem én hoztam működésbe a detonációt előidéző szerkezetet - nézett Wilcox Kerra hátára. - Fogalmam sincs, hogy kell robbanószert előállítani. Egy ember vallomást tett. Ezek a tények. Nem így van? - fordult vissza Trapperhez.

A szenttelensége végképp kihozta Trappert a sodrából.

- Meggondoltam magam - mondta. - Nem akarom lelőni. Át akarom harapni a torkát, hogy lássam, olyan meleg-e a kifolyó vére, mint az a sok vér, ami azon a napon elfolyt. Vagy magának hideg vér folyik az ereiben?

Wilcox most először reagált Trapper szavaira - akaratlanul.

A jobb szeme rángani kezdett.

- Igen. És jéghideggé válik, amikor azokra gondolok, akik meggyilkolták a lányomat.

Huszdik fejezet

Kerra fokozódó rémülettel hallgatta Trappert, aki nagy vonalakban előadta, hogy szerinte milyen égbekiáltó bűntetteket követett el Thomas Wilson. Valami igazságnak lennie kellett ezekben az állításokban. Egy ártatlan ember felháborodottan tiltakozna a vádak hallatán. Abban is bízott, hogy Trapper nem állítana ilyesmiket, ha nem lenne semmi alapjuk. Lehet, hogy nincs bizonyítéka. De az biztos, hogy nem alaptalan vádaskodások.

- Lejárt az idő - szólalt meg Wilcox a háta mögött. - Kerrának telefonálnia kell, különben berontanak a házba azok az emberek. Mi legyen, Mr. Trapper? Én meg szeretnék egyezni magával, maga pedig azt szeretné, ha Kerra életben maradna. Döntsön. Most.

Kerra szíve a torkában dobogott. Tudta, milyen nehezen szánja rá magát Trapper, hogy egy jöttányit is engedjen bárkivel, de különösen azzal az emberrel szemben, aki oly sok áldozat haláláért felelős.

Ennek ellenére engedett - bizonyára belátta, hogy bölcsen teszi, ha hallgat Wilcoxra.

- Kerra, hívja azt a számot - mondta.

- Ügyeljen a mozdulataira, csinálja lassan - figyelmeztette Wilcox. - Ha már kicseng, tartsa úgy a telefont, hogy lehessen engem hallani.

Kerra beütötte a számot. Láta, hogy odalent az egyik férfi a füléhez emeli a mobilját, de nem szól bele.

- Egyelőre álljanak le, és vonuljanak vissza - szólalt meg hangosan Wilcox.

A telefonvonalat azonnal bontották. Kerra nézte, ahogy a férfi leengedi a telefont tartó kezét.

- Mit csinálnak? - kérdezte Trapper.

- Csak állnak.

- Látja? - szólt Wilcox. - Minden jól alakul. Most már visszajöhet, Kerra.

Amikor Kerra megfordult, pillantása nyomban Trapperre esett, aki továbbra is a milliomosra szegezve tartotta a pisztolyát. De amint a nő visszaért a székéhez, megkérdezte tőle:

- Jól van?

- Jól. - Leült, és mert borzasztóan nagy szüksége volt a fizikai kontaktusra, a combját a férfi combjához szorította. Wilcoxra nézve elámult azon, hogy milyen érzéketlennek látszik Trapper vádjaival szemben. Visszataszítónak és dühítőnek találta Wilcox önuralmát. Szeretett volna ráüvölni, odakiáltani neki, hogy Trapper *gyilkossággal* vádolta: az ő *anyja* meggyilkolásával. De nyugton maradt, mert éppúgy hallani akarta a gazember válaszát, mint Trapper.

Wilcox Trapperhez intézte a szavait.

- Az iménti tíz perc során nyilván rájött, milyen nagy szüksége van rám ahhoz, hogy visszahelyezzék az állásába. Különösen most, hogy megtalálták és kirabolták a búvóhelyét. Az én tanúvallomásom nélkül nincs a kezében semmi.

- És mit akar tőlem az ábrándjaiban létező, sértetlenségre vonatkozó kívánságának teljesítésén kívül?

- Igazságot a lányomnak.

- Miből gondolja, hogy megölték? - kérdezte Trapper.

- Nem gondolom. Tudom. - Wilcox nagy levegőt vett. - Ismeri Tiffany halálának a körülményeit?

- Semmit sem tudtam róla egészen tegnap éjszakáig - válaszolta Trapper.

- Nem lep meg. A szőnyeg alá söpörtük.

- Nem sokkal azelőtt halt meg, mielőtt az interjút készítettem magával - szólalt meg Kerra. - Trapperhez hasonlóan én sem tudtam arról, hogy milyen veszteség érte. Nyilván szörnyen tapintatlannak tartott, már csak azért is, hogy olyan rövid idővel a tragédia után kerestem meg.

- Abban az időben a gyász még nagyon friss volt.

- Akkor miért egyezett bele mégis az interjúba? - faggatta Kerra.

- Hogy nyugtalanságot keltsek Tiffany gyilkosaiban. Nem tudták, milyen irányba fog haladni az interjú, kérdez-e majd valamit tőlem Tiffany halálával kapcsolatban. Mind úgy gondolták, hogy ez állhat a háttérben. Azt akartam, hogy legalább egy kicsit feszengjenek.

Kerra Trapperre nézett, és látva bátorító kis biccentését, folytatta. Ültében előrehajolva, a téma által megkívánt kíméllettel szólt Wilcoxhoz.

- Trapper és én úgy tudjuk, hogy Tiffany heroin-túladagolásban halt meg.

- Igaz. A tű még a karjában volt, amikor megtalálták.

- Ki találta meg?

- Egy járőröző rendőr. Tiffany kocsija a közpark szélével párhuzamos úton parkolt, legfeljebb egy mérföldnyire attól a lovardától, ahol aznap délután az akadályugratást gyakorolta, és utána ott maradt, hogy ápolja a lovát. Telefonált, hogy pár percet késni fog a vacsoráról, kezdjünk hozzá nélküle. Mondtam neki, hogy megvárjuk. Oké, mondta, pár perc, és otthon vagyok. Puszi. Ekkor hallottam utoljára a hangját.

Ez az ember megfosztotta őt az édesanyjától, de a gyásza őszinte volt, és Kerrának nehezebbre esett, hogy ne érezzen iránta némi megértést. Ugyanez érvényes volt Trapperre is, aki egy elvetélt gyermeket veszített el. Fél kézzel eltakarta a száját és az állát, mintha a részvétét akarná elrejtetni mögé.

Wilcox megköszöri a torkát, majd folytatta.

- Tiffanyra a sofőrülésen, de a kormányra dőlve talált rá a járőröző rendőr. A heroin mennyisége és ereje, meg a hozzá kevert egyéb mérgező anyagok alapján az orvosszakértő

elmondta nekünk, hogy valószínűleg a bejuttatást követő öt-tíz percen belül bekövetkezett a halála. Azt hisszük, *reméljük*, hogy ennek az időnek a nagy részét eszméletlenül töltötte.

Sokáig egyikük sem szólt, végül Kerra rekedt hangja törte meg a csendet:

- Soha nem használt drogokat?

- Soha. És ezt nem a könnyen felejtő apa mondatja velem. De még ha ki is akarta volna próbálni, biztos, hogy nem így. Rettegett az injekcióstűtől. Találtak drogos kellékeket a kocsijában, az iskolai szekrényében és a lovardában, de én teljesen biztos vagyok benne, hogy ezeket megtévesztésül rakták oda.

- Nem találtak gyanúsítotthoz vezető nyomokat? - kérdezte Kerra.

- Nem. Kihallgatták az aznap a park útjain futókat és biciklizőket, de el is engedték őket. Egyik sem mondott olyat, hogy látta volna Tiffany kocsiját, vagy bármi gyanús dolgot. Nem messze onnan, ahol rátaláltak, van egy kutyafuttató a parkban. Feltételezem, bár tudni nem tudom, talán valaki, aki úgy viselkedett, mintha elszökött volna a kutyája, integetett neki, hogy álljon meg. Tiffany olyan volt, aki rögtön megállt, ha segíteni kellett. Aki megölte, gyors volt és alapos, és percekben belül eltűnt a helyszínről.

- Ki volt az? - kérdezte Trapper.

- Nem tudom.

- Ki állt mögötte?

- Nem vagyok hajlandó neveket mondani.

A szimpátia, amit Trapper Wilcox iránt érezhetett, egy csapásra eltűnt. Most úgy nézett ki, mint aki a legszívesebben megfojtaná.

- Ide figyeljen, Wilcox, még mindig hívhatom a rendőrséget. Ha másért nem, vandalizmusért letartóztatják a muskétásaival együtt, aztán még ráveszem őket, hogy csapjanak hozzá egy fegyveres támadást is.

- Egyikről sem fogja tudni meggyőzni őket.

- Persze hogy nem. Egy órán belül ott lenne a börtönben

egy jól fizetett ügyvéd. De Kerra és én gondoskodnánk róla, hogy a média felkapja az ügyet. A délutáni lapok már a címdoldalon hoznák, és minden helyi tévécsatorna beszámolna róla. Tudva azt, hogy mennyire tartózkodik a kameráktól, nem gondolom, hogy vágyik az efféle nyilvánosságra. És az is hétszentség, hogy nem szeretné fel hergelni a... a „társait” azzal, hogy síttrre vágják, még ha rövid időre is. Ki tudja, miféle alkut próbál kötni odabent? Már a gondolattól is idegesek lennének. És most villámgyorsan mondjon nekem valamit, amitől meggondolom magam, és nem hívom fel a 911-et. - Az utolsó pár szót már összeszorított foga között préselte ki.

- Rendben van - dőlt hátra Wilcox, ezzel is növelve a távolságot Trappertől, mintha tudatára ébredt volna, hogy tovább már nincs hova hátrálnia. - Mondjuk, hogy fogadtam egy alkalmi látogatót...

- Aki láthatóan letaglózva hagyta el a megbeszélés helyszínét.

- Ezt a szót maga használta.

- Pontosabban Berkley Johnson. Maga milyen szót használna az újonca állapotára?

- Nem használnék semmilyen szót - felelte Wilcox. - Maga állítja azt, hogy voltak ilyen megbeszélések. Én nem ismertem el, hogy csakugyan voltak. Mint ahogy nem beszéltem újoncokról sem.

- Ugyan már, Tom. Beszéljünk nyíltan. Egyenként, egyik tagot a másik után beszerelve állította fel a saját feudális hadseregét. Egy klánt gyűjtött maga köré. Nincsenek csúcsos süvegek, idióta jelmezek, nem gyűlnek össze tábortűz körül, nem énekelnek, de egy vérszerződést nem zárnék ki. Ám akármilyen volt is ennek a konklávénak a témája, ott maga volt a főpap, a fővezér, aki rá tudta venni az embereket, hogy engedelmességesjenek a parancsainak. Mit sulykolt beléjük? Nem valami szektás vallást, mint amilyen Koreshé volt. Nem is az árja nemzeteszmét. Mi volt az? Hmm? Mondja el. Bizalmasan. Köztünk marad. Kerra nem adja tovább. Az iroda

nincs bepoloskázva.

- Tudom. Végigmentem egy detektorral.

- Beszéljen hát. És hagyjuk a halandzsát meg az eufémizmusokat. Beszéljen egyenesen.

- Úgyis képletes marad - rázta a fejét Wilcox.

- Egészen addig, amíg meg nem egyezett a szövetségekkel.

- És ott lép be maga.

- És ha nemet mondok?

- Akkor örökre megmarad egy hős fiának, akinek nem jött össze.

A két férfi szótlánul, de tapintható ellenségességgel nézte egymást. Kerra halkán a nevéen szólította Trappert, aki feléje fordította a fejét.

- Engedje, hogy a maga módján mondja el - kérte Kerra.

Trapper mogorván intett Wilcoxnak, hogy folytassa.

- De ajánlom, hogy jó legyen.

- Miután a főpap éveken át vezető szerepet játszik ebben az úgynevezett klánban, tegyük fel, hogy elégedetlenkedést érzékel a legénység soraiban, és megszólítja a lehangosabban elégedetlenkedőket - folytatta Wilcox. - Ők merészen és határozottan bírálják őt. Gyengekezűséggel, olyan lehetőségek elszalasztásával vádolják, amelyeket meg kellett volna ragadnia, óvatosságra és türelemre intéssel olyankor, amikor erőt kellett volna mutatnia.

- A hatalma megdöntésének az előjele? - kérdezte Trapper. - Kétlem, hogy a főpap eltúrné ezt a fajta kardcsörtetést. Hogyan reagál erre a lázadással fenyegető helyzetre?

- Színvallásra kényszeríti őket.

- Azok meg őt. Izmoznak. - Kerra felismerte a pillanatot, amikor Trapper előtt minden világossá vált. - Megölik a legfőbb büszkeségét, a szeme fényét.

Wilcox egy bólintással nyugtázta Trapper szavait, majd Kerrához fordult.

- Kerra, a szüleivel történt tragédiával kapcsolatos bántón felületes szavaimért bocsánatot kérek. Ismerem a veszteség feletti kínzó fájdalmat.

Kerra erre nem reagált, de feltett egy kérdést:

- A felesége elhiszi, hogy Tiffany drogozott?

- Greta elfogadta az orvosszakértő véleményét, amely szerint Tiffanynál egy véletlen túladagolás miatt légzésleállítás következett be. De mindeddig ez túlságosan fájdalmas téma maradt, ezért még magunk között sem beszélünk róla. Ő teljesen össze van törve.

- Mint azok az emberek, akik a Pegasus felrobbantásakor veszítették el a szeretteiket - szólalt meg Trapper leplezetlen megvetéssel nézve Wilcoxra. - Lehet, hogy Kerra megbocsát magának azért a szenvedésért, amit azon a napon okozott neki. Ez az ő előjoga. De tőlem ne várjon ilyesmit.

- Nem várok.

- Szomorú történetet mondott el nekünk, Wilcox. És ezt *nem* csak úgy mondom. Komolyan így gondolom. Remélem, elkapják azokat a gazembereket, akik ezt tették a lányával, kiherélik, kibelezik és felnégyelik őket. És még ez is túl enyhe büntetés lenne. De gondolja, hogy úgy meghatott a személyes tragédiája, hogy elrohanok az FBI-hoz, vagy akárkihez, és kijárom, hogy tekintsenek el a megbüntetésétől?

- Nem, nem várom magától, hogy bármit is tegyen az érdekében.

- Akkor mi motiváljon engem?

- Ezek ugyanazok az emberek, akik mindent megpróbáltak, hogy megöljék az apját, és megpróbálták megölni Kerrát.

Trapper és Kerra újra egymásra néztek, majd visszafordulva Wilcoxhoz, egyszerre kérdezték:

- Kik ezek?

Wilcox nem válaszolt. Ezúttal Trapper volt az, aki felugrott a székéről, és két kézzel letámaszkodva az íróasztalra, beleordította a másik ember arcába:

- *Kik?* Mondja meg, az istenit neki!

- Nem. - Wilcox hátragurult a székkal, és felállt. - Nem fogja tudni kiszedni belőlem. Ne is próbálja. Mert még szüksége van rám.

- Tisztázzunk valamit - felelte Trapper. - A Pegasus-ügyben

tárgyalási előny volt a védettség megszerzésénél, ha megnevezte azokat, akik megpróbálták megölni a robbantás hőstét?

- Nem gondolja, hogy ebben szimmetria van?

- Én azt gondolom, hogy maga egy szemét alak.

Mielőtt Trapper rávethette volna magát Wilcoxra, Kerra félretolta, és most ő hajolt át az asztal felett.

- Miért közvetlenül az interjú után próbáltak végezni velünk?

- Szerintem erre már maga is rájött - felelte Wilcox, miközben a szeme ide-oda járt kettőjük között.

- Félnék az emlékezetemtől?

- Nem kellene félniük?

- Erre ne válaszoljon - szólt közbe gyorsan Trapper.

- Trappernek igaza van, Kerra - mondta Wilcox. - Amíg nem tartóztatják le ezeket az embereket, mindent meg kell tartania magának, amire csak emlékszik abból a napból. - Ismét hol az egyikükre, hol a másikukra nézett, majd a tekintete megállapodott Trapperen. - Látni akarom, hogy bíróság elé állítják azokat, akik megölték a lányomat.

- Akkor miért nem küldte rájuk a rendőrséget, amikor megtörtént? Miért söpörte a szőnyeg alá? Ja, várjon csak. Tudom. Nem leplezhette le őket, hiszen akkor a saját bűncselekményeire is fény derült volna.

- Nem egészen.

- Akkor világosítson föl.

- Ha rájuk tereltem volna a gyanút, könyörtelenül visszavágtak volna.

- Legközelebb magát nyírták volna ki? Vagy a feleségét?

- Ó, nem. Ennél sokkal nagyobb léptékű büntetést szabtak volna ki rám. Szétesett volna egy gyerekekkel tele iskolabusz. Egy öregotthonban elromlott volna a fűtőrendszer, és a házban mindenki megfulladt volna. Ez csak kettő a nekem felkínált lehetőségek közül.

- Jézusom.

- Komolyan beszél?

Kerra és Trapper egyszerre kiáltottak fel.

- Ezt próbálom elmagyarázni - felelte Wilcox. - Ezek irgalmat nem ismerő emberek. Nem fognak megállni.

- Egy átkozottul okos főpaptól tanultak - jegyezte meg Trapper. A másik férfi egy pillanatig lehorgasztotta a fejét, kiengedte a levegőt, de nem tett beismerő vallomást. - Egyvalamit nem értek - mondta Trapper, és zavartan félrebillentette a fejét. - Miért nem lőtték le minden teketória nélkül?

Wilcox mosolya nem ért el a szeméig.

- Mert van egy gyilkosság ellen védő életbiztosításom.

- Golyóálló mellény? - faggatta Trapper. - Mentőkészülék? Ételkóstoló?

- Ezeknél sokkal biztosabb.

- Micsoda?

Wilcox megint elmosolyodott.

- Addig nem, amíg nem kötöttük meg az egyezségünket, Mr. Trapper. - Újra megnézte az óráját, és felállt. - Máris túl hosszúra nyúlt az egyezkedés. Nem muszáj ma este választ adnia. De amíg nem ad választ, az élete veszélyben forog, Kerráéval és az őrnagyéval együtt. Világosan értésemre adta, hogy mit gondol rólam. De mérlegelje az ő életüket az irántam táplált gyűlölete ellenében, és a döntésének egyértelműnek kell lennie. Minél előbb kötünk egyezséget, annál jobb lesz minden érintettnek. - Kinyújtotta a kezét. - Visszakaphatnám a pisztolyomat? A töltényeket megtarthatja, de a fegyver értékes műtárgy.

Trapper figyelmesen nézett Wilcox arcába, aztán hátranyúlt a derekához, kihúzta a revolvert az övéből, és visszaadta. Wilcox megköszönte, és bedugta a felöltője zsebébe.

- Én megyek el elsőként - mondta. Kerra mellett elhaladtában megtorpant, és úgy nézett rá, mintha még mondani akarna valamit, de aztán minden további megjegyzés nélkül kiment. A törött üvegcserepek ropogtak a cipőtalpa alatt.

Hallották a lift zúgását.

- Nem tartják zárva a kaput? - kérdezte Kerra. - Hogy fog kijutni innen?

- Ha be tudott jönni... - válaszolta Trapper, majd az ablakhoz ment, és a redőny lécei között kikukucskált.

- Elmegy?

- Kétfelől közrefogják a muskétások. - Egy darabig még figyelte őket, aztán azt suttogetta: - Szarházi.

- Miért?

- Tényleg volt egy ötödik. Most lépett ki a szemközti házból egy fegyvertartó táskával a kezében. Mind elmennek, ő meg a fegyveres kísérete. - Már az ablaktól visszafordulva tette hozzá: - Persze az is meglehet, hogy ezek a csávók a kedd esti pókerpartija tagjai, és csak ijesztgetett velük bennünket, hogy jól berezeljünk.

- Hazudhatta éppen az összes többit is, de nem hiszem, hogy amit a lányáról és annak haláláról mondott, hazugság lett volna.

- Én sem hiszem.

- És a többit?

- Hajlamos vagyok azt is elhinni - felelte Trapper komoran. - Megijedt, különben nem jött volna ide. És azok az alakok túl jók voltak ahhoz, hogy csak pókerpartnerek legyenek. Nem vettem észre, hogy ott vannak.

- Közben fog járni az érdekében?

- Úgy érti, a szövetségiéknél? - Kurta nevetést hallatott. - Mennyivel inkább bízok a befolyásomban, mint én magam!

Kerra a falban éktelenkedő lyukra nézett.

- Mi volt oda elrejtve?

- Wilcox ráhibázott.

- Mindent kimentett egy pendrive-ra?

- Igen. Másolatokat minden információról, neveket, dátumokat, a Pegasust túlélő emberekkel készített interjúk átíratát, és egy felvételt arról, amikor Berkley Johnson elmondott nekem mindent.

- Videófelvétel?

- Igen. Nem akartam, hogy Wilcox tudjon róla. Még nem.

- Megmutatta már valakinek?

- A közvetlen felettesemnek. Ő semmibe vette, alaposan kidolgozott hazugságnak tartotta, amit Johnson azért agyalt ki, mert haragudott a főnökére. Egy ideig alkoholista volt, igaz, hogy kigyógyult belőle, de fiatal korában börtönben is ült egy sor betöréses lopásért. Pizlicsáré ügyek voltak, de a priusza miatt kérdésessé vált a szavahihetősége. Javasoltam, hogy rendeljük be tanúvallomást tenni, akkor eskü alatt kell vallania, nem beszélve a fájdalmas halálról, amit tőlem fog elszenvedni, ha hazudott. De mire erre sor került volna, megölték.

Trapper megkerülte az íróasztalt, leguggolt a falba vájt lyuk elé, könyékig bedugta a karját, és körbetapogatta a lyuk falát.

Aztán felállt, és leverte a port a kezéről.

- Megtalálták? - kérdezte csüggedten Kerra.

- Az egyiket.

- Az egyiket?

Trapper arca lassan mosolyra derült.

*

- Hol találtad?

- Egy konnektor mögött a falban. Ott kerestem utoljára - válaszolta Jenks.

A másik férfi bedugta a pendrive-ot a számítógép csatlakozójába.

- Az ember mindig ott talál meg valamit, ahol utoljára keresi.

A helyettes kuncogott.

- Mielőtt eljutottam ahhoz a konnektorhoz, kiélveztem, ahogy fenekestől felforgatom az irodát. Trapper nem fog ráismerni. És a lakására sem. - A whiskyspoharát megemelve gratulált a saját sikeréhez.

- Lássuk, mit kaptunk.

Jenks közelebb húzta a székét, hogy lássa a számítógép

monitorját. A meghajton lévő fájlok számokkal voltak ellátva, neveikkel nem.

- Akár az elsónél is elkezdhetjük - javasolta Jenks.

A fájl egy videóképernyőre nyílt meg. Miután a nyíl megnyitotta, pár másodpercig még fekete maradt a képernyő, de hangja már volt. Dobpergés hallatszott. Azután megjelent a képernyőn három meztelen ember egy vetetlen ágyon, két nő és egy férfi, *in flagrante delicto*. Egy *ménage á trois* egy monoton *bum-bum-bum* aláfestő kísérettel.

Huszonegyedik fejezet

Kerra fuldoklott a nevetéstől, amikor Trapper elmondta, hogy a vandál betörő mit talál majd a pendrive-on.

- Hány ilyen videót töltött fel rá? - kérdezte.

- Tíz-tizenkettőt. De miután megnyitotta az elsőt, tudni fogja, hogy mellélőtt.

Percekkel Wilcox távozása után ők is elmentek az irodából, és beültek a Carson sógorától kölcsönvett ronda autóba. Trapper vezetett.

- Tudtam, hogy csak idő kérdése, és valaki át fogja kutatni az irodát, mert tudni akarja, milyen anyagot őrzök a robbantásról, és hogy kell-e aggódnia emiatt, vagy sem. Tekintettel az elmúlt hét eseményeire, ez majdnem biztos volt. Carsont meg is kértem, hogy tartsa nyitva a szemét.

- És az iratszekrény?

- A látszat kedvéért volt. Szemét, ahogy Wilcoxnak mondtam. Nem tarthatott sokáig, mire a fickó is rájött erre. Azért rejtettem ezt a pendrive-ot a konnektor mögé, a falba, hogy azt higgye, megtalálta az aranykincset.

- Zseni.

- Nem mondanám. Még mindig nem tudom, ki vagy *kik* ezek, ha egynél többen vannak. Továbbra is sötétben tapogatózunk Wilcox istenverte elit alakulatának taglétszámát illetően.

- Berkley Johnson nem mondott semmi közelebbit?

- Ő „nem mondhatta biztosra”, és bizonyára igazat

mondott. Évek múltán eltéveszthette a számot. Vagy nem mert túl sokat mondani, amíg nem helyezték tanúvédelem alá, amit én valószínűbbnek tartok. Tudom, hogy nagyon félt a megtorlástól.

- Joggal.

- Igen - sóhajtotta Trapper. - Mindennap eszembe jut. Jobban szemmel kellett volna tartanom őt.

- A felelősöket hibáztassa, Trapper. Ne saját magát.

- Könnyű mondani. - Berkley Johnsonsont elveszítette, mert nem tett eleget, nem cselekedett idejében, hogy megvédje, ezért határozta el, hogy Kerrát nem fogja szem elől veszíteni. Nem mintha nehezebbre esett volna állandóan maga mellett tudnia őt.

Kerülő úton, lakóövezeteken áthaladva, parkolóba be-, majd onnan kihajtva hagyta maga mögött a belvárost. A forgalmasabb utakon sűrűn váltogatta a sávokat, a sárga jelzéseken átszáguldott, az utolsó percben vett éles kanyarokat, s közben sűrűn ellenőrizte a visszapillantó tükrökben, hogy nem követik-e. Amikor megbizonyosodott arról, hogy nem akaszkodtak rá, visszafordult, és ugyanebben a stílusban vezetett visszafelé, mígnem Fort Worth egy régi, de megújult városrészében, egy szép, villaszerű ház előtt, a járdaszegély mellé húzódva megállt.

- Nem így képzeltem el a helyet, ahol lakik - nézett Kerra a házra.

- Nem itt lakom.

- Akkor kinek a háza ez?

- Jöjjön - mondta Trapper, elengedve a kérdést a füle mellett. Kiszállt, és megkerülte az autót. Felvezette Kerrát a négyszögletes kis verandára, ahol a téglavörös bejárati ajtó mellett kétoldalt egyforma virágcserepekbe ültetett, kisméretű örökzöld bokrok sorakoztak. Az ajtó felett kovácsoltvas lámpa lógott, ami jelenleg nem égett.

Kerra magyarázatot kérő néma tekintetére ügyet sem vetve megnyomta az ajtócsengőt. Hallani lehetett, amint odabent megszólal egy dallam. Trapper továbbra is az ajtó fényes

felületét nézte, mígnem a fejük felett felkapcsolódott a lámpa, kinyílt az ajtó, és a volt menyasszonya arcát látta maga előtt. Marianne most is ugyanolyan bájosan szép volt, mint azelőtt, a tekintete is megmaradt nyíltnak és ártatlannak. De azért egy és más megváltozott a külsején. Rövidebb volt a haja, és látszott rajta az előrehaladott terhesség.

Halkan mondta ki Trapper nevét.

- Szia, Marianne.

A nő mosolya éppoly tétova volt, amilyenek a sajátját érezte.

- Örülök, hogy látlak - mondta.

- Én is neked. Nagyon jól nézel ki. - Tett egy félszeg mozdulatot Marianne hasa felé. - Gratulálok.

- Köszönöm.

- Mikor?

- Áprilisban.

- Akkor nemsokára.

Marianne elnevette magát a szokott önkritikus módján.

- Hidd el, a határidőre készen leszek.

- Örülök neked - mondta Trapper szívből jövő őszinteséggel.

- Köszönöm. Én is örülök. - Marianne még másodpercekig nézett Trapper szemébe, majd Kerrára fordította a tekintetét.

- Bocsánat-szólt Trapper. - Marianne, bemutatom...

- Nem szükséges bemutatnod. Isten hozott, Kerra.

- Köszönöm. - Kerra átnyúlt a küszöb felett, és a két nő kezét fogott.

Marianne oldalt lépett, és intett, hogy menjenek beljebb. Épp amikor becsukta utánuk az ajtót, egy férfi lépett ki az egyik szoba hallba nyíló ajtaján.

- Marianne, ki...

Trappert meglátva úgy torpant meg, mint aki egy üvegfalnak ütközött, és ha a gyűlöletnek lenne hangja, csikorgott volna. A testtartása elárulta, hogy a legszívesebben ott helyben eldobná a könyvét és az olvasószemüvegét, és nekimenne Trappernek. Marianne a maga nyugodt és szelíd

módján megpróbálta oldani a feszültséget.

- Dávid, a férjem. Dávid, bemutatom John Trappert.

- Mi dolga van itt?

- Nem maradok sokáig - szólt Trapper.

- Az hétszentség. Sőt, már indulhat is kifelé.

- Dávid, kérlek - suttogta Marianne.

A férje habozott, mintha még nem döntötte volna el, megverekedjen-e Trapperrel, de Marianne feszült arcát, könyörgő tekintetét látva nem mondott többet. Ellenben egy palotaőr szigorával és egy territóriumát féltő kóbor kutya fenyegető tartásába merevedve állt, s egy tapodtat sem mozdult a hall közepéről.

Marianne, hogy megtörje a csendet, bemutatta neki Kerrát. Kölcsönösen üdvözölték egymást, és Kerra gratulált a jövevény érkezéséhez.

- És tudják már, hogy fiú lesz-e vagy lány? - kérdezte.

- Kislány - felelte a házaspár kórusban.

- Nagyon boldogok vagyunk - mondta Dávid, és a pillantás, amelyet Trapper felé küldött, arra figyelmeztette, hogy eszébe ne jusson megkérdőjelezni a kettejük boldogságát és a baba érkezése feletti örömeiket.

Marianne felajánlotta, hogy hoz valami italt, de ők elhárították. Aztán egy végtelennek tűnő percig egyikük sem szólalt meg, mígnem Trapper megköszöri a torkát, és jelentőségteljesen Marianne-ra nézett.

- Trapper látogatása nem teljesen váratlan, Dávid - fordult Marianne a férjéhez. - Nem szóltam neked róla, mert... nem szóltam, és kész. Valamit el akar vinni.

- Mit?

- Őszintén szólva fogalmam sincs róla.

- Nem tudom, mit forgatsz a fejedben - nézett Dávid még dühösebben Trapperre. - Úgy látom, még mindig kormányzati ügynököt játszol. De akármiben mesterkedsz is, ha veszélybe sodrod a feleségemet és a gyerekünket...

- Nem sodrom veszélybe. Nem is fogom.

- Már azzal veszélybe sodortad őket, hogy megjelentél a

küszöbünkön. Szörnyeteg vagy, azt akarom, hogy takarodj a házból.

Trapper egész mostanáig elviselte Dávid gyűlölködését, mert az ő helyében maga is ugyanígy érzett volna. De ez a melldőngetés kezdett fárasztó lenni.

- Figyelj, nem akarok bajt keverni.
- Te magad vagy a baj.
- Mihelyt megkapom, amiért jöttem, többé nem látsz.
- Ami nagyon hamar lesz.

Vég nélkül tudták volna folytatni, de Marianne meglátott egy kínáló lehetőséget, és megragadta.

- A konyhában van.

Dávid egy pillanatig mintha tiltakozni akart volna, de aztán győzött a jólneveltsége, nem akart olyan jelenetet rendezni, ami nyilvánvalóan felizgatná várandós feleségét. Kerra jelenléte is szerepet játszott abban, hogy visszaszívja, ami már a nyelve hegyén volt. Ellépett az útból, hogy Trapper követhesse Marianne-t, és épp csak egy kicsit enyhült meg gyilkolni vágyó tekintete, amikor Trapper kézen fogta Kerrát, és maga után húzta át a hallon, a ház hátsó traktusa felé. Nagyon igyekezett, hogy a járásán ne látszódjék, mennyire feldobódott.

Kerra képtelen volt megállni, hogy össze ne hasonlítsa Marianne zsúfolt és barátságos hangulatú konyháját a sajátjával. Az egész helyiséget belengte a pulton hűlő csokitorta illata. Az ő konyhájában csak akkor terjengett süteményillat, amikor egy megfelelő illatgyertyát gyújtott meg. A mosogatóban azok az edények halmozódtak, amik még nem kerültek be a mosogatógépbe. Kerra konyhájában csak akkor került sor a takarításra, amikor már meglátszott a por. Úgy érezte, hogy rettentően alulmarad a másik nővel szemben.

- Megkínálhatlak benneteket egy szelet süteménnyel?

Mindketten udvariasan visszautasították, amire Marianne láthatóan előre számított. A konyhaszekrénybe épített asztalhoz ment, kinyitott egy alsó fiókot, és kivett belőle egy

bélelt borítékot, amelyen egy címke volt, Marianne átvételt nyugtázó aláírásával.

- Kinyitottam, mert nekem volt címezve - mondta, és átnyújtotta Trappernek a borítékot.

- Semmi gond. - Trapper megrázta a borítékot, és egy újságpapírba csomagolt, celluxszal átragasztott tárgy pottyant a kezébe. Feltépte a hevenyészett csomagolást. Kerra nem lepődött meg, amikor meglátott benne egy pendrive-ot.

- Bár nem volt rajta feladó, tudtam, hogy tőled jött - mondta Marianne Trappernek.

- Honnan tudtad?

- Onnan, hogy te szoktad így becsomagolni az ajándékaidat. És mert ez tipikusan olyan dolog, amit csak te csinálnál.

- El kellett küldenem valakinek, aki átveszi, és akiről tudtam, hogy megőrzi, amíg érte nem jövök. - Egymásra mosolyogtak, mint két olyan ember, akik szavak nélkül is megértik egymást.

Kerra szörnyen kirekesztettnek érezte magát.

Szörnyen érezte magát, na.

Marianne elvette Trappertől az üres borítékot és a darab újságpapírt, összegyúrta, és bedobta az asztal alatt lévő papírkosárba.

- Van ennek valami köze ahhoz, ami az őrnagy házánál történt vasárnap éjjel?

- Jobb, ha nem tudod - felelte Trapper egy semmitmondó vállrándítással.

- Legalább azt mondd meg, hogy van az őrnagy. Aggódtam.

- Sokat javult vasárnap óta. Úgy tűnik, hogy rendbe fog jönni.

Marianne Kerrára nézett.

- Milyen rettenetes lehetett ezt átélni neked. Elmúltak a sérüléseid?

- Közelről nézve még látszik pár horzsolás nyoma, amit a smink nem tud elfedni. De ezek semmiségek az őrnagy

sérüléseihez képest.

- A tévécsatorna beharangozta, hogy a ma esti hírműsorban meginterjúvolnak téged, de aztán vissza kellett táncolniuk, merthogy még nem érzed elég jól magad. - És kérdőn végignézett Kerrán.

- Igen, terveztem, hogy megcsinálom, de... -Trapperre pillantott - ... meggondoltam magam.

Marianne elmosolyodott, mintha értené, hogy a tervek villámgyorsan meg tudnak változni, ha Trapper belép a képbe.

- És veled mi van? - nézett Trapperre. - Hogy vagy? Vigyázol magadra?

- Ó, hát ismersz. Rajtam nem fog semmi.

Marianne szomorú mosolya arról árulkodott, hogy erről tudna mesélni egyet-mást.

- Elnézést. - Mindhárman egyszerre fordultak a nyitott ajtó felé, ahol Dávid állt. - Lehet, hogy ezt látni akarják.

Kerra volt az első, aki mellette termett. Együtt mentek vissza a hallon keresztül egy kényelmesen berendezett, otthonos hangulatot árasztó dolgozószobába, ahol egy alacsony kandallópárkány fölött lapos képernyős tévé volt a falra szerelve.

- Friss hír - mondta Dávid, és a távkapcsolót kézbe véve felhangosította a készüléket. A válla fölött hármójukra pillantva mondta: - Elkapták a fickót, aki rálőtt az őrnagyra.

Huszonkettedik fejezet

- Ki az?

- Trapper. - Fél kézzel fogta a kormányt, a másikkal egy mobilt tartott a füléhez.

- Más néven Ismeretlen Hívó - morogta Glenn.

- Egy eldobhatón hívlak.

- Mivel a tied gajra ment.

- Hogy jobb legyen a vétel, kitartottam a kocs ablakán. Kicsúszott a kezemből.

- Na persze. Ez is egy ravasz trükk volt, amit Hanknél vetettél be. Hogy mentél el a faháztól? Szárnyat növesztettél? Vagy érted jött valaki?

- Hirtelen támadt az ötlet, már nem volt idő értesíteni Hanket, hogy megváltozott a terv.

- Mese habbal.

- Bocsánatot fogok kérni tőle, és fizetek neki egy sört.

- Nem iszik.

- Akkor veszek neki egy új Bibliát - mondta Trapper egyre türelmetlenebbül. - Majd megbékítem. Na és mi van azzal a fickóval, akit sítire vágta?

- Gondoltam, hogy mihelyt hírért veszed, elő fogsz kerülni.

- Szóval, mi az ábra?

- Leslie Doyle Duncan. Nálunk új fiú, de Oklahomában már volt dolga a rendőrséggel. Ma délután állították meg, amikor egy iskola körzetében száguldozott, és amikor igazoltatták, kiderült, hogy többször is megsértette a feltételes szabadlábra

helyezés feltételeit, többek között a fegyvertartás tilalmát. Találtak egy fegyvert a pickupja sofőrülése alatt.

- Eddig ez plusz egy nap a fogdában.

- Csakhogy a pisztoly egy kilenc milliméteres, egy golyó hiányzik a tárból, ami megfelel annak, amivel lyukat ütöttek az őrnagy tüdején.

- Húha.

- Most a szövetségiék próbálják megszorongatni. „Nem tudunk segíteni, ha maga nem segít nekünk, Mr. Duncan. Beszéljen, kérem.” Közben a pisztolya úton van a ballisztikusokhoz.

- És mit énekel a mi Duncanunk?

- Tagad. Akkor látta először a pisztolyt, amikor a közlekedési rendőr kivette az ülése alól.

- Kinek a nevére van regisztrálva?

- A számot lereszelték róla.

- És miért ült?

- Hol ezért, hol azért, de legutóbb fegyveres rablásért. Nemi erőszakért is vádat emeltek ellene, de vádalkut kötött.

- Mit mond, hol volt vasárnap éjjel?

- Otthon, a lakókocsitelepen, a feleségével.

- És mit mond a felesége?

- Most próbáljuk elérni őt. Duncan azt mondja, tegnap elment Ardmore-ba, meglátogatni az anyját.

- És hol dolgozik?

- Sehol. Utoljára valamelyik Choctaw kaszinóban dolgozott. De amikor rájöttek, hogy a jelentkezési lapján nem mondott igazat, és valójában feltételes szabadlábon lévő bűnöző, nyomban kirúgták. Átment a piroson, és szerencsénkre Lodalba költözött.

- Mikor?

- Pár hónapja.

- Miért éppen Lodalba?

- Egy dobonyíllal ezt találta el a térképen.

- Miért akarta lepuffantani az őrnagyot?

- Azt mondja, hogy nem akarta. Azt mondja, hogy a kép

miatt tudja, kicsoda az őrnagy, és azért tudja, hogy lelőtték, mert mindenütt megjelent a hír. - Glenn vett egy mély lélegzetet. - Ez a legújabb, amit tudunk. Az ügynökök folytatják a kihallgatását.

- Kért ügyvédet?

- Még nem.

- Megpróbálkoznék vele.

Glenn nevetett.

- Elküldhetnél engem.

- Elmehetnék téli vakációra Szibériába is, de nem megyek.

Próbálom visszatartani a Rangereket és a szövetségieket attól, hogy letartóztassanak téged, amiért megléptél a koronatanújokkal. Hová bújtattad el Kerrát? Mert azt tudom, hogy nincs a dallasi lakásán.

- Miből gondoltad, hogy ott volt? Hacsak... Glenn, te pokolfajzat. Ráijesztettél Gracie-re, hogy elmondja, igaz?

Anélkül, hogy elismerte volna, Glenn folytatta:

- Amikor Kerra sokszori próbálkozásom után sem vette fel a telefonját, beszéltem a ház gondnokával. Ő mondta, hogy Kerra járt ott, megállt nála, hogy kölcsönkérje a lakása tartalék kulcsát, mert az övé elveszett. De negyedóra sem telt belé, látta őt gyalog, egy sporttáskával elmenni. A telefonja fura módon továbbra is a lakásból jelez. Mindez a te közreműködésedet sejteti, Trapper. Most éppen hol vagy?

- Útban visszafelé. De mielőtt a megye területére lépnek, szeretnék biztosítékot kapni, hogy nem tartóztatnak le nagy értékű autólopásért.

- Felhívott az a kétbites ügyvéd barátod - mordult fel Glenn. - Elmagyarázta a helyzetet, és nem győzött bocsánatot kérni.

- Ezek szerint jók vagyunk.

- Nem teljesen. Kerra veled van?

- Mi lenne, ha holnap reggel elvinném őt az irodádba?

- Mi lenne, ha most hoznád el?

- Már a kezében van Kerra aláírt vallomása és az interjújáról készült felvétel, úgyhogy ha van még valami, amit

ezekhez hozzátehet, az várhat holnapig. Egyébként meg nem raboltam el. A saját akaratából jött velem. Jók vagyunk?

- Mint annak idején, amikor nyers húsvéti tojást csempésztél a főtt tojások közé?

- Tényleg?

- Nem kellett volna lebeszélnem az őrnagyot arról, hogy jól elnászpángoljon.

Trapper nevetett.

- Viszlát reggel.

- Várj. Hol vagy...

- Kora reggel - mondta még Trapper, és kilépett a vonalból.

- Odamegyünk? - kérdezte Kerra, aki végig némán követte a beszélgetést.

- Naná. Tényleg el akarok beszélgetni azzal az alakkal.

- Még ha a seriffet rá is tudja venni, az FBI nem fogja megengedni.

- Igaza van, nem fogja. De nekem van egy adu ász a kezemben.

- A pendrive?

- Pendrive? - nézett rá ártatlan arccal Trapper. - Miféle pendrive? - Kerra arckifejezése láttán elnevette magát. - Nem, egy másik ászra gondolok.

- Az istenit! - káromkodott Glenn, miután Trapper megszakította a vonalat. Az íróasztali székével együtt hátrafordult a faliszekrényhez. A régimódi kávéfőzőnek a tengernyi rossz kávétól örökké homályos üvegkancsója alján az égett szagú üledék sűrű volt, mint a kátrány, ennek ellenére kiöntötte a bögréjébe. Minél erősebb volt, annál inkább elfedte a whisky szagát, amivel az íróasztal legalsó fiókjában tartott üvegből feljavította. Épp ezen ügyködött, amikor az irodája ajtaján hallatszó egyetlen határozott koppanás után Jenks lépett be.

Glenn fújt egyet, és fölszürcsölte a keze fejére lötytyintett whiskyt.

- A szívbajt hozod rám.

Visszacsavarta a kupakot, és visszatette az üveget a fiókba.

- Óvatosabbnak kéne lenned - intette a helyettes. - Akárki bejöhetett volna.

- Éppen ettől kaptam frászt. - Glenn ivott egy kortyot, és jólesően felsóhajtott. - Mi újság? - intett a fejével a Jenks kezében lévő iratra - Nem, ne is mondd. Ez Leslie Doyle Duncan aláírt vallomása.

- Eltűnt személyről szóló jelentés - horkant fel a helyettes.

- Trapperrel van.

- Ki?

- Kerra Bailey.

- Ez nem róla szól.

Glenn átnyúlt az asztal felett, hogy elvegye a helyettes kezéből a papírt, és hangosan felolvasta a rágépelte nevet.

- Petey Moss.

Jenksre nézett, és összehúzta a szemöldökét.

- A szomszédja átment hozzá hétfő este, hogy visszakérje a golyófejű kalapácsát, amit kölcsönadott neki - mondta Jenks. - Petey nem volt otthon. A szomszéd azóta is leste. Mindenáron vissza akarta kapni a kalapácsát. Mivel Petey nem mutatkozott, a szomszéd ma felhívta a munkahelyét. A főnöke sem látta egész héten. A szomszéd, aki egyben a tulajdonosa is a háznak, ahol Petey lakik, ma este újra átment hozzá, és miután senki sem nyitott ajtót, bement. Elmondása szerint Petey postaládája dugig tele van, az aranyhalai felfordultak, és a hűtőszekrényben minden megromlott. Mondtam neki, hogy amikor utoljára találkoztam Petey-vel, arról beszélt, hogy egy darabig Tennesseeben lesz, de hogy úgy utazzon el a városból, hogy nem szól a főnökének, és nem rendezi a tartozását, az csakugyan nem vall rá, abban egyetértettem vele. Gondoltam, nem árt, ha mindezt tudod - mutatott a papírra.

- Rögtön ráállítok valakit az ügyre - felelte Glenn. De nem tette. Becsúszta a papírt egy halom elfekvő irat közé, és ivott egy kis kávé. - Na, lássuk az igazi problémát.

- Trapper - vágta rá gondolkodás nélkül Jenks.

- Nem fogják megengedni, hogy most meglátogassuk az őrnagyot - mondta Kerra, miközben Trapperrel együtt kiszállt a liftből a kórház intenzív részlegének emeletén.

- Nem kérek engedélyt. Ha kell, könyörögni fogok, hogy nézzék el.

Egyikre sem volt szükség. Megvárták, amíg valaki kilépett a pneumatikus ajtón, és besurrantak, mielőtt bezáródott volna. A folyosó üres volt. Senki sem látta, amikor bementek az őrnagy szobájába, ahol egyedül a gépek világítottak, amikre most is rá volt kapcsolva. Aludt.

- Először látom, amióta az a dolog történt - suttogta Kerra. - Megdöböntő. Amikor utoljára láttam, ereje teljében volt.

- Engem is sokkolt, hogy ilyen állapotban kell látnom - válaszolta Trapper. - Az ősz borosta egyenesen fejbe vág.

- Ma reggel beszéltem vele...

- Az tegnap reggel volt.

A hang hallatán mindketten meglepődtek, és közelebb húzódtak az ágyhoz. Az őrnagy kinyitotta a szemét. Kerra mosolyogva nézett le rá.

- Helyesbíték. Tegnap reggel. Elveszítettem az időérzékeket.

Az őrnagy egyikükről a másikra nézett.

- Mit csináltál azóta, hogy utoljára beszéltünk?

Trapper válasz helyett megkérdezte, hogy van.

- Túrhetően.

- Jobban néznél ki, ha leszednék rólad ezt a szőrt.

- Rád is rád férne egy borotválkozás.

- Eszik már? - szölt közbe Kerra.

- Majd holnap. Erőlevest és almaszószot. Már alig várom.

- Haladás - jegyezte meg Trapper.

- Túl lassú.

Az őrnagy elmondta nekik, hogy vizsgálták a mozgathatóságát, a kézügyességét és a mozgáskoordinációját, a beszédképessége megőrzését, az emlékezetét, és minden eredménye pozitív lett.

- Ma elvégeztek egy agyi vizsgálatot, hogy nincs-e valahol

vérzés. Nem találtak.

- Ez mind nagyon jól hangzik - mondta Trapper. - Hogy állsz a légzéssel?

- Néha jobb, néha rosszabb. És még mindig átkozottul gyenge vagyok.

- Ne sűrödjön - intette Kerra, és gyengéden megpaskolta a vállát. Érezte az őrnagy hangján, milyen elkedvetlenítő lehet a fittségére és erejére büszke egykori katona számára ez az állapot.

- Nem én döntöm el. - Az őrnagy figyelmesen nézett rá. - Úgy látom, megúsza észrevehető sérülések nélkül.

- Igen, a zúzódásaim többsége...

- Nem a vasárnapira gondolok. Arra az időre, amit Johnnal töltött együtt.

Kerra ugyan nem tudta biztosan, hogy az őrnagy ezt humornak szánta-e, de annak vette.

- Egyetérték. Tényleg komisz tud lenni.

De az őrnagy ekkor már nem őt nézte. Trappert figyelte.

- Visszatérve az eredeti kérdésemre, mit csináltál azóta?

- Mit tudsz Thomas Wilcoxról?

Kerra nem számított rá, hogy Trapper ilyen hamar szóba hozza Wilcoxot, és láthatóan az őrnagyot is ugyanúgy meglepte mellbevágó kérdésével, mint őt.

- A dallasi ingatlanosról? Arról a Thomas Wilcoxról? - kérdezte a szemöldökét ráncolva.

- Ismered?

- Egyszer találkoztunk. Díszvacsorát rendezett, ami után én tartottam a beszédet. Utána odajött hozzám, és bemutatkozott.

- Hmm. Érdekes.

- Miért?

- Hogy viselkedett?

- Hogy viselkedett? Emlékezetem szerint nagyon kedves volt.

- Szóba hozta a Pegasust?

- Csak a beszédemmel összefüggésben, gratulációképpen. - Az őrnagy egy pillanatra Kerrára nézett, majd visszafordította

a tekintetét Trapperre. - Miért említed őt?

- Hallottál piszkos ügyekről vele kapcsolatban?

- Nem. De aligha mozgunk ugyanazokban a körökben.

- Kétes üzleti ügyekről? Ahol a győztes visz mindent?

Hallottál ilyesmiről?

- Alkalmam sem lett volna rá.

- Tudtad, hogy nagyon fáj a foga arra a területre, ahol a Pegasus Hotel állt?

Kerra figyelte, ahogy az őrnagy fokozatosan el komorodó arca elárulja: már sejti, mire gondol Trapper.

- Mire célszol, John?

- Menj vissza egy évvel vagy kettővel a robbantás előtti időre, és nézd át a *Dallas Morning News* üzleti rovatait. Kiválóan dokumentálják, hogyan próbálta Wilcox megkaparintani azt az ingatlant. Esélytelenül. Az olajtársaság nem adta el. - Szünetet tartott, majd hozzátette: - De Wilcox végül mégis elérte, amit akart.

Az őrnagy egy percig szótlánul meredt a fiára, aztán a szemgödréhez nyomta a hüvelyk- és középső ujját - a mozdulat Trapperre emlékeztette Kerrát, amikor akarata ellenére kellett visszagondolnia valamire.

- Három éve, amikor előálltál azzal az elméleteddel, hogy a robbantást valaki megrendelte, nem voltál hajlandó nevet mondani - suttogta az őrnagy. - Kérlek, ne mondd most azt, hogy Thomas Wilcox, egy milliomos...

- Egy többszörös milliomos. Részben annak a szállodának és szórakoztató központnak a jóvoltából, amit a belváros szívében, az egykori Pegasus helyén épített.

- Azt állítod, hogy Thomas Wilcox felbujtására robbantották fel a Pegasust?

- Elég csak annyit mondani, hogy volt képe díszvacsorát adni, amelyen a robbantás egyik túlélője mondott beszédet, a tetejébe a végén odament hozzád, és kedvesen, udvariasan bánt veled.

Az őrnagy szomorúan megcsóválta a fejét.

- Ha ezzel az elmélettel álltál elő az ATF-nél, nem csoda,

hogy kirúgtak.

Trapper arca kőkeménnyé vált, mintha az őrnagy pofon vágta volna. Sarkon fordult, és az ajtó felé indult.

- Örülök, hogy jobban vagy.

- John - próbálta az őrnagy visszahívni.

- Edd meg az almaszószt - szólt hátra a válla fölött Trapper.

- Egykettőre kiengednek innen.

- Az ördögbe is, gyere vissza. Bocsánatot kérek. - Trapper megtorpant, megfordult, de ott maradt, ahol volt. - Nem volt helyénvaló, amit mondtam - kockáztatott meg egy békülékeny gesztust az őrnagy.

- Ezzel szemben? - kérdezte Trapper szenvtelenül. - Szerinted téveszméim vannak?

- Nem, szerintem konok vagy, és ha valamit a fejedbe veszel, attól nem tágítasz. Választ akarsz kapni a Pegasusra, és...

- Vannak válaszaim. Mindenkinek vannak válaszai. Csak az a baj, hogy ezek a válaszok szart sem érnek.

- És van bizonyítékod? Három évvel ezelőtt megkérdeztem tőled, van-e rá bizonyítékod, hogy az, aki vallomást tett, másvalaki utasítására cselekedett. Akkor beismerted, hogy nincs rá elég bizonyítékod. Most van?

- Dolgozom rajta.

- Dolgozol rajta - motyogta búsán az őrnagy. - Még meddig, John? Mikor fogod feladni, és kezdesz végre élni?

- Egyszer már feladtam. Aztán visszamentél a tévébe, és lelövedted magad.

Az őrnagy sóhajtott.

- Glenn már őrizetbe vette a vasárnap éjjeli támadás egy gyanúsítottját - mondta csendesen.

- Sajnálom, hogy el kell rontanom az örömedet, de már tudok róla.

- Igen? Ez a Duncan nevű fickó túlon túl fiatal, semhogy bármi köze lehessen a Pegasushoz. Vagyis a robbantásnak és a vasárnap esti epizódnak semmi köze sincs egymáshoz. Ő és a cimborája, akinek a kiléte egyelőre még ismeretlen,

valószínűleg hallottak a fegyvergyűjteményemről, és azért jöttek, hogy kiraboljanak.

- Maradj ennél a változatnál, ha ettől megnyugszol - mondta Trapper gúnyosan. - De a lelked mélyén te is tudod, hogy az egész történet visszavezethető a Pegasushoz.

- Rendben, csak a vita kedvéért, mondjuk, hogy így van. Az a fazon, akiről Glenn nekem beszélt, nem tűnt egy ötvenvalahány éves milliomosnak.

- Nem azt mondom, hogy maga Wilcox ólálkodott a házad körül.

Az egyre frusztráltabb őrnagy Kerrára nézett, aki egyszer sem szólalt meg a két férfi szóváltása közben. Az őrnagy nézőpontjából, mit sem tudva arról, hogy mi történt azalatt, amíg Wilcox Trapper irodájában volt, nem tudva Berkley Johnsonról, sem a gyártúzról, amelynek nyomán Trapper titkos nyomozásba kezdett, egy gazdag és befolyásos ember elleni állításai tökéletesen légből kapottaknak tűnhettek.

- Maga okos fiatal nő, Kerra - mondta. - Maga a tényekkel foglalkozik. Az igazsággal. Maga elhiszi ezt a nevetséges elméletet?

Mielőtt válaszolt volna, Kerra Trapperre nézett.

- Én abszolút ismeretlenként mentem el Trapper irodájába. Nem éppen a legelőnyösebb formájában láttam meg először. Megmutattam neki a fotót, amelyet az elmúlt két és fél évtized alatt több millióan láttak. Órák alatt sikerült megfejténie, hogy ki vagyok. Úgyhogy, őrnagy, a kérdésére azt tudom válaszolni, hogy a makacssága a hasznára van, és nem a kárára, és semmi esetre sem mondanám nevetségesnek az elmélete egyetlen elemét sem.

Amikor Kerra kijött a fürdőszobából, Trappert ugyanott találta, ahol akkor volt, amikor bement. Hanyatt feküdt az ajtóhoz legközelebbi ágyon, de nem tűnt ellazultnak. A teste olyan feszes volt, mint egy zongorahúr. Az álla megfeszült, és amikor megszólalt, alig mozgott a szája.

- Nem volt szükségem rá, hogy megvédjen.

- Na, most legalább tudom, hogy miért haragszik, és miért nem áll szóba velem, amióta eljöttünk a kórházból.

- Ne akarjon megmenteni, Kerra. Senkitől, de főleg tőle ne. Nem volt szükségem...

- Az előbb is hallottam.

A kórházból eljőve Trapper bejelentette magukat egy motelbe - nem ugyanabba, ahol eddig voltak. Kerra addig az autóban maradt, de az iroda porlepte ablaküvegén keresztül látta, amint Trapper lebonyolítja a dolgot az ügyintézővel. És azt is, hogy készpénzzel fizet. Olyan flottul és szenvtelenül intézte a regisztrációt, hogy miután Trapper visszaért a kocsinhoz, Kerra meg is kérdezte, lefizette-e azt az embert, hogy ne lásson, ne halljon semmit, és ne is emlékezzen semmire.

- Nem szükséges. Névtelenséget és háborítatlanságot igénylő vendégeket fogad. Húszperces időtartamra. De megnyugodhat - tette hozzá féloldalas mosollyal két ágy van a szobában.

Szinte abban a pillanatban, hogy beléptek az ajtón, Trapper ledobta a kabátját, lehúzta a csizmáját, és Kerráról tudomást sem véve végigdőlt az ágyon. A nő a táskájával, amelybe még otthon begyömöszölt néhány váltóruhát, egy pólót és egy pizsamanadrágot, meg tisztálkodószereket, bement a fürdőszobába. Megtisztította az arcát, fogat mosott, és a szoros farmernadrágtól megszabadulva fölvette a bő és kényelmes pizsamanadrágot.

Rövid és ellenséges szóváltásuk után a másik ágyon visszahajtotta az ágytakarót. Az ágynemű kopott volt, de megnyugtató módon érezni lehetett rajta a mosodai fertőtlenítő szagát. Bemászott az ágyba, az oldalára fordult, és átnézett a két ágyat elválasztó keskeny közön.

- Még mindig szereti magát - mondta, dacolva a férfi komor hangulatával. Trapper nem mozdult, csak az állát szorította össze még jobban. - Marianne. Még mindig szereti magát.

Trapper rácsapott a párnájára, aztán megigazította a feje alatt.

- Ott van, ahova tartozik.

- Igen, és ezt ő is tudja. De...

- Semmi de. Otthonra és családra vágyott.

- Ezt megkapta Daviddal. De közben most is magát szereti.

Láttam a szemében.

- Szeretet. Szentimentális érzés. Ezt látta rajta. Amit én is érzek iránta. Azt akarom, hogy Marianne boldog legyen. Ő is ugyanezt érzi velem kapcsolatban. De ennél többet nem magyarázok bele. És most aludjon. - Felnyúlt, és lekapcsolta a lámpát a két ágy közötti éjjeliszekrényen.

Pár perc múlva Kerra ismét megszólalt a sötétben:

- Miért kerülnek a férfiak mindig az ilyen beszélgetéseket?

- Mert értelmetlenek.

- Mit gondolt a pasasról?

- Kiről?

- Tudja, kiről beszélek. Marianne férjéről.

- Egy igazi szóke herceg.

- Aki haragszik magára. Mi lesz, ha beszél valakinek arról a titokzatos kis csomagról, amit saját magának küldött?

- Nem fog beszélni.

- Ennyire megbízik benne?

- Nem, ennyire megbízom Marianne-ban. Ő tudta, hogy azt a borítékot én küldtem. Tudta, hogy ha idáig elmentem, akkor nem valami csip-csup ügyről van szó. A kedvessége dacára szövetségi ügynök volt, ne felejtse el. Meg fogja értetni a férjével, hogy ez milyen fontos ügy, és hogy törölje ki azt a csomagot az emlékezetéből. Marianne férje számára mi ott sem voltunk.

- Valószínűleg igaza van. Nem tenné ki a feleségét ilyen veszélynek. Látszott rajta, hogy milyen féltőn vigyáz rá. Szereti őt.

Trapper motyogott valamit.

- Mi van?

- Semmi.

- Mi?

Trapper bosszúsan fújta egyet.

- Igen, szereti, nem vitás. De mondok én magának valamit. Ha a feleségem volt szerelme megjelenik a lakásunk ajtajában, az a férfi, akiről tudom, hogy a feleségem miatta vesztette el az állását, a kisbabáját, aki összetörte a szívét, hát az ő helyében én azon nyomban laposra vertem volna az illetőt, és megmondtam volna neki, hogy eszébe ne jusson még egyszer a feleségemhez nyúlni, mi több talán még a fejét is letépem a nyakáról. Ezért van most Marianne ott, ahol lennie kell, egy rendes férfi mellett, aki képes uralkodni az ősi ösztönein ahelyett, hogy egy magamfajta *szörnyeteggel* élne, aki csak rombolni tud, és veszélyt jelent mindenkire a környezetében. És ezzel visszaérkeztünk oda, ahonnan elindultunk, ezért mondtam azt, hogy az ilyen beszélgetések értelmetlenek.

Trapper alfahím kitörése hallatán Kerrának izgalmában egy pillanatra kihagyott a lélegzete.

- Talán ha Marianne sejti, hogy maga mennyire a magáénak akarja tudni őt...

- Nem akartam. Nem órá gondoltam.

Kerra érezte a hirtelen mozgást, és Trapper már ott is volt, a két térde közé véve felhúzta ülő helyzetbe. Haját a tarkóján marokra fogva tartotta a fejét, miközben mohón csókolni kezdte. Száját ferden elfordítva erőteljesen benyomta a nyelvét Kerra szájába. De a következő pillanatban megszelídült, és lassan, mintegy simogatva húzta ki és toltá be a nyelvét Kerra ajkai között, Amikor elengedte őt, Kerra zihálva kapkodott levegő után, és alig tudta megtartani az egyensúlyát. A szíve vadul kalapált, de a csontjai mintha megolvadtak volna.

- Így akarlak a magamévá tenni - suttogta a férfi, és nyitott szájával végigvándorolt a nyakán, le a kulcscsontjáig, majd a fejét lehajtva arcát Kerra melléhez dörzsölte. - Nem felejtettem el, milyen érzés benned lenni. Ott akarok lenni. Mélyen benned. - A hangja rekedt volt és halk, ajka agresszívan támadt rá a póló alatt ágaskodó mellbimbókra. - Lehet, hogy soha nem fog megtörténni, de a pusztá gondolat, hogy egy másik férfi fekszik rajtad, van benned... meg tudnám ölni. - Arcát Kerra testéhez szorította, lélegzete forró volt, és

szaggatottan vette a levegőt. Aztán hirtelen felült, a két keze közé fogta Kerra arcát, és egy csókot nyomott a szájára. - És most menj aludni.

Huszonharmadik fejezet

Glenn undorral nézett le az őrnagy kórházi reggelijére.

- Ezt én sem akarnám megenni.

- Csak azért fogom letuszkolni, mert vissza akarom nyerni az erőmet.

- Sokk érte a szervezetedet. A legtöbben arra fogadtak volna, hogy sohasem épülsz fel. Eddig te állsz nyeresre. Ne kapkodd el.

- Kerra is épp ezt javasolta - mosolyodott el az őrnagy.

- Kerra? Mikor volt ez?

- Valamikor kora reggel. Ő és John besurrantak.

- Nahát! - A seriff fél fenékkal leült az ágy sarkára, és beszámolt a barátjának a Trapperrel folytatott előző esti telefonbeszélgetéséről. - Visszajött, mert hallott a gyanúsítottunkról. Nem mondta ki nyíltan, hogy Kerra vele van, de megígérte, hogy ma reggel elhozza őt. Kora reggel. - Felhúzta az egyik szemöldökét.

Az őrnagy értette a kérdést.

- Együtt alszanak.

- Ismered Johnt.

- Túlságosan is.

- A megismerkedésük nem volt egy sima randi - árulta el Glenn. - Trapper iszonyú dühös volt rá a fülbevalós ügy miatt, de még aznap este, amikor megkerestem, hogy elújságozzam, visszanyerted az eszméletedet, egy intim helyzetet zavartam meg Kerra motelszobájában.

- Várj csak, Glenn. Mi ez a fülbevalós ügy?

- Mindig elfelejtem, hogy mennyi mindenből kimaradtál azon az első két napon. - Glenn elmesélte, hogy Kerrának elveszett a válltáska, és előkerült a fél fülbevalója. - Noha teljesen valószínűtlennek tűnik, Trapper megtalálta Kerra kórházi ágya alatt. Mert ha a táská nem járt abban a szobában, akkor a fülbevaló, hogy kerülhetett oda?

- John hazudott neked?

- És két Texas Rangernek is.

- Miért vette volna el Kerra táskáját? És mikor?

- Máig rejtély. De nekem úgy tűnik, hogy Kerra elhitte Trapper magyarázatát, bármilyen kevésbé hihető volt is, ő pedig megbocsátott Kerrának, amiért őt gyanúsította.

- Gyanúsította? Mivel? És miért beszélt John Texas Rangerekkel?

A seriff a hüvelykujja körmével megvakarta a szemöldökét.

- Ne kényszeríts rá, hogy árulkodjak a fiúról.

- Nem fiú. Férfi.

Glenn zavarában a kalapja bőrszalagját babrálta.

- Trapper kezdettől fogva beleütötte az orrát a nyomozásba, folyton Kerra körül ólálkodott, tudni akarta, mit látott, kit látott, ha látott egyáltalán valamit. Én figyelmeztettem rá, de...

- Ő a szokott módján reagált rá.

- Lényegében igen. De feltűnést keltett, hogy mennyire érdeklő, mi történt kint a házadnál. *Élénkebb* érdeklődést tanúsított iránta, mint amikor egy családtag azt szeretné, hogy kapják el a gonosztevőt, aki lelőtte a rokonát. A fülbevalós ügy után a Rangerek készek lettek volna bedugni az őrizetes cellába mint lehetséges gyanúsítottat.

- Mert lelőtt engem?

- Mondtam nekik, hogy ez marhaság. De valljuk be, tekintettel az összeveszésekre, amiről mindenki tud, muszáj volt alaposan utánajárni a dolognak.

- John soha nem tette volna ezt.

- Én is mondtam a Rangereknek, és nem is hiszem, hogy igazán gyanúsították volna, inkább csak utálták az okoskodását. Mindenesetre nem találtunk semmi olyasmit, ami indokolta volna a fogva tartását. Ellenőriztük a vasárnap éjjelre vonatkozó alibijét. És nem szerzett jó pontot azzal sem, hogy meglépett a koronatanúnkkal, és azóta is rejtegeti valahol. Úgyhogy vagy ő és Kerra kefélnek, mint a nyulak, és csak néha bukkannak fel levegőt venni, vagy valami más okból tartja a farzsebében Kerrát, és ahogy

Trappert ismerem, még elképzelni sem merem, mi lehet az az ok.

Glenn hallgatva az őrnagy arcán egyre több, aggodalomra és habozásra utaló ránc jelent meg. Végül megkérte Glenn, hogy csukja be az ajtót.

Glenn szót fogadott, majd újra leült az ágy lábához.

- Úgy látom, valami komoly dolog jön.

- Igen - felelte az őrnagy. - Attól félek, hogy John rettenetes helyzetbe kormányozza magát.

- Milyen helyzetre gondolsz? Kerrával?

- Nem, ennek semmi köze hozzá, kivéve, hogy őt is belerángatja.

Elhallgatott, de Glenn számára világos volt, hogy a barátja továbbra sem tud dönteni, mondja-e vagy sem, ezért csendben maradt, hogy időt adjon neki, hadd szedje össze és rendezze el a gondolatait. Kiszáratva az őrnagy beszélni kezdett, hosszan és megszakítás nélkül. Tíz perc múlva fejezte be, kimerülten, ziháló tüdővel.

Glenn végighúzta a tenyerét a homlokán, és cseppet sem lepődött meg azon, hogy kiütkezött rajta az izzadság.

- Jézusom. Ez még nekem is túl sok.

- Te csak most hallottad. Én három éve próbálom megemészteni.

- Így most már értem, hogyan következett be a szakadás közted és Trapper között. Átadta valaha Debra naplóját?

- Nem. De afelől nincs semmi kétségem, hogy felhasználná ellenem. Nem akarja, hogy a nyilvánosság előtt beszéljek a robbantásról.

- A saját biztonságod érdekében.

- Ő ezt hitte, és hiszi mindmáig. Reménykedtem, hogy miközben tönkrement az egész további élete, hagyta a fenébe az egészséget. Aztán az a vasárnap éjszaka újra beindította. És most még biztosabb a dolgában, mint valaha.

- Vagyis hogy Thomas Wilcox áll a Pegasus háttérében?- Az őrnagy bólintott. - És hogy most, huszonöt évvel később, megpróbált az életedre törni?

- Kerra váratlan előbukkanása miatt, és amiatt, hogy neki meg nekem mi juthat eszünkbe, miközben felidézzük a közösen átélt eseményt. Tudom, hogy furcsán hangzik. De John... tudod, milyen.

Hogy valamiképpen megnyugtassa öreg barátját, Glenn a keresztnévén szólította meg:

- Frank, figyelj rám. Trapper ravasz, mint a róka, lobbanékony és pokolian öntelt. Egyszer a legszívesebben laposra verném, máskor meg szeretném, ha a fiam egy kicsit is jobban hasonlítana rá. De minden pimaszsága ellenére átkozottul jó detektív. Ösztönösen érzi a dolgot, amiért őszintén szólva irigylem. Azt akarom ezzel mondani, hogy egy percig sem gyanakodna egy befolyásos milliomosra, ha nem tudna *valamit* a fickóról.

- Egyvalamit mondott nekem. Miután a Pegasust felrobbantották, Wilcox megszerezte a telket. Ami után évekig ette a fene.

Glenn két ujjá közé fogva rángatta az alsóját.

- Ez minden, amit Trapper tud?

- Kevés, igaz?

- Nagyon. Nem elég, hogy fel lehessen építeni rá egy összeesküvés-elméletet. Előadta ezt az elképzelését az ATF-nek?

- Elutasították. Ő vitába szállt velük. A dolog a karrierjébe került, a menyasszonyát is elvesztette, de ez sem tántorította el a meggyőződésétől. Ami velem és Kerrával történt, perdöntő volt számára. Mindig is önfejű és meggondolatlan volt, de most...

- Félsz, hogy tényleg elveszíthette a józan eszét?

Az őrnagy egyenesen a barátja szemébe nézett.

- Nem, Glenn - felelte halkán. - Attól félek, hogy tényleg *igaza lehet*.

A kocsni műszerfalának másik oldalán Kerra önmagát átölelve ült.

- Mi a baj? - kérdezte Trapper.

- Semmi.

- A testbeszéd mást ordít.

- Fázom, ennyi az egész.

Két napfényes, langyos nap után borús napra ébredtek. A szél ugyan dél felől fújt, de élénk volt, és ettől a valóságosnál alacsonyabbnak tűnt a hőmérséklet. De igazán fagyos kettőjük között volt a levegő.

Kerra nem aludt jól, amiről Trapper is tudott, mert ő sem aludt jól. Nehéz volt a baseballütő-hosszúságú és keménységű erekcióval aludni. Végül fel is keltek, és egymást váltották a fürdőszobában. Kerülték egymás tekintetét, és igyekeztek jó messzire kitérni a másik elől a szűk térben. Kerra kurtán válaszolt a hozzá intézett kérdésekre, egyébként hallgatag volt.

Trapper még gyorsan átrobogott a sárgán, s közben megkérdezte:

- Jobban szeretne volna, ha a tiltó arckifejezését semmibe véve, engedek a bűnös vágyaimnak?

Kerra ránézett. Ha szemmel ölni lehetne...

- Na jó, bocsánat - mondta Trapper. - Össze vagyok zavarodva. Tegnap reggel, amikor már a határán voltam, hogy élélvezek, *maga* állított le hirtelen. Akkor nagyon dühös volt rám. Most meg azért haragszik, mert az éjjel *én* állítottam le, mielőtt kielégíthettem volna.

- Ne hízelegjen magának.

- Én csak azt szeretném, ha végre dűlőre jutna a saját szándékait illetően.

- Megtörtént - vágta rá dühösen Kerra. - Ha végeztünk a seriff irodájában, keresek egy lakatost, és csináltatok egy kulcsot a kocsimhoz. Aztán hazamegyek. Maga megy a maga útján, én meg az enyémen. Maga végzi a maga dolgát, én meg az enyémet. Ami a hírekről való tudósítás, nem pedig a bennük szereplés, a rendőrök elől menekülés, a hívásaim továbbítása kinyomozhatatlan telefonokra, és... ilyesmik. Visszatérek a saját életemhez.

A férfi nem szólt semmit.

- Hallotta, amit mondtam? - kérdezte Kerra ingerülten.
- Tisztán és érthetően.

Trapper bekormányozta az autót a Hónap Helyettesének fenntartott egyik parkolóhelyre, leállította a motort, és mielőtt Kerra egyet szólhatott volna, kiszállt. Átment az autó túloldalára, de Kerra visszautasította az udvariasan feléje nyújtott kezét, és kilépett az autóból. Trapper elé kerülve indult el a bíróság melléképületében lévő seriffség főbejárata felé.

Trapper örült, hogy a megye még nem ruházott be egy fémdetektorba - nagyon ellenére lett volna, ha le kell adnia a pisztolyát. Az átvilágítás mindössze annyiból állt, hogy egy ablaknál be kellett mondania, mi járatban van. De mielőtt még megmondhatta volna a nevét, megszólalt az üveg mögött ülő női seriffhelyettes.

- Jó reggelt, Ms. Bailey, Mr. Trapper. Felszóllok Addison seriffnek, hogy itt vannak. Második emelet.

Trapper kihasználta az alkalmat, hogy Kerra nem ismeri a helyet, és a könyökét megfogva elvezette a lifthez. Miután beszálltak, és a lift ajtaja becsukódott, nyomban megszólalt:

- Ne ránduljon össze, valahányszor magához érek. Először is mert feldühít vele. Másodszor azért, mert nem teszi hihetővé a megállapodásunkat.

- Miféle megállapodásunkat?

- Hogy elkerüljünk egy későbbi zavart, *ha* újra erőt venne rajtunk a szenvedély, végigcsináljuk - felelte Trapper a kérdést elengedve a füle mellett, majd egészen közel hajolva suttozta: - úgy, hogy benne vagyok magában.

Kinyílt a lift ajtaja, és ott állt a seriff, megkönnyebbülten, de morcosan is, hogy üdvözölje őket.

- Mi a baj, Glenn? - kérdezte Trapper. - Nem ettél elég rostot?

- Félttem, hogy nem jöttök el.

- Nos, Kerra itt van. Elhoztam, ahogy megígértem. - Elégedetten konstataálta, hogy Kerra meghökkent a szavaitól. Picit meg is kellett böknie, hogy kilépjen a liftből.

- Nem számítottam rátok ilyen korán. Az FBI-ügynökök még nincsenek itt - magyarázta Glenn.

- Mondtam, hogy kora reggel jövünk.

- Mikor csináltál bármit úgy, ahogy kellett? Elnézést - fordult a seriff Kerrához. - Bocsánatot kérek, amiért ilyen rosszkedvű vagyok. Ez most egy ilyen reggel.

- Ismerem az érzést. - Kerra savanyú arccal Trapperre nézett.

- Trapper elmondta magának, hogy van gyanúsítottunk? - pillantott Glenn ismét Trapperre.

- A Leslie Duncan név nem mond nekem semmit - felelte Kerra.

- Álneveket használt. Nézze. - Glenn megmutatta Kerrának Duncan magával hozott bűnügyi nyilvántartási lapját. - Ez egy mostani fotó, tegnap készítették, amikor letartóztatták.

Kerra jól megnézte a laphoz mellékelt rendőrségi arcképfotót, aztán megrázta a fejét.

- Nem ismerem. Nem tudom az órnagy házánál megjelent férfiak egyikeként azonosítani. Nem láttam őket. Ahogy már mondtam magának.

- Talán ha a saját szemével látja Duncant...

- Szemtől szemben?

- Nem fogja tudni, hogy maga ott van. Épp most hozták fel az alagsori fogdából egy kihallgatószobába. Magának csak az ablakon át kell megnéznie őt.

- Időpazarlás, de mutassa az utat.

- Ha akarod, lent az előtérben megvárhatod - fordult Glenn Trapperhez. - Szólok, ha Kerra végzett. De mivel állandóan cserélgeted a telefonjaidat, szükségem van egy számra, ahova SMS-t írhatok.

- Kerrával maradok.

Glenn bosszúsan fújta egyet.

- Trapper, nincs rá hivatalos okod, hogy itt legyél. Még ha felőlem itt lehetsz is, ezeket a kihallgatásokat az ügynökök vezetik le...

- A testőre vagyok. - Trapper lenézett Kerrára, és fejével

Glenn felé intett. - Mondja meg neki. - Visszafojtott lélegzettel várt, azt remélve, hogy Kerra rájön, ez volt az a „megállapodás”, amire utalt.

Kerra mindössze két szívdobbanásnyi ideig állta a tekintetét, majd visszafordult Glennhez.

- Ez... igen, ez is egy olyan... szolgáltatás volt, amit a... a cége felajánlott.

- Ellenőrizheted a weboldalt - tette hozzá Trapper, holott fogalma sem volt róla, hogy a „testőr” szerepel-e a szolgáltatásai között. - Napidíj plusz a költségek. Kerra tartós szolgálatba vett.

- Mióta? - ráncolta a homlokát Glenn; világos volt, hogy egy szót sem hisz ebből a meséből.

- Attól az éjszakától fogva, amikor a helyettesed megszegte a kötelességét, és a kocsijában maradt, miközben Kerra egyedül ment be a kórházba. Attól kezdve további értesítésig nem veszíthetem őt szem elől.

- Ez itt a seriff irodája, az ég szerelmére. A városi rendőrség az épület másik szárnyában van. Mi baja történhet itt?

- Semmi - vigyorodott el Trapper. - Amíg mellette vagyok.

Glenn feladta, és Kerrára nézett.

- Megkönnyebbülést fog jelenteni a tudat, hogy elkaptuk a fickót. Legalábbis az egyiket.

- Mennyire vagy biztos abban, hogy ő az? - kérdezte Trapper.

Mielőtt Glenn válaszolhatott volna, újra megállt a lift, és kinyílt az ajtaja. Carson Rime lépett ki belőle. Súlyos aktatásakája majdhogynem a földig húzta le a karját.

- Jó reggelt mindenkinek. - Trapperra és Kerrára mosolyogva lerázta magáról tweed felöltőjét, majd a ruhadarabot a karjára terítve előrehajolt, hogy kezet fogjon Glenn-nel. - Addison seriff? Carson Rime. Tegnap beszéltünk telefonon. Örvendek.

Glenn láthatóan nem osztotta Carson örvendezését.

- Azt hittem, tisztáztuk a lopott gépkocsi ügyét.

- Ó, persze. Nem ezért vagyok itt. - Carson kivett egy

névjegyet a zakója felső zsebéből, és átnyújtotta Glenn-nek. - Először az alagsorba mentem le. A helyettes odalént azt mondta, hogy az ügyfeletem, Leslie Doyle Duncant, már felhozták kihallgatásra. Az *első* olyan kihallgatásra, amiről említés fog történni a bíróságon, ha ez a komédia egyáltalán eljut a bírósági tárgyalásig, mivel Mr. Duncantól a legelső kihallgatásán megtagadták a jogi tanácsadó jelenlétét.

Glenn hátrabillent a két sarkára.

- Senki sem tagadta meg tőle a tanácsadó jelenlétét. A bíróság által kijelölt ügyvédje volt, aki azonban elháríthatatlan akadályoztatás miatt tegnap nem tudott itt lenni, most viszont bármelyik percben megérkezhet.

- A bíróság által kijelölt ügyvédje *volt*, most viszont itt vagyok én, és konzultálni akarok a védencemmel. Legyen szíves, vezessen hozzá - mondta Carson.

Carson öltönye kifényesedett a sok hordástól, a gallérja csücske kétfelé állt, mint két hófehér szárny. A kettő között egy mogyorónyi türkizkő rögzítette fekete bőr cipőfűzőnyakkendőjét. Oldalra fésült haját ma reggel eggyel több réteg zselé tartotta meg a helyén.

Ennek ellenére Trapper szerette volna megölelni. Némi tessék-lássék nyafogás és dupla összegű számláról szóló fogadkozás után beleegyezett, hogy minden más félretéve el méltóztatik jönni Lodalba, hogy képviselje Duncant. Egy ügyvéd, legyen az tiszteletre méltó vagy megvesztegethető, évfolyamelsőként vagy épp csak megfeleltként végzett, bejárhat a gyanúsítottához, amit Trappertől megtagadnának.

Glenn feljebb rántotta a fegyvertartó övét, mintha meg akarná erősíteni, hogy továbbra is ő itt a főnök, majd kimutatott a folyosóra.

- Balra az utolsó szoba.

- Egyúttal Kerra is megnézhetné Duncant - javasolta Trapper. - Minek ácsorogna itt, várva a sorára?

- Rendben.

Trapper látta, hogy Kerra tele van kérdésekkel, de amikor Carson tett egy „csak ön után” mozdulatot, engedelmesen

megindult, oldalán a csevegő ügyvéddel. Glenn és Trapper egy lépéssel lemaradva követték őket.

- Ügyes - morogta Glenn az orra alatt. - Csak nem értem, miért csináltad. Miért akarod ennyire megvédeni azt a fickót, aki lelőtte a tulajdon apádat?

- Miért akarsz ennyire biztos lenni abban, hogy ő volt az? Egy új fiú a városban, akit csak kevesen ismernek. Szerepel a bűnügyi nyilvánartásban. Feltételesen szabadlábon. Iskolai körzetben gyorsajtásért lefűlelték, és a pickupja űlése alatt találtak egy olyan fegyvert, amelyet a lűvűdűzűskor használtak? - Trapper kűtkedűn csűvűlta a fejűt. - Tűl sima, tűl gűmbűlyűű, valahogy érezni rajta, hogy elűre kiműdűltűk. űgy éreztem, jűl jűnne ide egy űgyűvűd.

- Hűt, azzal sem érsz el sokat, ha űjbűl űsszeszeded neki O. J. álomcsapatát.

Trapper lassított, és Glennre nézett.

- A ballisztikusok megnűztűk a pisztolyt, Trapper. Nem kűtsűges. Annyira stimmel, hogy a kerűleti űgyűszűnknek felállt tűle.

- A kerűleti űgyűszűzetek nű.

- Nem szű szerint értettem.

A kifejezűs jelentűse nem kerűlte el Trapper figyűlműt, de nem tett tűbb megjegyzűst, űgy aztán szűtlanul mentek tovűbb, műgnem elűrtűk az említett helyisűget. Glenn elűrelűpett, és kinyitotta az ajtűt.

- Mr. Duncan, itt van az űgyűvűdje.

- Nagyszerű, akkor maga meg ő megdughatjűk egyműst.

- Van egy modora - fordult hűtra Glenn Trapperhez. - Okosabbnak kűpzelű magűt mindenki műsnűl.

- Talán az is.

- Műs kűrűlműnyek kűzűtt barűtok is lehetnűtek.

Carson odaadta Trappernek a felűltűjűt, majd Glenn mellett el lűpve bement a szobűba.

- Tűnyűleg szűksűg van a bilincsre?

Glenn erre csak hűmműgűtt, aztán becsukta az ajtűt.

- Kerra?

Kerra az ajtóhoz lépett, és a dróthálós üvegablakon át benézett. Trapper a válla fölött lesett be. Duncan harmincegy-néhány évesnek látszott, de a szemében nem lehetett nem észrevenni az egész életre elegendő ütésekről árulkodó gyanakvást és bizalmatlanságot. Nem mutatott megkönnyebbülést, sem különösebb érdeklődést, amikor Carson bemutatkozott neki.

Hanyag testtartása mit sem változott. A szája, amin az előbbi gorombaság kicsúszott, most is mozgott, tehát nyilván mondott valamit.

- Soha életemben nem láttam ezt az embert - mondta Kerra, és el akart lépni, az ablaktól.

- Várjon még egy percet - kérte Glenn. - Hátha csinál valamit, ami felidéz egy emléket magában.

Trapper a könyökhajlatába csúsztotta Carson kabátját, és mindkét kezét Kerra vállára tette.

- Igaza van. Várjon még egy percet.

- De...

Trapper enyhén megszorította Kerra vállát. A titkos jelzés működött. Kerra a helyén maradt, Trapper és az ajtó között.

- Elértétek a feleségét? - kérdezte Trapper Glenntől.

- A barátnőjét. Ha az anyját ment meglátogatni Ardmoreba, akkor a temetőbe kellett mennie.

- Hazudott az asszonyról?

- Ettől tartunk, mert nem találtuk nyomát a nőnek.

Nem hallhatták, miket kérdez Carson, és miket válaszol a gyanúsított, de Duncan időnként a nagyobb nyomaték kedvéért mutatóujjával erélyesen megbökte az asztal lapját. Máskor Trapper még a mozgásából is meg tudta állapítani, hogy csak úgy odavetett egy kurta választ.

Néhány perc múlva Carson több papírlapot vett ki az aktatáskájából, és úgy terítette szét az asztalon, hogy Leslie Duncan láthassa, mi van rajtuk.

Egyenként, pontról pontra végigvette Duncannel azt, ami a papírlapokon állt.

- Mít mutogat? - kérdezte Glenn Trappertől. - A tarifáit?

- Nem lennék meglepve. Pénzsóvár gazember.

Carson kérdezett valamit Duncantól. Ő habozott, majd bólintott. Az ügyvéd arca felragyogott, összeszedte a papírokat, visszapakolta az aktatáskájába, bezárta a táskát, és lazán, már amennyire a bilincs engedte, kezét fogott Duncannel. Kerra oldalt lépett, Glenn pedig kinyitotta Carsonnak az ajtót.

Miközben az ügyvéd kilépett, Leslie Duncan kikiáltott az asztal mellől:

- Eddig hogy tetszik, hogy meg van halva?

Trapper, aki számított erre, átkerült Kerra másik oldalára, hogy lássa a lány reakcióját.

Kerra szája az ismerős szavak hallatán a döbbenettől megnyílt, de amikor meglátta, hogy Trapper figyel, fölnézett rá, és megrázta a fejét.

- A hang nem stimmel.

Glenn arcán piros foltok ütözködtek ki a dühtől.

- Most már értem. Erre kellett ő. - És kezével Carson felé mutatott.

Carson visszavette a felöltőjét Trappertől.

- Elnézést kérek. Ki kell töltenem pár úrlapot. - A kabáttal és a táskával zsonglörködve elsietett, és majdnem belefutott egy helyettesbe, aki határozott lépéssel épp kiszállt a liftből.

Trapper megállt Glenn-nel szemben.

- Ha szépen kérlek, beengedtél volna hozzám?

- Nem! - mennydörögte Glenn.

- Kerrának mindössze ezt a pár szót kellett hallania.

- A hang nem stimmel - ismételte meg Kerra most már Glennhez intézve a szavait. - Higgye el nekem, még most is libabőrös leszek, ha felidézem, amikor ezeket a szavakat hallottam, és megértettem, hogy mire utalnak. Azt a hangot sohasem fogom elfelejteni.

- A tanúvallomásában azt mondta, hogy csak az egyik férfi szólalt meg. Duncan lehetett az, aki csendben maradt.

- Lehet. De abban egészen biztos vagyok, hogy nem az ő hangját hallottam.

Trapper hallgatta kettőjük beszélgetését, de közben az ablakon át figyelte Leslie Duncant, aki úgy mozgatta a fejét előre-hátra, és dobolt az asztalon valami képzeletbeli ritmusra, mintha egy csakis általa hallott dallamot kísérne.

- Seriff!

Mindnyájan a helyettes felé fordultak, akivel az imént Carson kis híján összeütközött a liftnél.

- Egy órája átkutattuk Duncan lakókocsiját - jelentette a helyettes. - Nem ez a táska tűnt el? - Felmutatott egy nejlonzacskóba rakott táskát. Kerra Louis Vuitton táskáját.

Huszonnegyedik fejezet

- Meglep, hogy már takarítottak - jegyezte meg Kerra, miután visszaértek a motelszobába.

- Engem az lep meg, hogy egyáltalán takarítanak.

Trapper motyogásán érezni lehetett, hogy másutt jár az esze. Épp azzal volt elfoglalva, hogy az egyik mobilján végignézze a nem fogadott hívásokat és a beérkezett üzeneteket.

- Az őrnagytól semmi? - kérdezte Kerra.

- Semmi. - Trapper ledobta a kabátját az ágyra. - Ha hívna egyáltalán, valószínűleg akkor is csak azért, hogy értesítsen, elmebetegnek nyilvánított.

- Önfejűnek tartja, nem örültnek.

- Nem számít. Már régen túltettem magam azon, hogy mit gondol rólam.

Kerra tudta, hogy ez nem igaz, de annyiban hagyta a dolgot. Már így is épp elég feszült volt a viszony kettőjük között. A seriff irodájától vissza a motelig egy szót sem szóltak az autóban. Kerra feltételezte, hogy Trapper azon töpreng, vajon a nyomozás szempontjából mekkora jelentősége van az elveszett táskája megtalálásának. Erre gondolva meg is kérdezte:

- Mire gondol?

Trapper az ablak előtt, két kifordított tenyerét az új, nemszeretem farmerja két farzsebébe süllyesztve, a szobának háttal állt.

- Arra, hogy csak a pénzét fogja pazarolni.

Mivel Kerra épp a férfi farmertől takart meztelen fenekét képzelte maga elé, a válasz nem jutott el hozzá.

- Tessék? - kérdezte.

Trapper szembefordult vele.

- Csak a pénzét fogja pazarolni arra a lakatosra. Fel fogom nyitni a kocsiját, és el is fogom indítani. Ha majd visszamegy

Dallasba, meg kell javíttatnia, ami valószínűleg kevesebbe fog kerülni, mint a lakatos. Még jobb, ha megkéri Carsont, ő majd összehozza azzal a diszkontárakkal foglalkozó haverjával. Csak készüljön fel rá, hogy ha kap tőle egy kölcsönkocsit, az nem lesz valami tiptop járgány. - Lemutatott Kerra kis sporttáskájára, ami a sarokban hevert a földön. - Kezdje el összeszedni a cuccait. Ha készen van, elviszem a kocsijához.

A seriff irodájában lezajlott izgalmas esemény elfeledtette Kerrával a hazamenési szándékát, de a jelek szerint Trapper emlékezett rá, és nem próbálta lebeszélni róla. Épp ellenkezőleg. De nem volt ideje reagálni erre a pálfordulásra, mert kopogtak. Trapper kinézett a kémlelőnyíláson, csak azután nyitott ajtót.

Carson viharzott be a kezeit dörzsölgetve.

- Na, milyen voltam?

- Jó voltál - felelte Trapper.

- *Jó?* - visszhangozta Carson sértetten. - Szuper voltam!

- Hol van Duncan felesége? Megkérdezted tőle?

- Meg, de minden, amit Duncan mondott nekem, bizalmas adat, Trapper. Nagyon jól tudod.

- Tudnom kell, hogy mit mondott.

- Ő az ügyfelem.

- És helyette én fizetem a tiszteletdíjadat. Na, mondd el, hogy mit mondott.

- Ez jogalap a kamarából való kizárásra.

- Ó, az isten áldjon meg! Épp *most* kell etikussá válnod? Kerra nem fog beárujni. Ugye nem? - nézett Trapper Kerrára, aki megrázta a fejét. - Látod? És én sem fogok árulkodni rád. Szóval, beszélj.

De Carson láthatóan megmakacsolta magát.

- Nem fogom senkinek sem elmondani, hogy megsértetted az ügyvédi titoktartást... de esetleg kiszivárogtathatom, hogy a jogi diplomád hamisítvány - csapott le rá Trapper.

- Honnan tudod? - döbönt meg Carson.

Trapper csak nézett rá mosolyogva, és amikor Carson rájött, hogy meg van fogva, elkáromkodta magát.

- Most, hogy eltakarítottuk az útból azt az idegesítő etikát, halljuk, mi a helyzet Duncan feleségével? - kérdezte Trapper.

Carson lemondón sóhajtott.

- Fedezetlen csekkel operált. Azt gondolták, jobb lesz, ha egy darabig eltűnik a városból.

- Mikor ment el? Vasárnap éjjel még együtt volt Duncannel?

- Minden bizonnyal. Elmondása szerint egész éjjel együtt voltak, és hétfőn reggel váltak el nagy szomorúan.

- Hová ment a nő?

- Galvestonba.

- Duncannek szüksége lehet rá, hogy igazolja az alibijét. Ha ismersz valakit Dél-Texasban, aki fel tudná kutatni, és visszahozná...

- Már rajta vagyok.

- Helyes.

- Csakhogy... - Carson elfintorodott.

- Mi van?

- Lehet, hogy akár az alibije feláldozásával sem akarja képbe hozni a nőt.

- A fedezetlen csekkek miatt?

- Igen, de akár a nő kora is gond lehet. Ámbár abban egészen biztos, hogy már betöltötte a tizenhetet.

Trapper fájdalmas képet vágott.

- Van ebben a fazonban valami jó is?

- Van egy tetkója, egy szív, benne egy cikornyás „Anyu”-val.

- Ez azért valami - vélte Kerra.

- Egy tőrrel a szívben.

Kerra nem tudta, Carson viccel-e vagy komolyan beszél, de az utóbbira tippelt.

- Mi van a pisztollyal? - kérdezte Trapper.

- Esküszik az élő istenre, hogy soha nem látta.

- Amíg egy közlekedési rendőr ki nem szedte a teherautója ülése alól.

- Neeem - húzta a szót Carson. - Amíg meg nem találta egy

szemeteskonténerben.

- Te most viccelsz velem.

- Bár viccelnék - felelte Carson. - Állítja, hogy amikor kivitte a szemetet a konténerbe, ott volt a pisztoly. Egy golyó kivételével tele tárral. És a sorozatszámja ki volt vakarva.

- Szerencsés napja volt.

- Pontosan ezt mondta ő is.

- És mikor volt ez a szerencsés nap?

- Hétfő este. Azért emlékszik rá, mert a lakókocsiparkból kedden reggel viszik el a szemetet.

- Miért hazudott, amikor a fegyverről kérdezték?

- Te nem hazudnál?

Trapper végighúzta párszor a tenyerét hátul a nyakán.

- Ha nemi életet élnék egy kiskorúval, akkor igen, valószínűleg hazudnék. Kérdezted az őrnagyról?

- Tudja, hogy híres. Tudja, hogy meglőtték. Rólad nem hallott - tette hozzá Carson nem titkolt vidámsággal.

- És mi a helyzet Kerrával?

- Csak egyszer vagy kétszer látta őt a tévében, mert a szomszédja rájött, hogy titokban rácsatlakozott az ő kábelére, és levágta róla.

- Megkérdezted, hogy ismeri-e Thomas Wilcoxot?

- Megkérdeztem. „Persze”, mondta erre.

Kerra és Trapper futólag egymásra néztek, majd visszafordultak Carsonhoz.

- Istenemre mondom, még a szívverésem is leállt egy pillanatra, amikor ezt mondta. Megkérdeztem, honnan ismeri Thomas Wilcoxot, mire azt felelte, „Nekem ő egy félisten.” Megkérdeztem, miért tartja Wilcoxot félistennek, mire azt felelte, „A hárompontos dobásai miatt, hülyegyerek.” Kikérhettem volna magamnak, de ha az ember bűnözők védőügyvédjének szegődik, elviseli a verbális sértéseket, és mivel te fizeted a számlát...

- A lényegre, Carson.

- Megkérdeztem az ügyfeletem, elképzelhető-e, hogy két különböző Thomas Wilcoxra gondolunk. Amire azt felelte,

hogy „Én az Oklahoma University szupersztár kosarasáról beszélek. Fekete csávó. Majd kétméteres. A Thunderben játszott, de amikor kezdték őket szopadni, átigazolt a Nuggetshez. Miért, te ki a tökömről beszélsz?” Idézőjel bezárva - mondta, bocsánatkérő pillantást vetve Kerrára. - A lényeg az, hogy ő csak a kosárlabdás Thomas Wilcoxról hallott.

A nagy akarás végén tehát lehangoló eredmény született. Kerra látta, hogy Trapper is így érzi. Egyikük sem szólt semmit. Aztán Carson szólalt meg, jóval csendesebben.

- Fenekestől felforgatták az irodádat.

- Nem mondd! - adta a tudatlant Trapper.

- Betörték az ajtó üvegét, úgy jutottak be. A gondnok fedezte fel ma reggel, amikor megérkezett. Azt mondja, teljesen szétkapták az irodát. Próbált hívni a mobilodon, de a hívás egyenesen a postafiókra ment. Mivel nem tudta, hogyan érhetne el, engem hívott. Felhatalmaztam, hogy tetessen új üveget az ajtóba, és cserélje ki a zárat.

- Köszönöm.

- A költségeket hozzáírom a számládhoz. - Carson aggodalmas pillantást vetett mindkettőjükre. - Tudod, Trapper, bizonyos emberekkel nem kellene kikezdened. Újra megkérdezem: tudjátok mind a ketten, hogy mit csináltok? - Lehet, hogy a diplomája hamis volt, de az aggodalma valódinak látszott.

Trapper úgy tett, mintha nem hallotta volna. Megkérdezte Carsontól, hogyan reagált Duncan arra a kérésre, hogy kiáltsa ki azt a mondatot.

- Gondolom, erről szólt azoknak a papíroknak a tologatása az asztalon - vetette közbe Kerra.

Carson bólintott.

- Kigépeltem, és azt mondtam Duncannek, nagyon fontos, hogy pontosan úgy tegye fel a kérdést, ahogy le van írva, és hogy olyan hangosan kiáltsa, hogy mindenki meghallja, aki az ajtón kívül van, beleértve az egyik áldozatot, Kerra Bailey-t is. Azt kérdezte, „Mi a faxomér?” Csak annyit feleltem neki,

hogy az ő érdekét szolgálja, ha megteszi nekem ezt a kis szívességet. Még dobott pár f-bombát, aztán azt mondta, „Bármit, haver.” - Carson szeme ide-oda járt Kerra és Trapper között. - Tojást lehetett volna sütni a seriff seggén. Mi történt, miután elmentem?

Trapper elmesélte, hogy előkerült Kerra táskája.

- A helyettes azt mondta, hogy Duncan lakókocsijában, az ágy alatt találták a sarokban.

- Hiányzott belőle valami?

- Egy szerény összegű készpénz és a hitelkártyáim - felelte Kerra. - Más nem.

- Jó tudni - jegyezte meg Carson. - Ez legalább nem fog készületlenül érni a Duncan elleni vádirat elkészítésekor. Ma délután három órára tűzték ki.

- Ártatlannak vallja magát - mondta Trapper.

- Van más lehetőség is? - Carson úgy pislogott, mint aki meg van lepődve. Aztán folytatta: - A körülményekre, az állítólagos áldozatai hírnevére és Duncan priuszára tekintettel a bíró irtatlan összegű óvadékot fog kiszabni. Úgyhogy a csávó börtönben marad.

- Jobban jár vele - jegyezte meg Trapper. - Ha kiengednék, aligha maradna sokáig életben.

Carson szemöldöke a magasba ugrott.

- Ezt az állításodat fejtsd ki egy kicsit részletesebben.

Trapper kis gondolkodás után válaszolt.

- Ha lelőnél, és halottnak hinnél egy amerikai ikont, megtartanád a fegyvert? Duncan bárhol elveszíthette volna egész Észak-Texas területén. De még ha meg is akarta volna tartani emlékül, hogy később eladhassa az eBayen, vajon a teherautója sofőrülése alatt őrizte volna? - Külön-külön ránézett Carsonra és Kerrára, majd folytatta: - Kiveszi a pénzt és a hitelkártyákat Kerra táskájából, aztán otthagyja a táskát, ahol könnyedén megtalálhatják. Ismersz olyan tolvajt, aki megtartja a pénztárcát, miután kiürítette?

A kérdést Carsonhoz intézte, aki rögtön rávágta a választ:

- Én nem foglalkozom tolvajokkal. Az én klienseim egytől

egyig ártatlanok.

- Szónoki kérdés volt.

- A válaszom ugyanaz.

- Visszatérve arra, amit mondtam: Duncan egy söpredék, de nem hiszem, hogy ostoba lenne. Ha benne volt a múlt vasárnapi dologban, akkor már rég nem lenne nála a bizonyíték. Ellenséges és harcias, de a legkevésbé sem ideges. Mert tudja, hogy még ha a pisztoly és a táská ott lehetett is abban a házban a múlt vasárnap éjjel, ő nem. Sem a seriffség, sem a Rangerek, de még a csúnya, félelmetes FBI sem teheti őt oda. És azért tudja ilyen biztosan, hogy miért nem, mert...

- Nem volt ott - fejezte be a mondatot Kerra.

- Nem volt ott - ismételte meg Trapper. - A mobil házában kúrta egész éjjel a kiskorú barátnőjét. Ami bűncselekmény. De nem gyilkossági kísérlet.

- A kliensem nyilvánvalóan hamisan vádolják.

- Tökéletesen alkalmas erre a szerepre - mutatott rá Trapper.

- De ki vádolta meg? És miért? - kérdezte Kerra.

- Hogy ki, azt nem tudom - válaszolta Trapper. - Hogy miért? Hogy lehűtsék a kedélyeket. Hogy a vacsoraasztalok mellett az emberek elmondhassák: „Elfogták az őrnagy egyik merénylőjét, és a másik sem fogja megúszni.” A média majd ráveti magát a következő szenzációs sztorira, és attól fogva az fogja a közvéleményt foglalkoztatni. - Ezen kicsit elgondolkodott, majd mogorván hozzátette: - Én meg még zsiszikesebbnek fogok látszani, amiért más alternatívák felderítésén dolgozom.

- Értem a logikáját, de mitől olyan biztos abban, hogy nem Duncan a másik támadó? Az, aki nem szólalt meg? - kérdezte a homlokát ráncolva Kerra.

- A kettes számút nem lehetett volna rávenni, hogy ismétlje el a kérdést, mert tudta, hogy maga ott van az ajtó túloldalán.

- Akkor sem, ha nem ő kérdezte ott, az őrnagy házánál?

- Legalábbis makacskodott, idegeskedett volna,

elváltoztatta volna a hangját. Én mindvégig figyeltem Duncant.

Az a „bármit, haver” jellemezte az egész viselkedését, de a kérdést minden aggály nélkül tette fel, mert nem volt számára semmi jelentősége.

- Annyit mondhatok, hogy amikor először megmutattam neki, a legkevésbé sem lepődött meg - bólogatott Carson.

- A gyilkossági kísérlet vádjában mondd őt ártatlannak, de úgy csináld, hogy rács mögött maradjon a szarházi - magyarázta Trapper. - Az áldozati bárányok élettartama rövid szokott lenni. Nemcsak arról van szó, hogy Duncan nagyobb biztonságban lesz a börtönben, de oda is való, ha egy kiskorúval szexelt. Biztos vagyok benne, hogy Oklahoma is vissza akarja majd kapni őt.

Trapper ezek után úgy szólította fel, nem túl finoman, távozásra az ügyvédet, hogy kinyitotta az ajtót, megfogta Carson kezét, és a tenyerébe nyomott egy kocsikulcsot.

- Ó, persze. Már majdnem elfelejtettem. - Carson benyúlt a nadrágzsebébe, elővett egy távirányítós kocsikulcsot, és odaadta Trappernek. - Az épület északi sarka mögött van. A sorban az utolsó. Gesztenyebarna négyüléses.

- Kösz. - Trapper zsebre tette a távirányítós kulcsot. - És még egyszer köszönöm, hogy rögtön iderohantál. Szólj, amikor viszonzhatom a szívességedet.

- Rögtön el is kezdheted azzal, hogy kifizeted azt a nyolc ötvenet, amivel a mai napért jössz nekem.

- Álmodban.

- Jó, legyen három ötven.

- Megemlíteném Texas Állam Ügyvédi Kamaráját, amely...

- Kettő ötven.

- Viszlát, Carson.

Trapper rácsukta az ajtót, majd háttal nekidőlt, mintha így akarná megakadályozni, hogy Carson visszajöjjön.

- Miért cseréltek kocsikulcsot? - kérdezte Kerra.

- Visszaviszi a sógora autóját, helyette itt hagyja nekem azt, amivel idejött Fort Worthból.

- Miért?

- Mert kinézem Glennből, hogy betett egy nyomkövetőt abba a ronda kocsiába, amíg mi bent voltunk a seriffségen. Ha megint el kell vesznem, Carsont fogja nyomon követni, nem engem.

- Maga mindenre gondol.

- Nem. Nem gondolok mindenre. - E három szó kimondásával a hangja, és vele együtt a viselkedése is ünnepélyesen komollyá vált. - Emiatt töltöttem annyi éjszakát ébren az elmúlt három évben. És vasárnap óta a helyzet nemhogy nem javult, de még rosszabb is lett. - Hosszan, elgondolkodva nézett Kerrára, aztán rázott egyet a fején, mintha nehéz döntésre jutott volna. - Rosszul tettem, hogy magát is belevontam. Ez a hajsza nem magának való. Menjen vissza Dallasba, és végezze a dolgát, ahogy mondta. Én is végzem a magamét. - Kerra táskája felé mutatott. - Néhány dolgot a fürdőszobában hagyott.

Kerra, ahelyett hogy indult volna összeszedni a holmiját, leült az ágy szélére.

- Miért folytatja tovább a hajszát?

- Igazságot akarok.

- Természetesen. De ha csak erről lenne szó, akkor azzal, amit Wilcoxról tud, most rögtön elmehetne a hatóságokhoz.

- Hogy megint kiröhögjenek? Kösz, nem.

- Ezúttal magát Wilcoxot tartja a markában.

- Letagadná, hogy egyáltalán létrejött az a találkozás az irodámban.

- Tanúsítanám.

- Igaz. De azt, amiről beszéltünk, nem tudná bizonyítani.

- De, tudnám. - A nem várt válasz hallatán Trapper éles pillantást vetett rá. - Keresse meg azt a telefont, ami magánál volt, amikor azzal fenyegetőzött, hogy hívja a 911-et. - Trapper az ágyhoz lépett, és addig keresgélt a kabátja zsebeiben, amíg megtalálta azt a telefont. Levette a hátlapját, és berakott egy akkut. - Magammal vittem, amikor az ablakhoz mentem - folytatta Kerra. - Tíz percre háttal álltam a

szobának. Kikerestem az alkalmazások közül a hangrögzítőt, és bekapcsoltam. Halálra voltam rémülve attól, hogy Wilcox észre fogja venni. Vagy az az ember az utca túloldalán lévő ablakban. De gondolom, a célgömb a homlokomra volt beállítva, nem a kezemre.

A telefon közben bekapcsolt. Trapper megkereste a hangrögzítés ikonját, és rákattintott. A felvétel Kerra hangjával kezdődött.

*„... közeledni a sarok felől. Egy harmadikat a másik irányból.”
Majd hosszabb szünet után: „Van egy negyedik is, Trapper.”*

Aztán Wilcox.

„Azok az emberek azt az utasítást kapták, hogy várjanak egy második egyetlen csengéses hívásra. Ha tíz percen belül nem hangzik fel...”

Trapper megállította a felvételt, és meglepetten bámult Kerrára.

- Mennyi van rajta?

- A második hívásnál le kellett állítanom a felvételt. Rögtön ezután visszavette tőlem a telefont.

- Nagyon ügyes trükk volt.

- Köszönöm.

- Ügyes trükk, ami az életébe kerülhetett volna. Az életünkbe - vágta oda dühösen Trapper Kerra kissé elbizakodott válaszára. - És erről eddig miért nem szólt nekem?

- Hát, mert minden percemet lefoglalta. Először jött az az előre be nem jelentett látogatás Marianne-éknál. Azután éjnek évadján visszaautóztunk ide. Volt az a feszült beszélgetés maga és az őrnagy között a kórházban. Reggel pedig...

- Ez mind csak mellébeszélés, Kerra. Azért nem mondta el, mert tudta, hogy pokolian dühös leszek. Gondolja csak el, hogy mi történt volna, ha rajtakapják.

- De nem kaptak rajta! És most a kezében van a felvétel.

- Felvétel rólam, amint előadom azt, amit Wilcox lebilincselő történetnek nevezett.

- Arról beszélt, hogy meg akarta bosszulni a lánya

meggyilkolását. Beszélt arról a négy emberről, akik odakint vártak, készen arra, hogy berontsanak a házba, és megöljék magát. Ez azért *valami*. Legalábbis ahhoz elég, hogy a hatóságok meghallgassák anélkül, hogy kinevetnék. - A férfin az izgalom legkisebb jele sem látszott, és ez megijesztette és zavarba hozta Kerrát. - Azt hittem, örülni fog.

- Örülök, hogy elkészült ez a felvétel. Valóban *valami* arról a gazemberről. De ez is engem igazol, Kerra. Ha nem rólam van szó, maga sohasem került volna abba az életveszélyes helyzetbe, vállalva annak minden kockázatát. - Pár lépésre eltávolodott, majd visszafordult Kerra felé. - Akkor kellett volna kiszállnia ebből a történetből, amikor azt a nyavalyás virágcsokrot vittem magának. - Pár pillanatig farkasszemet nézett Kerrával, aztán hirtelen a csizmája orrára szegezte a tekintetét. - Csak nem bírtam elszakadni magától - motyogta. A vallomástól heves szívdobogás fogta el Kerrát. De a következő mondattól megrettent. - Most jött el az ideje, hogy kiszálljon.

- Már nem azt gondolom, amit akkor mondtam.

Trapper megrázta a fejét.

- Visszatér a korábbi életéhez. Vagy nem. De mindenképpen elszakad tőlem.

- Nem akarok kiszállni ebből.

- Én meg nem akarom, hogy még egy Berkley Johnson nyomja a lelkiismeretemet. És magával még rosszabb lenne. Őt sohasem csókoltam meg. - A szavak ott vibráltak közöttük a levegőben, aztán a férfi még hozzátette: - Különben is, ez olyan dolog, amit egyedül kell csinálnom.

Ennek a kijelentésnek más csengése volt.

- Egyedül kell csinálnia? Furcsa dolog ilyet mondani.

- Mitől lenne furcsa?

- Nem úgy hangzik, mintha csak az igazságot akarná kideríteni. Úgy hangzik, mintha lenne egy titkos napirendje.

- Ez meg úgy hangzik, mint egy pszichoblabla.

Ha nem tapintott volna rá valamire, Trapper nem válaszolt volna ilyen védekezőn. Kerra elszánta magát, hogy most már

a dolog végére jár, ezért a férfi arcát fürkészve újra megkérdezte:

- Miért kell egyedül csinálnia?
- Csak kell, oké?
- Nem oké. Ez nem magyarázat.
- Érje be ennyivel.
- Miért egyedül, Trapper?
- Kerra.
- Hogy helyreállítsa a büszkeségét?

Trapper teljes magasságában kiegyenesedett.

- Igen. Erről van szó. Páva vagyok, akinek a farktollait kihúzkodta az ATF. Jegyezze meg ezt a mondatot. Használja fel a sztorijában.

- Ne csinálja ezt - állt fel Kerra. - Ne csapja be előttem az ajtót, és ne fölényeskedjen velem.

- Akkor ne kérdezzessen. Nem adok interjúkat, elfelejtette?
- Nem vagyunk már túl ezen?
- Én is azt hittem, de nyilván nem.

- Egyszerűen két egymással beszélgető ember vagyunk, Trapper.

- Tévedés. Itt csak egy ember beszélget. *Maga*. És nem hallgatom tovább. - Megkerülte Kerrát, fölvette a nő táskáját a padlóról, és bement vele a fürdőszobába, ahol hozzáfogott, hogy beledobálja a piperecikket és a hálóinget, amit Kerra felakasztott az ajtón lévő kampóra.

Kerra utánament a küszöbig.

- Most tényleg elküld csomagolni? -Trapper nem válaszolt, csak felkapta Kerra samponját és borotváját, és bedobta őket a táskába. - Nem azt mondta, hogy maga meg én együtt veszélyt jelentünk a rosszfiúkra? És ez működött. Valaki annyira ideges lett attól, hogy mi ketten együtt vagyunk, hogy kirabolta a lakását és az irodáját. Thomas Wilcox eljött magához, hogy egyezséget ajánljon. Mi a valószínűsége, hogy ez megtörténik, ha nem félt volna attól, hogy mit tudhat róla? Valakinek sok fáradságába került, hogy Leslie Duncant tehesse felelőssé a vasárnap éjjeli támadásért. - Félre kellett

lépnie az ajtóból, különben Trapper lekaszálta volna, miközben kiment a fürdőszobából. - Eleven parázson lépkedtünk, Trapper. Nem ez járt az eszében, amikor elrabolt?

- Nekem akkor az járt az eszemben, hogy jól megkefélém.

- Nagyon romantikus, de nem ez volt a fő indítéka.

- Mibe fogadjunk? - nézett Kerrára félig leeresztett szemhéja alól Trapper.

- Kérem, haladjunk tovább, hölgyeim és uraim, most áttérünk az egyes számú félelemkeltő taktikáról a kettes számú félelemkeltő taktikára. Szemérmetlen, szexista célzás. - Pillanatnyi szünetet tartott. - Hagyja ezt, Trapper. Nem fogok elajulni, sem az erkölcsömet védelmezve sikoltozva elrohanni.

- Ne legyen abban olyan biztos. Tudok én, ha kell, szemérmetlen lenni, meg az a másik, amit még mondott.

Kerra sértetten fújta egyet.

- Látni szeretném, mi van a pendrive-on.

Trapper felhagyott a kétértelmű megjegyzésekkel, és mérgesen felfortyant:

- Magát csak a sztori érdekli.

- Piszkosul igaza van! De nem fordíthatok hátat ennek az igazságtalanságnak, hogy aztán vígan éljem tovább az életemet.

- Épp az *életét* próbálom megvédeni.

- Erre a célra van egy testőröm.

- Egyetlen fillért sem előlegezett meg a tiszteletdíjamból.

- Mennyi?

- Nem bírná anyagilag.

236

- Azért csak próbálja meg.

- És egyébként sem vagyok bérbe vehető.

- Hol van a pendrive?

- *A francba!* - Trapper úgy állt ott, dühösen fújva, mintha a legszívesebben megfojtaná ezt a nőt, de aztán belecsapott a levegőbe. - Jól van. Van mivel elmennem. - Benyúlt a farmerja

zsebébe a kocsikulcsért, amit Carson adott neki. - Elmegyek. A szoba mára ki van fizetve. Itt maradhat, és kigondolhatja, hogyan juthat vissza a maga erejéből Dallasba. - Felvette a kabátját, és az ajtóhoz ment. - Még áll az ajánlat, hogy elviszem a kocsijához, de harminc másodperc múlva érvényét veszti.

Kerra csak nézte a férfi szemét, amely tudott olyan kemény lenni, mint a kék gyémánt, de olyan forró is, mint a kék láng. Most az előbbi volt, és Kerra hiába kutatta, nem üzent neki semmit. Engednie kellett, nem tehetett mást. Belebújt a kabátjába, behúzta a sporttáskán a cipzárt, a vállára akasztotta, aztán fogta az erszényét. Trapper kivett a szekrényből egy fém vállfát. Az ajtónál találkoztak; Trapper kinyitotta Kerra előtt.

Kerrának eszébe jutott, mit mondott Carson, ezért az épület északi vége felé fordult. A gesztenyebarna szedánnal együtt összesen három autó állt a hátulsó parkolóban. Trapper kinyitotta, és mialatt Kerra elől beszállt, berakta a táskáját a hátsó ülésre. Nem voltak messze attól a moteltől, ahol Kerra eredetileg megszállt. Előbb odaértek, mint hogy a motor felmelegedett és a kocsiban a fűtés beindulhatott volna.

Trapper beállt Kerra kocsija mellé.

- Várjon itt, amíg beindítom a motort. Lehet, hogy kicsit ügyeskedni kell hozzá, mivel régóta kint áll a hidegben. - Nem állította le a kocsija motorját, amikor a vállfát magához véve kiszállt. Kerra azt hitte, az autógyárak már megoldották, hogy a zárat ne lehessen többé könnyedén feltörni, de Trappernek pillanatok alatt sikerült.

Kerra a szeme sarkából látta, amint egy másik autó begördül a parkolóba. A szedán mellé érve a sofőr lelassított, hogy benézzen rá, majd tovább gurult az ő kocsija felé, amelybe Trapper épp mélyen behajolt, hogy csak az egyik lába lógott ki a nyitott kocsiajtóból. A sofőr leállította az egyterűjét, és kiszállt. Egy újabb pillantást vetve Kerrára továbbment, és elkiáltotta magát:

Trapper felült, majd amikor meglátta a férfit, kikászálódott,

és néhány lépést tett feléje.

- Hé, Hank. Hát téged meg mi szél fújta erre?

A lelkész nekirontott, és tiszta erőből ököllel állon vágta.

Huszonötödik fejezet

Trapper nekiesett Kerra kocsija oldalának.

- Mi a... - De mielőtt végigmondhatta volna, Hank újra ütött, ökle ezúttal épp a szeme alatt találta el. Trapper ösztönösen reagálva teljes erőből gyomorszájon vágta. Hank kétrét görnyedve hátratántorodott. Trapper a tenyere tövével megérintette a pofacsontját, s amikor elvette onnan a kezét, friss vér piroslott rajta. Kicsit kivárt, míg kitisztult a látása. Hank már nem jelentett fenyegetést. Derékszögben meghajolva levegő után kapkodott.

Kerra kikászálódott a gesztenyebarna autóból, és futva indult Trapper felé. Ő feltartott tenyerével megálljt intett, mint egy közlekedési rendőr. Addigra Kerra már a két verekedő férfi közé ért. Trapper elrugaskodott Kerra kocsija oldalától, és elindult Hank felé.

- Oké, megérdemeltem. De a kurva életbe! - Újra megtapogatta a pofacsontját, és érezte, hogy kezd feldagadni. - Nem az van a Bibliában, hogy fordítsd oda a másik orcádat is?

Hank asztmás zihálással igyekezett levegőt venni.

- Az egyetlen... arc... amit feléd fogok fordítani... az egyik farpofám lesz. - Zihált, köhögött, letörülte a nyálat a szájáról. - Elmész te a francba.

Trapper felgyúrte a kabátja ujját, és az inge kezelőjével fel itatta a vért az arcáról.

- Nem kellett volna, hogy odaküldjelek a kunyhóhoz.

Sajnálom. Pár óráig rossz irányba kellett térítenem valakiket. De mi a nagyobb bűn, a manipulálás vagy a bizalom elárulása? Amit te tettél. Úgyhogy ne tartsd magad szentebbnek nálam.

Hank nagy keservesen megpróbált kiegyenesedni, de az egyik alkarját továbbra is a hasa előtt tartotta. Keze fejével megtörülte az orrát.

- Nem erről van szó. Hanem arról, amit apával csinálsz.

- Glenn-nel? Nem csinálok vele semmit.

- Nem? Volt egy... történt vele valami... - Hank újra megtörülte az orrát. - Légszomj. Mellkasi fájdalom. Kivörösödött arc. Az egyik helyettes elrohant vele a sürgősségre. A kardiológusa megvizsgálta. Anya hisztériás rohamot kapott. Mindez miattad van - mutatott vádlón Trapperre.

Trapper az orrán keresztül kifújta a levegőt, és fél kézzel a hajába túrt.

- Máris megyek...

- Ne merj a közelébe menni! - kiáltotta Hank. Legalábbis megpróbált kiáltani, de csak dühös káromlásra futotta az erejéből.

Kerra odament Hankhez, és a kezét a karjára tette.

- Sajnálom, hogy az apja beteg. Én Kerra Bailey vagyok.

Hank zavartan nézett rá.

- Hank Addison. Sajnálom, hogy látnia kellett ezt. Nem szoktam ennyire elveszíteni a fejemet. - Dühös pillantást vetett Trapperre. - Én nem vagyok olyan könnyen dühbe guruló.

- Trapper így hat az emberre - közölte Kerra. - Honnan tudta, hogy hol kell keresnie?

- Legutóbb azt hallottam, hogy mindketten itt szálltak meg.

Kerra elnézett Hank mellett a kávézó felé, amely osztozott a parkolón a motellal.

- Odabent melegebb van, és úgy gondolom, hogy nem akar most rögtön a volán mögé ülni. Nem folytathatnánk ott bent?

Hank szótlanul bólintott, és hagyta magát a kávézó felé vezetni. Kerra a válla fölött visszanézett Trapperre.

- Jön?

Trapper már épp készült valami gúnyos vagy szentségtörő megjegyzést tenni arról, hogy Kerra Teréz anyát játszik, de látott valamit a tekintetében, ami arra figyelmeztette, hogy ne kockáztasson, mert rosszul járhat. Bezárta Kerra kocsiját és a gesztenyebarna szedánt. Becsukta Hank kocsijának nyitva maradt ajtaját, és követte a kávézóba belépő Hanket és Kerrát. Mindössze két veterán ült a pultnál, akik a Ford és a Chevy előnyeiről vitatkoztak egymással, amúgy a helyiség üres volt.

Választottak egy bokszt, ahol Hank gyakorlatilag ledobta magát az asztal egyik oldalára. Kerra vele szemben becsúszott a padra, Trapper pedig melléje telepedett.

- Még mindig vérzik az arca - súgta oda neki Kerra.

- Rohadtul fáj - felelte Trapper, és a kezelőjével ismét megtörölte. Amíg a felszolgálónő az asztalukhoz nem jött az étlappal, a két férfi ellenséges tekintettel meredt egymásra.

- Csak italt fogunk rendelni - mondta Kerra.

- Én nem - szólt közbe Trapper. - Éhes vagyok. Sajtburgert legyen szíves hozni sült krumplival, és kávé. - Kerrára nézve hozzátette: - Amíg itt vagyunk, egyen. Nem evett semmit.

Kerra egy grillezett sajtos szendvicset rendelt.

Hank csak egy kólát kért a pincérnőtől.

- Ne már, meghívlak egy ebédre - szólt Trapper. - Engesztelésül.

- Köszönöm, de nem maradhatok. Ki kell mennem a helyszínre.

- Kér valamit az arcára, drágám?

Trapper, aki már épp megkérdezte volna Hanktól, hogy miféle helyszínről beszél, rájött, hogy a pincérnő még ott áll, és hozzá intézte a kérdést.

- Köszí, nem - mosolygott fel a nőre. - Jól vagyok. Az új kiscicám karmolt meg.

- Hiúz lehetett az a kiscica - nézett rá huncutul a nő.

- Egy hideg vízbe mártott papírtörülköző azért jól jönne - hajolt át Trapper előtt Kerra.

- Úgy van, drágám. Máris hozom.

- Miféle helyszínre? - kérdezte Trapper Hanktól, amikor a nő elment.

- Az új imaházéra. Kiöntötték az alapot. Ma állítják fel az I acélgerendákat, és van valami probléma az elhelyezés körül. A tervek szerint az egyik épp a kórus közepén menne keresztül.

- Nem is tudtam, hogy új imaházat építesz.

- Persze hogy nem tudtad - felelte Hank mogorván. - Ráadásul nem is érdekelt. Te semmivel sem törődsz, kivéve... - Hank elhallgatott, mert a pincérnő visszajött a rögtönzött borogatással. Trapper megköszönte, és óvatosan rásimította lüktető pofacsontjára.

- Mit is mondtál? - szólt Hankhez.

Hank mindkét könyökével letámaszkodott az asztalra, és a két kezébe temette az arcát. Trapper azon tűnődött, vajon Hank imádkozik-e. Hank leengedte a kezét, és észrevette,

hogy Trapper vére rákenődött a jobb kézfejére. Kihúzott az asztalon lévő tartóból egy papírszalvétát, és letörülte.

- Nem érdekes.

- Dehogynem - válaszolta Trapper. - Ha már elkezdted, ne állj meg félúton. Ki vele, halljuk.

- Minek? Úgyis hiába mondanék bármit, Trapper. Te nem törődsz semmivel, csak magaddal és a magad bajával. Csak azt szeretném, ha apát kihagynád belőle.

- Glenn azért van benne, mert a legjobb barátját majdnem megölték. Ja, és azért, mert ő a kerület seriffje.

- Igen, de te egyáltalán nem könnyítetted meg a munkáját. Egyik trükköt csináltad a másik után. Jobban kellett figyelnie arra, hogy te ne kövess el semmi rosszat, mint arra, hogy elfogják azokat, akik megtámadták az őrnagyot. Az az elképesztő dolog, amit ma reggel műveltél...

- Fogadtam egy ügyvédet, hogy képviselje a gyanúsítottat.

Hank fontoskodó arccal Kerrára pillantott, majd vádló tekintetét visszafordította Trapperre, aki levette a borogatást az arcáról, és golyóvá gyúrte össze.

- Rendben van, kicsit tényleg szívatás volt.

- Az, amit csináltál nem sokkal az után a felkavaró beszélgetés után, amit apa az őrnaggyal folytatott, az egekbe vitte a vérnyomását...

- Várj. Felkavaró beszélgetés az őrnaggyal? Mikor volt ez?

- Korán. Még reggeli előtt bement a kórházba. Mielőtt dolgozni ment volna, még hazajött reggelizni. Anya szerint ki volt borulva.

- Tőlem elnézést kért a rosszkedve miatt, azt mondta, ez egy ilyen reggel - szólt közbe Kerra.

Trapper felidézte, hogy Glenn szokatlanul ingerültnek látszott, amikor a liftnél üdvözölte őket.

- Miért borította ki egy látogatás az őrnagnál? Hiszen már sokkal jobban volt.

- Meglep, hogy észrevetted az állapota javulását - jegyezte meg Hank.

- Oké, nézd csak, tudom, hogy légyszar vagyok, te meg egy szent. Mindenki tudja. De légy szíves, szállj már le az én szintemre legalább annyi időre, hogy a jellemhibáim helyett Glennről beszélgethessünk.

- Épp ezt próbálok elmondani neked. Apa nem volt... jól... amióta megjelentél a színen.

Trappernek nagyon neheze ére esett, hogy megőrizze az önuralmát.

- Ne akard mindezt az én nyakamba varrni, Hank. - Nem emelte fel a hangját, de előre hajolt, és nagyon határozottan beszélt. - Akkor este, amikor bejelentés nélkül beállítottam Glennhez, és elmondtam neki, hogy Kerra interjút fog készíteni az őrnaggyal, az üvegből nyakalta a piát. Lehet, hogy ezen a héten én még tovább nehezítettem a dolgát, de a problémája forrása nem én vagyok. A problémája már a héten történt eseményeket megelőzően is létezett.

Látva, hogy Hank zavart pillantást vet Kerrára, Trapper megértette, hogy kényes pontot érintett.

- Mi van veled, Hank? - kérdezte.

- Nem tudom - felelte némi habozás után Hank. - Valami.

Trapper a bokszt falának vetette a hátát; a Hankkel

szembeni haragját felváltotta az aggodalom Glenn iránt.

- Lehet, hogy beteg, hogy komolyan beteg, csak nem beszél róla.

- Anya tudná - rázta a fejét Hank. - Ő mindenre odafigyel, a napi aszpirintól a bélműködéséig bezárólag. Az utóbbi pár évben voltak gondjai az egészségével. Magas vérnyomás, magas koleszterinszint. Az ő korában ez normális, inkább kellemetlenségek, mint betegségek. A mai napig.

- A munkája miatt nagy a nyomás rajta? - kérdezte Trapper.

- Mondta is nekem, hogy a bűnfelderítési osztályon szüksége lenne egy emberre, egy olyanra, aki fiatalabb és ügyesebb nála.

- Talán úgy általában az öregedés viseli meg - vélte Kerra. - Van, akit lelkileg jobban megvisel, mint másokat.

- Mindegyik közrejátszhat, de szerintem ennél többről van szó - felelte Hank. - De nem tudom. Mindent összevéve *nem tudom*. - Vérteljes öklével a nagyobb nyomaték kedvéért az asztalra ütött. - Nem bízik bennem. Nem is fog. Ha kérlelem, hogy bízzon bennem, mindig elhajt valami olyasmivel, hogy „ha majd papra lesz szükségem, katolikus hitre térek”. Meg hasonlók. De akármi rája is belül, nincs szüksége még több stresszre. - Az utolsó mondata Trappernek szólt.

- Nem az én hibám volt, hogy meglőtték az őrnagyot.

- Nem, de javítottál vagy rontottál egy szörnyű helyzeten?

- Ezzel már érveltél egyszer.

Trapper csendes beismerése enyhített valamelyest Hank merevségén. Elkeseredetten megrázta a fejét.

- Trapper, tudom, hogy szereted apát. És nem hiszem, hogy bármit is rossz szándékból tettél. De a bőrödből nem tudsz kibújni. - Előrehajolva folytatta. - Bajkeverő vagy. Mindig is az voltál. Nem tudok másra gondolni, mint hogy az a káosz, amit ezen a héten okoztál, legalább részben felelős azért, hogy apa most a sürgősségin van.

Trappert felzaklatták Hank szavai. Jobban, mint ahogy mutatta. Egy ilyen váddal szemben, ami jórészt jogos lehetett, nem tudott mivel védekezni, így nem szólt semmit. A feszült

csendet Kerra törte meg azzal, hogy megkérdezte Hanktól, mennyire súlyos Glenn állapota.

- A nővér, aki felvette a sürgősségin, nem tartotta valószínűnek, hogy infarktusa lenne, mert nem mutatta az összes tünetet. Reméljük, hogy csak a nagyfokú szorongástól lett rosszul. Az is elég nagy baj, sőt ijesztő, de nem halálos. Anya feltehetőleg fel fog hívni, miután elvégezték az összes vizsgálatot. - Megérkezett a felszolgálónő a megrendelt ételekkel. Hank épp csak szívott egyet a szívószálon a kólájából, és már a boksztól szólt vissza:

- Mennem kell, hogy elrendezzem a dolgokat a helyszínen. Akár bent tartják apát a kórházban, akár nem, a nap folyamán később elérhetőnek kellennem, ha ő vagy anyja keresne.

- Majd jelentkezem - mondta Trapper.

Kerra lefirkantotta a mobilszámát egy szalvétára, és odaadta Hanknek.

- Hívjon fel, ha úgy alakul.

- Jó. - Hank zsebre tette a szalvétát, majd Trapperre nézett. - Sajnálom - mondta, és Trapper arc felé bökött.

- Képzem, mennyire.

Hank halkán elnevette magát.

- Képzelheted. De nagyon jólesett. - Búcsúzásképpen odabólintott Kerrának, azzal otthagya őket.

Az ajtó fölötti kisharang csilingelve jelezte, hogy kilépett rajta. A két öreg időközben az autógyárakról a futballcsapatokra váltott, de ezen is vitatkoztak. A kassza mögötti bárszéken ülő felszolgálónő egy bulvárlapban lapozgatott.

Trapper megfogott egy sült krumplit, nézte, miközben megforgatta a hüvelyk- és mutatóujja között, majd visszajuttatta a tányérjára.

- Már nem éhes? - kérdezte Kerra.

- Nem. - A férfi észrevette, hogy Kerra sem nyúlt az ételhez.

- Mitől ment el az étvágya? Attól, hogy mellettem ül?

- Trapper...

Mielőtt bármi többet mondhatott volna, Trapper kilépett a

bokszból, elővett egy húszdolláros a zsebéből, és letette az asztalra.

- Ennek elégnek kell lennie. - Rátette a távirányítós kocsikulcsot a bankjegy tetejére. - A barna kocsió. A táskája már benne van. Kétlem, hogy a sajátját be tudná indítani a forró drótos módszerrel, úgyhogy azt én fogom használni. Majd megcsináltatom magának. Egy-két nap múlva kitaláljuk, hol és mikor cseréljük vissza az autókat. A telefon. - Benyúlt az egyik kabátzsebébe, és elővett egy mobiltelefont meg az akkumulátorát. - Ez az a készülék, amire rátettem a számát - mondta, mialatt berakta az akkumulátort a helyére. - Majd kitörölheti róla, ha már visszakapta a sajátját. Óvatosan vezessen visszafelé.

- Várjon. Most elmegy? Csak így?

A férfi úgy nézett rá, mintha be akarná vésni az agyába a képét. A szemét, az anyajegyét, a száját. Mindene kívánatos volt, tudta, hogy kell neki ez a nő. De ő mindig mindenütt bajt csinál. Csak pusztít, és szerencsétlenné tesz embereket.

Marianne-t.

Glennt.

Az apját.

Olyan volt, akár a méreg.

- Tudja, nem akartam, hogy ez legyen az életem - mondta. - De ez lett.

Ahogy Trapper behajtott a kapun, a szél felkavart egy portölcsért közte és a látóhatár között. Lefékezett, és nézte, ahogy az örvénylő por rendet vág az udvar földjén. Egy bő percen át forgott dühödt erővel, felferve mindent, ami az útjába került. Aztán, mintha saját haszontalansága kimerítette volna, szétesett. Ha nem hagyott volna annyi kárt maga után, senki sem tudott volna arról, hogy ott forgott maga körül céltalan dühvel.

Trapper továbbhajtott a ház felé. A büntény helyszínét elkerítő sárga szalag egyik vége szabadon csapkodott a szélben, és ahogy a veranda alatt leállította Kerra kocsiját, a szélvédőjének is neki-nekicsapódott. Amikor kiszállt, nem

állította le a motort. Az első ajtó zárva volt, de tudta, hol tartja az őrnagy a tartalék kulcsot; és valóban ott volt, balra az eresz alatt, a harmadik oszlop tetején.

A bűnügyi helyszínelők alapos munkát végeztek. A padlón mindenütt jelek mutatták, hogy hol folytattak méréseket. Különböző színű apró műanyag sátrak jelezték a helyeket, ahonnan bizonyítékokat gyűjtöttek össze. Fekete por lepett be minden felületet, ahonnan ujjlenyomatot vettek.

Első útja a konyhába vezetett, de közben nem nyúlt semmihez. Épp csak körülnézett, mert nem látott semmit, ami arra utalt volna, hogy a nyomozók valami érdekesre bukkantak itt. Utána a nagyszobán keresztülágva belépett a hallba. A mosdón nem volt ajtó, a szétvert zárjával együtt elvitték mint bizonyítékot. Az ablak, amelyen át Kerra elmenekült, érintetlen volt, a felső és alsó része egymáshoz volt rögzítve. Csak ámulni tudott azon, hogy Kerra át tudta préselni magát ezen a szűk helyen, de persze a pánik és az adrenalin meglepő dolgokra teheti képessé az embert.

Végigment a hallon. Ő sohasem lakott ebben a házban, de amikor az őrnagy és az anyja Lodalból Dallasba költöztek, anyja kinevezte az egyik vendégszobát Trapper szobájának, és hogy gyakori látogatásra ösztönözze, kényelmesen és kifejezetten az ő ízlése szerint rendezte be. Az ággyal szemközti fal az egyforma keretekbe foglalt és szépen elrendezett fényképekkel afféle fotógalériaként szolgált.

Trapper most megállt a fal előtt, és nézte a fényképgyűjteményt, amely többé-kevésbé az élete krónikája volt.

Pusztán a képeket nézve meg tudta volna mondani, melyik évben robbantották fel a Pegasus Hotelt. A robbanás előtt készült képeken az apja mellette állt, és kezét az ő vállára téve büszkén vigyorgott bele a kamerába, miközben kettőjük között vagy egy horgászbót volt a kifogott zsákmánnyal együtt, vagy egy nyári táborban atlétikai versenyen nyert kupát tartott a kezében, vagy a cserkészek jelvényekkel teletűzdelt vállszalagjával büszkélkedett. Ilyen és hasonló

pillanatfelvételek készültek egészen tizenegy éves koráig.

Az ezután készült fotókon Trapper egyedül volt.

A nyomozók ezt a szobát érintetlenül hagyták. Trapper sem nyúlt most semmihez. Jóllehet a szoba neki volt berendezve, sohasem vágyott rá, hogy itt éljen. A benne lévő tárgyak az övéi voltak, de érzelmileg egyikhez sem kötődött, valójában nem tekintette őket a tulajdonának. Színpadi kellékek voltak.

Kiment, becsukta maga után az ajtót, és a hallon át az őrnagy hálósobájához ment. Az ajtó félig nyitva volt. Teljesen kitérta, és orrát megcsapták az ismerős szagok.

A szobában Old Spice illata érződött. És bőr szaga. És a fali fogason lógó gyapjúkabát szaga. A szobának apaszaga volt, olyan, mint a fotókon látható emberé.

A látvány, akárcsak a nagyszobáé, a nyomozók alapos munkájáról tanúskodott. Ők arra a következtetésre jutottak, hogy a két behatoló ebből a szobából menekült ki egy ablakon át, amely a ház hátuljára nyílt. A szobában forgó ablak, körülötte a fal, alatta a padló tele volt úgynevezett bizonyítékcímkékkel, és mindent belepert az ujjenyomatpor. Trapper az ablakhoz ment, és kinézett, hogy felmérje a földtől való távolságot. A lejtős talaj miatt itt nagyobb mélységgel kellett számolni, mint a mosdó alatt, ahol Kerra vetette ki magát. Itt csak egy megfelelő fizikai állapotú férfi menekülhetett el. És még nagyobb kihívást jelentett volna innen bejutni a házba.

Mélyen a gondolataiba merülve ment vissza a hallba, és emiatt csak akkor eszmélt rá, hogy rajta kívül még valaki van a házban, amikor meglátta a bejáratot betöltő természetes alak körvonalait.

Huszonhatodik fejezet

Trapper nyomban lekuporodott, és nyúlt a pisztolya után.

- Hé, nyugi, pajtás.

Ekkor már felismerte a cowboykalapjáról és az egyenruhájáról.

- Jenks?

- Nem számítottam rád. Az ott nem Ms. Bailey kocsija?

Trapper felállt.

- De. Honnan tudod?

- Majdnem egy hétig parkolt a motel előtt. Szemmel tartottuk, nehogy valaki feltörje.

- Ma reggel mentünk érte Kerrával. Mivel az ő kulcsa még mindig a válltáskájában van, és tárgyi bizonyítéknak számít, fel kellett törnöm, hogy dróttal beindíthassam.

Jenks belépett, és körülnézett.

- Itt van veled?

- Nem, úton van vissza, Dallasba.

- A járgánya nélkül?

- Hosszú történet.

- Nekem is úgy hangzik. Meg úgy is látszik. - Jenks intett Trapper arca felé. - Ő volt?

- Nem. Egy ige hirdető tisztelt meg velem.

- Kaptál egy maflást Hank Addisontól? - röhögött Jenks.

- Hmm.

- Nem is néztem ki belőle.

Trapper megérintette az érzékeny pontot, és összerándult.

- Ideges volt Glenn miatt. Gondolom, tudsz róla, hogy a sürgősségin van.

A helyettes bólíntott.

- Nem voltam az irodában, amikor történt, de mindenki tiszta ideg volt. Hamar híre ment.

- Hank szerint én vagyok az oka.

- Hallottam a ma reggeli jelenetről a gyanúsítottal. Vádat

emeltek ellene. Az óvadékot elutasította.

Carson ezt már megírta Trappernek telefonüzenetben, de ezt nem közölte a helyettessel.

- Mi a legfrissebb hír Glennről?

- Nem szívbjaj, leszámítva azt, hogy örült gyorsan ver a szíve. Egy csúnya pánikrohama volt. Pár óráig még bent tartják, hogy biztosak legyenek benne, nincs komoly baja, aztán valószínűleg hazaengedik.

Trapper megkönnyebbülten fellélegzett.

- Jó hallani.

Jenks egyetértően bólintott, és kis ideig hallgattak mindketten. Aztán megint Jenks szólalt meg:

- Hivatalosan senki sem lehet itt, Trapper.

- Hivatalosan. Igen, tudom. De az őrnagy megkért, hogy vigyek be neki egy fürdőköpenyt. Többször kiszedik az ágyból, körbesétálnak vele. Nem szereti a csupasz fenekét mutogatni a nővéreknek.

Jenks kuncogott, de aztán lenézett Trapper üres kezére.

- Nem találtad meg?

- Megtaláltam, de elég siralmasan néz ki, és tudod, milyen kényes az őrnagy a megjelenésére. Úgy döntöttem, veszek neki egy újat.

- Jó ötlet. Kikísérlek.

A helyettes oldalt lépett. Trapper rájött, hogy most már nem rajta múlik, megy-e vagy marad. Elindult a bejárat felé, miközben Jenks pár lépéssel mögötte lépdelt. Közvetlenül mögötte.

- Ez a te körzeted? Itt szoktál járőrözni? - kérdezte, amikor kiléptek a verandára.

- Nem. De a seriff azt akarja, hogy amikor az őrnagy hazajön, a ház érintetlen legyen. Megkért, hogy legalább egyszer napjában autózzak ki ide, figyeljem a ház körül ólálkodókat, emléktárgygyűjtőket, ilyesmi.

- Rólam is jelenteni fogsz?

- Nem. Te vagy itt a tulajdonos, igaz?

- Csak félig.

- Csak félig voltál itt?

Trapper nevetett, ahogy illett.

- Különben meg a seriffnek most épp elég baja van - folytatta Jenks. - Tegnap este kénytelen voltam egy eltűnt személyről szóló jelentéssel háborgatni.

-Velem volt.

Jenks hátravetett fejjel nevetett.

- Épp ezt mondta Glenn is, de nem Ms. Bailey-ről volt szó. Ismersz egy Petey Moss nevű fickót?

Trapper megrázta a fejét.

- Na mindegy. A lakásadója szólt, de szerintem Moss az exe elől szökött meg. Otthagyta a tulajt a döglött aranyhalaival meg a többhavi lakbértartozásával.

Trapper visszatette a tartalék kulcsot oda, ahonnan elvette, leszaladt a lépcsőn, és elindult Kerra kocsija felé, amelyet járó motorral hagyott ott.

- Kösz, hogy szemmel tartod a házat - mondta.

- Szívesen. - A helyettes elhúzta a mutatóujját a kalapja karimáján, aztán beszállt a járorkocsijába. Követte Trappert végig a kocsifelhajtón, és amikor a kapun kiérve az ellenkező irányba fordult, két barátságos dudálással köszönt el tőle.

Pár mérföld után Trapper meglátott egy öreg pajtát, amelyben valamikor szarvasmarha-árveréseket tartottak, de ma már üresen és elhagyottan állt. Letért a főútról, és behajtott a pajta mögé, ahol nem láthatta meg senki. Kiszállt az autóból, és módszeresen kezdte átvizsgálni a kerékaknákat és az alvázat. Kisvártatva meg is találta az adókészüléket.

- Emléktárgygyűjtők, na persze.

*

- Mi történt az arcoddal?

- Neked is szia. -Trapper ledobott az ágyra egy műanyag Walmart-zacskót, és leült egy székre az őrnagy ágya mellé. - Lementem az intenzív részleg szintjére. Ott mondták meg,

hogy hol találjak. Nem mintha ezen az emeleten túl sokat kellett volna keresgélnem. A folyosó úgy tele van ajándékoszakkal meg virágokkal, hogy a személyzet kénytelen akadálypályán megközelíteni a többi beteget. Mikor hozták át ide?

- Pár órája.

- Ami azt jelenti, hogy javul az állapotod. Szép a szoba - nézett körül Trapper futólag. - Ha elhúzod a függönyt, láthatod a naplementét. Ha akarsz, behozhatok néhányat a kinti virágokból. Láttam csokikat is, amik jól néztek ki.

- Kérdeztem valamit, John.

Trapper felsóhajtott, két alsókarját a combjára támasztotta, és lebámult a csizmájára. Abban a régi pajtában belepte a por. Onnan a kórházba jövet rövid időre beugrott az áruháza. Több dolgot is meg akart beszélni az őrnaggyal, csupa érzékeny témát.

- Hank történt az arcommal.

- *Hank?*

- Közvetlenül azelőtt, hogy kiment egy rossz helyre tett I gerenda miatt az épülő imaházhoz. Tudtál erről az imaházról?

- Nem lehet, hogy az ember itt él, és ne tudjon róla. Hank azt mondja, ezzel istennek az egyházával kapcsolatos terve fog teljesülni.

- Hát, lehet, hogy isten egy új építést szeretne felkenni. Ez a mostani elszúrta az I-gerendákat.

- Hank egy ilyen beköpés miatt húzott be neked? Vagy volt valami köze Glenn pánikrohamához?

- Ezek szerint tudsz róla?

- Kórházi informális hírcsatorna. Azt mondták, ijesztő volt, de nem életveszélyes.

- Örülök, hogy nem történt rosszabb dolog. - Trapper rámutatott az arcára. - Hank engem okol, amiért kimaxoltam Glenn stressztűrését. Hozzájárultam, abban biztos vagyok. De mondták, hogy Glenn ma reggel bent volt nálad, és hogy a látogatás után nagyon ki volt borulva. Hogy lehet az?

Az őrnagy habozott.

- Szóval?

249

- Elmondtam neki mindent, John. Kezdve Debra naplójától, és hogy te hogy használtad fel a naplót arra, hogy meggyőzz...

- Kényszerítselek.

- Hogy arra kényszeres, hogy visszavonuljak a nyilvánosságtól. Elmondtam neki, hogy milyen következtetésekre jutottál a robbantással kapcsolatban, és hogy meggyőződésed szerint összefüggés van a robbantás és az ellenem elkövetett merénylet között.

- Említetted neki Thomas Wilcoxot?

- Elmondtam Glenn-nek, hogy szerinted része van az ügyben.

- Mit mondott erre?

- Nem láttam rajta, hogy egyáltalán hallott volna Wilcox-ról, de azt mondta, hogy valamit tudhatsz arról az emberről, különben nem tennél ilyen komoly kijelentéseket.

- Kedves tőle, hogy ezt mondja. És te mit feleltél erre? Mondtad neki, hogy szerinted téveszméim vannak?

- Nem, azt mondtam neki, hogy szerintem igazad van. - Ez a válasz teljesen váratlanul érte Trappert. A szíve akkorát dobbant, hogy szabályosan a bordáinak ütközött. Nem tudott megszólalni.

Az őrnagy kelletlenül, szűkszavúan folytatta.

- Nem tudom, hogy helytálló-e minden feltevése, de nemcsak végtelenül makacs vagy, hanem végtelenül tisztességes is. Sohasem vádolnál meg egy embert szeszélyből, vagy önérdékből, vagy bármi más okból, mint a bűnösségéről való meggyőződésből.

Trappert egy nővér mentette meg attól, hogy mondania kelljen valamit, aki épp ekkor érkezett, hogy kicserélje az infúziós tasakot. Gyorsan fel is állt a székről, és az ablakhoz lépve üres tekintettel bámult ki a kórház parkolójára, közben megpróbálta feldolgozni, hogy ha mégoly visszafogottan is, de apja elismerően nyilatkozott róla. Cinizmus ide vagy oda, elcsodálkozott azon, hogy vajon mire föl kapta most ezt a si-

mogatást.

Megerősíthetné apja hízelgő kijelentését azzal, ha beszámolna neki Wilcox látogatásáról az irodájában, a hajlandóságáról, hogy kössenek megállapodást az ügyészekkel, a beismeréséről, miszerint ahhoz, hogy ezt megtehessék, szüksége van Trapperre. De e pillanatban nem szívesen beszélt volna neki erről. Még nem.

Az ablaknál maradt, amíg a nővér elvégezte a dolgát, aztán hátat fordított a látványos naplementének, és szembenézett az őrnaggyal.

- Ma délután kint jártam a házadnál.

- Miért?

- Azzal az ürüggyel, hogy behozom a fürdőköpenyedet.

- De nem hoztad be.

- Nem, ezt hazudtam, hogy leplezzem, miért mentem oda. -

Intett a Walmart-reklámzacskó felé. - De vettem neked egy új flanel házikabátot, magamnak meg egy inget. Egy patentgombosot, és nem pulóvert. - Két ujjá közé csippentette, és kihúzta a Carson által vásárolt fekete póló rugalmas anyagát. - Ez egy kicsit túl euro nekem.

- Elkalandozol, John. Kinek hazudtál?

- Jenks seriffhelyettesnek. Ismered?

- Csak Glennen keresztül. Azt mondja, ő az egyik legjobb helyettes a részlegben.

- Hát, az biztos, hogy a héten nagyon odatette magát. Éjszakai műszakot vállalt, hogy őrizhesse Kerra kórházi szobáját. Ma pedig tetten ért engem a házadnál. Azt mondta, megkérték, hogy tartsa rajta a fél szemét, ha netán be akarna menni valaki.

- Glenn megígérte, hogy vigyázni fog, nehogy a távollétemben kifosszák a házat.

Trapper elfogadhatónak tartotta ezt a magyarázatot, mégsem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy valami nem stimmel Jenks helyettes körül. Emlékezett rá, hogy felettébb kíváncsi volt Kerra és az ő beszélgetésére Kerra kórházi szobájában. Még külön meg is kérdezte, hogy Kerra

elmesélte-e neki, hogy mi történt.

- Miért mentél el ma a házhoz, John?

Trapper visszament a székhez, és leült. Újra előrehajolt ültében, és széttárt térdei között a padlót nézve válaszolta:

- Azért mentem, hogy megnézzek valamit.

- Mit?

- Hogy hogyan tud valaki észrevétlenül bejutni.

- A házba?

- Kerra esküszik rá, hogy valaki megpróbálta kinyitni a mosdó ajtaját, *mielőtt a* lövést meghallotta. - Felemelte a fejét, hogy lássa az őrnagy reakcióját. Úgy látta, hogy erősen gondolkodik.

- Az, aki rám lőtt, és a társa a bejárati ajtó két oldalán álltak. Azt mondod, volt egy harmadik is?

- *Kerra* mondja. És teljes határozottsággal állítja. Úgyhogy hacsak nem te voltál...

- Én?

- Hát, te ott voltál.

- Miért akarnám kinyitni a fürdőszoba ajtaját, amikor nagyon jól tudom, hogy Kerra odabent van?

- Akkor valaki más is volt a ház hátsó részében, méghozzá olyasvalaki, aki ismerős volt ott, máskülönben könnyen kitörhette volna a nyakát, miközben be akart jutni. Különösen az északi oldalon, ráadásul sötétben.

- Glenn nekem nem említett egy harmadik gyanúsítottat.

- Ami már önmagában véve érdekes. Ő nincs meggyőződve arról, hogy volt egy harmadik személy is. Szerinte Kerra össze volt zavarodva az agyrázkódás meg az egész ügy következtében.

Hagyott időt az őrnagynak, hogy mindezt végiggondolja, csak azután folytatta.

- Aznap, amikor elvittem Kerrát, hogy találkozzék veled, téled egyenesen Addisonékhoz hajtottam, és beszéltem neki a tervbe vett interjúról.

- Felhívott engem nem sokkal azután, hogy elmentél tőle. Megerősítést szeretett volna hallani az én számból, hogy

valóban elkészül az az interjú. Morgott, hogy a tévéstáb majd milyen felfordulást fog okozni a városban, hogy majd zsoldot kell fizetni a félállású helyetteseknek, és mennyi pénzt visz majd el a sok túlóra.

- A részlegében mindenkinek rövid időn belül értesülnie kellett arról, hogy mikor és hol készül az interjú.

- A világon mindenki rövid időn belül értesült róla, John.

De nem tudta mindenki, hogy az őrnagy háza körül néhol milyen meredek emelkedők vannak, és nem tudott mindenki arról a mély szurdokról, amelyben Kerra akár meg is halhatott volna. Az illetőnek ismernie kellett a helyszínt, hogy tudja, melyek azok a csapdák, amiket el kell kerülnie, ha valamelyik hátsó ablakon be akar lopózni a házba. Trapper nem hitte el, hogy Jenks véletlenül épp akkor hajtott arra azon a mellékúton, és eközben vette észre Kerra kocsiját az őrnagy házánál. A nyomkövető kütyü megtalálása megerősítette a helytesszel kapcsolatos gyanúját. De erről sem beszélt az őrnaggyal. Már a saját szemében is kezdett paranoiássá válni.

- Ráncolod a homlokodat, John.

- Tényleg?

- Épp úgy, mint gyerekkorodban, amikor egy rejtvény kifogott rajtad. - Trappert nem annyira azok a dolgok hozták zavarba, amelyek nem stimmeltek, mint inkább azok, de azok nagyon, amelyek stimmeltek.

- Mi ez a sok kérdés Glenn-nel kapcsolatban? - kérdezte az őrnagy.

- Aggódom érte.

- Milyen értelemben?

Abban az értelemben, hogy Glenn vitte el meccsre, amikor az apja valahol épp beszédet mondott. Glenn adott neki tanácsokat a nőkre vonatkozólag, amiket nem fogadott meg, vagy hogy hol lehet a legjobb csizmát venni, amit megfogadott. Glennhez futott, amikor egy csínye miatt el akarták fenekelni. Glenn, aki egy ki tudja, milyen problémája miatt túl sokat ivott, és végül pánikrohama lett. Trapper hirtelen nem akart erről többet beszélni. Sem gondolni rá.

Felállt.

- Mennem kell.

- John...

- Fáradtnak látszol. Nyilván kimerített, hogy másik szobába költöztettek.

- Még nem fejeztük be.

- Mit nem fejeztünk be?

- Nagyon jól tudod, hogy mit! - csattant fel az őrnagy. - Azt mondtam neked, hogy szerintem igazad van.

- Kösz.

- De...

- Látod? Ezért nem akartam, hogy befejezzük. Nem akartam a „de”-t hallani.

- *De* nem akarom, hogy a rögeszméd, legyen az bármilyen nagyszerű is, tönkretegy. Harcba szállni egy Thomas Wilcox-féle...

- Hidd el, tisztában vagyok a kockázatokkal. Látom, mi történt veled.

- Akkor az ég szerelmére, kérdezd meg magadtól, hogy megéri-e makacsul kitartani, és tovább csinálni. Nem tudnád ejteni az egész témát?

Trapper csípőre tette a kezét.

- Azt mondd, hogy igazam van, hogy végtelenül tisztességes vagyok, hogy meggyőződésből teszem és a többi, és mégis azt tanácsolod, hogy ejtsem a témát.

- Igen.

- Miért?

- Miért?

- *Miért kellene ejtenem?* Mondd meg. Mondj egy indokot.

- Mert azt szeretném, ha lenne saját életed.

- Van. Ez az életem. - Mutatóujjával a padlóra bökött. - És ma ez a második alkalom, hogy ezt közölnöm kell valakivel.

- Kerrával?

- Örülni fogsz, ha elmondom, hogy szerencsésen letért az én destruktív pályámról. Visszament Dallasba.

- Ő döntött így? Vagy elhajtottad?

Trapper erre nem válaszolt.

- Nem ejtem - mondta ehelyett.

- Történjék bármi?

Trapper állta az apja tekintetét.

- Történjék bármi.

Azzal megfordult, és kiment a szobából.

- Halló, itt Hank Addison.

- Láttam a nevét a kijelzőn - mondta Kerra. - Remélem, nem rossz hír miatt keres.

- Nem, inkább jó hír miatt. Volt olyan kedves, és arra kért, hogy hívjam fel, ha a helyzet rosszabbra fordul, de gondoltam, elmondom, hogy apámat kiengedték a kórházból. Épp most vittük haza. Ingerlékeny, de jól van.

Kerra belemosolygott a telefonba.

- Szerintem az jó jel, ha ingerlékeny. Bizonyára mindannyian megkönnyebbültek.

- Próbáltam elérni Trappert, hogy elmondjam neki is, de apa azt mondja, megváltoztatta a telefonszámát.

- Majd továbbítom neki a jó hírt. Örülni fog neki.

- Szégyellem magam, amiért megütöttem.

- Még ő is beismerte, hogy megérdemelte.

- Mégis. Nos, nem tartom fel tovább - tette hozzá Hank kis hallgatás után.

- Örülök, hogy felhívott. Megtaláltam a neten a temploma honlapját. Az új imaház építészeti megoldásai elismerésre méltók. Az időbeosztásom jelenleg eléggé cseppfolyós állapotban van, de ha majd újra dolgozni kezdek, és az életem visszatér a régi kerékvágásba, benne lenne, hogy egy nagyobb műsort készítsek a templomáról? Ha a honlapon feltüntetett számok igazak...

- Isten felelősségre vonna bennünket, ha meghamisítanánk a statisztikát.

Kerra nevetett.

- Akkor megcsinálhatom azt a tudósítást?

- Minden bizonnyal.

- Nem annyira hittérítői szempontból, mint inkább a terület

növekedése szempontjából. Valami ilyesmi.

- Majd kitalálom a módját, hogy legyen benne hittérítés anélkül, hogy bárki észrevenné.

- Nagyszerű. Elérhető leszek, de addig is értesítsen, ha valami különösen érdekes dolog történik, és majd megpróbálok... - Elhallgatott, mert lépteket hallott közeledni az ajtóhoz. - Bocsásson meg, Hank. Most rohannom kell. Örülök, hogy jól van az édesapja. És köszönöm, hogy elmondta.

Épp letette, amikor kattant a zár, és Trapper belökte az ajtót. Kerra láttán a küszöböt átlépve megtorpant. Körülnézett a szobában, látta Kerra táskáját a sarokban, a földön, a nyitott laptopját az asztalon, amelynél ült, a retiküljét, körülötte néhány tárggyal az öltözőasztalon. Aztán bejött a szobába, és megállt Kerra előtt; a szemében harag látszott, az álla megfeszült.

Kerra felállt, és szembefordult vele.

- Itt felejtettem a fogkefém, vissza kellett jönnöm érte.

Trapper arca nem változott.

- Lefizettem a gondnokot, hogy adjon egy kulcsot. Tíz dolláromba és az autogramomba került. És ha már itt voltam, nem láttam értelmét, hogy rögtön elrohanjak.

Trappernek arcizma sem rándult, miközben hallgatta.

- Össze kellett volna varratnia azt a vágást. - A férfi jobb kezében fogott Walmart-reklámtáskára mutatott. - Remélem, legalább sebtapaszt vett.

Semmi.

- Jól van, tudom, hogy haragszik, amiért itt talál, miután már megpróbált megszabadulni tőlem, de itt vagyok, és nem is megyek el. - Dacosan a válla mögé dobta egy előrehullott hajtincset. - Na, és mit fog most csinálni?

- Emlékezzen rá, hogy megkérdezte.

Trapper az ajtóhoz ment, és egy erélyes mozdulattal becsukta.

Huszonhetedik fejezet

Kerra felé tartva ledobta a Walmart-zacskót, és lerázta magáról a kabátot. Hátranyúlva lekapcsolta a pisztolytáskáját. Még a jobb kezében tartotta, amikor megragadta Kerra vállát, és tolni kezdte őt hátra, az ágy felé. Kerra vagy túlságosan meglepődött, semhogy tiltakozhasson, vagy fel volt készülve erre is, mert nem ellenkezett, amikor Trapper egy kiszámított mozdulattal letette a pisztolytáskáját a pisztollyal együtt az éjjeliszekrényre, és ledöntötte őt az ágyra. Kerra hanyatt fekvé marokra fogta az ingét, mire Trapper ráereszkedett, de úgy, hogy a legfontosabb testrészeik nyomban pontosan illeszkedjenek egymáshoz.

Kerra arcát a két tenyere közé véve, száját a szájára forrasztotta, és a nyelvét mélyen benyomta, hogy Kerra beleborzongott a gyönyörbe. A végtelenségig tudta volna csókolni őt, ha nem érezte volna, hogy belepusztul, ha nem elégíthet ki egy még kínzóbb éhséget.

Felgyúrte Kerra felsőjét a melle fölé. Az áttetsző csipke melltartó félkosaras volt, könnyen lejjebb lehetett húzni. Trapper rászánt egy percet, hogy mindkét mellét a tenyerébe véve becézgesse kicsit.

- Hú, de szeretem ezt - mormolta.

- Mit?

Azt, hogy ilyen gyorsan így megkeményednek.

A szavak megfogalmazódtak benne, de mire a gondolat végére ért, már a szájában volt az egyik bimbó, míg ujjai a

másikkal játszottak, gyönyört merítve a Kerrának nyújtott gyönyörből. Nedves ajka, fürgén mozgó nyelve minden rántásával, pásztázásával vagy gyengéd csippentésével Kerra kicsit erősebben markolta a haját, sürgetőbben és őrjítő pontossággal dörgölte hozzá magát.

Belehal, ha nem fúrhatja be magát a testébe.

Feltérdelt, és kapkodva kigombolta a nadrágját. Miközben rángatta lefelé magáról a farmert, hüvelykujja begye síkossá vált egy csepp spermától. Nagyon közel volt hozzá. Kerra, szemét Trapper erekciójára szegezve, felnyomta a csípőjét, és a gombokkal, cipzárral történő rövid viaskodás után letolta magáról a farmert és a bugyit, ameddig a karja elért. Trapper segített befejezni a műveletet, majd félrehajította a ruhadarabokat.

Kerra testének látványa túl sok volt ahhoz, hogy az egészet be tudja fogadni, így csak a combja közötti hasítékra összpontosított. Becsúsztotta a kezét a duzzadt szeméremajkak közé, hogy lássa, mennyire kész a befogadására, majd széttárta az ujjait, hogy kinyissa a rést.

Kerra lélegzete egy pillanatra elakadt, és a férfi újra élvezni akarta ezt a női szeméremből fakadó reakciót. Majd.

De most fogta, és a nyílásba helyezte a pénisze fejét. Szűk volt, de nedves, és egy kis nyomással kitérítette, rést ütött rajta, és betolta a pénisz sima csúcsát. Mámor volt. De még nem teljes. Kerra szemébe nézve tovább nyomult beljebb és még beljebb, mígnem teljesen bent volt. Látta Kerra arcán, hogy a csodát nem egyedül ő éli át. Kerra ajka hang nélkül formálgatta a nevét.

Megfogadta, hogy el fog időzni Kerra forró szorításában - majd később. Később. Itt és most mozognia kellett. Lassan, óvatosan kezdett visszavonulni. Kerra beharapta az alsó ajkát, és ott tartotta, amíg a férfi újra mélyre nem merült benne. Amikor kiengedte az ajkát a fogai közül, Trapper végighúzta rajta a nyelvét. Aztán megcsókolta az anyajegyét. Az alatta fekvő test nyugtalan mozgására válaszul változtatott a csípője szögén, és nagyobb nyomást gyakorolt a súrlódásra ott, ahol

Kerra a leginkább kívánta, jól tette. De még mennyire hogy jól! Kerra hátravetett fejével odakínálta neki a nyakát. Trapper nyitott szájjal végigtapogatta a nyak sima oszlopát, orrával megbirizgálta a fülét, és egyetlen szavakat dörmögött bele. Aztán lejjebb hajtotta a fejét, és felváltva szívogatta mindkét mellbimbóját, amitől Kerrának nyüszítenie kellett.

De mindeközben szüntelenül le-föl mozgott a vaginában. Minden bizonnyal korábban is volt már ilyen kemény, ilyen feszes és vérbő, korábban is hajtotta úgy a vágy, hogy nem tudott parancsolni csípője ösztönös párzó mozgásának. De ha így volt is, nem emlékezett rá, mert most csak ez a pillanat számított. Ezúttal egyszerre vágyott ördögűzésre és megszállottságra. Ítéletre és megváltásra. Egyszerre akart érzéki és megszentelt lenni. Azt akarta, hogy ez legyen az a szeretkezés, amire Kerra élete végéig emlékezni fog.

A kéz, amely eddig a hátán volt, levándorolt a fenekére, és ujjait mélyen belevájva fogta, szorította magához. Fejét hátravetette, lélegzése szaggatottá vált. Trapper látta, hogy mindjárt elélvez, ezért még mélyebbre hatolt, és úgy maradt, épp csak annyit mozogva, hogy nekidörgölje magát a legérzékenyebb ponthoz. Egy másodperccel azelőtt, hogy férfiassága egész hosszában érezte a nő orgazmusának a szorítását, zokogásszerű hang tört fel Kerra torkából. Hosszan, kéjesen élvezett. Közvetlenül az utolsó hullámzó utólökés előtt Trapper kétoldalt megmarkolta Kerra csípőjét, döfött rajta még párat, majd következett élete leghevesebben, leggyötrőbbben feszítő és lüktető orgazmusa, mígnem a magatehetetlenség rekedt kiáltásával belezuhant a másik test ölelésébe.

A lecsillapodás perceiben, és utána is még sokáig, Kerra szorosan magához vonta, és átölelve tartotta, amíg a teste elernyedtt és megnyugodott. Attól kezdve mozdulatlanul és súlyosan feküdt Kerra testén. Bőre és haja nyirkos volt az izzadságtól, végtagjai jólesően elnehezültek, pénisze kényelmesen elvolt a másik testében.

Belefúrta az arcát Kerra nyakhajlatába, és évek óta először

érezte odabent egy elégedett szívdobbanást.

- Kerra?

- Hmm?

Trapper megmoccant, felemelte a fejét, megfogta Kerra egyik hajtincsét, és az ujjá köré csavarta.

- Miért van az, hogy minden szoba, amelyikben megszállsz, olyan érzést kelt bennem, mint egy trópusi esőerdő?

Kerra nevetett.

- Mert hidegvérű vagyok.

- Nem minden részed hideg - dörmögte Trapper.

Kerra rácsapott a fenekére, aztán végigfuttatta a kezét a feszes izmon, és belecsípett, amire Trapper élvezettel felmordult.

- Sok hőt termeltünk, és közben magadon hagytad a ruhádat. Nem te akartál pucérkodni? - kérdezte nevetve Kerra.

- Ruhában is egész jól csináltuk.

- A jónál is jobban. - És Kerra hangosan dorombolt hozzá.

- Ez a hang egymaga elég ahhoz, hogy el akarjam veszíteni a fonalat. - Trapper elhúzódott Kerrától, felült, lelépett az ágyról, és kezdte lehúzni a csizmáját.

Kerra a feje alá tette két összekulcsolt kezét, és miközben nézte, ahogy a férfi levetkőzik, megcsodálta minden szabaddá váló testrészét. Az a törülköző alól előbukkanó finom ösvény, amit úgy megcsodált, a nemi szerve körül megvastagodott és legyezőszerűen kiszélesedett. Kinyújtotta a kezét, és ujjáival végigsimított rajta. A szőrzet és alatta a bőr nedves volt. Jelentőségteljes pillantást vetett a férfira.

- Ja, hogy az... -Trapper a száján át kifújta a levegőt. - Biztonságos szex volt. Esküszöm. Csak védekezés nélküli.

Kerra kivette a kezét a feje alól, és mutatóujja hegyét végighúzta a férfi kemény combján, az ágyékától a térdéig.

- Tudtam, mit csinálok - mondta.

Mélyen egymás szemébe néztek. Múltak a másodpercek. Ideális időpont volt arra, hogy felismerjék, most valami fontos dolog történt.

- Jó érzés volt, Kerra - szólalt meg Trapper halkán.

- Az volt - súgta vissza Kerra.

Egyszerű, de mélyről jövő szavak voltak. Trapper nem volt a romantikus nyilatkozatok embere, és ha Kerra most bármit is mond, az túlment volna azon, amit ő hallani akart. Kerra vészesen közel került ahhoz, hogy megengedje valami olyannak a kialakulását, ami össze fogja törni a szívét. Vészesen közel került ahhoz, hogy Marianne-hoz hasonlóvá váljék. Mégsem szeretne volna meg nem történtté tenni, hogy lefeküdt Trapperrel. A világ minden kincséért sem.

Pár pillanatig még nézték egymást, azután Trapper visszamászott az ágyra.

- Nem is tudom, levetkőztessék-e vagy sem. így is tetszel nekem, ahogy vagy - mondta, és rásandított Kerra kihívóan kikandikáló meztelen mellére.

- Úgy nézek ki, mint egy szégyentelen, feslett nő.

- Erre gondoltam.

- Tudom - nevetett Kerra. - De egy kicsit feszélyezve érzem magam.

- Akkor levetkőztetek. - Trapper a fején át lehúzta a felsőt Kerráról, majd hátranyúlt, hogy kikapcsolja a melltartóját. Amikor már a kezében volt, feltartotta a lámpafény felé, és keresztül nézett az áttetsző anyagon. - Minek kell ez? Teljesen fölösleges.

- Nem én választottam. Carson.

Trapper ránézett, aztán a melltartóra, aztán megint Kerrára.

- Carson választotta?

- Amikor bevásárolt nekünk.

- Ez mindent megmagyaráz. Megölöm. Perverz disznó. - Eldobta a melltartót, aztán Kerra fölé hajolt, egy barlanglakó ősember finom mozdulatával körbefogta a mellét, és a szájába vette a mellbimbóját.

Kerra nevetése sóhajban végződött, amikor az addig fürgén mozgó nyelv lelassult.

- Ezt szereted?

- Hmm?

- Mit szeretsz? Konkrétan.

- Hmm?

- Trapper! - Kerra a hajánál fogva feljebb húzta a férfi fejét. - Figyelsz rám egyáltalán?

- Nem.

Trapper felemelte a fejét, és megcsókolta Kerrát. De most nem azzal a lázas hevülettel, mint korábban, hanem gyengéden és ráérősen, ahogy szeretkezés után csókol a férfi. Ez a csók sem volt azonban kevésbé izgató. Mindketten izgalomba jöttek tőle. Csók közben Trapper megfogta Kerra kezét, levitte, rásimította a tenyerét a péniszére, és addig dörzsölte hozzá, amíg Kerra a ritmust fölvéve folytatta a masszírozást. Érezte, amint a pénisz megtelik forró vérrrel, jelezve az iménti emésztő tűzű szenvedély visszatértét.

- Igen, figyeltem minden szavadat - válaszolta Trapper a csókból magához térve, de ajkával még egyre simogatva Kerra ajkát. - Konkrétan azt szeretem, hogy a bimbóid keményen állnak.

- Nem is!

- Majdnem mindig.

- Képzeldsz.

- Lehet - ismerte be a férfi. Kerra a száján érezte a mosolyát, mielőtt Trapper hátrahajolt volna, hogy ránézhesen. - De aznap éjjel, amikor bementem hozzád a kórházba, nem képzelődtem. - Míg beszélt, a kezével végigsimított rajta, és a tekintetével követte a keze útját. Kerra majdnem olyan tisztán érzékelte a tekintet útját, mint az ujjakét.

- Fáztam - mondta.

- Meg voltál rémülve. De akkor rémültél volna meg igazán, ha tudod, hogy mi jár az eszemben.

Kerra felemelte a fejét, hogy megcsókolja Trapper borostás állát.

Ő megsimított a hüvelykujjával egy piros foltot Kerra melle oldalán.

- Talán nem ártana rendszeren megborotválnom - mondta.

- Ne merészed. Mi járt az eszedben?

- Akkor éjjel, a kórházban? Hogy, hogy érhetnék hozzád anélkül, hogy felkiabálnád az egész házat. A szép fehér zoknin kívül csak az a vékony hálóing volt rajtad. Tudva, hogy alatta nincs más, csak te magad, azt hittem, végem van, úgy szerettem volna látni, végigtapogatni mindenedet.

- Komolyan? - kérdezte sejtelmes hangon Kerra.

Trapper lélegzete hirtelen elakadt, aztán kiengedte a levegőt, és fel nyögött.

- Attól, amit most csinálsz, tényleg végem van.

Kerra még egyszer végighúzta a hüvelykujját a makkján.

- Akarod, hogy abba hagyjam?

- Az istenért, nehogy! Annyiszor csináltam magamnak, miközben elképzelttem, hogy te csinálod, pontosan így, és azt kívántam, hogy te csináld. - Nyelvével megnedvesítette Kerra mellbimbóját, az ujjai közé szorította, majd az ujjai hátát a bordakosár mélyedésébe nyomva lassan haladt lejjebb, Kerra testének közepe felé. Súrolta a köldök alatti érzékeny területet, majd oda-vissza járt a szeméremdombon.-Amikor leültél a kórházi ágyra, a hálóinged tökéletesen rásimult erre itt. - És az ujjával kirajzolta a kétoldalt formálódott V alakot, és a két comb közötti hasadékot, majd újra felsiklott, s végül megállapodott azon a ponton, ahol a három vonal összetalálkozott. - Gyönyörű látvány volt, tökéletesebbet nem is lehetett volna rajzolni. - Kis fintort vágva hozzátette: - Aztán felhúztad a takarót a derekadig.

Az érintésével, a szavaival valósággal transzba ejtette Kerrát; kezét Trapper tarkójára téve lehúzta a fejét egy újabb csókra. Amikor szétváltak, gyengéden megcsókolta Trapper arcán a sebhelyet.

- Fáj?

- Nem tudom. Elvonták a figyelmemet az ügyes kezed által keltett egyéb fizikai érzékelések.

- Felajánlottam, hogy abba hagyom.

- Ne tedd. Ebben te jobb vagy nálam.

- Mitől vagyok jobb? - mosolyodott el Kerra.

- Én általában... khm... hatékonyabb vagyok.

- Én is tudok hatékonyabb lenni.

- Kérlek, ne. Ne kapkodd el. Ami azt illeti, most nagyobb távolságot kell megtenned, mint amikor elkezdted. - Kerra halkán elnevette magát, miközben a keze oda-vissza járt az erekcióban lévő pénisz teljes hosszában.

- Hogy lehet, hogy nem éltél együtt azzal a taggal Minneapolisban? - kérdezte Trapper.

Kerra keze megállt.

- Honnan tudtad meg...

- Leellenőriztelek, nem emlékszel? Illetve Carson tette a megbízásomból. - Kerra rosszalló tekintetét látva a büntudat leghalványabb jele nélkül lenyúlt, és mozgatni kezdte Kerra kezét. - Ennyire azért nem volt komoly a kapcsolatotok?

- Én annak hittem, de aztán felkínálták azt az állást Dallasban, és amikor habozás nélkül elfogadtam, ő habozás nélkül sok szerencsét kívánt hozzá. Kényelmes és komplikációmentes viszony volt, ami így ért véget.

- Lúzer volt a fickó.

- Én nem nevezném lúzernek. Szoftverfejlesztőként gyógyászati célú alkalmazásokon dolgozott, amiket aztán milliókért adott el.

- Gyógyászati célú szoftverek... rém unalmasan hangzik.

- Ez igaz. Mellette soha nem fordult elő, hogy hóvihárban, lopott autóban menekülök a rendőrség elől. De más, csak félig ilyen izgalmas dolog sem történt velünk.

- Az izgalmas volt?

- Nagyon.

Trapper hátulról átkarolta Kerra térdét, majd egy lendülettel az ölébe ültette. És éppoly merészen, mint korábban, benyúlt, és simogatni kezdte.

- Semmi más nem izgatott fel mostanában?

Kerra ringatni kezdte magát a simogató ujjak alatt.

- De. Az, ahogy rám néztél.

- Mikor?

- Amikor bejöttél a szobába, és bevágtad magad mögött az

ajtót.

- Hogy néztem rád?

- Pontosan úgy, ahogy most.

- Thomas?

Wilcox tétován megállt a küszöbön. Greta az ajtó nyílását hallva felült az ágyban, a félhomályos szobában fehér hálóinges alakja kísértetre emlékeztette a férfit.

- Felébresztettek? Ne haragudj. Csak meg akartalak nézni, mielőtt én is lefekszem.

- Még nem aludtam. - Az asszony gyenge fizikumától gyenge hangra telt.

Az éjjeliszekrényén egy üveg vodka állt egy sor depresszió és álmatlanság elleni, receptre kapható gyógyszer mellett. Greta egyik orvostól a másikhoz vándorolva ügyesen úgy intézte, hogy sohase maradjon kellő mennyiségű érzéstelenítő nélkül. Amikor Thomas rájött a turpisságra, figyelni kezdte a recepteket, és figyelmeztette az orvosokat a felesége mesterkedéseire. De óvintézkedései ellenére Greta sohasem maradt orvosság nélkül, és a készletei mintha kifogyhatatlanok lettek volna. Végül Thomas felhagyott minden beavatkozási próbálkozásával.

Tizenkét évvel volt idősebb a feleségénél. Negyvenévesen döntött úgy, hogy ideje megházasodnia. Dallasban se szeri, se száma nem volt a művelt, iskolázott szépségeknek. Sok lány közül válogathatott, Gretát azért választotta, mert ő felelt meg a leginkább a kívánalmainak. Csinos volt, botrányoktól mentes, a dallasi társaság uralkodó hercegnője, mellesleg mindkét részről vagyonos és tekintélyes családból származó szülei egyetlen gyermeke és örököse. Heves udvarlásával megnyerte magának Gretát. „Nemleges választ nem fogadokel”, mondta. Greta borzasztóan romantikusnak tartotta Thomas ragaszkodását, és nem sejtette, hogy ő ezt szó szerint így is gondolta.

Apósa csodálta és tisztelte az üzleti életben tanúsított éleselméjűségéért és intelligenciájáért, amivel talán egy kicsit

meg is félemlítette őt - ezt Thomas ki is használta. Anyósa „isteni partinak” tartotta, Greta barátai szerint az isten is egymásnak teremtette őket.

Mind tévedtek.

Szó sem volt semmiféle isteni beavatkozásról. Thomas rendezte úgy, hogy a házasság létrejöjjön, és ő az istenfélőnek épp az ellentéte volt.

Noha gyakorlati megfontolásokból vette el Gretát, idővel komolyan kezdett ragaszkodni hozzá. Greta elbűvölő és szórakoztató tudott lenni. Thomas nem volt valami nevetős természet, de Greta képes volt nevetésre csábítani. Nagylelkű és figyelmes feleség volt.

Hogy kárpótolja azokért a hetekért, amikor éjjel-nappal csak a munkájával foglalkozott, Thomas fényűző utakra fizette be. Megvette neki azt a kúriát, amit Greta régóta csodált. Három évbe telt, mire felújították a házat és a kertet, ami elfoglaltságot adott Gretának, és boldoggá tette őt. Thomas rájött, hogy élvezi, ha a felesége kedvében járhat. Csupán két dolgot nem volt hajlandó megtenni neki. Nem ment el vele a jótékonyági és gyűjtési célú alapítványi bálókra, és azokra az ünnepi gálákra, amelyekre meghívást kaptak. Ragaszkodott a háborítatlan, a mainstreamtől és még inkább a reflektorfénytől távol eső magánélethez.

A másik elutasítása az asszony meddőségével függött össze. Nem volt hajlandó semmiféle megalázó vizsgálatban vagy biológiai tervezésben részt venni. Hogy teljesüljön a gyerek iránti forró vágya, Greta havonta előre tervezett szexmaratonokat, míg végül sikerült teherbe esnie. A boldogsága tökéletes volt. Thomas óriási meglepetésére maga is osztozott felesége boldogságában. Tiffany a fogantatása napjától kezdve bearanyozta az életüket.

És ma este olyan idegenek voltak egymásnak, amilyen idegen két ember egyáltalán lehet.

- Nem sokat ettél vacsorára - mondta a férfi. - Hozhatok valamit?

- Köszönöm, nem.

Thomas soha nem mulasztotta el felajánlani; Greta soha nem mulasztotta el visszautasítani.

- Hát, akkor remélem, hamar el tudsz aludni. Jó éjszakát.

Épp visszalépett volna, amikor az asszony megállította.

- Thomas, ki járt itt pár napja éjszaka?

Ritkán fordult elő, hogy őt valami teljesen váratlanul érje. Másodpercekbe telt, mire magához tért.

- Hogy micsoda?

- A hóvihar éjszakáján. Valaki felcsengetett a kapuból. Beengedted.

- Ja, hogy az. Az egyik körzeti rendőr. Ellenőrizni jött, hogy nem ment-e tönkre valamelyik vezeték a házban, és hogy van-e nálunk áram.

- Nem, nem ő volt.

Ez is új volt. Az ellentmondás. Egy hirtelen kis nevetéssel leplezte a meghökkenését.

- Tessék?

- Nem a körzeti járőrök egyenruhája volt rajta.

Thomas gerincén hideg veríték csörgött lefelé.

- Láttad őt?

- Kinéztem az erkélyről, amikor elment. Nem a... Volt valami köze Tiffanyhoz?

A férfi eltűzött türelmetlenséggel felsóhajtott.

- Betörték az egyik irodaházamba. Megszólalt a riasztó, és a tettések elmenekültek. A rendőr eljött, hogy személyesen tájékoztasson az esetről. Nincs semmi jelentősége.

- Akkor miért hazudtál arról, hogy ki volt az?

- Mert nem akarok apró-cseprő ügyekkel terhelni. El is felejtettem az egészet. - Az asszony nem szólt semmit. Ahogy bámulták egymást a szoba két pontjáról, Thomas elképzelte, amint a szakadék egyre szélesebbé válik köztük.

- Próbálj aludni - mondta. - Jó éjszakát.

Amint becsukta az ajtót és elindult a hallon át a hálósobája felé, szinte azonnal megszólalt a telefonja. Greta szokatlan kíváncsisága kizökkentette a nyugalmából.

- Igen? - szólt bele nyersen a telefonba.

- Rosszkor? - kérdezte Jenks.

Thomas bement a szobájába, és becsukta az ajtót.

- Mit akar?

- Rajtakaptam John Trappert, amint az őrnagy háza körül szaglászott.

- Mikor?

- Ma délután. A közös ismerősünk úgy gondolta, hogy tudnia kell róla.

Thomas arra számított, hogy az irodájában való találkozásuk után Trapper jelentkezni fog. Számított rá, hogy a nap folyamán *valamit* hallani fog róla, s hogy ez nem következett be, azt zavarónak és kicsit nyugtalanítónak találta.

- Mondta, hogy mit csinál ott?

Jenks beszámolt róla, hogy Trapper mit adott elő magyarázatképpen.

- De nem hittem el, úgyszólván visszakanyarodtam, és kívülről ellenőriztem a házat. Nem láttam, hogy bármi eltűnt volna, vagy bármit háborgatott volna. De a pusztán tény, hogy Trapper ott járt, eléggé idegesítő.

- Magának biztosan az.

- Magát is nyugtalanítania kéne.

- Miért? Nem én szúrtam el az apja elleni merényletet.

- Elképzelte, ahogy Jenks a fogát csikorgatja a sértés hallatán. - Van még valami?

- Ma reggel Trapper balhét rendezett a seriff irodájában a gyanúsított miatt.

- Akin egy féleszű is látja, hogy beöltöztették. Trappernek ezek szerint sűrű napja volt, de eddig nem hallottam olyasmit, ami indokolná, hogy ilyen késő este hívjon fel.

Ez az egész bevezető volt Jenks számára, hogy elmondja Thomasnak, megtalálták Trapper irodája falában a pendrive-ot, és azt, hogy mi volt rajta. Ehelyett azt mondta:

- Egyelőre ennyi.

Egy szó sincs a pendrive-ról? Thomas nem kérdezhetett rá egyenesen anélkül, hogy el ne árulná, tud a létezéséről, márpedig arról egyedül Trappertől szerezhetett tudomást.

Most vagy nem lodaliak szerezték meg, vagy azok, csak nem tudták feltörni, vagy szándékosan hallgatták el előle, hogy megvan, és hogy mi van rajta. Mindegyik lehetőség aggasztó volt.

- Ebben az esetben kérem, közölje a *közös ismerősünkkel*, hogy fejezze be a siránkozást a saját hibája miatt. És Trapper miatt - felelte megjátszott nemtörődomséggel. - Mielőtt Jenks visszavághatott volna, Thomas kinyomta a telefont. Egyenesen a bárhoz ment, töltött magának egy pohár whiskyt, felhajtotta, és amit ritkán tett, töltött még egyet. Még magának sem akarta bevallani, de Jenks telefonja felzaklatta.

Ha Trapper pendrive-ja a lodali emberek kezébe került volna, akkor nem aggódnának túlzottan amiatt, hogy a bűncselekmény helyszíne körül ólálkodott, vagy hogy valami zúrt kavar. De ha nem ők dúlták fel az irodáját és vitték el a pendrive-ot, akkor ki tette? Kinél van most, és mennyiben terhelő a rajta lévő bizonyíték?

Thomas nagyot kockáztatott a kezdeményező lépésével, és könnyen lehet, hogy buzgó igyekezetével, amennyiben igazságot akart szolgáltatni Tiffanynak, sebezhetővé tette magát. Trapper a pendrive-jával vagy anélkül, bármiféle konkrétummal vagy anélkül, akár most is elmehet a hatóságokhoz, miközben esze ágában sincs az ő érdekében bármiféle megállapodásról tárgyalni. De nem hitte, hogy Trapper megteszi. Túlságosan a szívére vette a három évvel ezelőtt elszenvedett megaláztatást, aligha kockáztatná meg, hogy nem bizonyítható kijelentésekkel újra nevetségessé tegye magát.

Csakhogy Trapper kiszámíthatatlan volt. Okozhat még neki meglepetést.

Szerencsére Thomas bebiztosította magát a meglepetésekkel és a kiszámíthatatlansággal szemben. Még megvolt a biztosítási kötvénye: ez az ő páncélja. Megvédi még Trappertől is.

Huszonnyolcadik fejezet

Trapper nem tudta, mit látott Kerra az ő külsején. De bármi volt is az, izgatónak találta.

Szeretkezésük másodjára ugyanolyan intenzív volt, mint először, azzal a különbséggel, hogy Trapper egy pillanattal hamarabb kihúzta, mint hogy elélvezett volna. Most egymás hasán feküdtek, és lustán simogatták, csókolgatták egymást.

- Sós ízű a bőröd - mondta Kerra.

- Ez az ára annak, hogy szaunává alakítottad ezt a szobát. Rám szárad az izzadság. - Trapper legördült Kerráról.

- Menjünk zuhanyozni. A kezét megfogva lehúzta az ágyról a vonakodó Kerrát, és bevitte a fürdőszobába.

- A zuhanykabin nem elég nagy kettőnknek, és különben is szeretem a sós ízt.

- Nem azért zuhanyozom le, hogy tiszta legyek - emelgette a szemöldökét Trapper. - Szappanos kézzel fogok néhány nagyon szeméretlen játékot mutatni. - Kerra nevetett, és habár Trapper élvezettel hallgatta az izgalomtól fátyolos hangját, még jobban szerette a sóhajtásait, nyögéseit és nyüsítéseit, amelyek mind azt bizonyították, hogy az imént nem a levegőbe beszélt, és távol állt tőle az üres dicsekvés.

Egy gyémántvágó pontosságával vizsgálta végig Kerra testét, amelyen még látszottak a zuhanásakor szerzett sérülések nyomai. Trapper sorra végigcsókolta e zúzódások és vágások helyeit. Amit a szájával nem ért el, azt az ujjbegyeivel és a tenyerével simította végig, különös óvatossággal a combján lévő két öltés környékén. Szentől szemben állva, miközben záporozott rájuk a meleg víz, és kifulladásig csókolgatták egymást, a férfi befészkelte magát a Kerra combjai közötti részbe, míg a kis, kemény mellbimbók a mellkasát döfködték.

Megmosta Kerra haját, majd öblítés közben elfordította magától, hogy nézhesse, ahogy a habos víz végigfolyik a

hátán, és becsorog a formás fenekének két félgömbjét kettéválasztó hasítékba. Kerra hitte is, nem is, miszerint Trappernek muszáj ott tartania a kezét ahhoz, hogy minden hab eltűnjék az öblítővízből.

- Igazából csak úgy lehet erről száz százalékgig meggyőződni, ha az ember megkóstolja - súgta Trapper Kerra fülébe a vizes hajtincseken át. Majd mellette kinyúlva egy-egy kezével elzárta a hideg és a meleg csapot. Aztán nem vette el a kezét, úgy maradt, a két csapot fogva. Kerra megfordult a karok alkotta kör belsejében, és azzal az álmatag tekintettel nézett föl a szemébe, amitől a férfi farka megmerevedett, a térde pedig elgyengült. Trapper kilökte a zuhanyfülke ajtaját, és kivezette Kerrát. Addig sem vették le egymásról a tekintetüket, amíg lerántott két törülközőt a tartóról, a másik kezével pedig visszahúzta Kerrát az ágyhoz.

Lefektette a két törülközőre, amelyeket leterített az ágyra, majd letérdelt. Kerra hanyatt, két karját tenyérrel fölfelé vállmagasságban tartva, a combjait összezárva feküdt. Trapper a mutatóujját megint végighúzta a V-n, majd az alsó pontján megállt. Ennyi elég is volt ahhoz, hogy az ujjá alól forróság áradjon Kerra testén fölfelé. Sajgó, lüktető vágy ébredt benne.

Trapper rákulcsolta a tenyerét mindkét combjára, széthúzta őket, majd odahajolt, és megcsókolta a lába közét. Puhán, csukott szájjal, és utána úgy maradt, mozdulatlanul. Egészen addig, amíg Kerra úgy nem érezte, meghal, ha nem mozoghat, nem vergődhet, nem jelezheti valami módon, hogy többre vágyik.

Amikor már azt hitte, nem bírja ki még egy szívdobbanásnyi ideig, a férfi ajka megnyílt, és Kerra megérezte a nyelve első érintését. Körbe-körbe, simogaton, aztán egyre beljebb nyomulva, döfködve, mintha ki akarná cövekelni, utána egy sorozat francia csók, az utolsó mélyen, kutakodva, majd lassan vissza, egyre kijebb, hogy végül Kerra ott maradjon ellazult testtel, olvadón.

A teste ívben megfeszült, felfelé, kutatón-keresőn...

Trapper tudta előre, és egyik kezét alá csúsztatva felbillentette, erős ujjával gyúrva, dagasztva a fenekét. A másik kezét teljes szélességében ferdén a csípőcsontjai közé fektette, hüvelykujját pontosan úgy téve oda, hogy finoman viszhúzhatja a puhánál is puhább bőrt. És újra ott volt a szája, még forróbban, még nedvesebben. A nyelve hol buzgó volt és szenvedélyes, hol meg épp csak érintette, nyugodtan, határozottan, majd meg pihekönnyű toliként legyezgette.

Kerra mind a tíz ujjával néma könyörgésképpen beletúrt a férfi hajába. Ő válaszul fokozta a nyomást és a tempót. Nyalta, szívta, mígnem Kerra testét valósággal szétrobbantotta az orgazmus. Akkor fogta, magához húzta, és gyöngéden, mégis erővel tartotta, amíg Kerra teste el nem ernyedett. Amikor kinyitotta a szemét, Trapper az ágy mellett állt, félig az ágy szélén, Kerra széttárt combja között térdelve, és enyhe szemöldökráncolással nézett le rá. Kerra hirtelen rájött, hogy miért. Érezte, hogy könnyes az arca.

A csúcsra eljutva nemcsak az érzékei szabadultak el, hanem az érzelmei is. Sejtette, hogy Trapper jó szerető lehet, de arra nem számított, hogy ilyen önzetlen és kedves.

- Jól vagy?

- Jól. - Kerra szipogva törölte le a könnyeit, és felkönyökölt.

- Jól vagyok.

- Örömkönnyek?

- Olyasmi.

Trapper arcán elsimultak a ráncok.

- Nekem is jó volt.

- Azt látom. - Erekciónban lévő péniszét nem lehetett nem észrevenni.

- Lehet szó arról, hogy megint azt csináld a hüvelykujjaddal?

- Nem. Szó sem lehet róla. - Kerra felült, és úgy karolta át a férfit, hogy a két keze a feneké alá kerüljön. Aztán ráhajolt, és nem a hüvelykujját tette oda, hanem a nyelvét.

- Erről fantáziáltam - mondta Trapper álmos hangon.

Egyszer már mondta Kerrának, hogy szeretné a hasán

érezni a selymes haja simogatását. Most belemélyeszhette az ujjait, még ha kicsit nyirkosnak érezte is a tincseket. Felhajtották a takarót, és bebújtak az ágyba. Félig fekvve, félig az ágytámlának támaszkodva, lábukat a takaró alatt egymásba kulcsolva feküdtek, Kerra feje pedig Trapper mellén nyugodott.

- Az az érzésem, hogy különlegesen gazdag fantáziavilágod van - jegyezte meg, miközben ujjával szórakozottan rajzolgatott a férfi mellén.

- És bűnös.

- Csupa erotikus témájú.

- Megint lebuktattál. De az elképzelt nőknek azelőtt sohasem volt arcuk. - Kerra abbahagyta a rajzolgatást, és fejét hátrahajtva Trapperre nézett. - Az utóbbi időben a képzeletemben megjelenő nő arcán ott volt ez az elbűvölő anyajegy - mondta a férfi, és ujjával végigsimított rajta.

- Komolyan? - kérdezte Kerra, és nyelt egyet.

- Hmm. A szeme színe mint a Étershey csokoládéé. És a szája... - Végigsimított Kerra alsó ajkán, és mélyebb hangon folytatta: - Két perccel azután, hogy bekopogtál az irodám ajtaján, én már arról fantáziáltam, hogy a szádba veszel. - Hüvelykujját rászorította Kerra alsó ajkára. - Akkor ezt szexinek gondoltam. De most... ó, istenem! - Csak bámulta Kerra száját, és közben a hüvelykujja ide-oda siklott az alsó ajkán.

Kis idő múlva elvette a kezét. Ráncok jelentek meg a homlokán. Megköszörülte a torkát.

- Kerra...

- Reggel már nem fogsz tisztelni.

Trapper elmosolyodott, de a tekintete komoly maradt. Amikor Kerra megértette, hogy ez most nem valami tréfa lesz, legördült a melléről, át a saját párnájára.

- Marianne-ról van szó.

- Nem tartozik rám, Trapper. Semmit sem kellett volna mondanom. Nem tartozol nekem magyarázattal.

- De én meg akarom magyarázni anélkül, hogy

elveszíteném az önuralmammat, mint a múltkor.

- Rosszkor szóltam. Akkor már dühös voltál rám.

Trapper egy bólintással elismerte, de Kerra látta rajta, hogy szeretné folytatni, amit elkezdett. Már végiggondolta, amit mondani szándékozott, és ki akarta, talán ki kellett mondania.

- Rendszerint fütyülök rá, hogy ki mit gondol rólam, vagy arról, hogy mit csinálok, vagy hogyan viselkedem. De amióta találkoztál Marianne-nal, és láttad, hogy milyen ember, szeretném, ha tudnád, mennyire rosszul érzem magam attól, ha bántják. Nem - mondta szigorúan. - Ez túl enyhe megfogalmazás. Gyűlöltem, hogy *bántom őt*.

Elhallgatott, mintha arra várna, hogy Kerra mond valamit, de miután ő nem szólt, folytatta.

-Végül úgy volt a legjobb, ahogy történt. Ha nem vetélt volna el, és összeházásodunk, az sem vezetett volna más eredményre, kivéve, hogy eggyel több gyerek élt volna a világon, aki úgy nő fel, hogy az apja nem lakik velük. Mert végül Marianne-nak elege lett volna belőlem, és vagy ő hagyott volna el, vagy én léptem volna le. Hank azzal vádolt, hogy csak magammal és a saját bajaimmal törődöm. Tudom, hogy kívülről tényleg így néz ki. Az ő szemében. Mindenki szemében. Pedig nincs igazuk. Annyira törődtem Marianne-nal, hogy elhagytam. Tudtam, ha nem megyek el, szerencsétlenné teszem őt, és ennél jobbat érdemel.

Egy mély sóhaj után folytatta.

- Szoktam a babára is gondolni, akit elvesztettünk. Jó lenne tudni, fiú volt-e vagy lány, s hogy hasonlított volna-e rám. Néha kísért ez a gondolat. De hiszek abban, hogy minden úgy történt, ahogy történnie kellett. Nem örülök annak, hogy így történt. Istenemre, nem, egyáltalán nem. És esküszöm, nem próbálok észérveket keresni. Csak...

- Tudom - vágott a szavába Kerra. - Tudom, hogy sajnálod, amiért egy időre boldogtalanná tetted őt. De jól döntöttél, amikor elhagytad. Ezt Marianne is tudja.

- Miből gondolod?

- Ha hitt volna benne, hogy ti ketten egymáshoz tartoztok,

akkor nem engedett volna el. Utánad ment? Próbált egyszer is elérni, megkeresni téged? -Trapper megrázta a fejét. - Ha igazán akart volna téged, *téged*, minden hibáddal együtt, teljes erejéből harcolt volna, hogy megtartsom.

Kerra látta Trapper arcán, hogy ez még sohasem jutott az eszébe. A tekintetén látszott, hogy megkönnyebbült. Aztán a rá jellemző szellemeskedéssel próbált kitérni a téma komolysága elől.

- Nincsenek is hibáim.

De Kerra ezúttal nem hagyta, hogy elviccelje a dolgot.

- Gyere ide - mondta, és két keze közé fogva a férfi fejét a mellére vonta, és átkarolta. Trapper átölelte a derekát, és tartotta szorosan. Noha az arca Kerra mellén feküdt, ez most másféle intimitás volt. Kerra elnézte a férfi feje tetején növő haj rajzolatát, aztán csókot nyomott rá.

- Az őrnagy tudott a vetélésről?

- Nem. - Trapper kibontakozott az ölelésből, és visszafeküdt a párnájára, amitől Kerra rögtön megbánta a kérdését. - A veszekedésünk egyik fő témája volt, hogy „faképnél hagytam Marianne-t”, ahogy ő fogalmazott. A vetélés megerősítette volna abban a meggyőződésében, hogy egy fantazmagória miatt eltékozlom az életemet.

- Voltál ma bent nála?

- Átvitték egy egyágyas szobába. Útban a háza felé megálltam a kórháznál.

- Az őrnagy háza felé? - nézett rá zavartan Kerra. - Mesélj. Oda mentél, miután kidobták engem a kávézónál?

- Nem *dobtalak ki*. És különben is, a te érdekedben történt így.

- Ellene voltam.

- Igen, és láthatod, mire jutottál vele.

Kerra hozzádörgölte a lábát Trapper lábához.

- Nem mintha reklamálni akarnék - dörmögte a férfi, de aztán újból komolyra fordította a szót. - Az őrnagy érdeklődött utánad. Elmondtam neki, hogy visszamentél Dallasba, mert akkor még úgy hittem. Megvádolt, hogy

elüldöztelek. Ezen, mint rendesen, megint veszekedni kezdtünk.

- Utálok, hogy miattam veszekedtél velem.

- Nem miattad volt. - Trapper elmosolyodott, de minden vidámság nélkül. - Ő kezdte azzal, hogy úgy gondolja, az összeesküvés-elméletem nem alaptalan, és hogy csodál, amiért ilyen tisztességes vagyok.

Kerra félig feltámaszkodott, hogy jobban oda tudjon figyelni.

- Ez jó!

- Pár percig én is ezt gondoltam. Régóta vártam már, hogy azt halljam tőle: ebben vagy abban igazam volt. Bármiben. Bármilyen istenverte dologban. Az időjárás-előrejelzésben. Úgyhogy el tudod képzelni, hogy meglepődtem, amikor megdicsért, amiért tisztességes vagyok. De *aztán* azzal folytatta, hogy szabaduljak meg a rögeszmémtől, engedjem végre el, és kezdjek élni.

- Ez ellentmondás.

- De még mennyire hogy az.

Kerra várta, hogy meghallja azt is, ami miatt mély ráncok jelentek meg a férfi homlokán, de ő nem szólalt meg. Akkor hasra fordult, és felkönyökölt, hogy szemtől szemben folytathassák a beszélgetést.

- Volt valaki az ATF-részlegben, vagy akár egyetlen FBI-ügynök, bárki, aki hitt benned és a Wilcoxszal kapcsolatos gyanúdban?

- Voltak páran, akik nem nevettek ki hangosan.

- Fognod kéne azt a pendrive-ot, meg a felvételt, amit a telefonommal készítettem Wilcoxról, és el kéne vinned valakihez, akiben megbízol.

De még be sem fejezte, Trapper már rázta a fejét.

- A közigazgatás hivatali szervezetében a főszabály az, hogy mindenki fedezze magát. Ha csak látnák, hogy közeledem, azok, akik korábban a társaim voltak, két kézzel fognák a seggüket, hogy megvédjék magukat. Emlékeznek rá, mi történt Marianne-nal.

- Veled megyek. Ha én is ott vagyok, nem fognak kinevetni. Félnének egy őket rossz színben feltűntető médiakampánytól.

Trapper megfogta a kezét, és belecsókolt a tenyerébe.

- Méltánylom a gesztust, de...

- De egyedül akarod csinálni.

- Nem hiúságból, Kerra. Esküszöm, nem erről van szó. Hanem arról, hogy nekem volt igazam. Nincs rá semmi garancia, hogy kapok rá még egy lehetőséget. De ha kapok, annak számítania kell. Egyik kezemmel Wilcox tőkét, a másikkal az átkozott biztosítási kötvényét kell fognom, bármi legyen is az.

- Wilcox azt mondta, hogy semmit sem fog feladni, amíg nem tudod garantálni a sértetlenségét.

- Tudom. - Trapper felsóhajtott. - Ezt úgy hívják, hogy holtpon.

- Hogy fogsz elmozdulni róla?

- Ha én azt tudnám!

Egy darabig hallgattak, de Kerra szinte hallotta, ahogy a kerekek kattognak Trapper fejében. Felnyúlt, és elsimította a ráncot szemöldökének két íve között.

- Várj, míg elülnek a hullámok.

- Ezt csinálom három éve, és már fulladozom benne. - Kurtán megrázta a fejét. - Ennek a végére kell járnom, Kerra. Nem mintha sokat számítana az életem, de a tiéd számít. Most már nem csak az őrnagy életéért aggódok. Ha emiatt hátat fordítanék neked, és egy napon megtalálnának... - Nem folytatta, de Kerra tudta, mit akart mondani, és rossz érzés volt tudomásul vennie, hogy sebezhető. - Ennek most kell megtörténnie - jelentette ki a férfi halk, de vészjósló hangon.

Kerra odahajolt, és gyengéden beleharapott Trapper vállába.

- Tudtam, hogy ezt fogod mondani. És ha az őrnagy azt várja tőled, hogy ejtsd az ügyet, akkor egyáltalán nem ismer téged. - Szeretett volna még többet is mondani. Valósággal elborították az érzelmek, alig tudta magában tartani őket, de úgy érezte, most még uralkodnia kell magán. - Miért mentél el

a házához?

- Viszketett valahol, ahol nem tudtam megvakarni.

- Tessék?

- Hallgass végig.

- Hallgatlak.

- Rács mögé dugták Leslie Duncant, ártatlanul. Azt mondják, most keresik a tettetársát, aki nem létezik.

- Tévedhetsz is, Trapper.

- Oké, mondjuk, hogy tévedek. Mondjuk, hogy Duncan bűnös. Ő és az ismeretlen társa követték el a gyilkossági kísérletet.

- Talán a barátnője volt a társa.

Trapper kétkedően vonta fel a szemöldökét, de aztán bólintott.

- Jól van, tegyük fel. És ki volt a harmadik személy?

- Az, aki megpróbált benyitni a fürdőszobába? Lehet, hogy az volt a barátnő, és Duncan társa az az ember, aki a kérdést feltette.

- Nem fogjuk megtudni, amíg el nem fogják. És ez az, ahol nekem viszket. Az elfogása. Tudomásom szerint senki még csak nem is keres egy harmadik személyt. Mikor hallottad, hogy egyáltalán említettek egy harmadikat?

- Azóta nem, hogy utoljára kihallgattak.

- Érted már, hogy mire gondolok? Glenn soha meg sem említette az őrnagynak, hogy van egy harmadik gyanúsított is.

- A házban nem volt semmi nyomravezető jel? Kerestél valami közelebről meghatározott dolgot?

- A helyet, ahol bejuthatott a házba. Nem találtam ilyet, mégsem mentem oda hiába. - Trapper elmesélte a seriffhelyettessel való találkozását.

- Jenks? - ismételte meg Kerra a Trappertől hallott nevet.

- Találkoztál vele?

- Nem hiszem. Nem tudok arcot társítani a névhez.

- Őrt állt a kórházi szobád előtt, amikor a virágot vittem be neked. Ma felbukkant az őrnagy házánál, mialatt épp ott

voltam, csak éppen nem hiszem, hogy véletlen egybeesés volt. Majdnem biztos vagyok benne, hogy nyomon követ téged.

- Engem?

Trapper elmondta, hogy megtalálta a nyomkövetőt Kerra kocsijának alvázán.

- Emlékezz vissza, mondtam neked, hogy nem lepődnék meg, ha Glenn ezen a módon próbálna figyelni. De azt nem gondoltam volna, hogy ugyanezt megteszi veled is.

- Rajta hagytad az alvázon?

- Nem. Bedobtam egy mobil vécébe a kórház parkolójában. Gondolom, ha nagyon akarnak, megtalálnak bennünket, de nem akarom megkönnyíteni a dolgukat.

- Egy újabb fejfájás Addison seriffnek - mondta Kerra.

- Már otthon van. Hank felhívott, épp mielőtt megérkeztél. Próbált elérni téged. Mondtam neki, hogy megosztom veled a jó hírt. Rühellem elismerni, ha Hanknek bármiben igaza van, de tény, hogy Glenn-nek nincs könnyű dolga, amióta a városba érkeztem. Az őrnagy elmondta, Glenn már akkor panaszkodott, mennyi túlórárt kell majd kifizetnie, amikor felhívta, hogy megerősítse az interjút. Még akkor is ezen siránkozott, amikor délután találkoztam vele. Az interjú előtti első megbeszélésünk alatt beugrott az őrnagyhoz. Azt az érzést keltette bennem, hogy bocsánatot kellene kérnem minden kényelmetlenségért, amit neki okozok. Amikor eljött hozzám a motelba, már egy kicsit engedékenyebben viszonyult a dologhoz.

- Erről most hallok először - lepődött meg Trapper.

- Péntek este történt.

- Udvariassági látogatás?

- Bizonyos értelemben. Ellenőrizni jött, hogy az emberei győzik-e kordában tartani az autogramkérő hordákat. - Elmosolyodott. - Én meg kihasználtam, hogy ott van, és végignézettem vele az előre összeállított kérdéseimet. Az őrnagy ragaszkodott hozzá, hogy az interjú előtt láthassa őket. Kikértem a seriff véleményét arról, hogy említselek-e téged. Azt felelte, hogy már az is nagyot fog szólni, amikor előállók a

nagy meglepetésemmel, és ha ehhez még téged is szóba hozlak, akkor...

Trapper hirtelen felült, és felemelte a kezét, mintha azt mondaná: „Stop, egy szót se többet!”.

- A nagy meglepetést említette?

- Őszintén szólva bosszantott, hogy elmondtad neki.

- Nem mondtam el.

Kerra is felült, hogy lássa a férfi gondolatokba merült, feszült arcát.

- Figyelmeztettem Glennt az interjúra, de a titkot nem árultam el neki. - Egy ideig olyan mozdulatlanul ült, hogy Kerrát teljesen váratlanul érte, amikor egyszer csak ledobta magáról a takarót, és kiugrott az ágyból. Felkapta a farmerjét a padlóról, ahova korábban ledobta, felhúzta, majd kirázott egy inget a Walmart-zacskóból, letépte az árcédulát, és belebújt. Sürgetésére Kerra is kiszállt az ágyból, és sietve öltözni kezdett. - Hétfőn kora reggel, amikor visszanyerted az eszméletedet, Glenn és én a szobádban voltunk - kezdte Trapper.

- Igen, igen. - Kerra belepréselte a lábát a cipőjébe. - A kettőtök beszélgetésére ébredtem. Ő épp a bűntény helyszínét írta le.

- Úgy van. Azt kérdezte, hogy a tévéadást megelőzően tudtam-e, hogy ki vagy. Bevallottam, hogy igen. Erre dühös lett, amiért nem mondtam meg neki, úgy tett, mintha ő is akkor tudta volna meg, amikor mindenki más, aki nézte a műsort. Pedig te azt mondd, hogy péntek este már tudta.

- Talán az őrnagy...

- Ha az őrnagy elárulta neki, akkor miért nem ezt mondta? Miért játszotta előttem azt, hogy nem tudott róla?

Kerra elgondolkodott ezen, de nem talált logikus magyarázatot.

- Glenn vasárnap este előtt már tudta, de nem akarta, hogy én tudjam, hogy tudja. - Trapper ellenőrizte a pisztolyában a tárat, aztán a pisztolyt visszatette a tokjába, amit felcsatolt az övére.

Kerra felkapta a kézitáskáját.

- Ha sem te, sem én nem árultuk el neki, sőt nem is az őrnagy tette, akkor ki volt?

Trapper kivette a szekrényből Kerra kabátját, odadobta neki, aztán kivette a sajátját is.

- Jó kérdés.

Huszonkilencedik fejezet

Trapper kopogására Hank nyitott ajtót.

- Ma este nem vagyunk alkalmasak vendégek fogadására - kukucskált ki rájuk a szúnyoghálós ajtó mögül.

- Nem vagyunk vendégek. - Trapper, jelezve, hogy ebbe őt is beleérti, karjával átfogta Kerra vállát.

Fel sem merült benne, hogy őt ne hozza magával. Azok után, hogy felfedezte a nyomkövetőt Kerra kocsiján, hogy Jenks *véletlenül* megjelent az őrnagy házánál, és miután volt valami gyanús akörül, hogy Glenn pontosan mikor szerzett tudomást Kerra és a Pegasus Hotel felrobbantása közötti kapcsolatáról, szó sem lehetett arról, hogy Kerra ne legyen itt. Magyarázatot akart kapni Glenntől ezekre a furcsaságokra, és az sem érdekelt, hogy ma be kellett vinni a sürgősségre. Hallani akarta, mit tud mondani a seriff most, még ha emiatt az ágyból kell is kirángatnia.

Hank még ekkor sem hívta be őket.

- Hogy van az arcod?

- Nem halálos.

- Össze kellett volna varratnod.

- Glenn ébren van még?

Hank felsóhajtott.

- Trapper, apának most végképp nincs arra szüksége...

- Beszélnem kell vele.

- Miről?

- Ez egyedül rá tartozik.

- Nem várhat reggelig?

- Ha reggelig várhatna, most nem lennék itt.

Hank Kerrára nézett, mintha támogatást várna tőle, de nem kapott. Újra Trapperre pillantva kérdezte:

- Nincs semmi érzéked hozzá, hogy mi illik, és mi nem?

- Ezt meg kell kérdezned tőlem?

- Nem fog elmenni. - A rekedtes, goromba hang Hank háta mögül, a konyha irányából jött. - Ezzel az erővel akár be is engedheted.

Hank leplezetlen vonakodással és ellenérzéssel elhúzta a reteszt, kilökte az ajtót, és félreállt. Kerra lépett be elsőnek, majd követte Trapper, aki Hank mellett elhaladva halkan odaszólt neki:

- Ha még egyszer megütsz, átfogó fogászati beavatkozás után tudsz majd csak prédikálni.

Amikor belépett a konyhába, Glenn épp egy ebédlőszéket tartott Kerrának. A konyhát betöltötte a tűzhelyen hagyott lasagna illata. És a pohár whisky szaga, amely az asztalon volt a székkal szemben, amire Glenn visszazökkent. Trappert megdöbbsentette Glenn külseje. A haja zilált volt, és mintha hús évét öregedett volna reggel óta, amikor Leslie Duncant kihallgatta. Átfutott az agyán, hogy talán egy pánikrohamnál komolyabb baja lehet. Az is nyilvánvaló volt, hogy nem az első pohár ital van előtte. Talán nem is a második.

- Iszik valamit, Kerra? - kérdezte Glenn. - Üdítőt vagy rövidet?

- Köszönöm, semmit.

- Trapper?

- Azt hiszem, én kérek. - Egy „elnézést”-tel megkerülte Hanket, kivett egy poharat a faliszekrényből, és visszajött vele az asztalhoz. Glenn-nel szemben, Kerra mellé ült le. A negyedik széket Hank foglalta el.

Trapper megkérdezte, hol van Linda.

- Kifáradt. Azzal tudtam lefekvésre bírni, hogy itt töltöm az éjszakát, ha apának netán szüksége lenne valamire, vagy rosszabbodna az állapota.

- Nem fog rosszabbodni - morogta Glenn.

Trapper töltött magának a whiskyből, lehajtotta, aztán letette az üres poharat az asztalra, és összekulcsolta a kezét. Glennhez fordulva mondta:

- A következő, nagyjából tíz perc cseppet sem lesz szórakoztató számomra. Szeretném, ha ezzel tisztában lennél.
- Glenn rátöltött az italára, és ivott egy kortyot. Trapper nem kerülgette a dolgot. - Ki mondta meg neked, hogy az a kislány a képen Kerra?

- Thomas Wilcox.

Trapper azt hitte, eláll a szívverése. Nem számított rá, hogy Glenn habozás nélkül, rögtön válaszol a kérdésre. És noha sejtette, hogy végül el fognak jutni Wilcoxhoz, meghökkent, hogy rögtön az elején elhangzik a neve. Most, hogy megtudta, Glenn kapcsolatban áll azzal az emberrel, nyugtalanság fogta el, az meg végképp riasztó volt, hogy Wilcox már az órnagy meginterjúvolása előtt tudta: Kerra a Pegasus-robbantás egyik túlélője. Miközben oly sok mindenről szó esett közöttük Trapper irodájában, amikor ő és Kerra először találkoztak, Glenn egy szóval sem említette, hogy tud a dologról.

Miért nem?

Kerra arcán látta, hogy a közlés őt is zavarba ejti.

- Ki az a Thomas Wilcox? - kérdezte Hank.

Trapper elengedte a kérdést a füle mellett, és egyedül Glennre figyelt.

- Mikor mondta el neked Wilcox, hogy kicsoda Kerra?

- Aznap éjjel, amikor a tervbe vett interjúról beszéltél nekem. Mihelyt elmentél, figyelmeztettem rá Wilcoxot.

- Miért tetted, Glenn? - hajolt előre az asztal fölött Trapper.

- Miről van szó? - kérdezte Hank.

- Hank - fordult feléje Glenn -, hagyd abba a kérdezgetést, és engedj beszélni. Ezt te is éppúgy hallottad.

- Ezt a mit? *Mit?*

Glenn nyúlt a whiskyspohara felé, de Trapper az üveggel együtt elhúzta előle.

- Kezdd az elején, Glenn, és mesélj el mindent. Milyen

kapcsolat fűz Wilcoxhoz?

- Évekre visszamenő.

- Egész éjszaka ráérek.

- Felveszed a beszélgetésünket?

- Nem dolgozom a bűnüldöző szerveknek.

- Felveszed a beszélgetésünket? - nézett rá rezzenéstelen tekintettel Glenn.

Trapper lerázta magáról a kabátot, és felemelte az ingét.

- Kerránál sincs.

Glenn Kerrára nézett.

- Ezt nem rögzítem - mondta Kerra. Kivette a táskájából a mobiltelefonját. - Be sincs kapcsolva, de megnézheti. - Letette a telefont az asztalra.

Már épp visszahúzta volna a kezét, amikor Glenn kinyúlt utána, és rátette a sajátját.

- Sajnálom. Jézusom, sajnálom. - Könnyek gyűltek a szemébe. - Nem tudtam. Esküszöm az istenre. - Hankre pillantott. - Esküszöm a Bibliára. Nem tudtam, hogy Wilcox meg akarja ölni magát és az őrnagyot. Nem gondoltam, hogy ilyen messzire elmegy.

- Hozzám beszélj, Glenn - szólt Trapper. - És a sajnálomnál többet kell mondanod.

Glenn sóváran nézte a whiskyt, aztán mindkét kezét végighúzta az arcán.

- Kész vagyok kipakolni. Vasárnap éjszaka óta cipelem ezt a terhet. Ma végül leterített. A kórházban kötöttem ki. Nem akarok tovább együtt élni ezzel a bűnnel.

Hank fölkapta a fejét a „bűn” szó hallatán. Glenn vállára tette a kezét.

- Apa, talán nem kéne semmit sem mondanod. Úgy értem, ha ez valami törvénybe ütköző dolog... Hívjak ügyvédet?

Glenn megrázta a fejét.

- Még ne. Le akarom tenni ezt a terhet. Trappernek tudnia kell. - Ránézett az asztal felett. -Te is célpont vagy, ebben biztos vagyok.

- Beszélj, Glenn - ismételte meg Trapper már szelídebben,

de sürgetőn. - Mikor ismerted meg Wilcoxot?

- Melyik évben költöztetek vissza Dallasból?

A kérdés látszólag nem illett ide, de Trapper válaszolt rá.

- Nem sokkal azután, hogy leérettségiztem, és egyetemre mentem. Kilencvennyolc-kilencvenkilencben.

Glenn bólintott.

- Egy este, rövidebb azután, hogy a családom elrendezkedett itt, az irodából hazafelé menet mellém szegődött egy ember. A nevére nem emlékszem. Csak egy üzenetvivő volt. Elmondta, hogy meg fogom nyerni a következő választást. A kisujjamat sem kell mozdítanom érte, mondta. Fölényes győzelmet fogok aratni. - Megvakarta az állát. - Kemény küzdelem előtt álltam életemben először. Titokban aggódtam, hogy az ellenfelem le fog győzni, még ha szoros versenyben is, ámbár ha veszítek, akkor már édesmindegy, hogy mennyire. Gondoltam, ő is azok közül a kampányguruk közül való, akik egy halom pénz fejében a szolgálataikat ajánlgatták. - Megcsóválta a fejét. - Nem, mondta ő, maga győzni fog, és még azt is mondta, hogy „emlékezzen vissza, én megmondtam előre.” Azzal eltűnt a sötétben. Nem tudtam mire vélni a dolgot. Azt gondoltam, valami flúgos pali lehet.

- És győztél.

- Fölényesen. - Elhallgatott, szúrós tekintettel Trapper szemébe nézett, és azt mondta: - Egy kurva szóval sem mondok többet, amíg nem kapom vissza a piámat. - Trapper elébe tolta a poharat, Glenn pedig ivott, majd folytatta:

- Eltelt egy hét. Kaptam egy üzenetet a hangpostámra. Hogy ha seriff akarok maradni, menjek el egy címre Dallasba, a megadott időpontban. Mindezt fenyegető hangon. Futkosott a hideg a hátamon. Arra gondoltam, talán az ellenfelem újrászámolást követel, vagy ilyesmi. Elmentem. A címen egy közönséges irodaépület volt, kivéve, hogy a szobák nem voltak megszámozva, és neveket sem írtak ki az ajtókra. Át kellett adnom a fegyveremet, megmotoztak, és átestem egy sor biztonsági ellenőrzésen. Kezdtem arra gondolni, hogy ez valami fedett kormány szerv. Végül bevezettek egy szobába.

Csak egy ember volt bent, egy jól öltözött, átlagos magasságú és súlyú férfi. Elég jól nézett ki, de azért senki sem ájult volna el tőle.

- Wilcox.

Glenn bólintott.

- Átlagos ember benyomását keltette, de meg kell mondanom, amikor először belenéztem a szemébe, a hideg futkosott a hátamon.

- Tudtad, hogy ki ő?

- Nem. Bemutatkozáskor megmondta a nevét, de az semmit sem mondott nekem. Úgyhogy amikor a barátomról, az őrnagyról kezdett kérdezgetni, még akkor is az volt a benyomásom, hogy valami ügynök lehet, aki egy kormányhivatal részére folytat nyomozást.

- Miféle kérdéseket tett fel?

- A robbantással kapcsolatosakat. Hogy mondott-e nekem olyasmiket az őrnagy, amit nem a nyilvánosságnak szánt. Hogy látott-e valami furcsát, valami olyasmit, amit nem tudott hova tenni. Utalt-e konkrétan a három robbantóra. Elég hamar kezdtem magam kényelmetlenül érezni, és meg is kérdeztem tőle kerek perccel, hogy szerinte az őrnagynak is része volt-e a robbantásban. Amikor erre elmosolyodott, engem megint kirázott a hideg. Azt felelte, hogy „Nem, a Pegasus Hotelt én robbantottam fel”. Csak így, minden köntörfalazás nélkül. Majdnem összezsínáltam magam. Mi a fenébe rángattak engem bele? Ki ez a fickó? Tréfált velem?

- Nem - felelte Trapper.

- Erre én is hamar rájöttem. Halálosan komolyan beszélt. - Amikor Glenn ismét a pohara után nyúlt, Trapper észrevette, hogy remeg a keze. - Játszottam az ostobát, amikor az őrnagy elmondta, hogy évekig üldözted Wilcoxot, egy egész dossziéd van róla, úgyhogy nem kell részleteznem neked a Pegasus-ügyet. - Kerrára nézve hozzátette: - Feltételezem, hogy Trapper elmesélte magának.

Kerra bólintott.

- Örülök, hogy van valaki, akinek elmondták, mi volt, hogy

volt, mert én továbbra sem értek semmit - jegyezte meg Hank.

- Az a három ember, aki működésbe hozta a robbanószerkezetet a Pegasusban, egy Thomas Wilcox nevű ember utasítására cselekedett - világosította fel Trapper, de közben Glennt figyelte, így látta a szemében a fájdalmat, amikor a fia egyenesen rákérdezett.

- Apa! Ez igaz?

Glenn szája megmozdult, de hang nem jött ki rajta.

- *Apa!* Válaszolj.

- Igen. Igaz.

Hank zavartan és hitetlenkedve meredt rá.

- Te tudtad? Annyi... annyi... nem is tudom hány év óta. Tudtad, és nem jelentetted föl? Miért? Miért?

Glenn magába roskadva ült a székén. Kezét végighúzta a szeme előtt.

- Itt még nincs vége a történetnek, Hank.

- De még mennyire hogy nincs! - Hank felpattant a székről, és éles hangon rikácsolta: - Hívd fel az FBI-t! Ha te nem, majd én felhívom!

- Előbb hadd fejezze be - szólt rá Trapper.

- És te, te szerencsétlen fatökö! - nézett le rá gúnyosan Hank. - Te is tudtad, és mégsem csináltál semmit?

Trapper dühtől villogó szemmel nézett vissza rá.

- Neked fogalmad sincs arról, hogy mi itt miről beszélünk. Vered a tamtamot Thomas Wilcox miatt, holott nincs egy szál bizonyíték sem. Ezzel az erővel Glennt akár be is lökhetnéd az első erre járó tehervonat alá, mert kábé olyan gyorsan kinyírnák. Ha mégis nyugton akarnál maradni, és meghallgatni a többit is, akkor szállj le a magas lóról, ülj vissza a seggedre, és maradj kussban.

Mint korábban, most is Kerra csillapította le a kedélyeket.

- Hallgassuk meg a történet végét, mielőtt levonnánk a következtetéseket, és elhamarkodott döntéseket hoznánk.

Hank magában fortyogva egyenként végignézett a többiekén, de leült.

- Mi volt? - fordult Glenn felé. - Kenőpénzt fogadtál el?

- Bizonyos értelemben már korábban megvesztegettek. Megnyertem a választást, amiről sokan azt jósolták, hogy el fogom veszíteni, és én magam is arra számítottam. Wilcox azt is elmondta, hogy ameddig akarom, megtarthatom a hivatalomat. Valahányszor indulok az újráválasztásomért, nem lesz több jelölt.

- Mit kellett tenned érte? - kérdezte Trapper.

- Tájékoztatni őt az őrnagy mozgásáról. Hogy kivel találkozott, kik látogatták. Kormányhivatalnok-félék, akinek tévedésből Wilcoxot tartottam. Mindenről be kellett számolnom, amit az őrnagy négyszemközt mondott nekem a robbantásról, különösen ha a nyomozás eredményeiről, vagy a bűncselekmény elkövetésével vádolt három emberről kérdezett.

Hank szájtátva, elképedve bámult rá.

- *Kémkedtél az őrnagy után.*

- A legjobb barátom után - mondta Glenn a megindultságtól elfúló hangon. És ivott egy újabb kortyot.

- Hogy tehetted? Miért nem mondtál egyszerűen nemet Wilcoxnak? Vagy miért nem tettél úgy, mintha beleegyeznél, és mentél volna egyenesen az FBI-hoz, hogy feljelentsd?

- Mondd meg neki, Trapper.

- Nincs rá bizonyíték - felelte Trapper. - Wilcox nem volt ott a Pegasusnál. Nem volt az üzem közelében, amelyik porig égett. És arra sincs bizonyíték, hogy beavatkozott volna a választásba. Folytathatnám, de érted a lényegét.

- Meg kell értened, Hank - mondta Glenn valósággal rimánkodva. - Ez az ember így működik. Ha szól neked, hogy tegyél meg valamit, azzal már a lekötöztetted vagy. Már benne vagy. Én legalábbis így voltam. Nincs mit tenni, igent kell mondani, ha nem akarod, hogy rád szakadjon az ég, de nemcsak rád, hanem arra is, aki fontos neked.

- Valld be, apa, gyáva voltál.

- Igen, hogy az isten verje meg! - vágott vissza Glenn, felhagyva a könyörgéssel, hogy Hank értse meg. - Wilcox aláíratott velem egy kötelezettségvállalást, de úgy, hogy ne

lássam, ki mindenki írta alá énelőttem. Nem tudhatod, ki az, aki téged figyel. Azt mondta, így marad mindenki becsületes. Nem volt senki, *senki*, akiben ezek után megbízhattam volna. Az első ember, akiben megbízom, éppen az lehet, aki *engem* figyel, és ahogy Trapper mondta, egyszer csak azon venném észre magam, hogy kolbásztölteléknek nézek ki egy tehervonat kerekei alatt. Vagy te nézel ki annak. Vagy az anyád.

Hank egyszerre látszott zavartnak és riadtanak, de hallgatott. Trapper megvárta, míg Glenn újra szabályosan veszi a levegőt, csak aztán szólalt meg:

-Teljesítetted az alku rád eső részét.

- Nem volt ez egy szabályos alku, de igen, attól kezdve szállítottam az információkat az őrnagyról. De nem éreztem ezt besúgásnak, mert nem csinált vagy mondott semmi olyat, ami gyanút keltő lett volna. Nem volt vele kapcsolatban soha semmi említésre érdemes. Hónapok teltek el úgy, hogy meg is feledkeztem Wilcoxról. De ő nem feledkezett meg rólam. Először akkor tesztelte a lojalitásomat, amikor beléptél az ATF-hez.

- Wilcox figyeltetett engem?

- Addig nem, amíg nem tudta meg, hogy a szövetségi rendőrségen dolgozol. Attól kezdve hónapokig rendszeresen megkeresett. „Mi van amögött, hogy John Trapper az ATF-ben kezdett dolgozni? Mit szól ehhez az őrnagy?”

- Eljöttél hozzám - mondta Trapper. - Hoztál egy üveg olcsó pezsgőt, hogy ünnepeljük meg a hivatalba helyezésemet.

- Szégyellem bevallani, de szaglászni mentem. Wilcox-nak azt jelentettem, hogy a robbanószerék és hasonlóké iránti érdeklődésed természetes, tekintve, hogy a Pegasus-robbantás rendkívüli befolyással volt az életedre. Ez persze nem nyugtatta meg őt. Vissza-visszatérően kért, hogy derítsem ki, min dolgozol. Félve figyeltem, nem nézel-e bele a Pegasus-ügybe.

- Aztán belenéztem.

- Aztán belenéztél - ismételte meg fátyolos hangon Glenn. -

Nem tudtam biztosan, de sejtettem, hogy ebből származott a konfliktusod az irodában. Életem legszebb napja volt, amikor kirúgtak.

- Na igen, az tényleg jó buli volt.

Glennben volt annyi jóézés, hogy nem titkolta a bűntudatát.

- Bocsáss meg nekem, Trapper. Wilcox attól kezdve leszállt rólam. Amikor az őrnagy nyugdíjba ment és visszavonult, azt gondoltam: „Köszönöm, Jézusom. Haladékat kaptam.”

- Amíg én meg nem jelentem a színen - szólalt meg Kerra csendesen.

Glenn sóhajtott, és szomorú mosollyal ránézett.

- Maga nem tudott róla, de amikor belépett a képbe, hogy úgy mondjam, akár golyót is röpíthetett volna a fejembe. Ezzel vége is lett az életemnek, amit addig éltem.

Harmincadik fejezet

Minél tovább beszélt Glenn, Trapper annál mélyebbnek érezte a döfést. Talán sohasem mondta ki, de szerette őt. Fájt mindezt hallania. Jó lett volna valahol másutt lenni, valami mással foglalkozni. Talán ha ő maga lett volna más, a seb sem fájt volna ennyire.

Vérzett a szíve.

De végig kellett csinálnia. Glenn nemcsak a kettejük szoros kapcsolatát árulta el, elárulta a hivatali esküjét és a törvényt is, amelynek kötelessége volt érvényt szerezni. Nem engedhette, hogy mentséget keressen magának.

- Előbb vagy utóbb, így vagy úgy, de rájöttek volna, Glenn. Ne fogd Kerrára.

- Nem fogom rá.

- Apa - figyelmeztette halkán Hank, látva, hogy apja ismét a pohár után nyúl, de ő mintha meg sem hallotta volna, ivott. Aztán ismét Trapper felé fordult.

- Amikor elmondtad, hogy az őrnagy visszatér a tévébe, meglepődtem, de nem estem pánikba. Kötelességtudón felhívtam Wilcoxot, hogy tudassam vele. Nem fogadta kitörő örömmel, de hozzám hasonlóan ő sem gondolta, hogy ez komoly ok lenne a riadalomra. Ám amikor azt is elmondtam neki, hogy Kerra Bailey fog interjút készíteni vele, az úgy hatott rá, mintha seggbe lőttem volna. - Kerrának címezve folytatta: - Ekkor mondta el nekem, hogy kicsoda maga, és hogy miért nem akarja, hogy maga és az őrnagy

összedolgozzanak, összevessék a jegyzeteiket, kiváltképpen nem a tévé élő adásában.

- Alig egy éve készítettem interjút Wilcoxszal - mondta erre Kerra. - Akkor sem árulta el, hogy tudja, én vagyok az a kislány a képen.

- Nem tudom, mikor vagy hogyan jött rá - felelte Glenn. - De tudta, és betegesen tartott attól, hogy egymásra találnak az őrnaggyal.

- De hát miért?

- Attól félt, hogy ha elkezdik mesélni egymásnak az emlékeiket arról a napról, valamelyikük rá fog jönni, hogy itt valami nincs rendben.

Kerra Trapperre nézett.

- Ezért próbáltalak figyelmeztetni, hogy ne csináld meg az interjút, emlékszel? - kérdezte Trapper.

- Wilcox nagyon ideges lett, amikor azt is elmondtam neki, hogy Trapper adta le a vészjelet - tette hozzá Glenn.

- Ezért voltál olyan zaklatott a bibliaóra estéjén, apa - kiáltott fel Hank, és Trapperre nézett. - Te meg beküldted Tracyt, hogy szóljon nekem, apa túl sűrűn emelgeti a poharat.

- Kértem, hogy legyen diszkrét.

- Az volt. A fülembé sügta, mialatt valaki épp beszélt. A foglalkozás körülbelül tíz perccel ezután véget ért. - Hank újra Glennhez fordult. - Megkértem Emmát, kösse le valamivel anyát, nehogy rajtakapjon az iváson. Amikor kijöttem ide a konyhába, kis híján leharaptad a fejem. Arra gondoltam, hogy Trapper... - Trapperre nézett, a burkolt célzása világos volt.

- Hogy csakis az én hibám lehetett, hogy Glenn kezdett lerészegedni - felelte Trapper. - Dereng már, Hank? Érted már, hogy „mi bajom van”, és hogy milyen terhet cipel az apád? - Visszafordult Glennhez. - Hogy élted meg, amikor Wilcoxszal együtt kiterveltétek, hogy megölitek az őrnagyot és Kerrát?

Glenn torkából fojtott hang tört fel, ami félig böfögés volt, félig zokogás.

- Esküszöm az istenre, nem tettem ilyet. Azt mondtam Wilcoxnak, hogy őrizze meg a nyugalmát, utána fogok nézni,

mi a helyzet, és visszaszólok neki. Másnap kimentem az őrnagy házába. Maga ott volt - nézett Kerrára. - Az őrnagy nem úgy mutatta be nekem, mint a képen látható kislányt, csak mint Kerra Bailey-t, „biztos láttad őt a tévében”. Valahogy így. Jelentettem Wilcoxnak, hogy nincs semmi probléma, egyikőjük sem tudja. Kerra exkluzív interjút szeretne készíteni az őrnaggyal, és valahogy rávette, hogy egyezzen bele. Ez nagyjából az, amit Trapper is mondott nekem. De Wilcox továbbra is be volt szóva.

- Ezért jött el a motelszobámba - mondta Kerra.

- Látni akartam, hogyan reagál, amikor megemlítem a nagy meglepetést, amit a vasárnap esti tévénezők számára tartogat. Nem kérdezte meg tőlem, hogy miféle nagy meglepetésre gondolok, csak dühös lett, amiért tudok róla.

- Kifejezetten megkértem ugyanis Trappert és az őrnagyot, hogy ne mondják el senkinek.

- Én mindenesetre megkaptam a választ, amit el kellett mondanom annak a kigyószemű gazembernek - mondta Glenn. - Elképzelhető, hogy az őrnagy nem tudja, ki maga, talán a meglepetés rá is vonatkozott, de arra kellett számítanunk, hogy a nagy bejelentés vasárnap este fog elhangozni. - Glenn öklét a szája elé emelve szárazon köhögött. Fészkelődni kezdett a széken. Nyúlt a whiskyje után, de mielőtt elérte volna a poharat, leejtette a kezét az asztalra. - Wilcox utasított: megelőző intézkedésekkel akadályozzam meg, hogy a dolog megtörténjen.

A beismerése hallatán Kerra megdermedt.

Hank feje előrebillent, és az ujjait egymásba kulcsolta hátul a nyakán.

Trapper felállt, megkerülte a székét, és a támla felső lécét megragadva, erős kísértést érzett, hogy beverje vele Glenn fejét.

- Egy dolgot nem értek - mondta zordan. -.Miért nem az interjú előtt támadtatok, miért utána? Honnan tudtátok egyáltalán, hogy Kerra még a házban lesz?

- Én nem támadtam meg senkit.

- Épp most mondtad...

- Nem hagytad, hogy végigmondjam.

- Ó, persze - vágott a szavába Trapper. - Nem személy szerint neked kellett csinálnod. Elküldted azt a három lúzert, hogy hajtsák végre.

- Nem. Nem én voltam.

- Jenks és ki még?

- Nem küldtem oda senkit.

- A mindig szolgálatkész Jenks helyettes...

- Hallgass már, John! - Glenn akkorát ütött öklével az asztalra, hogy megcsörrentek az üvegholmik, aztán vett egy mély lélegzetet. - Most az egyszer befognád a szád, és meghallgatnál? Lebeszéltem Wilcoxot, hogy bármit is csináljon. Illetve azt gondoltam, hogy lebeszéltem. - Látva, hogy Trapper megint félbe akarja szakítani, felemelte a kezét. - Hadd beszéljek. - Trapper forrt belül, de meglendítette a karját, mintha azt mondaná: „tessék, csak rajta”. Glenn Kerra felé fordulva folytatta:

- Mondtam Wilcoxnak, hogy maga megmutatta nekem a kérdéseket, amiket majd fel akar tenni. Elmondtam, hogy mik ezek, és hogy ártatlan csevegésről van szó, nincs benne semmi titokzatosság. Senki sem fogja felvonni a szemöldökét, vagy szóvá tenni, hogy valami probléma van, vagy hogy az elhangzottak fenyegetést jelentenének bárkire is. Nyomatékosan kértem, hogy engedje a terv szerint lemenni az interjút. Ezzel szemben ha a tévében való közös megjelenésük után napokon belül valami tragédia éri magát és az őrnagyot, az olyan lenne, mintha meghúznák a vészharangot, és az FBI azonnal ott teremne. Egy adatelemző nem tehetné meg, hogy figyelmen kívül hagy egy ilyen egybeesést, a szövetségiak pedig, ha két híresség meggyilkolásának ügyében nyomozást akarnának indítani, nem szorulnak egy olyan kis körzet támogatására, mint az enyém. Átvennék az ügyet, és ez akkora médiahisztivel járna, mint semmi más.

- És pontosan ez történt - jegyezte meg Trapper. - Wilcox nyilván nem törődött a figyelmeztetéssel.

- Nyilván. De elhitette velem, hogy egyetért a következtetéssel. Végzetes következményekkel riogatott, de azt mondta, hogy bízunk az ítélőképességemben. Amikor befejeztük a beszélgetést, óriási megkönnyebbülést éreztem. Egy bölcs döntéssel elejét vettük egy válságos helyzetnek. - Továbbra is Kerrához beszélve felemelte a jobb kezét. - Ünnepelesen megesküszöm, hogy semmi közöm nem volt ahhoz, ami magával történt. Csak az események után szereztem róla tudomást.

Kerra fölnézett Trapperre, aki tudta, hogy mindketten ugyanarra gondolnak: Wilcox tagadta, hogy ő adott volna utasítást a gyilkossági kísérletre. Vajon Glenn és Wilcox igazat mondott? Vagy mindketten hazudtak?

Trapper lehajolt, és mindkét tenyerét letámasztotta az asztalra.

- Miért nem figyelmeztetted az őrnagyot, Glenn? Mondhattad volna neki azt, hogy rossz érzésed van. Vagy hogy egy örült betelefonált a seriffségre, és fenyegetőzött. *Valamit.*

- Figyelmeztettem. Áttételesen. Javasoltam neki, hogy tartson egy pisztolyt a keze ügyében. Ha netán el kellene ijesztenie egy paparazzót. Úgy tettem, mintha tréfálnék, de éberségre intettem, amíg le nem adják az interjút. Járőröket küldtem ki a háza környékére már órákkal az adás előtt, és mindvégig ott voltak, amíg a stáb el nem hajtott. Gondoltam, ezzel vége, elmúlt a veszély. Nem történt semmi. Mindenkit visszarendeltem. Nyilván csak erre vártak.

- Kik? - kérdezte Trapper.

- Azok, akiket Wilcox küldött - válaszolta Glenn. - Úgy tett, mintha megfogadta volna a javaslatomat, de csak még elszántabb tőle. Még ha azt mondtam volna is neki, hogy én elintézem, tudta, hogy nem tenném meg.

- Hirtelen lelkiismeretet növesztettél? - nevetett gúnyosan Trapper.

- Nem. Már rég túladtam a lelkiismeretemen. De megölni a legjobb barátomat? És egy nőt? - Könyörgő tekintettel nézett

Trapperre. - Hogy feltételezheted rólam, hogy meg tudnám tenni?

- Azt sem feltételezném rólad, hogy képes vagy elköteleződni Wilcoxnak. Vagy az nem volt olyan szent, mint az iménti ünnepélyes esküd? - És Glennt utánozva esküre emelte a jobb kezét.

- Az a kötelezettség kémkedésre vonatkozott, nem gyilkosságra.

Trapper első reakciója az volt, hogy visszavágjon, de legyűrte az indulatát, újra megkerülte a széket, és leült.

- Szerinted Leslie Duncan volt a három közül az egyik odakint a háznál?

- Még abban sem vagyunk biztosak, hogy hárman voltak.

- Hárman voltak - szólalt meg Kerra.

- Válaszolj a kérdésemre, Glenn - csattant fel Trapper.

- Mi a helyzet Duncannel? - Glenn olyan sokáig habozott, hogy Trapper nem bírta tovább. - Te vádoltad meg hamisan?

- Nem.

- Majdhogynem füstölgő pisztollyal kapták el.

- Nem én voltam.

- És a táskám - szólt megint Kerra.

- Nem én voltam.

- Ma reggel...

- Nézzétek - mondta Glenn, Trapperhez és Kerrához intézve a szavait. - Még viselem a jelvényt, úgyhogy el kell játszanom a szerepemet. De az a fickó túlságosan is klappol ide. És Kerra megmondta, hogy a hangja nem olyan. Hogy szerintem koholt váddal van bent? Igen. Én intéztem így? Nem.

- Valaki a részlegedben?

- Csakis.

- Egy Wilcox-báb?

- Annak kell lennie.

- De nem tudod, hogy ki lehet?

- Nem.

Trapper nem nagyon hitte, de egyelőre annyiban hagyta, és

tovább kérdezett:

- Miért üldöztél engem és Kerrát?

- Mert féltetek benneteket! Kerrát azért, mert elsöre elhibázták. Téged azért, mert vádaskodni jöttél a városba, tüzet okádva, jeleneteket rendezve, utólag kritizálva az égvilágon mindenkit, de főleg engem, és meglépve az egyetlen koronatanúnkkal együtt. - Rábökött a mutatójával.

- Egy percig se gondold, hogy elhiszem azt a dajkamesét a fülbevalóról, amit Kerra kórházi ágya alatt találtál meg. Elmentél a bűntény helyszínére, igaz? Ne fáraszd magad a hazudozással. Tudom, hogy ott voltál. És ma megint kimentéi oda.

- Jenks elmondta?

- El.

- Remélem, megtalálta a transzmittert, és hogy nyakig benne volt a pócegödörben, miközben kereste.

- Transzmittert?

- A nyomkövetőt, amit fölraktál Kerra kocsijára.

Glenn zavartan Kerrára pillantott, majd vissza Trapperre, és megvonta a vállát.

- Nem tudom, miről beszélsz, de bárcsak eszembe jutott volna. Mert egyebet sem tesznek, mint hogy rikító vörös céltáblát rajzoltok magatokra. - Glenn-nek végül sikerült teljesen felhúznia magát. Hirtelen a szívére szorította a kezét. Trapper előrehajolt. Hank felkiáltott: „Apa!” Kerra látható aggodalommal nyújtotta ki feléje a kezét, de Glenn félretolta. - jól vagyok, jól vagyok - mondta. - Benyugtatóztak.

- Nem kéne innia rá - intette Kerra.

- Talán majd magára hallgat, Kerra. Mert rám nem - szólt Hank.

Trapper észrevette, hogy a haragvó arkangyal, aki reggel megütötte, most megsemmisülnek látszott. Gyanította, hogy nem kizárólag az apja miatt lett ilyen búskomor. Glenn árulása rosszul fogja érinteni Hank bizniszét.

Miután Glenn összeszedte magát, és egy újabb adag whiskytól új erőre kapott, folytatta, de most közvetlenül

Trapperhez intézve a szavait.

- Ma reggel, amikor az őrnaggyal beszéltem, elmondta nekem, hogy továbbra is bűnügyi vizsgálatot akarsz kezdeményezni Wilcox ellen. Ez igaz? Milyen konkrétumok alapján? - Amikor világossá vált, hogy Trapper nem fog válaszolni a kérdésére, Glenn hátradőlt a széken, és végtelen szomorúsággal az arcán mondta: - Nem teszek szemrehányást, amiért nem avatsz a bizalmadba. A helyedben én sem bíznék magamban.

Trapper nem hagyta érzelmileg zsarolni magát.

- Mi most a helyzet veled és Wilcoxszal? Mikor beszéltél vele utoljára?

- Miközben robogtam kifelé a helyszínre. Az autóból hívtam fel, hogy megkérdezzem, mi az ördögöt művelt, mit fogok találni, ha kiérek. Dühös voltam és lelkibeteg. Üvöltöttem, ordítottam, átkozódtam, elmondtam mindennek.

- Mit mondott?

- Állította, hogy nem tudja, miről beszélek. Lecsapta a telefont, és azóta sem veszi fel, ha hívom.

Trapper elgondolkodott, majd megkérdezte, hogy találkozott-e személyesen Wilcoxszal azon az első alkalmon kívül.

- Nem. És remélem, hogy nem is kell még egyszer belenézniem abba a szempárba. Kilelt tőle a hideg.

Trapper Kerrára nézett, majd vissza Glennre.

- Lehet, hogy más embert látnál magad előtt, amióta meghalt a lánya. Erről mit tudsz?

- Csak annyit, hogy meghalt - felelte Glenn. - A részletekről nem hallottam, és nem küldtem virágot sem.

Trapper hátratolta a székét, felvette a kabátját, és intett Kerrának, hogy tegye azt ő is.

- Most mi lesz? - nézett fel rá Glenn zavaros szemmel, nyugtalanul.

- Benyújtja a lemondását, Addison seriff.

- Vádat fognak emelni ellenem? Börtönbe zárnak?

- Nem tudom. Nem rajtam fog múlni.

- Mit tudsz Wilcoxról? - kérdezte Glenn ismét. - Mi van a kezében róla? Milyen mértékig terhelő?

Trapper nem válaszolt.

- Azért kérdezem... - Glenn megnyalta a száját. - Talán tudnék segíteni, John. Együtt dolgozhatnánk. Partnerekként.

- Ma estig azt hittem, azok vagyunk.

A jogosan durva szavak megadták a kegyelemdőfést. Glenn magába roskadt.

- Holnap összeírok mindent, amire emlékszem Wilcoxról, mindent, amit tudok. Ha a segítséggel tálcán tudod őt a hatóságok elé vinni, talán enyhébben ítélik meg az ügyemet. - Könnyek gyűltek a szemébe. Majdhogynem könyörgött, és Trapper nem lett volna érző ember, ha nem indítja meg mentorának alázata.

- Bármi történjék is, Glenn, holnap add be a lemondásodat. Nem vagy méltó rá, hogy egy nappal is tovább viseld a szolgálati jelvényt.

- Es mivel indokoljam?

- Egészség. Ma épp csak megúszad. Ez ráébresztett a prioritásokra.

Glenn bólintott.

- A másik? Az, hogy bűnősként tegyek vallomást?

Trappernek arcizma sem rándult.

- Előbb Wilcox dolgát kell elintéznem. - Vállat vont. - Hogy mit csinálnak veled vagy bárki mással, aki elkötelezte magát neki, nem rajtam fog múlni.

- Szeretem az apádat - mondta Glenn elcsukló hangon. - Téged meg úgy szeretlek, mintha a másik fiam volnál.

Soha nem engedtem volna, hogy bárki ártson nektek. - Várta, hogy Trapper válaszul mondjon vagy csináljon valamit. De ő csak haraggal, gúnnyal vagy szívfájdalommal tudott volna bármit is mondani. Így inkább nem mondott semmit. - Jól van. - Glenn felnyomta magát a székből. - Megyek, lefekszem. Holnap mozgalmas napom lesz. - Fogta a whiskysüveget, és kicsoszogott a konyhából.

Hank lekönnyökölt az asztalra, és a tenyerébe temette a

homlokát.

- Ennyit az imaházamról.

Trapper lépett egyet feléje, és ha Kerra nem lép közéjük, leütötte volna a csak magával törődő senkiházit.

- Ideje mennünk, Trapper - mondta Kerra.

Trapper megvetően nézett le Hankre.

- Mélységesen egyetérték.

Az előszobán át kivezette Kerrát a házból.

Harmincegyedik fejezet

A barna szedánban érkeztek a seriffék házához, mert Kerra kocsiját még mindig dróttal kellett elindítani. Addisonék hátsó ajtaján kilépve szóltanul mentek az autóig, és utána sem szólaltak meg még percekig. Csak amikor Trapper bekanyarodott egy benzinkúthoz, akkor jegyezte meg Kerra, hogy a kút zárva van.

- Nem benzint venni jövök. - Trapper felkapcsolta az egyik telefonja elemlámpáját, kiszállt, és átvizsgálta a kocsni alvázat. Amikor visszaült, Kerra megkérdezte, talált-e valamit.

- Nem, és ami azt illeti, nem is számítottam rá. Amikor megemlítettem a nyomkövetőt, Glenn zavara valódi volt. Nem hiszem, hogy tudott róla. Ami azt jelenti, hogy valaki más tette oda.

- Jenks?

- Őrá gondolok. Kérdés, hogy a maga szakállára tette, vagy valaki más utasítására. - Két ujjá közé csippentette az orrnyergét. - Jézusom, Kerra, már nem tudom, kinek-minek higgyek. Rossz belegondolni, de még inkább elfogadni, hogy Glenn éveken át összejátszott Wilcoxszal. Nem véletlenül ragaszkodott ahhoz, hogy maradjak távol a nyomozásától. Félt, hogy rájövök erre az összejátszásra.

- Hamis vád alapján tartja fogva Leslie Duncant?

- Semmit sem tudok biztosan, de hajlok rá, hogy erre is nemet mondjak. A hamis bizonyíték gyártásánál súlyosabb dolgot is beismert, miért ne ismerte volna be ezt is? - Újra elindította az autót, és visszakanyarodott a főútra. - Nem tudom elhinni, hogy bűnügyi kifejezéseket használva beszélek Glenn Addisonról.

- Úgy mentél oda ma este, hogy tudtad, az a legkevesebb, hogy nem őszinte - felelte Kerra. - Azzal kezdted, hogy nem lesz szórakoztató.

- Tudom, de ez tényleg nagyon, de nagyon durva. Csupa jó

emlékem van erről az emberről. Most mindre ráfröccsent a sár. Bekoszolódtak. Nincsenek többé. Mert Glenn alkut kötött az ördöggel. Összetöri a szívemet. De...

- De?

- Ugyanakkor feldühít - mondta Trapper halk, engesztelhetetlen hangon. - Ideje, hogy valaki megálljt parancsoljon Wilcoxnak, ne tehesse tönkre emberek életét. Főleg ne az enyémet. - És hogy nyomatékosabbá tegye az iránta érzett gyűlöletét, valamint az új elszántságát, tövig nyomta a gázpedált.

- Valószínűleg nem fogunk visszamenni a motelba, csak pár percre megállunk ott, hogy elhozzuk a cuccainkat.

- Hová megyünk?

- Dallasba.

- Most?

- Útközben szundíthatsz egyet. Kiteszlek a lakásodnál, azután tiszteletemet teszem Mr. Thomas Wilcoxnál.

- Mire odaérsz, már... - Kerra megpróbálta megbecsülni az időt - hajnali egy óra lesz.

- Annál jobb. Váratlanul fogja érni a látogatásom.

- A háza kész erődítmény, Trapper. Várkapuval. Be sem fog engedni. Kihívja a rendőrséget.

- Nem fogja. Ugyanazért, amiért én sem hívtam őket, amikor lesben állva várt bennünket az irodámban. Kíváncsi voltam, mit akar mondani. Ma éjjel ő nem egyszerűen kíváncsi lesz, hanem égni fog a vágytól, hogy megtudja, elkezdtem-e a nevében tárgyalni a szövetségiakkal.

- Azt mondtad, addig nem kezdesz el tárgyalni, amíg az egyik kezdedben nem fogod a golyóit...

- Ma este fog megtörténni. - És felemelte az egyik öklét.

- De nincs a biztosítási kötvénye a másik kezdedben.

- Nincs, de legalább most már tudom, hogy mi az.

- A kötelezettség, amit mindenkivel aláíratott.

- Úgy van. A pusztá tény, hogy tudok róla, plusz a felvétel, amit tudtán kívül a beszélgetésünkről készítettél, plusz Berkley Johnson videója, amiről szintén nem tud, plusz...

- Mindaz, amit Glenn elmondott nekünk.

- Az később hasznos lehet, de ma éjjel még nem hozakodom elő Glenn-nel. Nem lesz rá szükség. Az összes többi egymás mellett éppen elég meggyőző lesz. De az igazi adu ász? Fogadni mernék, hogy egy kisvárosi seriff a fasorban sincs a többi erőjátékoshoz képest, akik aláírtak Wilcoxnak. Egyikük vagy egy csoportjuk szívesen látná őt holtan, és ő maga is tudja, hogy ezek nem finnyások, ha itt-ott el kell tenni valakit láb alól, mert a lányát már megölték. Ezt kell minden eszközzel megértetnem vele. Akkor majd újragondolja a feltételeit, és átadja nekem azt a nyavalyás listát.

- Elmegyek veled Wilcoxhoz.

- Verd ki a fejedből. Nem akarom, hogy még egyszer a közelébe kerülj. Már az első alkalommal sem akartam, pedig az akkor volt, amikor még nem sejtettem, miszerint tud arról, hogy az őrnagy téged hozott ki a Pegasusból. Te vállalhatatlan veszélyt jelentesz számára.

- Akárcsak te!

- Igen. - A motelszobájuk ajtajától egy méterre Trapper hirtelen megállította az autót. Hátranyúlt a derekához, elővette a pisztolyát, és megforgatta. - De nekem van fegyverem.

Kerra elővette a mobilját.

- Nekem meg itt a felvétel.

Trapper kikapta a telefont a kezéből.

- Most már a telefon is nálam van.

- De a kód nélkül.

- Nincs is kódja.

- *Nem volt*, amikor odaadtad nekem. - Kerra szentelenül a férfira vigyorgott, és kilökte a kocsi ajtaját. - Egy pillanat, és összekapom a cuccaimat.

- Apa? - Hank a kanapén feküdt, de rögtön felült, amikor meghallotta Glenn lépteit a lépcsőn.

- Az a negyedik fok mindig megnyikordul - dohogott Glenn.

- Mire készülsz? Még hozzá egyenruhában.

- Jenks telefonált az előbb. Ki kell mennem a Gödörhöz. Ott találkozom vele.

- A Gödörnél? Ki kell menned oda? *Most?*

- Jenks azt mondja, talált egy eltűnt embert. Ami maradt belőle.

Hank felállt, és úgy, ahogy volt, zokniban, kikísérte apját a konyhába, ahol Glenn egyenesen a faliszekrényhez ment, és a legfelső polcra levette a pisztolytartó övét.

- Biztos, hogy valaki más is tudna foglalkozni ezzel - mondta Hank.

- Biztos. De én akarok foglalkozni vele. Holnapig még én vagyok a seriff. - Glenn felcsatolta az övét, lecsúsztatta a csípőjére, és az ajtó melletti kampóról leakasztotta a kalapját.

- Anya tudja, hogy elmész?

- Nem kérek engedélyt tőle, hogy elvégezhessem a kötelességemet. - Savanyú képpel nézett Hankre. - Adj nekem legalább öt perc előnyt, mielőtt rohannál, hogy beáruulj.

- Nem kéne elmenned, és főleg nem kéne vezetned. Sokat ittál, be vagy gyógyszerelve, ráadásul az, amit Trapper csinált veled...

Glenn szembefordult vele, és a nagyobb nyomaték kedvéért Hank mellkasa közepére bökött a mutatóujjával.

- Figyelj rám, Hank. Trapper nem csinált velem semmit. Az egészet én csináltam magammal. - Rábólintott a saját szavaira, aztán feltette a kalapját.

Hank a szúnyoghálós ajtón keresztül nézte, amint apja bemászik a szolgálati autójába, és kihátrál a kocsifelhajtóról. A lámpát csak akkor kapcsolta fel, amikor kiért az útra. Hank egészen addig nézett utána, amíg a kocs villogó fényei el nem tűntek egy emelkedő mögött. Akkor visszament a nappaliba, a nadrágzsebéből elővette a mobilját, és felhívott egy számot. Jenks az első csengetésre felvette.

- Akármit mondtál neki, elhitte - közölte vele. - Már úton van.

- Itt vagyok, készen vagyok, várom.

- Küldhetek valakit segíteni, ha úgy gondolod, hogy

szükséged van rá.

- Jó vagyok így.

- Nem akarok még egy olyan kudarcot, mint a vasárnapi.

- Én sem - felelte Jenks. - Értettem.

Hank kinyomta a hívást, és visszafeküdt a kanapéra. Aludnia kell egy szemhunyásnyit, mielőtt anyja felébred, és észreveszi, hogy Glenn nincs mellette az ágyban. És lejön, hogy megkeresse őt.

Harminckettedik fejezet

Thomas nyúlt az éjjeliszekrényen lévő mobilja után, de aztán rájött, hogy a dallam nem a telefonból, hanem a kaputelefonból jön. Ledobta a takarót, és a fali nyomógombos táblához ment. A villogó vörös fény a kaput jelezte. A függőnyt résre húzva két fényszórót látott a vasrácsok mögött. Halk káromkodással megnyomta a gombot.

- Jenks?

- Téves. De érdekes feltételezés.

Trapper.

- Mit akar?

- Hát, először is azt szeretném megtudni, miért feltételezte, hogy éjnek évadján Jenks seriffhelyettes toppan be magához, amikor ez nem is az ő kerülete. - Várt, majd gúnyosan tovább kérdezett: - Semmi? Még egy hihető hazugság sem? Nem lehetünk barátok, ha nem nyílik meg előttem, Tom.

- Remélem, jó hírei vannak.

- Történetesen igen. Sikerült úgy megszorogatnom a golyóit, hogy már kékülnek. Ja, úgy értette, hogy a *maga* számára jók? Sajnálom, de nem. - Hirtelen komolyra fordította a szót. - Nyissa ki a kaput.

Thomas megnyomta a kapunyitó gombot.

Fölvette a kasmír tréningruháját, ami lefekvés előtt volt rajta, bebújt a bőrpapucsába, és kiment a hálósobából. A lépcső tetejére érve visszafordult, lábujjhegyen Greta szobájának csukott ajtajához ment, és rányomta a fülét. Nem

hallott semmi neszt, és fénycsík sem világított az ajtó alatt. Gyorsan, de amilyen halkán csak tudott, visszament a lépcsőhöz, lesietett a földszintre, kikapcsolta a riasztót, és épp amikor Trapper nyúlt a csengő felé, kinyitotta az ajtót.

- Kérem, ne. Alszik a feleségem.

- Már kezdtem arra gondolni, hogy talán visszafeküdt - felelte Trapper.

Kerra Bailey is vele volt. Mindketten ziláltak és fáradtnak tűntek, Thomast azonban Kerra döbbenetén rámeredő tekintete ejtette zavarba, amely mintha egyenesen a fejébe akarna belelátni.

- Amikor tavaly interjút készítettem magával, tudta, hogy a Pegasus Hotelről készült képen az a kislány én vagyok?

A kérdés váratlanul érte. A válasza még felkészületlenül, jobban kitérte az ajtót.

- Jöjjenek be.

A két késői látogató belépett az előtérbe. Thomas visszakapcsolta a riasztót, majd intett, hogy menjenek be a dolgozószobába.

- Meglep, hogy nem őrzik a házát - jegyezte meg Trapper - Vagy őrzik, csak elbújtak a bokrokba? Orvlövészek a tetőn? Dobermannok őrségben?

Thomas megkeményítette magát Trapper szellemeskedésével szemben. Ma éjjel nem hagyja magát csőbe húzni.

- Tiffany meggyilkolása után egy darabig alkalmaztunk biztonsági őrköt. De ahelyett, hogy ettől helyreállt volna Greta lelki békéje, a „leselkedésük”, ahogy ő nevezte, csak még jobban idegesítette.

- Biztonsági kamerák? - kérdezte Trapper.

- Nem.

- Helyes. Nem is kell. A végén rajtakapnák, amint egy korrupct zsaru valami istentelen időpontban meglátogatja.

A dolgozószobába lépve Kerra egyenesen a kandallóhoz ment, és felnézett a fölötté függő portréra.

- Gyönyörű volt a lánya.

- Kívül-belül. - Thomas a sarokban lévő bárpult felé intett. - Hozhatok valamit inni? - A nemleges válasz után hozzátette: - Nem bánják, ha én iszom valamit?

- A sajátját issza - felelte Trapper.

Thomas töltött magának a Baccarat dekanterből. Mire visszafordult, Trapper úgy pörgette a bordélyház madámjának gyöngyberakásos markolatú pisztolyát a mutatoujja körül, mint egy gengszter.

- Nézze csak, Tom, mit találtam az íróasztalfiókjában. Egyelőre magamnál tartom. Nem mintha bármi bizalmatlanság lenne köztünk.

Thomas egy karosszékre mutatva helyel kínálta Kerrát, aki leült. Ő maga nyugodtan elsétált a kétszemélyes bőr ülőpadhoz, és letelepedett rá. Trapper ott maradt, ahol volt, fenekét Thomas íróasztala sarkának támasztva. A pisztolyt letette, de úgy, hogy a keze ügyében maradjon.

Thomas ivott egy kortyot a whiskyjéből.

- Miért lőném le, amikor beismertem, hogy szükségem van magára?

- Erről van szó. - Trapper keresztbe tette a karját és a bokáját. - Ezért vagyok itt. Ideje újratárgyalni a dolgokat. Megváltoztak az erőviszonyok.

- Az hogy lehet, amikor elvitték a pendrive-ját?

- Elvitték az *egyik* pendrive-omat. Azon, amit kivettek a falból, pornó volt. - Így már érthető volt, miért nem említette Jenks, hogy megtalálták az elásott kincset. Bolondját járatták a helyettessel. Még megalázóbb volt, hogy ő maga is felült Trapper blöffjének. - Ezek szerint van egy másik pendrive is.

- Van bizony - válaszolta Trapper. - És ami rajta van, még pikánsabb, mint azok a csúnya filmek.

- Mi van rajta?

- Például egy videó, amin Berkley Johnson elmond mindent. A rajta lévő dátum szerint két nappal korábbi, mint amikor megölték.

- Ha nem tévedek, a hatóságok úgy ítélték meg, hogy a harag beszélt belőle, ezért elvetették a vallomását.

- De ez a szívbe markoló videó, és hozzá ez a hangfelvétel...
-Trapper néma jelzést küldött Kerrának, aki erre elővett egy mobiltelefont a táskájából, és annak rendje és módja szerint elindította a felvételt. A következő pillanatban Thomas hangja hallatszott a hangszóróból.

Thomas fél percig hallgatta a felvételt, aztán nyugodt hangon megkérte Kerrát, hogy kapcsolja ki.

- Ne használja fel soha - mondta. - Ártana az újságírói becsületének. Beleegyezett, hogy nem készítünk hangfelvételt.

- Nem áll szándékomban nyilvánosságra hozni, sem rádióban vagy televízióban leadni - felelte Kerra hűvösen. - Különben is kivételes körülmények között készült. Féltem az életemet.

- Ezt a beszélgetést is felveszi?

- Nem.

- El is higgyem?

- Ahogy nekünk is el kellene hinnünk, hogy nem rakatott fel Jenksszel nyomkövető kütyüt Kerra kocsjára - szólt Trapper.

- Nem tettem ilyet - fordult vissza Trapperhez Wilcox.

- Látja? Kölcsönösen el kell hinnünk, amit a másik mond. Kérem, válaszoljon Kerra kérdésére.

- Hogy tudtam-e, hogy ő az a kislány a képen? - Egyenesen Kerra szemébe nézve folytatta: - Természetesen tudtam. Pár héttel a robbantás után már tudtam a nevét, és hogy a nagynénje és a nagybátyja elvitték magukkal Virginiába.

- Kerra szája tátva maradt. - Miért van úgy meglepve? - kérdezte Wilcox. - Minden egyes túlélőről tudnom kellett mindent. Hogy hol voltak az épületen belül, amikor a detonációk bekövetkeztek, hogy kit vagy mit láthattak.

- Még egy ötéves gyerekről is?

- Nem kockáztathattam. Mivel olyan aggályosan védték a személyazonosságát, kellett hozzá némi találékonyság és pénz, de egy Mr. Trapperhez hasonlóan agyafúrt személy, aki szerepelt a fizetési jegyzékemen, beazonosította, és a hollétét is kiderítette. Attól kezdve követtem a nyomát. Maga nőtt,

növekedett, minden tekintetben normális kislányként. Sem maga, sem a nevelőszülei soha nem utaltak a robbantásra, és nem hozták összefüggésbe a maga személyével, még akkor sem, amikor pedig már a foglalkozása szempontjából jól jött volna ez a fajta közismertség. Úgy véltem, nincs miért félnem magától. Amíg Dallasba nem költözött.

- A hozzám hasonlóan agyafúrt személy észbe kapott volna, és észrevételeket tett volna - mondta Trapper.

- Nem sokkal a megérkezése után - folytatta Thomas, továbbra is Kerrához beszélve - többször is kérte, hogy interjút készíthessen velem.

- Durva.

Thomas most sem reagált Trapperre.

- Azért mentem bele az interjúba, hogy teszteljem magát, Kerra, hogy lássam, amikor az életrajzomat ismerteti, összekapcsol-e valami módon a Pegasusszal.

- Nekünk azt mondta, hogy azért vállalta az interjút, hogy nyugtalanítsa a lánya gyilkosait - szólt közbe ismét Trapper.

- Ez igaz, de csak részben. De tudnom kellett, hogy Kerra jelent-e fenyegetést. - Visszafordulva hozzá tovább beszélt.

- Semmi olyat nem érintett, ami akár távolról is összefüggött volna a robbantással, vagy azzal az épületegyüttessel, amelyet a szálloda helyén építettem fel. Úgyhogy megint megnyugodtam.

- Aztán megtudta, hogy meg akarom interjúolni az őrnagyot - mondta Kerra.

Thomas ivott egy korty whiskyt.

- Ez már túl sok volt a véletlen egybeesésekből.

- Úgy döntött, hogy őt és engem likvidálni kell.

- Eleinte. - Látta, hogy a beismerés megdöbbenette mindkettőjüket, de különösen Kerrát. Két tenyere között ideoda forgatta a whiskys poharat. - De aztán azt tanácsolták, hogy fontoljam meg, milyen káros hatása lenne egy kettős gyilkosságnak, hogy megindulna a nyomozás és a többi. Beláttam, hogy talán túlreagáltam a dolgot.

- Visszavonta a kivégzésünkre vonatkozó utasítását.

- Elnapoltam - helyesbített vakmerő nyíltsággal Wilcox. - Látni akartam, milyen kellemetlen következményei lesznek, ha lesznek, az interjúnak, és csak aztán meghozni a döntést. Megnéztem az adást, de nem találtam benne semmi nyugtalanítót. - Kis szünetet tartott, majd hozzátette: - Valaki másnak ezek szerint más véleménye volt.

Trapper felemelte a mutatóujját.

- Csak most jöttem rá, hogy miért időzítették a támadást az interjú utánra, és nem korábban. Magával ellentétben ezek az emberek csak azután ismerték fel Kerra személyének a jelentőségét, amikor azon a vasárnap estén ő maga bejelentette.

- Amikor a nyilvánosság előtt leleplezte magát...

- Akkor elszabadult a pokol.

- Meglepő gyorsasággal cselekedtek.

- Jenks és ki még?

Thomas erre nem mondott semmit.

- Halljuk, Tom. Köpje ki, és onnantól átveszem az ügyet. A kormány emberei talán jobban odafigyelnek, ha viszek nekik egy tisztességtelen helyettes seriffet.

Thomas fejével a Kerra kezében lévő telefon felé intett.

- Annak a hangfelvételnak nem lesz komolyabb következménye. Leginkább maga beszél rajta. Én nem válaszoltam semmi terhelőt vagy akár megerősítőt, leszámítva azt, hogy egy lebilincselő történetet mesélt el.

- Akkor mondja el, hol tévedtem - nógatta Trapper.

Thomas nem szólt semmit.

- Ennél többet kell adnia nekem, Tom, különben *nem* megyek el a szövetségiékhöz, hogy vásárra vigyem magáért a bőrömet. És ezt magnóra veheti magának, fölfestheti a Cotton Bowl stadion gyepére, felírhatja a belváros fölé az égre, magára tetováltathatja, vagy amit akar. Ha továbbra sem árulja el, a végén még képes leszek felhívni a haverját, Jenkst, és elmondani neki, hogy maga beköpte őt. Az majd garantálni fogja, hogy tovább egy percet se kelljen arra áldoznom az életemből, hogy megszállottan csak magával foglalkozzam.

Mert magának azzal V. É. G. E. Kezdjen hát beszélni *most*, különben az összes megállapodásunk érvénytelen.

Thomas felmérte a helyzetét, és bár elkeserítette, be kellett ismernie, hogy Trappernál van az előny. Neki mindössze egy lehetősége maradt, hogy tanúja legyen, amikor igazságot szolgáltatnak Tiffanynak. A kompromisszummal beismerné Trappernek a saját bűnét.

Az italt körbe-körbe forgatva a poharában, óvatosan megválasztott szavakkal válaszolt:

- Ott tévedett, hogy túlkomplikálta a dolgot. Egy hasonló gondolkodású emberekből álló konklávé, egy *klánt* képzelt el. Azt gondolta, hogy ezt a klánt egy elméletre alapozva hozták létre, mert nem értette, hogy valami ilyen hihetetlenül egyszerű is lehet. Nincs magasabb ok. Nem is volt soha. Nincs mögötte filozófia, hit vagy bármi olyasmi, amit maga feltételez. Semmiféle idealista, vagy anarchista, vagy radikalista sugalmazás.

- Akkor mivel tudott meggyőzni embereket?

- Amikor valamit el kellett végezni, kerestem egy vagy több alkalmasnak látszó jelöltet, kiválasztottam a megfelelőt, kinyomoztam, mire vágyik a legjobban...

- És megadta neki.

Thomas szóban nem ismerte el, de könnyedén rábólintott.

- Egy közhivatal, egy ingatlan, egy helyet valamelyik hitelező cég igazgatóságában, egy nemzeti bajnokságot. A vágy tárgya akár ilyen extravagáns is lehetett, de olyan alantas is, mint például egy férjes asszony azonnali elérhetősége.

- Aki aztán gyorsan megözvegyülhet - tette hozzá Trapper.

- Balesetek előfordulnak, és gyakran végzetes kimenetelűek lesznek.

- Maga aljas - suttozta Kerra.

- A frusztrált udvarlónak nem ez volt a véleménye, sőt olyan hálás volt, hogy eladott egy újrarájtszott hokimeccset - felelte Thomas szelíd mosollyal.

Kerra elfordította a tekintetét, mintha rá sem bírna nézni

Wilcoxra.

Trapper elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Egy nemrégiben előrehaladott gyomorrákkal diagnosztizált ember...

Thomas átvette a vezérfonalat:

- Nem megfelelő egészség- és életbiztosítással nagyon örülne a feleségének és a gyerekeinek folyósított, élethosszig tartó jövedelemnek.

- Más nem is kellett tennie érte, mint bevinni egy időzített bombát egy szállodába, és beismerni a tömeggyilkosságot. - Thomas vállmagasságig felemelte mindkét kezét, de mondani most sem mondott semmit. - De valami biztosítékot nyilván kellett adnia - mondta Trapper. - Ez nem olyasmi, mintha a mennyországot és szűzlányok kimeríthetetlen készletét ígérte volna neki.

Ezzel Thomas sikerének egy lényeges elemére tapintott rá.

- A szívesség gyakran *előbb* jön, mint hogy a megajándékozott tudna róla.

- Aha! Hát persze. Szóval amikor megkéri az illetőt valamire, ő már le van kötelezve. Hogy is utasíthatná vissza a jótevőjét? A hurok már a nyaka körül van. Vagy aláírja a kötelezvényt, vagy maga kinyitja a csapóajtót. - Thomas pislogott. Trapper látta a meglepett reakcióját, és elmosolyodott. - igen, tudunk a kötelezvényéről. Ez az életbiztosítási kötvénye, igaz? Egy lista azokról, akiket megvesztegetett. Hány emberről beszélhetünk, Tom?

- Évekig munkát adna az FBI-nak.

- Egy csomó döglött akta újból életre kelne. Köztük a Pegasusé is.

- És a lányom meggyilkolásának az ügye. Ezért jöttem el magához. Egy és ugyanaz a személy kell mindkettőnknek. Odaadom magának, de elvárom, hogy a törvény teljes szigorával sújtsanak le rá, azzal az emberrel együtt, akivel beadatta neki azt az injekciót.

Trapper a térdére tette mindkét kezét, és előrehajolt.

- Ezt megértem. Maga meg értse meg a következőt. A

kezembe adhatja azt a személyt, akár élém lejteth Hasfelmetsző Jackkel is, a szövetségi fiúk akkor sem fogják futni hagyni a Pegasusért. Talán Berkley Johnsonért vagy azért a kettőért, akik bennégték, amikor kigyulladt az üzem, futni hagynák. De százkilencvenhét áldozat után biztosan nem.

- Nekem más a véleményem. Maga nem tudja, milyen kaliberű emberek nevei vannak a listámon. A szövetségi ügyészek le fognak borulni előttem, olyan hálásak lesznek a nevekért.

- Például? Mondjon egyet.

- Át fogom adni a listát, mihelyt egyezséget köt velem.

- Ha nincs lista, nincs egyezés.

- Akkor most ott vagyunk, ahol a part szakad.

- Én ott voltam - mondta Trapper. - És tudja, mit mondok?

Nem olyan rossz dolog, ha az embert úgy ismerik, hogy egy hős fia, akinek nem jött össze. Minél kevesebbet várnak el tőlem, annál kevesebb felelősség van rajtam. Ott vagyunk, ahol a part szakad? - Vállat vont. - Megszoktam, együtt tudok élni vele. A kérdés az, hogy maga tud-e. Akarja látni, hogy az igazságszolgáltatás utoléri azokat, akik megölték a lányát vagy nem? Súlyosan megsebesítették az őrnagyot, de életben van. Tiffany halott. Erős figyelmeztetésnek szánták, ezért annyi heroint nyomtak a vénájába, ami egy elefántbikát is kikészített volna. Azóta is szabadon járkálnak a világban. Képes továbbra is együtt élni ezzel a tudattal?

- Nem hiszem, hogy képes rá - szólalt meg Kerra. - Adja oda Trappernek, amire szüksége van, és ő majd tesz róla, hogy a lánya gyilkosait megbüntessék.

Thomas megingott.

- Hol tartja a listát? - kérdezte Trapper. - Itt?

- Nem. Mindenki, aki aláírja, tisztában van vele, hogy a lista teljességgel hozzáférhetetlen. Különben valaki már réges-rég megölt volna, hogy utána tűvé tegye érte az egész házat.

- Honnan tudják, hogy hozzáférhetetlen? - Mielőtt Thomasnak ideje lett volna válaszolni, Trapper szeme

felcsillant. - Nem viszi el a listát nekik, hanem őket viszi el a listához. Egy bank pánccélterme? Vagy inkább olyasmi, mint *Az elveszett frigyláda fosztogatóiban*? Egy barlang, egy bunker, ahová csak alagutak útvesztőjén át lehet eljutni?

- Élénk képzelete van.

- Valóban. De ez a dolog lényege. Ha egy nyomorult ördög aláír magának, aztán mégis meggondolja magát, kétszeresen is megszívja. A dokumentum elérhetetlen, és nem bízhat meg senkiben annyira, hogy elmondja neki, mert nem tudja, ki írt még alá rajta kívül. Az elődök nevét letakarta. - Thomas kíváncsi lett volna rá, hogy Trapper honnan tudja mindezt, de nem kérdezte meg. Gyanította, hogy Glenn Addisontól. - Szellemes menekülési lehetőség, Tom.

- Ez tartott életben.

- Eddig. De a jövője nem tűnik túl fényesnek. Számolnia kell egy lázadással. A lánya meggyilkolása nem győzte meg, így most még arcátlanabbak lettek. Vasárnap éjjel a saját kezükbe vették a dolgokat. Ha továbbra is felülírják a döntéseit, ráadásul rosszkor, rosszul, a végén komolyan el fognak szúrni valamit, és ha elkapják őket, mit gondol, kire fognak mutogatni mint a háttérből irányítójukra? „Thomas Wilcox? Nem ő az a fickó, aki miatt John Trapper lyukat beszélt a hasunkba?” - És Trapper újfent megvonta a vállát. - Fogy az idő, Tom, ideje cselekedni. Vagy kijátsszák, és le fogják tartóztatni, vagy kijátsszák, és meg fogják ölni. Ha az a lista nincs a kezemben, akkor az idő előtti elhalálózása esetén a lánya gyilkosai szabaddá válnak. Végleg.

Minden szó, amit Trapper kiejtett a száján, pontosan megegyezett azzal, amire Thomas is eljutott.

- Felkészültem arra az eshetőségre.

- Bölcs dolog. És mi ez az eshetőség?

- Egyes aláírások az eredeti dokumentumon olvashatatlanok. Arra az esetre, ha nem vagyok jelen, hogy megfejtsem őket, ábécésorrendben kigépeltem a neveket. Több lap kellett hozzá.

- Nagyon jó. Köszönöm. Nagyra értékelem. Hol vannak

ezek a papírok?

Thomas a kandalló és a rostély alatt lévő hideg hamukupac felé intett.

- De egy mobiltelefonnal minden oldalt lefényképeztem, mielőtt elégettem volna őket. Elismerem, ezek a képek nem fognak bizonyítéknak minősülni, de kellőképpen meggyőzők lesznek, amíg az eredetihez hozzá lehet férni.

- Hol van a képeket tartalmazó telefon?

- Biztos helyen.

- Egy viharpince biztos hely. A hold túlsó oldala biztos hely. Hol van? - Trapper körülnézett a dolgozószobában, és a szeme megakadt a festményen. Elindult feléje.

- Ne!

De már késő volt. Trapper meglátta a díszes képkeret oldalán függőlegesen végighúzódo rejtett vasalást. Egy mozdulattal kitarta, és ott volt mögötte a faliszéf a nyomógombokkal. Felvont szemöldökkel fordult vissza Thomas felé.

- Nem - mondta Thomas a leghatározottabban. - Ma éjjel nem fogom kinyitni. Holnap... -Trapper berregő hangot hallatott. - Szervezzon meg egy találkozót szövetségi ügynökökkel. Rangidős ügynökökkel - tette hozzá Thomas nyomatékosan. - Nekik oda fogom adni a telefont. Miután garantálták a sértetlenségemet.

- Nem fog menni, Tom. Lehet, hogy ma éjjel végighallgatnak, és azt mondják, „Kösz a tippet, Trapper, és most tűnj el”, aztán idejönnek, és letartóztatják. Ha nem adja át azt a listát korábban, akkor nincs esélye semmiféle megállapodás megkötésére.

Thomas átgondolta a dolgot, és végül kelleetlenül bólintott.

- Rendben van. A mobiltelefonon lévő fotóknak elégnek kell lenniük egy párbeszéd elindítására, de ez akkor is egy géppel írt nevekből álló hosszú lista. Az eredetit, amin az aláírások is rajta vannak, függőben tartom, amíg garanciát nem kapok.

- Mi lenne, ha a jóhiszemúsége jeleként, márpedig a

szövetségek nagyon csípi a jóhiszeműséget, most rögtön ideadná a mobilt, és megengedné, hogy felhasználjam a dialógus elindítására?

- Az lenne, amit mondott: jól kinevetnék. És mivel maga köztudottan forrófejű, rögeszmés pali, ki vethetné ezt a szemükre? - Thomasnak jólesett látnia, hogy a szavai hatottak Trapperre. Nem volt olyan magabiztos, amilyennek megjátszotta magát. - De még ha össze tudna is hozni egy meghallgatást számomra, a kimenetele akkor is bizonytalan. - Egy pillantást vetett az emelet felé. - Greta erről semmit sem tud. Ő nagyon beteges. Időre van szükségem, hogy felkészítem a ránk következő nehéz napokra.

Trapper elgondolkodott a hallottakon, aztán újra a széfre nézett, és visszarendezte a festményt az eredeti helyzetébe. Elmerülten nézte egy darabig, majd Thomashoz fordult:

- Oké, akkor most az lesz, hogy az éjszaka hátralévő részében telefonálgatni fogok, hátha sikerül valakit meggyőznöm, hogy nem vagyok részeg, és igazat beszélek. Ha rá tudok venni valakit, hogy hallgasson meg bennünket, akkor felhívom, és elmondom, hogy hol és mikor jelenjen meg az eredeti aláírással listával meg a gépelt oldalakról készített fotóit tartalmazó mobiltelefonnal, és egy jó ügyvéddel. De akár egy csapatra való jó ügyvédet is hozhatna magával.

- Az eredeti listát nem.

- Az eredetit - ismételte meg Trapper olyan hangon, ami kizárta minden további kompromisszum lehetőségét. - Ha a felsoroltak közül valamelyiket nem teljesíti, akkor az isten legyen irgalmas magához. Mert akkor magának vége. Ha nem én, akkor valószínűleg Jenks lesz az, aki végez magával. Lehet, hogy a szövetségek védőőrizetbe helyezik, de elveszíti a tárgyaláshoz szükséges minden mozgásterét, mivel nem teljesítette azt, amiben előzőleg megállapodtunk. Mindezeket túl napvilágra kerülne a titkos élete. így van, Kerra?

- Én és egy operatőr letáborozunk a kapuja előtt - mondta Kerra. - Elsőként fogok tudósítani arról, hogy maga nem hajlandó vallomást tenni, miszerint maga tervezte ki a Pegasus

Hotel felrobbantását. Miután a közelmúltban meginterjúvoltam azt az embert, aki megakadályozta, hogy a romok alatt leljem a halálomat, a hír minden kétséget kizáróan be fogja járni a világsajtót.

- Bizonyítás nélkül nem állhat elő egy ilyen történettel - felelte Thomas. - És Trapper aligha nevezhető megbízható forrásnak.

- Maga a történet lesz a vád, akár igaz, akár nem - jelentette ki Kerra. - A mi társadalmunkban ha egyszer valakire rávetül a gyanú árnyéka, az majdnem olyan, mint ha valóban bűnös lenne. Maga is tudja, hogy igazam van.

- És elköteleződés ide vagy oda, ha bajt szimatol, egy vagy több aláírója maga ellen fordulhat, hogy elkerülje a börtönt, a szégyent, s az isten tudja, mit még. - Trapper hirtelen szembefordult Thomasszal. - Lássza be, Tom, magának lóttek. Többé nem rúg labdába. Megegyezünk?

Thomas habozott, de végül kurtán biccentett.

- Mondja ki.

- Megegyezünk.

Trapper elővett egy mobiltelefont a kabátzsebéből.

- Milyen számot hívjak, hogy elmondjam, hol és mikor kell megjelennie? - Beírta a számot, amit Thomas diktált. - Keresni fogom. - Visszatette a telefont a zsebébe, azután az íróasztal mögé került, és berakta a pisztolyt a fiókba.

- Mi van akkor, ha a volt kollégái nem hallgatnak magára? - kérdezte Thomas.

- Akkor cseszheti. - Trapper erélyesen becsukta a fiókot. - Amit meg is érdemelne, amiért annyi ember halálát okozta, vagy tette az életüket eleven pokollá. Mehetünk, Kerra?

Kerra haragtól és gyűlölettől izzó tekintetet vetett rá, miközben elment mellette, és elhagyta a dolgozószobát. Trapper követte, és a sort Thomas zárta. Kikapcsolta a riasztót, és ajtót nyitott nekik.

Egyikük sem kívánt jó éjszakát.

Kerra lépett ki elsőnek, de mielőtt a lépcsőhöz értek volna, Trapper hirtelen megfordult, és visszament. A küszöb felett

átnyúlva megragadta Thomas cipzáras melegítőfelsőjét, és kihúzta őt a fedett verandára, a külső téglafal elé. Egészen az arcába hajolva halkán, de halálos elszántsággal mondta:

- A Pegasus-robbantás meghatározta az egész életemet, és mára torkig lettem vele. Holnap az egész jövőmet teszem kockára. Ha átver, kivágom a szívét, és megeszem.

Acélkék szeme Thomaséba fúródott, azután amilyen gyorsan megragadta, úgy el is engedte őt. Thomas nekiesett a falnak, és úgy maradt, amíg a másik kettő ki nem hajtott a kapun, ami végül becsukódott mögöttük. Akkor ellökte magát a faltól, és megigazította a ruháját.

- Ó, Trapper - mondta kuncogva. - Egy whiskyt azért ihattál volna.

Bereteszelte az ajtót, és mielőtt visszament volna a dolgozószobába, hogy töltsön magának még egy pohárral, újra bekapcsolta a riasztót. Az ajtón belépve azonban megtorpant.

- Greta. Megijesztettél. Hogyhogy ébren vagy?

Az asszony Tiffany portréja alatt, fél kézzel a réz kandallórácsba kapaszkodva állt.

- Ez igaz?

- Ágyban kéne lenned. Nagyon gyengének látszol.

- Igaz? A kicsikémet *miattad* ölték meg?

- Greta, figyelj rám. Nem tudom, mit hallottál, de...

- Az én szépséges kicsikémet. - Greta fölneztett a portréra, a szeméből peregni kezdtek a könnyek. - A kicsikémet.

- Az én kicsikém is volt - mondta elcsukló hangon a férfi.

- Te szívtelen gazember - nézett rá a könnyein keresztül dühös megvetéssel Greta.

Harmincharmadik fejezet

Amikor Trapper belépett a konyhába, Kerra hátrafordult a tűzhelytől.

- Megtaláltad a fürdőszobát?

- Meg. Mi ez?

- Étel. - Kerra a serpenyőből két tányérra kanalazta a rántottát. - Nem lep meg, hogy nem ismered föl. Mikor ettünk utoljára? - Szalonnát és vajás pirítóst tett még a tányérokra, és az egyiket Trapper kezébe adta. - Ül le.

A meleg étel illatától megkordult Trapper gyomra, ami nevetésre ingerelte Kerrát. Előbb Trapper ült le az aprócska asztal mellé, azután Kerra is csatlakozott hozzá, és enni kezdtek.

- Kit fogsz elsőnek felhívni? - kérdezte Kerra.

- Marianne-on kívül ketten-hárman voltak, akik legalább meghallgattak, és nem utasítottak el kapásból. Velük fogom kezdeni. Egyikük talán tud valakit ajánlani akár az irodából, akár az FBI-tól, akivel beszélhetek. De, ellentétben azzal, amit Wilcoxnak mondtam, megvárom a reggelt. Emlékszem, hogy nem sokkal a kirúgásom után pocsolyarészezen felhívogattam volt kollégákat. Nem akarom, hogy azt higgyék, most is egy hasonló korszakomban vagyok.

Amikor befejezték az evést, Trapper elvitte az üres tányérját a mosogatóhoz, és a csap alatt előblítette.

- Ez szuper volt.

Kerra odament hozzá.

- Süteményt sütni nem tudok, de rántottát igen.

- Megvagyok sütemény nélkül. - Trapper megtörölte a kezét, és megfogta Kerráét. - Elleneztem, hogy velem tarts, amikor felkeresem Wilcoxot. De örülök, hogy csatát vesztettem. Köszönöm, hogy ott voltál. - Meg akarta köszönni neki, hogy hitt benne, hogy hitt neki, hogy kiállt érte és vele. De nem tudta, hogyan fejezhetné ki mindezt anélkül, hogy

nevetségessé tenné magát, így inkább nem mondott semmi többet.

Kerra mosolygott, mint aki tudja, hogy mi maradt kimondatlanul.

- Szívesen.

Trapper a kezénél fogva kihúzta maga után a konyhából, át a nappalin, amelynek egyik fala üvegből volt, csodálatos kilátást nyújtva Dallas látképére. Végigmentek a hallon, el a fürdőszoba előtt, egyenesen be a hálószobába, amely éppoly izléselesen volt berendezve, mint a lakás többi része.

- Ez a lakás gyönyörű - állapította meg Trapper.

- Örülök, hogy tetszik.

- De egyértelműen megmutatja, hogy klasszisokkal felettem állsz.

- Ne mondd ezt.

- Ez az igazság. - Megfogta Kerra két vállát. - Egy menő pali most megköszönné a rántottét, pusztit nyomna azá arcodra, és elhúzna. - Lehajtotta a fejét, és orrát Kerra hajába mélyesztve kitapogatta az utat egészen a füle mögötti selymes bőrig. - Vagy legfeljebb előtte lefektetne az ágyra.

- Előtte? Mi előtt?

Trapper háttal a falnak szorította Kerrát.

- Mielőtt levenné a felsődet.

- Nincsenek lehúzva a redőnyök.

- Látod? Amilyen bunkó vagyok, még az sem érdekel, ha valaki néz bennünket.

Tréfának véelve a megjegyzést, Kerra nevetett.

Trapper a fején át lehúzta róla a topot, majd ujjait kétoldalt a hajába temetve, a két tenyere közé fogta az arcát, és lecsapott a legszebb, legkívánatosabb, legszexibb szájra, amelyre élete végéig vágyakozni fog.

Mert bár Kerra nem tudta, de ha másnap nem úgy alakul a helyzet, ahogy szeretné, nem fogja engedni, hogy a kudarcát Kerra is megszenvedje. Nem hagyja neki kockára tenni a karrierjét azzal, hogy előad egy sztorit Wilcoxról, amit őrajta kívül senki sem tud vagy akar igazolni. Viszlát, mondja majd

neki, és így is fogja gondolni.

De most még itt van vele, szívvel-lélekkel viszonozza a csókját, és bizonyísten legalább ennyit megérdemel.

Miközben a szájuk egymáséhoz tapadt, feltépte az ingén a kapcsokat, lerántotta magáról az inget, majd hüvelykujjait Kerra melltartója pántjába akasztotta, és addig húzta, mígnem a kosarak lehullottak. Akkor a két tenyerébe vette Kerra mellét, de csak tartotta őket, miközben a csókot félbehagyva a szemébe nézett.

- Ma éjjel sok durva játékot adtak elő - mondta halkan.

- Órákkal ezelőtt - suttogta Kerra. - Minden rendben van.

- Hála istennek - sóhajtott a férfi, és lehajtott a fejét.

Kerra kigombolta a sliccét, a kezébe vette, és mintha csak fejó mozdulatokat végezne, teljes hosszában masszírozni kezdte a férfi péniszét.

- Várj. -Trapper elvette a kezét, és kigombolta Kerra farmerjét, majd letérdelt, hogy lehúzza róla. Kerra megtámaszkodott a vállán, és kilépett a nadrágból. Trapper szelíden harapdálni kezdte a csipkebugyi apró háromszögén keresztül, közben beszívta az illatát, és forró leheletével melengette. Kerra ajkáról sóhajként röppent fel a férfi neve. Trapper becsúsztatta és levette róla a bugyit, majd felállt, visszaillesztette a pénisze köré Kerra kezét, és bevezette a combja közé. De a kezét most sem vette le a nő kezéről, miközben Kerra fülébe súgott valamit. Ő hátrakapta a fejét, és meglepetten nézett fel rá.

- Csináljam veled...

- Többek között erről is szoktam fantáziálni - felelte Trapper.

Elvette a kezét, és átengedte magát Kerra kezének. Tartott tőle, hogy majd tiltakozni fog, de tévedett. Hol azt nézte, hogy mit csinál vele, hol meg Kerra arcát figyelte: ahogy beharapja a bársonyos alsó ajkát, ahogy a homlokát ráncolva összpontosít a pénisze sima makkja körül összezáródó nagyajkára. Az érzékeny pontján csúszkáló, dörzsölő érintés már-már kibírhatatlan gyönyört keltett a férfiban, de tovább

figyelte Kerrát: a lélegzetvétele gyorsulását, a növekvő feszültséget a nyaka és a melle izmaiban, a férfiasságát körülkulcsoló szorítást, a duzzadó mellbimbóit.

Nyelvével végigsimított az egyik keményen meredező bimbón, és tökéletes időzítéssel sikerült a szájával elkapnia a végsőkéig felfokozott kéj kiáltását. Csók közben körülölelte a karjával, és addig tartotta szorosán Kerra meztelen testét a saját meztelen testén, amíg az orgazmus lassan lecsengett, majd Kerra hátrahanyatló feje szelíden nekikoccant a falnak, a szemét pedig kinyitotta.

- És veled mi lesz? - nézett Trapperre álmos mosollyal.

- Ez következik most.

Fölemelte, és az ágyhoz vitte Kerrát. Miután lefektette, levette a maradék ruháit, majd egy fekvőtámasz után leereszkedett Kerra combjai közé. Ő felemelte a csípőjét, hogy befogadja, Trapper pedig egy hosszú siklatással mélyen behatolt a nedvesen is szoros résbe. Aztán egyszerűen csak élvezte, hogy péniszbe beilleszkedett, mint az ujj a kesztyűbe, és hogy Kerra finom szorításai egyre erősebbé fokozódnak, a lélegzése pedig akadozóvá válik.

- Meg akarsz ölni? - nyögte.

- Megteszem, ami tőlem telik.

- Működik.

Megfogta Kerra két kezét, és a feje fölé emelte a karját. A tenyerét a tenyerébe véve összekulcsolta az ujjait, és ütemesen simítgatni kezdte Kerrát belül. Most is, mint az előbb, azt akarta, hogy Kerra örökké emlékezzen erre, és tudta, hogy az ő emlékezetébe is örökre be fog vésődni, ahogy Kerra körülzárja, ahogy a combjai közé veszi a csípőjét, a hasa hullámzó mozgása a saját hasán, a látvány, ahogy a mellszőrzete betakarja Kerra kemény mellbimbóit.

A csók.

Megcsókolta, és attól a mohóságtól, amivel Kerra szája befogadta a nyelvét, végképp elvesztette az önuralmát. Ebben a pillanatban Kerra teste ívben megemelkedett, a feszülő péniszhez préselődött, és egy újabb eget rengető orgazmus

következett.

Trapper később nem emlékezett rá, hogy szétváltak volna. Arra gondolt, hogy mindketten már alvás közben mozdultak meg először, de amikor röviddel ezután felébredt, még a szeretkezés állapotában voltak, alvó pénisze elpihent Kerra testében, és a tenyerében érezte a szíve dobogását. Épp csak annyi időre vette el a kezét, hogy magukra húzza a takarót, aztán visszasimította Kerra mellére, aki álmában a nevét motyogta, és közelebb fészkelődött hozzá.

Trapper évek óta először harag nélkül, békés szívvel aludt el.

Az őrnagy épp az orvossal beszélgetett, aki az állapotát jött ellenőrizni, amikor Hank bedugta a fejét az ajtón.

- Visszajöhetnek később is.

- Nem szükséges, tiszteletes úr - felelte az orvos. - Már végeztünk.

Azzal kiment, Hank meg belépett. A mosolya vérszegény volt, a viselkedése visszafogott, az arca elárulta, hogy rossz hírral jött.

- Nem is láttam azóta, hogy itt van. Kifejezetten jól néz ki, ahhoz képest, hogy...

- Köszönöm, hogy bejöttél, Hank, de ugorjuk át a lelkipásztori részt - szakította félbe az őrnagy. - Mi a baj?

- Senki sem tudja, hol van apa.

Az őrnagy megpróbált nem belegondolni abba, hogy ez mit jelenthet, de hiába.

- Mondanál egy kicsit többet erről?

- Én láttam őt utoljára, és az éjfél után volt.

- Tegnap kora reggel óta nem hallottam felőle.

- Tegnap... - kezdte Hank, miközben a középső és a hüvelykujját rászorította a két halántékára -, a tegnap az egy szörnyű nap volt.

- Tudom, hogy pánikrohamot kapott - felelte az őrnagy.

- Ez volt a diagnózis, ami megkönnyebbülést jelentett, de utána depressziós lett. - Hank elmondta, hogy kezdett el

Glenn hanyatlani nem sokkal azután, hogy hazaengedték a kórházból. - Anyának jóformán etetnie kellett, ha azt akarta, hogy egyen valamit. Majdnem egy egész üveg whiskyt megivott, amikor Trapper megjelent nálunk. Késő éjjel. Hívatlanul. Kerra Bailey-vel együtt. És mielőtt Trapper elintézte apát, még...

- Elintézte?

Hank sóhajtott.

- Trapper legújabb rögeszméje az, hogy az a dallasi fickó áll a Pegasus Hotel felrobbantása mögött, és azok, akik a munkát ténylegesen elvégezték, csak eszközök voltak a kezében. Állítólag ez a Wilcox nevű ember apát is a markában tartotta, és meglehet, hogy bizonyos fokig ő is benne volt a maga elleni támadásban.

- Glenn?

- Először azt hittem, ez is csak egy tréfa, olyan, amiket Trapper szokott elsütni. De nem, halál komolyan beszélt. És azt meg végképp nem értettem, hogy apa beismerte... - szárazon felnevetett, és megrázta a fejét. - Nappali világosságban örültségnek hangzik, vagy mintha csak álmodtam volna.

- Mondd el.

- Apa beismerte, hogy aláírt valami kötelezvényt a pasinak, hogy kémkedni fog *maga* után, és cserébe ő nyeri meg az újraválasztást.

- A múltkori választást?

- Nem. Még a kilencvenes évek végén.

Az őrnagy láthatóan megdöbben.

- A helyzet még ennél is bizarrabb - folytatta Hank. - Ezen a héten Wilcox feltehetőleg utasította apát, hogy ölje meg magát. - Az őrnagy a megdöbbenéstől szólni sem tudott. Hank megrázta a fejét. - Mondtam, hogy örültségnek hangzik.

- Glenn küldte azokat az embereket a házamhoz?

- Nem! Azt hitte, hogy le tudta beszélni Wilcoxot a dologról. Megesküdött Kerrának, hogy neki semmi köze hozzá. - Tanácstalanul nézett az őrnagyra. - Az egész annyira

abszurd, nem? - Az őrnagy már nem figyelt rá; elgondolkodva nézett maga elé a levegőbe. - Őrnagy? - szólt rá Hank bosszúsan, hogy visszahozza a merengéséből. - Maga nyilván egy szót sem hisz el az egészből.

- Nem, nem hiszem el, hogy Glenn bármi olyat tett volna, amivel árt nekem. De Trapper régóta állítja, hogy Thomas Wilcox állt a robbantás mögött. Mi lett a vége a múlt éjszakai beszélgetésnek?

- Trapper ultimátumot adott apának, hogy vonuljon nyugdíjba. Mától. Apa fölment az emeletre, Trapper és Kerra elmentek. Pár órával ezután apa lejött a földszintre egyenruhában, nekem azt mondta, hogy Jenks hívta valami eltűnt személyek ügyében nyomozni.

- Ott voltál?

Hank elmondta, miért tervezte azt, hogy náluk marad éjszakára.

- Megpróbáltam lebeszélni, hogy ilyen állapotban elmenjen hazuról, de hiába, elment.

- Mi történt, amikor találkozott Jenksszel?

- Hát ez az! - kiáltott fel Hank. - Jenks azt mondja, ő ugyan nem kereste apát az éjjel semmiféle eltűnt személyek ügyében, de más ügyben sem. Úgy vélte, hogy apát a gyógyszerek kiütötték, ami várható volt. - Beletúrt a hajába. - Egy darabig vártam, hogy visszajön, azután elaludtam a kanapén. Kora reggel anya lejött, felkeltett, kérdezte, hol van apa. Hívtam a mobilján, de egyenesen a postafiókra kapcsolt. Azután megkérdeztem Jenkstől, aki azt mondta, hogy nem telefonált apának, és végigkérdezte az egész seriffséget. Ma reggel senki sem látta apát. Arra gondoltam, hogy talán bejött magához, és elmulasztotta értesíteni az irodát.

- Kik keresik?

- Mindenki, aki jelvényt visel. Közrendőrök. Az egész seriffség. Mindenki aggódik érte, különösen a tegnapi kiborulása után. De az is már vasárnap éjjel óta készülődött. Vagy talán már korábban is, azóta, hogy értesült a Kerrával tervezett interjújáról. - Kis szünet után keserűen hozzátette: -

Ezt a hírt is Trappertől tudta meg.

Az őrnagy gondolatai úgy ugráltak ide-oda, mint az acélgolyó a játékautomatában.

- Lehet, hogy elment Johnhoz, megvitatni vele ezt a dolgot.

- Igen, az lehet - felelte Hank. - Maga tudja, hogy hol van Trapper?

- Nem láttam, nem is hallottam felőle a tegnapi délutáni látogatása óta.

- Nincs a motelban. Ott már néztem.

- És mit csináltál volna, ha ott találod? Megkérdezted volna, hogy tudja-e, hol van Glenn? Vagy megint behúztál volna neki egyet?

- Erre nem vagyok büszke - motyogta Hank de szívesen behúznék neki megint egyet. Borzasztóan lelombozta apát az éjjel. - Egy kis bőrszálkát babrált a hüvelykujja oldalán. - Apa jobban kedveli Trappert, mint engem. Ne, ne is próbálja tagadni. Maga éppolyan jól tudja, mint én. Akár hagyta magát megvesztegetni, akár nem, a legjobban az fájt neki, hogy épp Trapper vádolja ezzel. Megosztotta magával ezt a feltevését?

- Glennről? Nem. - Ámbár valami nyomaszthatta, mert John a tegnapi látogatásakor többször is említette Glenn nevét.

- És Wilcoxszal mi a helyzet? - faggatta tovább Hank.

- John évekig foglalkozott azzal az emberrel.

- De csak feltevései lehettek, különben Wilcox börtönben lenne.

- John hivatalos nyomozása lezárult, amikor elhagyta az ATF-et.

- De nem hivatalosan...?

- Azóta is meg van győződve arról, hogy volt valami összejátszás.

- Jézusom - suttogta Hank. - És ezt most imádságként mondom.

Leült az ágy sarkára, nem tudva, hogy huszonnégy órával korábban Glenn ült ugyanezen a helyen azt színelve, hogy soha nem hallott Thomas Wilcoxról. Az őrnagynak fájt, hogy a legjobb barátja hazudott neki, még ha csak úgy is, hogy

valamit elhallgatott előle.

- Félek - mondta Hank. - Ha apa becsülete a pályájának ebben a szakaszában megkérdőjeleződik, akár a visszavonulásnál is könnyebb menekülési utat választhat.

- Az öngyilkosságot? - kérdezte az őrnagy elszörnyedve. - Glenn nem tenne ilyet magával, veled, vagy Lindával.

- De...

- Régebb óta ismerem őt, Hank. Nem fogja megtenni. - Az őrnagy hirtelen megundorodott Hanktól. - Nyafogsz, hogy Glenn jobban szereti Trappert, mint téged? Miért ne szeretné jobban? Ha Trapper féltené Glennt, ahogy te magadról állítod, ő nem ülne itt a kezét tördelve, hanem tűvé tenne mindent, hogy megtalálja. Mit használsz Glenn-nek azzal, hogy itt vagy? - Az őrnagy kinyújtott mutatóujjával Hankre mutatott. - Menj, és keresd meg őt.

Trapper az elmúlt órában betelepedett a vendégszobába, amit Kerra otthoni irodaként használt, míg ő a lakás többi helyiségében jött-ment, próbálva elfoglalni magát, és elterelni a figyelmét arról, vajon mi történhet a csukott ajtó mögött. Most, hogy hallotta Trappert kijönni, futott, hogy elérje a hallban, és várakozón nézett rá.

- Könnyebb volt, mint amire számítottam - mondta Trapper fancsali mosollyal.

A bennszorult levegő nagy sóhajként szabadult ki Kerra tüdejéből.

- Trapper! - Olyan hévvel karolta át, hogy kis híján feldöntötte a férfit.

Trapper viszonzta az ölelését.

- Minden egészen más volt attól, hogy elkaptam Thomas Wilcoxot. Most már nem egy renitens, önkontrollját vesztett ügynök vagyok. Az a tény, hogy Wilcox alkut akar kötni, és hogy ügyvédekkel fog megjelenni, elég egyértelművé teszi számukra: Wilcox *valamiben* bűnös. És noha nem tudtam róla, valaki, aki három évvel ezelőtt olvasta a jelentéseimet, nem vetette el őket teljes egészében. Az FBI-nak volt egy belső

embere, aki dolgozott rajta, úgyhogy...

Szavait Kerra mobiljának csengése szakította félbe.

- Majd később megnézem. Mondd tovább - sürgette Kerra.

- Túl sok lenne az egészet most elmondani, de a lényege az, hogy a találkozó ma délután kettőkor lesz a szövetségi épületében. Ennek az időnek elégnek kell lennie ahhoz, hogy Wilcox összeszedje az ügyvédjeit, és megkeresse a drágalátos listáját. Ha tisztában van vele, hogy mi az érdeke, akkor megmutatja, mert most készek arra, hogy meghallgassák.

- Megvan a pendrive?

Trapper megveregette a farmerja zsebét.

- Lezuhanyozhatok? És tudsz egy borotvát adni? És talán elszaladhatnék egy rendes nadrágot és öltönyinget venni. Rendezett külsővel akarok megjelenni.

Kerra telefonja megint csengett.

- Vedd fel - mondta Trapper. - Megyek zuhanyozni.

- A borotvák a második fiókban vannak, a jobb oldalon. Úgy örülök - nézett Kerra boldog mosollyal a férfira.

- Én is. Csak akkor nevettek, amikor elmondtam, hogy Wilcox teljes sértetlenséget kér. De ezt nem mondom el neki, amíg meg nem jelent a megbeszélésen.

Egy futó csók után Trapper indult a fürdőszobába, Kerra pedig a csóktól bizsergő ajkakkal felvette a telefont.

- Csakhogy! Már épp ideje volt - harsogta a fülébe Gracie.

- Szia, Gracie. Bocsánat, amiért elérhetetlen voltam. Az elmúlt két nap kész...

- Hagyd most a mentegetőzést. Egy rém izgalmas történet van a csőben.

- Betegszabadságon vagyok.

- Már nem. Mindenkire szükség van.

- De...

- Figyelj, Kerra. Tartottam a hátam, amikor szkippelted a hálózati interjút. A védelmembe vettelek, mert olyan rozzant voltál. Blablabla. De most nem fogok falazni neked. Egyébként nem is fogod akarni, hogy falazzak. Küldök érted egy híradós kocsit, tíz órákor ott lesz a ház előtt. Siess.

Kerra még nem érezte késznek magát, hogy újra fejest ugorjon a munkába, de Trapper el lesz foglalva, és ha ma jól alakulnak számára a dolgok, akkor az elkövetkező hónapokban még elfogultabb lesz. Ma már úgysem tud neki segíteni, és végtére is van egy állása, amit meg akar tartani.

- Rendben van. Tízkor. És mi az a rém izgalmas sztori?

Pár perccel ezután bement a hálósobába. Trapper meglátta a zuhanyfülke ajtaján át, és kéjes mosollyal az arcán kiszólt:

- Épp időben jöttél, hogy megmosd a hátamat. Vagy elől.

De olvashatott Kerra arckifejezéséből, mert az incselkedő csillogás kihunytt a szemében. Elzárta a csapokat, és kilökte az üvegajtót.

- Mi van?

- Thomas Wilcox halott.

Harmincnegyedik fejezet

- Gyilkosság-öngyilkosságnak látszik - mondta Kerra. - A felesége lelőtte, aztán magával is végzett.

Trapper törülközőért nyúlt, és kezdte törölgetni magát.

- Kitől hallottad?

- Most telefonált Gracie.

- Gondolom, a média már ráugrott.

- Azt az utasítást kaptam, hogy én tudósítsak az esetről. Gracie értem küld egy híradós kocsit.

- Gondolom, azok a szövetségi tisztok, akikkel fél órával ezelőtt beszéltem, kíváncsiak lesznek, vajon hogy akarok bemutatni nekik egy halott embert. - Ledobta a törülközőt, Kerrát megkerülve bement a hálószobába, és kezdte összeszedni a ruháit.

- Mit fogsz csinálni?

- Felöltözöm.

- Nem, úgy értem, a...

- Mikor jön érted a kocsi?

- Perceken belül - felelte Kerra egy elutasító mozdulat kíséretében.

- Szabad a fürdőszoba. Sietned kell. Egy pillanat, és már itt sem vagyok.

- Hová mész?

- Vissza abba az életembe, amit azelőtt ismertem, mielőtt bekopogtál az irodám ajtaján.

- Nem ejtheted ezt el csak úgy, Trapper.

Trapper felcsatolta a pisztolytáskáját, és odadobott neki egy kulcskészletet, de Kerra nem vette magának a fáradságot, hogy elkapja. A kulcs leesett a lába elé, a földre.

- A barna szedán kulcsai. Biztos vagyok benne, hogy Carson nem fog haragudni, ha megtartod, amíg vissza tudod hozatni a kocsidat Lodalból.

- Mit fogsz csinálni?

- Hívok egy übert.

- *Wilcoxszal.*

- Mit lehet még vele csinálni? Nem vagyok temetkezési vállalkozó, és kétlem, hogy engem akart volna koporsóvivőnek.

- Menj el a megbeszélésre, Trapper. Mondd el az álláspontodat. Kezeskedem érte, hogy...

- Nem.

- Beszélhetsz nekik a kép mögötti széfben lévő mobiltelefonról.

- A nevek listájáról készített képek. Wilcox karácsonyi képes lap listája lehetett.

- Addison seriff neve is rajta lesz.

- Wilcox, a megbízható, derék polgár nem mulasztotta el, hogy köszönetét mondjon a helyi tisztviselőknak.

- De Glenn Addison majd...

- Beszélni fog? Magnóra mondja azt, amit a múlt éjjel elmondott nekünk? - Trapper megrázta a fejét. - Lehet, hogy átadja a jelvényét, és visszavonul. De a megromlott egészségére fog hivatkozni, vagy arra, hogy több szabad időt szeretne. Nem fog érvénytelenné tenni negyven évet a törvény szolgálatában, beismerve... mit is? Miféle hivatali visszaélés? Hogy megfigyelés alatt tartotta Amerika egyik hőst? Ahelyett, hogy vádat emelnének ellene, csodálni fogják érte.

- Most miért vagy ilyen értetlen?

- Nem értetlen, Kerra. Realista.

- Hát most itt van neked egy rész a valóságból. A múlt vasárnap valaki megpróbálta megölni az őrnagyot és engem.

- Akárkik voltak is, akár elkapják őket, akár nem, sohasem fogják összefüggésbe hozni egyiküket sem Wilcoxszal.

- De a seriff tudott a minket fenyegető veszélyről, mégsem tett semmit.

- Az ő szava áll majd az enyém ellenében. És ne felejtse el, minden mesének és összeesküvés-elméletnek én vagyok a kiötlője.

- Én is ott voltam. Mindazzal, amit a héten hallottam,

kiállhatok a széles nyilvánosság elé.

- Minden megerősítés nélkül?

- Te meg tudnád erősíteni.

- De nem fogom. Nem beszélek a médiának.

- Úgy is jó. Nincs rád szükségem. Hank Addison fültanúja volt az apja vallomásának.

- Hank semmit sem szeretne jobban, mint engem megregulázva és megalázva látni. Vagy emlékezetvesztésben szenvedne, vagy azt mondaná, hogy megfélemlítéssel kényszerítettem Glennt, hogy részegen és antidepresszánsal teletömve hamis vallomást tegyen. Ki tudja? Talán csakugyan azt tettem, és a vallomása tényleg hamis volt.

- Hagyod, hogy Leslie Duncant elítéljék egy olyan bűncselekményért, amit nem követett el?

- Lehet, hogy elkövette. Lehet, hogy minden intuícióm egyszerűen *hamis*. Különböző is bűnöző, és ez amúgy sem az én problémám.

Miután körülnézett, hogy összeszedte-e minden holmiját, kiment a hálósobából. Kerra a nappaliban érte utol, amint épp a kabátjába bújt. Nyúlt a férfi után, de csak a kabátujját tudta elkapni, azt viszont nem eresztette el.

- Ismerlek, Trapper - mondta. - Nem leszel képes annyiban hagyni a dolgot.

- Csak figyeld meg.

- Azok, akik megpróbálták elfogni Wilcoxot...

- Talán nem is volt senki.

- Valaki megölte a lányát.

- Vagy belötte magát, és egy véletlen túlادagolás végzett vele? Lehet, hogy Wilcox azzal a céllal jött el az irodámba, hogy megnézze, milyen anyagot szedtem össze róla, és mindazt, amit ott előadott nekünk, a saját szórakoztatására találta ki.

- Ezt magad sem hiszed el. Én sem hiszem el. Szerintem minden igaz volt, amit elmondott nekünk.

- Bizonyítsd be.

Kerra szája megnyílt, de nem tudott mit mondani.

- Magam sem mondhattam volna szebben. - Trapper kihúzta a kabátujját Kerra szorításából, és kinyitotta az ajtót.

- Mit kellene kezdenem ezzel az információval? - kérdezte Kerra. - Felejtsem el, hogy egyáltalán hallottam?

- Csináld, amit akarsz. Nem javaslom, hogy felhasználj. Ha megerősítés nélkül tudósítasz róla, elveszítheted a hiteledet, és akkor mi lesz? Akkor neked annyi. Mint nekem. - Tekintete végigfutott Kerra alakján. - Ámbár ennek a szerencsétlen ügynek ez a része nem volt túl rossz.

Kilépett, és becsukta maga után az ajtót.

Nem várt a liftre, inkább a tűzlépcsőn indult lefelé. Félúton, a tizenegyedik emelet fordulójában háttal nekidőlt a falnak, összeszorította a szemhéját, és megpróbálta kitörölni Kerra sebzett tekintetét, amivel a búcsúszavait fogadta.

A taktika nem vált be.

Felnézett a magasba nyúló lépcsősorokra, és arra gondolt, hogy vissza kellene rohannia bocsánatot kérni, magához húzni, átölelni. Csakhogy egy forró öleléstől és szerelmes búcsútól a helyzet nem fog megváltozni. Megfogadta, hogy ha ma nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy szeretné, nem fogja lehúzni magával Kerrát. A legjobb egy korrekt szakítás.

Különben is, ha visszamenne rendesen elbúcsúzni, nem hiszi, hogy másodszor is el tudna jönni tőle.

A Kerra lakása és Trapper irodája közötti úton egyetlen szó sem hangzott el közte és a bérelt kocsis vezetője között.

Miután a házhoz érkezve kiszállt az autóból, a kapu felé igyekezve át kellett lépnie a parkolóórán, amely még mindig a földön, a járdának támasztva feküdt. Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy vajon milyen állapotban lehet most az autója, de igazából nem érdekelte, és nem is tudott aggódni miatta.

Abban a pillanatban, hogy belépett a házba, kivágódott az ügyvédi iroda ajtaja.

- Úgy sejtem, már hallottad - nézett ki rá Carson.

- Neked ki mondta meg?

- Kerra tudósított a tévében Wilcoxék kapuja előtt állva.

- Hamar ment - morogta Trapper, majd Carsonhoz fordult:

- Megérdemelnéd, hogy megfojtsalak azért a melltartóért, amit vettél neki.

- Nem neki vettem, neked vettem. Tetszik?

Trapper fenyegető pillantást vetett rá, aztán megpróbálta megkerülni, hogy eljusson a lifthez, de Carson elállta az útját.

- Kitakarították az irodádat.

- Kicsoda?

- Én csak arra hatalmaztam fel a gondnokot, hogy cserélje ki a zárat, és tegyen be új üveget, de úgy gondolom, látott egy esélyt arra, hogy valami kis pénzt keressen. Két fickó jött-ment odafent tegnap délután. Bekukkantottam, egész jól néz ki. Rendeztem a számlát. - A zsebéből kihalászott egy kulcsot, és átadta Trappernek. - Tollal lefelé kell beilleszteni.

- Kösz.

- Természetesen majd ezeket a költségeket is hozzá kell írnom a számládhoz.

- Bármit, Carson, csak engedj elmennem, oké?

Carson ezúttal a kezét Trapper mellére téve állította meg őt.

- Az, hogy Wilcox kinyiffant, neked szívás, igaz?

- Zseniális következtetés.

- Azt mondják, a felesége lőtte le Wilcox saját díszes hatlövetűjével.

- Jézusom. - Ő visszatette a revolvért a fiókba, de ezek szerint Mrs. Wilcox tudta, hol keresse. - Megsaccolták, hogy mikor állt be a halál?

- Körülbelül hajnali két órákor.

Röviddel azután, hogy Kerra és ő elmentek.

- A feleség egyik barátnője szerint az asszony súlyos depresszióban szenvedett, amióta elvesztették a lányukat. Szóval, tudod, mindent egybevéve, talán még így a legjobb.

Trapper szeme a dühtől résnyire szűkült.

- Ne akard, hogy megüsselek, Carson. - Lelőkte az ügyvéd kezét a mellkasáról. Carson jobbnak látta pár lépést hátrálni, így Trapper továbbmehetett a lifthez.

Mihelyt a saját emeletére érve kilépett a liftből, orrát megcsapta a friss festés szaga. A tejüveget kicserélték az

ajtájában, de a stencilezett feliratot még nem készítették el. Aminek megvolt az az előnye, hogy majd nem kell az új bérlőnek az új felirat elkészítésével vesződni. Trapper úgy tervezte, hogy mielőtt a szükséges anyagiakat előteremti, rögtön kiköltözik. Nem tudta, mit fog csinálni, sem azt, hogy hova fog menni, de azt tudta, hogy itt ezennel végzett.

Nem így képzelte a végét. Világos és egyértelmű végeredményben reménykedett. Igazolást akart, igen, de ennél is többet: az ügy megnyugtató lezárását. Megalapozott lezárást, ami után egyik irányban sem marad semmi kétértelműség, vagy az érvényét gyengítő kétség. Így, ahogy most van, marad a bizonytalanság. Marad, még hozzá élete végéig.

Habár Wilcoxnak azt mondta, hogy részéről a dolog rendben van, nem volt rendben. Különösen nem ez után a hét után. Kerra után.

Az iroda padlójáról felsöpörték az üvegcserepeket. Megnézte az iratszekrényt. A semmitmondó papírok, amelyek akkor szanaszét heverték a padlón, most értelmetlen halmokba rendezve be lettek rakosgatva a fiókokba. A kanapénak csak a váza volt ott, de a párnákból kiráncigált tömőanyagot összegyűjtötték és elvitték. Minden bútort visszarendeztek álló helyzetbe. Felakasztotta a kabátját az ajtó mögötti fogásra, elment az íróasztalához, és leült mögé. Az íróasztallap fényesre volt törölve, ami emlékezte szerint először fordult elő. Egyenként kinyitogatta a fiókokat. Az alsóban a szokásos irodai holmik voltak. A középsőben üres dossziékat és egy guriga nejlonzacskót látott - ezekbe szokta betenni az illegális találkozóin készített fotóit. A felső fiókban nem maradt más, mint a nagyító.

Ott hagyta, ahol volt, és becsukta a fiókot.

A széssel együtt körbefordulva látta, hogy a fali csatlakozót visszahelyezték, körülötte beglettelték és újrafestették a falat.

Átvillant az agyán, hogy vajon ki nézte meg a pornóvideókat a pendrive-ján. Jenks? Glenn? Maga Wilcox?

Wilcox úgy tett, mintha nem tudná, mi van a pendrive-on, de Trapper már semmit sem hitt el.

Kinyújtotta a lábát, és benyúlt a farmerja zsebébe a másik pendrive-ért. Dobálta kicsit a tenyerében, és nagy adag öngúnnyal arra gondolt, hogy milyen okosnak hitte magát, amiért elküldte Marianne-nak, Wilcox előtt meg úgy tett, mintha felfedezték volna a rejtekhelyét, és ellopták volna az ő biztosítási kötvényét. Alaposan eltúlozta a dolgot, de arra ügyelt, hogy meggyőző legyen. Wilcoxot becsapta, de még Kerra is felült a blöffnek.

Trapper még egyszer feldobta pár centire a pendrive-ot, aztán a keze nem mozdult tovább. Ő maga is mozdulatlaná vált. Még levegőt sem vett.

Másodpercek múlva úgy ugrott fel, mintha a szék kilőtte volna. Otthagyta üresen forogva, miközben kiment a szobából, és hármásával véve a fokokat, leszáguldott a tűzlépcsőn az első emeletre. Berontott Carson irodájába.

- Ügyfél van nála - kiáltotta a meglepett, sztriptíztáncosnőből recepciósá avanzsált nő.

De Trapper már bent volt Carson szobájában.

- Miféle két fickó?

Carson kliensének bűnözői reflexei voltak. Felpattant a székből, a kabátujjából kést rántott elő, és megsuhogtatta.

Carson is felállt, és legyintett párat.

- Tegye el azt a kést. Ártalmatlan a pali.

- Messze nem ártalmatlan - közölte Trapper a gúnyosan vigyorgó bűnözővel. - Vidd el azt a kést az arcom elől, különben eltöröm a karodat. - A kliens láthatóan hitt neki, mert szót fogadott. Trapper visszafordult Carsonhoz. - Akik rendbe rakták az irodámat. Két fickót említettél. Kik voltak?

- Nem tudom. Valakik. Overallban voltak. Szerszámosládával, festékesdobozokkal, meg mindenféle szirszarokkal.

- Kinek a neve volt a kiállított számlán?

- Nem volt számla. A kápé fejében tíz százalék kedvezményt adtak.

- Van egy kalapácsod? - Carson úgy nézett rá, mintha egy sellő halfarkát kérte volna.

- Egy kalapács, egy kalapács.

- Minek kéne nekem egy kalapács?

Trapper három megrökönyödött embert hagyott faképnél, amikor éppoly sebbel-lobbal, mint ahogy érkezett, visszaroht a tűzlépcsőn, fel az irodájába. A forgószéket ellökte az útjából, majd a csizmája sarkával ütni kezdte a falat a csatlakozó felett. Egészen addig ütötte, amíg beszakadt. De a lyuk nem volt elég nagy, hogy beférjen rajta a keze. Kinyitotta az íróasztal felső fiókját, kivette a nagyítót, és a lencse fémfoglalatával kezdte ütögetni a glettet, amíg annyi darabkája ki nem tört, hogy már be tudta dugni a kezét könyékig.

Szigszalaggal ragasztották a válaszfal egyik gerendájához a mobiltelefont. Kivette, és az elsuttogott a *szarházi*, a *szarházi*, a *szarházi* ritmusára a homlokához ütögette. Az eshetőség, amire Wilcox felkészült.

Tíz másodpercet engedélyezett magának a felhőtlen örvendezésre.

És harmincat a réműletre, hogy milyen hatással lesz rá az, amit most a kezében tart.

Meg kellett tudnia.

Bekapcsolta a telefont, amihez megkönnyebbülésére nem kellett kód. Megkereste a képeket. Öt kép volt az albumban. Szívdobogva nyomott rá az elsőre. Ki kellett nagyítania, hogy el tudja olvasni a neveket. Végignézte őket. Néhány híresség neve menten megütötte a szemét. Többek között élő és már halott politikusok nevei. Nevek, amelyek előtt a „Dr.”, mások előtt a „Nagytiszteletű” cím szerepelt, nevek, amelyek különleges társadalmi ranggal jártak együtt.

Az ábécérendbe szedett listán az elsők között szerepelt Glenn Addison neve.

Továbblépett a második képhez, aztán a következőhöz. Várakozása ellenére bizonyos nevek nem szerepeltek a listákon. A félelemtől szívdobogva, pattanásig feszülő

idegekkel görgette végig a T betűvel kezdődő neveket. Trapper nem volt köztük. Nyers, fanyar örömkialtás szakadt ki belőle. A megkönnyebbüléstől megroggyanó térddel roskadt le a padlóra. Sójaja felért egy artikulátlan imával.

A földön ülve, kezében a mobiltelefont szorongatva várt, amíg a szíve újra szabályosan vert, s a lélegzése is felvette a megszokott ritmusát. Tovább görgette a listát. A negyedik kép közepén elfogyott az ábécé.

Trapper akkor rányomott az ötödik, utolsó képre. Az oldal kellős közepén egyetlenegy név szerepelt. Nem gépírással. Egy aláírás.

Franklin Trapper őrnagy.

Tévedés kizárva. Az aláírás túl jellegzetes volt, semhogy hamisított legyen. Az apja aláírása volt.

Trapper háttal nekiesett a falnak, de nem érezte, amikor a lapockacsontjai nagy erővel nekivágódtak. Felhúzta mindkét térdét, rájuk hajtotta a fejét, és a melléből feltörő szívet tépő száraz zokogástól sajgó fájdalom állt a szegycsontjába.

Ebben a félelemben élt, amióta csak keresni kezdte az igazságot. Hogy a végén ezt fogja találni. Nem érzett megdöbbenést, sem kiábrándulást. Gyanította. *Számított rá.* Csak arra nem volt felkészülve, hogy a bizonyosság ennyire fog fájni.

Most már világos volt, hogy Wilcox miért tette Trapper kezébe a listát. Nem azért, mert félt a bűnvádi eljárástól, vagy attól, hogy a saját emberei közül fogja valaki megölni, vagy mert Trapper megfélemlítéssel rákényszerítette, hogy adja át neki. Még csak a lánya gyilkosait sem kellett bíróság elé állítania, ámbár ha Wilcox élt volna, biztosan felhatalmazza, hogy végezzen velük.

A lista volt Trapper szíve vágya.

Wilcox azt adta oda neki, amit mindennél jobban akart: annak a bizonyítékát, hogy éveken át vesztegetett és gyilkolt. De anélkül, hogy a saját apját is megvádolná, nem használhatta fel ellene.

Fel kell hagynia a nyomozással, ezentúl nem szabad

kérdéseket feltennie, nyűggé és teherré téve önmagát mások számára, azt kell mondania a szövetségieknek, hogy „csak vicceltem”, és el kell temetnie a Pegasus-robbantásra vonatkozó, szűnni nem akaró gyanúját. A meggyőződését, hogy itt egy összeesküvésről van szó, sohasem fogják igazolni vagy megerősíteni. Ő maga megmarad kiégett palinak, aki már nem képes megváltozni, és az emberek továbbra is a szemüket fogják forgatni, ha szóba kerül a neve.

Éppenséggel kitörölhetette volna az ötös számú fotót, de az eredeti kötelezvényen attól még ott maradna az őrnagy aláírása. Még ha a hatóságok nem tudtak is a létezéséről, Trapper tudott. Minden napját azzal a tudattal kellene élnie, hogy az igazságszolgáltatás akadályozásával törvényt sértett. Wilcox tisztában volt vele, hogy ez milyen súlyos teher lenne Trapper számára. Hogy volt képes megállni hangos nevetés nélkül?

Még az sem számított, hogy Wilcox halott. Hogy az őrnagy megmaradjon hősnek a világ szemében, fel kell adnia a keresztes hadjáratát.

Mindörökkön örökké. Ámen.

Ült a padlón, úgy szorította a telefont, hogy belefehéredtek az ujjai, és a könnyein át bámulta apja aláírását.

Aztán letörölte a könnyeit, és felállt.

- Baszd meg, Wilcox.

Harmincötödik fejezet

Az ügyvédi iroda titkárnője a korábbinál csak kicsivel volt kevésbé meglepve, amikor Trapper megint besétált, és meg sem állt Carson irodájáig. Az ügyfél még ott volt, magába zuhanva és komoran nézett a nem túl biztató jövőbe.

- Szeretném kölcsönkérni...

Carson odadobott neki egy kocsikulcsot.

- Rosszul vagy?

- Jól vagyok.

- Biztos? - állt fel Carson. - Mert úgy nézel ki...

- Melyik kocsit lehet nyitni ezzel a kulccsal?

- A tiédet. Emlékszel rá? Visszaállt a helyére, és olyan jó, mint új korában.

- Kösz. És tartozom neked.

- Trapper?

De ő addigra már kívül volt az ajtón.

A kocsiba ülve ellenőrizte a műszerfalban lévő rekeszt és a kesztyűtartót, de a telefontöltője egyikben sem volt. Eltűnt. Carson szerelője nyilván meglovasította. Végigtapogatta a kabátzsebeit, és az egyikben talált is egy telefont, amiben még volt töltés. Felhívta azt a kollégáját az ATF-nél, akivel korábban beszélt.

- Három perc múlva gyere ki hozzám az irodád elé.

Négy percbe telt, mire odaért, és az ügynök már ott volt.

Nyilván hallotta a hírt Wilcox haláláról, mert gyakorlatilag a fülén jött ki a gőz.

Trapper letekerte a mellette lévő ablakot, és kinyújtott neki egy lezárt nejlonzacskót.

- Tudom, hogy csalódást okoztam. Sajnálom, hogy nem tudtam átadni Wilcoxot, de itt van a mobiltelefon, amiről beszéltem neked. Rajta vannak a listáról, még hozzá nem akármilyen listáról készült fotók. A pendrive-on az én anyagom van, a Johnson-videó, a telefonon rögzített

beszélgetés Wilcoxszal. A jelszó, ami nyitja, a VÖRÖS, csupa nagybetűvel. Add át az FBI-nak. - Azzal elhajtott, mielőtt a kissé zavart ügynök egy szót is szólhatott volna.

Ezek után Kerrát hívta fel. A telefon két csengetés után hangpostára kapcsolt. Nem hagyott üzenetet, de három perc leforgása alatt még háromszor próbálkozott, sikertelenül. Egy piros lámpánál megállva megkérte a Sirit, hogy hívja fel neki a tévécsatorna számát. Meghallgatta a véget érni nem akaró szöveget a választható lehetőségekről, míg végül eljutott egy élő emberhez a hírszerkesztőségben.

Gracie-t kérte, és kapcsolták neki. Bemutatkozott.

- Beszélnem kell Kerrával.

- Kint van helyszínen, ahonnan élőben fog tudósítani.

- Sürgős.

- A maga sürgős dolgai miatt Kerra majdnem elvesztette az állását. Nagy összegben mernék fogadni rá, hogy maga miatt néz most ki úgy a vörös és bedagadt szemével, mintha most múlt volna ki a kedvenc macskája.

- Beszélnem kell vele. Mondja meg neki, hogy ezt üzenem.

- *Dolga van.* Kérjen tőle máskor bocsánatot azért, amit tett, bármi legyen is az.

- Nem erről van szó. Nem rólunk. Ez...

- Egy óra múlva kapcsolják őt élőben. Most mennem kell.

- Mondja meg neki...

- Megmondom. Viszlát.

- Figyeljen rám, a szentségít! - Vett egy nagy levegőt. - Elismerem, szar alak vagyok.

- John Trapper szar alak. Ezt leírom.

- Írja le. Ezt a számot kell felhívnia. - Kétszer megismételte a most használt készülék számát. - Megvan?

- Megvan.

- Mondja meg neki, hogy a mobil nem volt a festmény mögött.

- Maga részeg?

- Kerra érteni fogja. Mondja meg neki, hogy blöff volt. Akárcsak a fali csatlakozó.

- Oké.
 - Mondja meg neki, hogy nálam van a lista.
 - Magánál van a lista.
 - Meg tudja jegyezni az összeset?
 - Már csak fél órájuk van. Mennem kell.
- Azzal a producer letette a telefont.

- A bekövetkezésükkel egy időben tájékoztatjuk önöket a legfrissebb eseményekről. Kerra Bailey tudósítása következik. Az operatőr intett neki, hogy adásban vannak. Ahogy a mikrofont leengedte az oldalához, mintha egy huszonöt kilós súly húzta volna a karját.

A jelenet ismerős volt: Kerra és a kollégái igyekeztek minél jobb pozíciót elfoglalni egy nagy horderejű esemény helyszínén; parabolaantennákkal felszerelt közvetítőkocsik sora; a panorámafelvetelek beállítását gyakorló operatőrök; a mikrofonok hangerejét, tesztelő hangtechnikusok; másodpercekkel a helyszín kapcsolása előtt a fülhallgatójukat igazgató, és minden tükröződő felületben a megjelenésüket ellenőrző riporterek.

Ez éltette Kerrát. De ma lélekben távol volt. Tette, amit kellett, de a szívét nem tette bele. Amikor megfenyegette Thomas Wilcoxot, hogy egy operatőrrel együtt megy a háza kapujához, nem gondolt arra, hogy egy gyilkosság-öngyilkosság bekövetkeztéről fog tudósítani. Taszította az a könyörtelenség, amivel Wilcox semmibe vette azokat, akiktől elvette az életüket, de ő vajon nem lenne ugyanolyan alávaló, ha nem szomorítaná el az a kétségbeesett lépés, ami véget vetett az életének?

Sokért nem adták volna a kollégái, ha tudják: röviddel azelőtt, hogy Wilcoxot lelőtte a felesége, Kerra együtt volt vele az azóta elkerített kúriában. Ez lenne csak az igazán szenzációs hír, de nem fogja elmondani. Nem fog hasznot húzni ennek az embernek a tragikus halálából, akármilyen gonosz volt is, sem pedig a szánalmas Mrs. Wilcox halálából.

Egyébként sem szegné meg a Trappernek tett ígéretét,

miszerint az ő jóváhagyása nélkül nem mondja el a teljes sztorit.

- Kerra, Gracie beszélni akar veled.

Kerra fejében megfordult, hogy Gracie talán valami úton-módon értesült Trapper és az ő tegnapi éjszakai látogatásáról Wilcox lakásán. Úristen, csak nem? Gracie azonmód ki fogja rúgni.

Megköszönte az üzenetet továbbító produkciós asszisztensnek, és visszament az autóhoz. Beült az utasülésre, kivette a telefont a táskájából, és megnyomta a gyorshívó gombot. Gracie az első csengetésre felvette.

- A szemed még mindig vörös a kamerában.

- Allergia.

- Jó. Hívott az allergén.

Kerra szíve döndült egyet, de nem szólt semmit.

- Nagy rohanásban volt, természetesen. Hangsúlyozta, hogy beszélnie kell veled, de nem „rólunk”. Azt mondta, mondjam meg, hogy a mobiltelefon nem volt a festmény mögött. Blöff volt, ahogy a fali csatlakozó is. Nála van a lista.

- Nála van a lista?

- Megvádoltam azzal, hogy részeg.

Kerra letargiáját elfújta a szél, egyszeriben visszakapta az energiáját.

- Mondta, hogy most hol van?

- Nem, de hagyott egy telefonszámot.

- Küldd el üzenetben. Máris felhívom.

- Várj, van még egy feladatom számodra.

- Gracie, egyelőre nincs más, mint amit majd ki tudunk szedni a rendőrségből. A szóvivőjük nem hajlandó semmit sem mondani azon kívül, hogy nyomoznak. Elzárták mindenki elől a házvezetőnőt, még a közelébe sem tudtam jutni. A nyomozást vezető detektív nagy ívben kerül engem. Csak ismételni tudom magam.

- Odaküldöm Bilit, hogy álljon a helyedre. Neked most Lodalba kell menned.

- Minek?

- Az őrnagyot kiengedik a kórházból.

- Micsoda? Ma? Ez csak valami szóbeszéd lehet.

- Megbízható forrásból tudom. Amikor ott jártam, lefizettem egy beteghordót, hogy hívjon fel, ha történik valami, vagy hall valamit. Most beszéltem vele. Ez még mindig a te sztorid, Kerra, és ha most elcsíped, akkor az esti híradóban lehet belőle egy exkluzív interjú.

Lélegzetvételnyi szünet után folytatta:

- Ha nem leszel olyan lökött, hogy ezt kihagyod, nagyon szépen kérek, ha egy mód van rá, bonuszként csinálj egy közös felvételt magadról és az őrnagyról. Ha egy rövid megszólalásra is rábírod, attól egyenesen orgazmusom lesz. És kell-e külön mondanom, hogy ezek után te lennél a hálózat koronahercegnője?

Amint meghallotta, hogy az őrnagy elhagyja a kórházat, Kerra egészen elképedt, és a többire már nem figyelt.

- Te megbízol ebben a forrásban? - kérdezte.

- Tetszett neki a narancssárga szemüvegem. A stáb már elment. Ott várnak téged.

- A kocsim...

- Bérelj egy limuzint. Stoppolj. Bánom is én. Csak csöpögtess valamit a szemedbe, és egyik lábad itt, a másik ott.

Trapper szólni akart Glenn-nek, úton van Lodalba, hogy személyesen mondhassa el neki: a Wilcoxról szóló anyag már az FBI-nál van. Annak ellenére, amit a múlt éjjel mondott neki, úgy gondolta, talán el tudja érni, hogy enyhébben bírálják el az ügyét, ha hajlandó lesz tanúskodni Wilcox ellen.

Miután többször is a hangpostára ment a hívása, bosszankodva felhívta a seriffség központi számát, és kérte, hogy beszélhessen Glenn-nel. Ahelyett, hogy kapcsolták volna, megkérdezték, ki keresi.

- John Trapper.

- A seriff ma nem jött be.

- A barátja vagyok.

- Igen, tudom, de akkor sincs itt.

- Tudja, hogy hol érhetném utol?

- Sajnos nem.

Miután a telefon szétkapcsolt, Trappernek az a kényelmetlen érzése támadt, hogy a központost utasították erre a kitérő válaszra. Felhívta Addisonék lakását. Női hang szólt bele.

- Szia, Linda, Trapper vagyok.

- Mrs. Addison a mobiltelefonján beszél, nem tudom adni.

- Kivel beszélek?

A nő a család egy barátjának mondta magát. Miért van szüksége Lindának arra, hogy egy barát ott legyen mellette?

- Glenn otthon van?

- Nincs, és sajnálom, de ennél többet nem mondhatok.

- Hogyhogy?

- Esetleg hívja fel Hanket - válaszolta a nő, és letette a telefont.

Talán szándékosan pattintották le, mert Hank azt mondta nekik, hogy Trapper *persona non grata*. Vagy az is lehet, hogy Glenn, miután bejelentette, hogy nyugdíjba vonul, kerüli az embereket, hogy ne kelljen kérdésekre válaszolnia. Vagy újabb pánikrohama lett, esetleg valami még rosszabb.

Aggodalmában felhívta a kórházat, és megkérdezte, nem vitték-e be Glenn Addisont, de megkönnyebbülésére a telefonközpontos azt válaszolta, hogy nem.

- Jó. Köszönöm. Elfogta a bizonytalanság, hogy azok után, amiket megtudott, most hogyan beszéljen az apjával.

- Segíthetek még valamiben? - kérdezte a központos, érzékelve a tétovását.

- Igen. Kérem, kapcsolja Trapper őrnagy szobáját.

- Nem tehetem.

- A fia vagyok.

- Sajnálom, Mr. Trapper. Nem kapcsolhatom, mert az édesapját elbocsátották.

- Mi?!

- Távozott a kórházból.

- Mikor? És engem miért nem értesítettek?

- Én... én...

- Hagyjuk. Kapcsolja nekem kérem az osztályos főnövért.

Miközben a mobiljának akkumulátora vészes ütemben vesztett a töltöttségéből, legalább két tucat csengetést várt meg. Már éppen le akarta tenni, hogy újra felhívja a központot, amikor egy sietős férfihang szólt bele. Mihelyt Trapper megmondta a nevét, a férfi közölte, hogy ő az osztály nővérfelügyelője, és rögtön mentegetésbe kezdett.

- Próbáltuk elérni, Mr. Trapper, de az apja kartonján szereplő számok egyikén sem sikerült. Megpróbáltuk rábeszélni, hogy maradjon, amíg kapcsolatba nem tudunk lépni önnel, de ragaszkodott hozzá, hogy engedjük el. Az orvosa határozottan ellenezte, de...

- Mikor történt ez?

- Fél órája. Talán kicsit több.

- Mentőautó vitte haza?

- Nem. Addison tiszteletes épp itt járt. Felajánlotta, hogy elviszi.

Harminchatodik fejezet

A minibusz, amelyről Trapper tudta, hogy Hanké, az őrnagy háza előtt parkolt. Trapper beszáguldott a kapun, és a feljáróra érve akkorát fékezett, hogy a kocsi kifarolt, mielőtt egy zökkenéssel megállt volna. Kiugrott belőle, és felrohant a lépcsőn.

Az ajtó nem volt bezárva. Trapper berontott. De rögtön meg is torpant.

Az őrnagyot a fekvőfoteljében találta, de egyenes derékkal ülve. Sápadtak és gyengének látszott, remegett, és mintha összezsugorodott volna. És közben dühös volt.

Hank fölötte állva pár lépést hátrált, és a kezében lévő puska csövét az őrnagyról Trapperre lendítette.

- Te meg mi az ördögöt csinálsz? - kiáltotta Trapper.

- Nem látszik? - kérdezett vissza Hank.

- Nem Biblia?

- Ez hamarabb felkelti a figyelmet.

- Mindenki más kezében, talán. Te csak hülyén nézel ki vele.

Trapper gúnyos szellemeskedéssel leplezte, hogy pattanásig feszült idegekkel figyelni Hank hanghordozását és arckifejezését, mivel látta, hogy az ujja a vadászpuska ravasza felé mozdul. De ennél is jobban aggasztotta apja ziháló, nehéz légzése.

- Be fogom perelni a kórházat, amiért elengedtek.

- Azt mondta, hogy elmegyünk együtt megkeresni Glennt. - Az őrnagy állával Hank felé bökött. - Ehelyett ide hozott. Kivette a szekrényből ezt a puskát...

- Kíméld magad - szakította félbe Trapper. - A többit magamtól is kitalálom. - Gondolatban megakadt azon, hogy *megkeresni Glennt*. A szavak magyarázatért üvöltöttek, de előbb le kellett fegyvereznie Hanket. - Tudod egyáltalán, hogyan kell egy ilyet megtölteni?

- Megtöltötték nekem.

- Húha. Hadd találgassak. Jenks?

- Ügyes fiú.

- Elhiszem. De ne viccelj velem, Hank. Tedd le, mielőtt kárt tennél valakiben.

- Veled szeretném kezdeni.

- A pajta szélesebbik falát sem tudtad eltalálni soha. Engem is elhibáznál, és akkor kénytelen lennék megölni téged, amit nem akarok. Nem mintha hiányoznál, vagy ilyesmi, de rossz lenne a családnak.

- Fél kézzel, lassan csatold le a pisztolytáskádat - parancsolta Hank.

- A pisztolytáskámat?

- Ha nem teszed meg most rögtön, lelövöm az őrnagyot.

- Azzal a puskával, amit anyám adott neki? Nem lenne sportszerű.

- Csináld, Trapper.

A Hank szemében megjelenő csillogás elég ijesztő volt ahhoz, hogy a helyzet akár véresen komollyá is alakulhasson. Trapper nem kockáztathatta ezt addig, amíg nem érti, hogy pontosan mi történik most.

- Ahhoz, hogy fél kézzel elérjem a pisztolytáskát, előbb le kell vennem a kabátomat.

- Lassan.

Trapper lerázta a kabátját a válláról, aztán hagyta, hogy a kabátujjak lecsússzanak a karjáról. Amikor a kabát leesett a földre, fél kézzel hátranyúlva lekapcsolta a derékszíjáról a kilenc milliméterest a tokjával együtt.

- Dobd hátra a vállad fölé.

- Az veszélyes. Nem tudom, nincs-e kibiztosítva.

- Csináld.

A tompa puffanásból megpróbálta kitalálni, hol esett le pontosan a keményfa padlóra a pisztolytáska.

- Emeld föl mindkét kezedet - utasította Hank.

Trapper felemelte vállmagasságba.

- És most? Itt állunk addig, amíg valamelyikünk megadja

magát? Egy rakás szart ér ez a te életre szóló rekordod a kitartásban, ugye tudod?

- Pofa be!

Mielőtt megszólalt, az őrnagy sípoló tüdővel szívta be a levegőt.

- Miért csinálod ezt, Hank? Elment az eszed? - kérdezte.

- A lelke, azt hiszem - felelte Trapper. - És mi az, hogy meg kell keresni Glennt?'

- A múlt éjjel óta senki sem látta vagy hallotta - válaszolta az őrnagy.

- Elhívták otthonról - tette hozzá Hank.

Trappernek nem tetszett, amit hallott, sem a kárörvendő kifejezés Hank arcán.

- Elhívták?

- Jenks helyettes hívta el.

- Hivatalos ügyben?

- Nem egészen.

- Hanem?

- Értesítettem Jenkst, hogy apa lelkiismeretet növesztett, és meggyónt, ahogy te fogalmaztál. Amivel problémát okozott nekünk. Jenks kicsalta a Gödörhöz. A probléma megszűnt.

- Megölte Glennt? Jézus Krisztus - suttogetta az őrnagy. - Miért?

- Mert ez a tiszteletes úr itt Thomas Wilcox helyébe akart lépni mint főgonosz - röhögte el magát Trapper. - De amekkora balfasz, még nem is tud róla.

- Akármivel akarsz is átejtetni, Trapper, nem dőlök be neked.

- Nem átejtés. Nem hallottad? Wilcox meghalt.

- Ó, hallottam az összes zaftos részletet. A barátnőd tudósított róla Wilcoxék háza elől.

- Arról viszont nem tudsz, de most talán eljött az ideje, hogy felvilágosítsalak: Kerra és én bent voltunk abban a házban tegnap éjjel Wilcoxszal együtt. - Hankból kipukkadt a nevetés. - Isten bizony!

- Meglátogattátok Wilcoxot?

- Miután tőletek elmentünk.

- Na és tárt karokkal fogadott?

- Azt azért nem mondanám. De az elmúlt néhány nap során kölcsönösen előnyös, kvázi barátság alakult ki kettőnk között.

- Trapper elhallgatott, és felhúzta az egyik szemöldökét. - Ó, látom, egészen megdöbbenél. Ezt nem tudtad. - Sójajtott, és szomorúan csóválta a fejét. - Igen, egy adott pillanatban Tom még fegyvert szegezett rám, de nem tudta rászánni magát, hogy megöljön. Ehelyett megbeszéltük a nézetkülönbségeinket...

- Folytasd - rivallt rá Hank.

- Elfelejtettem, hol is tartottam. Ja, igen. Hármunknak, vagyis Wilcoxnak, Kerrának és nekem, két érdekes beszélgetésünk volt, ez a legutóbbi ma hajnalban, egy óra körül.

- Elmondtad neki, hogy apa elárulta?

- Nem, nem mondtam el.

- Ezt nem hiszem el.

- Füttyölök rá, hogy elhiszed-e vagy sem. Ez az igazság.

- Akkor miről beszéltek ezen a látogatáson, amit egyébként nem hiszek el?

- Komoly dolgokról, és nem akarlak átvágni vele. Wilcox birtokában volt az egyetlen bizonyíték, leszámítva egy aláírt vallomást, ami meggyőzné a szövetségiakat, hogy vegyék elő újra a Pegasus-robbantás ügyét. Beleegyezett, hogy átadja nekem.

- Wilcox nem áldozná rád azt a napszakot, még kevésbé adna oda bármi olyat, ami gyanúba keverné őt.

- Normális körülmények között nem. Először még óvatos volt, ő, a dörzsölt üzletember. Tudod, milyen volt. Garanciát akart a teljes sértetlenségre. De ezek olyan részletek, amelyek nyilván nem érdekelnek téged, meg mást sem, a szövetségi ügyészekén kívül.

- Folytasd - ismételte meg Hank, ezúttal a foga között szűrve a szót.

- Akkor ne szakíts folyton félbe... Elég annyi, hogy Wilcoxot

csak egy dolog kényszerítette arra, hogy egy magamfajta kiégett alakhoz forduljon, és megkérjen, hogy eszközöljek ki számára egy megállapodást.

- Éspedig?

- Hogy bosszút álljon a lánya meggyilkolásáért.

Hank pislogott, ami mindig árulkodó jel volt.

- Megígértette velem, hogy ezt tekintem a legfontosabbnak. Kit béreltél fel, hogy megtegye helyetted? - kérdezte lehalkított hangon. - Mert tudom, hogy neked nincs gyomrod, sem merszed ahhoz, hogy magad végezd el.

- Pofa be, Trapper.

Trapper elmosolyodott.

- Rendben van. Befogom. Csak még egy dolog. Megismétlem: Akkora. Balfasz. Vagy. Megölhetsz engem, megölheted az őrnagyot, de Kerra velem volt a múlt éjjel. Mindent tud Wilcox biztosítékáról, amelyen ott szerepelnek azoknak az aláírásai, akik elvégezték számára a piszkos munkákat. Ő gondoskodni fog róla, hogy minden név, ami a listán szerepel, napvilágra kerüljön, és mindenki feleljen a bűnökért, amiket elkövetett.

Hank harsányan felnevetett.

- Trapper, Trapper, Trapper. Te mindig megpróbálsz átejteni engem. De ezúttal nem fog menni, mert én nem írtam alá azt a nevetséges kötelezvényt. Én is megszenvedtem a dolgot, ugyanúgy, ahogy apa elmondta az éjjel. Wilcox finoman emlékeztetett, hogy milyen sokat adakozott az imaház építésére. A Mont Blancja egyetlen tollvonásával segítette az én épp akkor induló tévélelkiségemet. A számla esedékes, ezt mondta. Vagy valami ilyesmit. Írd alá a kipontozott vonalon.

De én azt feleltem: „Ne olyan hevesen, Thomas.” Mert tudod, az előző vasárnap a szószékről számoltam be a nagylelkiségéről. Halleluja! Hála legyen a szenteknek! - Megint nevetett. - Mit tehetett volna? Kérje vissza a pénzt? Ne teljesítse a Mindenható Istennek tett felajánlását?

- Mit akart tőled? Feloldozást?

- Valójában nagyon keveset. Egyre jobban aggódott amiatt, hogy apa kikészül. Kezdett öregedni, szentimentálisabb lett, s ha túl sokat ivott, márpedig mindig túl sokat ivott, akkor érzélgőssé vált. Wilson azt akarta, hogy azt tegyem vele, amit ő tett az őrnaggyal.

- Kémkedj utána.

Az őrnagy tömör közbeszólása meglepte Trappert. Ezt megérezve, az őrnagy felnézett rá.

- Hank beszámolt a tegnapi éjjeli Glenn-nél tett látogatásokról, a vallomásáról.

- Nem volt valami könnyű vagy kellemes óra.

- Elhiszem, John.

Az őrnagy levertnek és rezignáltnak tűnt, de Trappert ennél is jobban aggasztotta, hogy fizikailag láthatóan percről percre romlott az állapota. Mindent hallani akart, amit Hank elmondhatott a Wilcoxszal való ellenséges kapcsolatáról, de siettetnie kellett.

- Rendben, tehát nem voltál hajlandó aláírni a kötelezvényt Wilcoxnak. Ő zokon vette a szemtelenségedet, megsértődött, és megfenyegetett. „Neked fogalmad sincs, kivel állsz szemben.” Valami ilyesmi.

- El kell ismerni, ez a módszer évtizedekig bevált - jegyezte meg Hank.

- Évszázadokig. Machiavellis módszer. Nem eredeti, de hatékony, és te a magadévé tetted. Bebizonyítottad neki. Megölted a lányát.

- Nem én, természetesen.

- Igaz. Már megállapítottuk, hogy te túl gyáva vagy. Kit küldtél oda, hogy hajtsa végre?

- Megmutattam az igazságosság útját egy volt droghasználónak.

- A megváltás ára: egy gyilkosság.

Hank arcán angyali mosoly jelent meg.

- Isten titokzatos utakon-módokon működik.

- Ahogy az ördög is. -Trapper mosolya inkább ez utóbbit idézte. - Emlékszel, amikor azt mondtam rád, hogy elcseszett

alak vagy, közben még nem is tudtam? Szóval, nem írtad alá Wilcox kötelezvényét, tehát a szövetségieknek nincs meg az aláírásod. Van viszont, mert eljuttattam hozzájuk, egy listájuk, amelyet Wilcox akkurátusan, ábécésorrendben gépelt le. Namármost, próbáld kitalálni, kinek a nevét írta még pluszban hozzá? - Wilcox persze nem tett ilyet. Hank neve nem szerepelt a névsorban, de ettől még elhiheti, hogy ő is rajta van a listán. Ez kifejezetten olyasmi volt, amit Wilcox merő rosszindulatból megtehetett volna. - Sajnálom, Hank - tette még hozzá színlelt sajnálkozással, és egy lépéssel közelebb ment hozzá.

Hank maga elé rántotta a puskát.

- Hazudsz.

- Megölhetsz, de azok a nevek már az FBI-nál vannak, és Kerra tanúsíthatja, hogyan jutottam hozzá a listához. Ő mindent be tud bizonyítani.

- Akkor kétszeresen is örülök, hogy eljött ide tudósítani az őrnagy kórházi elbocsátásáról.

Trapper gyomra görcsbe rándult.

- Mi?

- Ó, látom, meglepődtél - gúnyolódott Hank. - Erről nem tudtál. - Kerra?

Kerra megjelent a nappali szoba hallra nyíló ajtajában. Jenks bal keze a bicepszét markolta, a jobbában egy revolver volt, még hozzá olyan kaliberű, amivel nem volt tanácsos szembeszállni. Kerra ajka egészen elfehéredett a félelemtől, de igyekezett bátornak mutatkozni.

- Cracie átadta az üzenetedet. Próbáltalak elérni.

- Lemerült a telefonom.

- Figyelmeztették az őrnagyot és engem, ha valami módon jelezzük neked, hogy itt vagyok, akkor mind meghalunk.

- Azt hiszem, amúgy is ez a terv. - Trapper csak egy halvány félmosolyt küldött felé, de remélte, hogy Kerra tudni fogja: csordultig van bocsánatkéréssel és sajnálkozással.

- Jenks, hozd ide őt - szólt Hank. Jenks odaterelte. Amikor Kerra elérhető távolságba került, Hank megragadta a karját, és

maga elé rántva szembe fordította őt Trapperrel. - Fogja meg a puskát.

- Menjen a pokolba - szólt Kerra, és a könyökét hátrarántva, gyomron vágta.

Trapper ösztönösen előrelódult.

- Jenks! - üvöltötte Hank. - Lődd le!

- Várj! - Trapper megtorpant, és magasabbra emelte mindkét kezét. - Hagyd békén Kerrát, velem meg csinálj, amit akarsz.

- Hát ez igazán nagylelkűség tőled, Trapper - mondta az erőfeszítéstől, vagy talán az izgalomtól? - nehezen véve a levegőt Hank -, de nem vagy abban a helyzetben, hogy diktálhasd a feltételeket, tekintve, hogy most nálam van az előny. Mondd meg Kerrának, hogy fogja meg a puskát.

Trapper Jenksre pillantott, aki időközben az őrnagy mellé állt. Bármelyikük könnyű célpont volt a revolvere számára. Visszanézve Kerrára, megbiccentette a fejét.

- Tedd, amit mond.

Kerra szemét le nem véve Trapper szeméről, hagyta, hogy Hank megfogja, és oda tegye a kezét, ahová akarja. A baljával megtámasztva a puska csövét, a jobbját a ravaszvédő kengyel köré illesztette. Hank ujjá maradt, ahol volt, a ravasz körül behajlítva. Kerra válla fölött kuncogva nézett Trapperre.

- Mondhatom, baromi szerencsém volt. Épp indulni akartam a kórháztól, miután az őrnagyot bedugtam a kocsimba, amikor Kerra bekanyarodott a parkolóba. Hívtam, hogy jöjjen velünk, és hogy odahívhatja a stábot is, majd ott találkozunk velük. De...

- De amikor megpróbáltam felhívni őket, visszakézből leütött, és elvette a telefonomat - fejezte be a mondatot Kerra.

Trapper jeges tekintete megállapodott Hank arcán.

- Végül kénytelen leszek megölni téged. - A vállán át lenézett a tőle két méterre, a földön heverő pisztolytáskájára. Tudta, hogy van egy golyó a tárban, de hogy veszi ki a pisztolyt a tokjából...

- Nem javaslom - mondta Jenks, olvasva a gondolataiban.

- Fogadj szót neki, Trapper - szólt Hank. - Hivatalos személyként sok-sok trükköt ismer.

- Például bizonyítékot odacsempészni, hogy gyanúba keverjen egy gyilkossági kísérletért leültetett, feltételesen szabadlábon lévő szökevényt?

- Ez a legkevesebb azok között, amikre Jenks képes - válaszolta Hank. - Például arra is, hogy nyomtalanul eltüntessen embereket.

- A Gödör.

- A holttesteket sohasem fogják megtalálni.

- Mint például a vasárnap éjszakai tettestársáét?

- Petey Moss - mondta erre Hank.

- Ki volt a harmadik?

- Nem volt harmadik. - Ezt Jenks mondta.

- De igen, volt. -Trapper az őrnagyra terelte Kerra figyelmét. Ő lenézett az őrnagyra, és elképedésében félig tátva maradt a szája.

Az öregember elcsigázottan bólintott.

- Igaza van.

Trapper azt kívánta, hogy bár a megnyugvására szolgálna apja beismerése. De nem tudott megnyugodni tőle.

- Aznap, amikor idejöttem, ráeszméltem, hogy csak ő lehetett, aki megpróbált benyitni, mielőtt meghallottad a lövést - magyarázta Kerrának. - Csak azt nem értettem, hogy miért. Nem, másként fogalmazok. - Lenézett az apjára. - Nem akartam megérteni, hogy miért. Most már értem.

- Nem hiszem, hogy érted, John - mondta az őrnagy. - Hallottam, hogy jönnek a ház felé, és megpróbáltam figyelmeztetni Kerrát. De kifutottam az időből. Ennyi az egész.

Trapper állta az apja tekintetét. Belégzés, kilégzés. Úgy érezte, mindjárt szétveti a bordáit a mögöttük növekvő feszültség. A szíve majd szétpattant.

- Ó - szólalt meg Hank. - Egy jelentőségteljes szünet.

Trapper eleresztette a füle mellett a szavait, és a Jenks lapátkezében lévő hatlövetűre nézett.

- Ha az őrnagy nem kerül vissza hamarosan a kórházba, gyilkosságért fognak vádat emelni maga ellen.

- Nem én lőttem le, hanem Petey. Beizgult a kis geci.

- A stílus, Jenks, a stílus - figyelmeztette Hank.

Trapper továbbra is állta a helyettes rendíthetetlen tekintetét. Gondolatban rekonstruálta a vasárnap éjszakai forgatókönyvet, egymás mellé illesztve a részleteket, és meghatározva, hogy hogyan történt az egész Jenks szemszögéből nézve.

- Petey elsiette a lövést. Maga nem számított rá. Másodpercekkel azután, hogy az őrnagy a földre került, észrevette, hogy a fürdőszobában eloltják a villanyt.

- Arra sem számítottam - bólított Jenks.

- Senki másnak nem kellett volna itt lennie.

- Nem. Ő - nézett Jenks Kerrára - kínos meglepetés volt. Máskülönben mindent megoldottam volna.

- De bizonyos dolgok nem úgy történtek, ahogy el volt tervezve - mormolta Trapper, szilárdan állva a másik rezzenéstelen tekintetét.

- Lehet mondani.

- Ez akkor volt. - Hank türelmetlen hangját hallva Trapper visszafordult felé. A puska csöve továbbra is a mellét vette célba. - Most meg most van. És gondoskodtam róla, hogy ez meg legyen oldva.

Trapper egy villanásnyi időre összenézett Kerrával. Láta a leplezetlen félelmet az arcán. A saját szíve is veszettül kalimpált, de amikor megszólalt, lustán elnyújtott szavai nemtörődömséget mutattak.

- Nem mondod. Csak kíváncsiságból kérdezem, Hank, hogy tervezed azt, hogy megölsz mindhármunkat, és megúszod, hogy elkapjanak?

- Én nem ölok meg senkit. - Kerra mutatóujját a ravasz köré húzta. - Kerra lesz az.

- Ne!

- Megválaszthatja, hogy ki legyen az első. - Hank elmozdította kicsit a fegyver csövét, amely most az őrnagyra

szegeződött - Megszabadíthatja az őrnagyot a szenvedéstől. Ez nagyon költői lenne, nemde? Ő megmentette Kerra életét, Kerra pedig véget vet az övének. A dolog iróniájától kilel a hideg. Vagy - a puska csövét ismét Trapperre fordította - lelőhet téged.

- Azzal a puskával ugyan nem. Nincs megtöltve. - Trapper leengedte mindkét felemelt kezét.

- Hagyd őket fent - rivallt rá Hank.

- Ne, ne, ne - tiltakozott Kerra, ellenállva Hank igyekezetének, hogy rászorítsa az ujját a ravaszra.

- Hank, az isten szerelmére, hagyd ezt abba. - Az őrnagy a fotel karfájára tette a kezét, mintha föl akarna emelkedni, de Jenks visszatartotta, és felhúzta a revolverén a kakast.

- Húzd meg a ravaszt - mondta Trapper, Kerrára szegezve a tekintetét. Ő kurtán, de erőteljesen megrázta a fejét.

- Nincs megtöltve - mondta Trapper.

Hank hangosan a fülébe nevetett, amitől Kerra összerándult.

- Mintha bedőlnék neki.

- Ellenőrizted? - kérdezte Trapper.

- Nem volt szükség rá - felelte elbizonytalanodva Hank.

- Jenks mindig megteszi, amit mondasz neki?

- Mindig.

Trapper elfordította a fejét, és Jenksre nézett. Az arc kifejezéstelen volt, kőkemény, rezzenéstelen, de látszott, hogy a legkisebb szemvillanásra ugrásra készen áll.

Trapper visszafordult Hankhez.

- Ha biztos vagy benne, hogy a puska töltve van, akkor másodperceken belül halott leszek, te pedig boldog.

- John, mit művelsz? - zihálta az őrnagy. - Ne provokáld tovább.

- Kerra, húzd meg a ravaszt - mondta Trapper.

- Nem tudom - suttogta elkeseredetten, alig hallhatóan Kerra.

- Semmi sem fog történni.

- Blöffölsz, Trapper - kuncogott Hank.

- Húzd meg a ravaszt, Kerra.

- Trapper, kérlek - zokogta Kerra. - Nem tudom.

- Bízol bennem? - suttogta Trapper.

Kerra szeme kétségbeesetten fürkészte Trapper tekintetét. Aztán bólintott.

- Akkor rajta. Húzd meg a ravaszt.

Kerra egy szívdobbanásnyi ideig tartó habozás után meghúzta a ravaszt.

A puská kattant egyet, de nem sült el.

Hank pillanatnyi zavarát kihasználva Trapper odaugrott, félrelökte Kerrát, majd rávetette magát Hankre. Hank meglendítette a puskát, mint valami furkósbotot. Az acélcső eltalálta Trapper fejének oldalát, de így is sikerült Hank gyomrának ugrania, amivel akkorát lökött rajta, hogy méterekkel csúszott hátra, mint egy tehetetlen bábu, s végül a földre került. Megpróbált hátrébb evickélni, de Trapper az ingét marokra fogva felrántotta.

- Ezt azért, amit Glenn-nel tettél, bármi volt is az. - Azzal hátrahúzta az öklét, és teljes erejéből az arcába öklözött. Csontok reccsentek, vér fröccsent, Hank fel üvöltött. A feje előrebukott. Trapper megmarkolta a haját, és felrántotta a fejét.

- Ezt az őrnagyért. - Újra megütötte, még erősebben, kifecamítva az állát, de továbbra is a markában tartva a haját. - Te álszent szarkupac, meg tudnálak ölni azért, amit Tiffany Wilcoxszal tettél, de inkább azt akarom, hogy a nyomorult életed hátralévő részében börtönben rohadj. - Ököllettel gyomorszájon vágta Hanket, de ekkor Jenks lefogta. Leszedte Hankról, és arrébb toltta.

Trapper lerázta magáról.

- Végeztem, végeztem. - A fejét ért ütéstől kicsit kóvályogva, megtántorodva felegyenesedett, és Jenks felé fordult. -Te gazember. Az FBI embere vagy, mi?

- Észak-Texas, terepszolgálat. - Odanyújtotta az FBI-igazolványát.

- Kedves lett volna tőled, ha beavatsz.

- Kedves az lehet, de parancsszegés.

- Majdnem lelőttelek azon a napon.

Jenks ügynök fanyarul elvigyorodott.

- Nem kell emlékeztetned. Mikor jöttél rá?

- Kábé egy perccel ezelőtt. Nem értettem, miért állsz ott tétlenül, figyelve mindazt, ami történik ahelyett, hogy villámgyorsan elintéznél ezzel itt - mutatott a revolverre, ami még mindig Jenks kezében volt. - Imádkoztam, hogy igaz legyen a sejtésem. Jön erősítés?

- Úton vannak.

Trapper belerúgott Hank térdébe.

- Olvasd fel neki a jogait.

- Trapper!

Kerra megdöbbsent hangját hallva Trapper feléje fordult.

Harminchetedik fejezet

Kerra hátradöntötte az őrnagy fekvőfoteljét, és föléhajolt. Trapper még bizonytalanul állt a lábán, de odament, és letérdelt a fekvőfotel mellé.

A szék túloldaláról Kerra rezignáltan nézett rá, majd tekintetét az őrnagy ölére fordította. A felsőtest a bal oldalon felpuffadt, ami belső vérzésre utalt.

- Léket kaptam - mondta az őrnagy. - A sebész figyelmeztetett, hogy túl korai még a kórház elhagyása, mert a tudóm megint összeomolhat. De Glenn...

- Maradj csendben - intette Trapper. - Pillanatokon belül itt lesz a segítség. Visszaviszünk a kórházba. Az az orvos jó. Újra össze fog foltozni.

Homályosan eljutott a tudatáig, hogy egyenruhás emberek érkeztek, és nehéz léptekkel járkáltak a nappaliban. Nyilván Jenks jelzésére vártak, hogy mikor jöhetnek be. Trapper látómezője szélén megjelent Jenks.

- Őrnagy. - Rátette a kezét az őrnagy vállára. - Az én hibámból történt, hogy meglőtték. Nem volt időm, hogy figyelmeztessem, ezért fejbe vágtam, hogy leterítsem a földre. Petey-nek nem kellett volna...

- Ezeket majd később tisztázzuk - vágott a szavába Trapper.
- Jön már a mentőautó?

Jenks bólintott, de továbbra is csak az őrnagyra figyelt.

- A barátját, Glenn Addisont őrizetbe vették. Kihívtam őt a Gödörhöz, ahogy Hank mondta, de a saját biztonsága érdekében. Átadtam őt a letartóztatására odarendelt ügynököknek. Ezt tettem Petey Mosszal is. Addison seriff jól van. Mindenben együttműködik. Külön megkért rá, hogy mondjam meg, szereti magát. Ebben soha semmi változás nem történt.

- Tud Hankról? - kérdezte az őrnagy.

- Még nem, és rettegek attól, hogy meg kell mondani neki.

A seriff jó ember. Lehet, hogy egy-két választáson csalt, de jól teljesítette a kötelességeit.

- Köszönöm, hogy átadta az üzenetét.

Jenks bátorítón megveregette az őrnagy vállát, aztán elsietett, hogy röviden ismertesse az érkező rendőröknek a helyzetet, és utasításokat adjon nekik.

- Láttad a nevemet Wilcox listáján? - nézett az őrnagy Trapperre.

- Gondoskodott róla, hogy lássam.

- És ezek után is átadtad a listát az FBI-nak?

- Kénytelen voltam. Nem akartam. Tépelődtem, de...

- De nem tagadhattad meg magad, úgyhogy kénytelen voltál.

- Igen. Átadtam.

Az őrnagy remegő szájjal elmosolyodott.

- Büszke vagyok rád ezért. - Ziháló tüdővel levegőt vett. - Reméltem, az egészsnek úgy lesz vége, hogy soha nem tudod meg.

- Hát nem így történt. És most már tudom. Mindent tudok, csak azt nem, hogy milyen természetű alku kötöttél Wilcoxszal. Volt valami köze ahhoz a jövedelmező könyv- és filmmegállapodáshoz?

- Nem.

Trapper mélyen lehajtotta a fejét, és kipislogta a könnyeket a szeméből.

- Csak azt mondd meg... kérlek, mondd, hogy nem te robbantottad fel a Pegasus Hotelt.

Az őrnagy a keze után tapogatózott, és megragadta.

- Nem, John. *Nem.* Azt hitted?

- Ettől féltem. Pokolian féltem tőle. Amikor nyomozni kezdtem a robbantás ügyében, és megtudtam, hogy az a három, aki vállalta érte a felelősséget, valaki másnak az utasítását hajtotta végre, arra gondoltam, hogy talán te is köztük voltál, de szerencsédre ki tudtál menekülni.

- Miért gondoltad ezt?

- Mert Wilcoxon kívül mindenki másnál több hasznod volt

abból az átkozott katasztrófából. Egy egész karriert építettél rá.

- Sors. Jókor, jó helyen. Ennyi volt, nem több.

- Akkor miért kötöttél alkut Wilcoxszal?

- Anyád lelkére esküszöm, hogy egészen addig, amíg három évvel ezelőtt nem kezdted nyomozni utána, soha semmiféle üzleti kapcsolatod nem volt velem.

- Ó, Jézusom - nyögött fel Trapper. - Ezt nem akarom hallani.

- Nem tettél semmi rosszat. Végezted a munkádat. Hibáztatni csak azért lehet, mert nagyon jól csináltad, és mert állhatatos voltál. Wilcox azt mondta, rossz hírbe kell kevernem, le kell járatnom téged, *muszáj*, el kell utasítanom az összeesküvés-elméletedet, el kell ítélnem téged és mindent, amit állítasz, bármi legyen is az.

- Mert különben mi lesz? Mit tehetett volna? Érvénytelennek nyilvánítja a hősi státuszodat?

- Megöli Marianne-t.

Trapper hátrahőkölt.

- Rosszabb - folytatta az őrnagy. - Biztosított arról, hogy minden bizonyíték terád fog mutatni.

Trapper átnézett Kerrára, és látta az elszörnyedését.

- Láttam a nevedet a listáján - mondta. - El tudta volna érni, hogy megtörténjen. - De miért őt? - fordult vissza az apjához. - Miért ne engem puffantsanak le?

- Mert nem tudta, hogy mit tudsz róla, mi mindent derítettél ki, és osztottál meg a feljebbvalóiddal. Félt, hogy mi maradna a fiókodban, amit aztán tovább elemezhetnének, miután téged megölnének. De ha én nyilvánosan elítéllek, az hosszú távon hat, mondta ő. Keverjelek rossz hírbe, járassalak le, miegyéb. Hogy még ha fel is mentenének a menyasszonyod meggyilkolása...

- A jó hírem, az életem tönkre lenne téve. Mint ahogy tönkre is lett téve!

- Sajnálom, John. Azt tettem, ami hitem szerint az egyetlen lehetőségem volt.

- Marianne minderről semmit sem tudott, ugye?

- Semmit.

- Szerencsére - suttogta Kerra.

- Én azt hittem, hogy védelek Wilcoxtól, s közben te védtél engem - mondta Trapper az őrnagynak. - Az a gazember egymás ellen uszított minket.

Az őrnagy fogyatkozó ereje ellenére megszorította Trapper kezét.

- Fájtnak, amikor azt mondtad, hogy ez, vagyis hogy én, Wilcox, a Pegasus volt az életed.

- Ó, azt csak úgy mondtam.

- Nem. Nem csak úgy. Ami azon a napon történt, számtalan módon rátelepedett mindannyiunk életére. Debráéra. Az enyémmre. A tiédre.

Trapper apja büntudatától feszengve elfordult, és kinézett a nyitott bejárati ajtón. A mentőautó teljes gázzal robogott be a kapun, de ő szerette volna, ha még gyorsabban jönne. Az őrnagynak minden egyes lélegzetvételért meg kellett küzdenie, az arca szürke volt, a szája kékes színű.

- Hiányzott a reflektorfény - mondta még így, levegő után kapkodva is Kerrának.

- Jól csinálta. - Kerra a könnyeit nyeltesve az őrnagy vállára tette a kezét.

- Ezért akartam... az interjút. - Látszott rajta, mennyire idegesíti, hogy egyre nehezebben lélegzik. Nyilvánvalóan még volt mondanivalója. - Az egóm veszélybe sodorta az életét, el sem tudom mondani, mennyire sajnálom.

- Nincs miért bocsánatot kérnie.

Az őrnagy szeme elhomályosult.

- A hiúság okozta a vesztetemet. John tudja. A hírnév csábító, és függőséget okoz - mondta minden szóért megkínlódva. - Mindent beleadtam. Túl gyakran John kárára.

- Figyelj, én rendben vagyok. Oké? - szólt közbe Trapper. Az őrnagy szája sarkában véres hab jelent meg. Trapper az ingujjával törölte le. - Megjött a mentő. Ne beszélj. Spórolj a levegővel.

Az őrnagy erőtlenül felemelte a kezét, hogy megérintse Trapper arcát.

- Te soha nem adtad fel.

- Ez meg az én veszem. Önfejű vagyok.

- Jó értelemben, John. Jó értelemben.

Trapper toroka úgy elszorult, hogy nem jött ki hang rajta.

A mentősök bejöttek, megpróbálták eltolni őt az útból, de az őrnagy meglepő erővel szorította a kezét.

- Kérlek, John, ne mutasd meg senkinek Debra naplóját. Nem az én kedvemért, hanem miatta. Temesd el velem együtt.

Trapper megtörülte az orrát a kézelőjével, és elmosolyodott.

- Emiatt ne aggódj, apa. Anya nem írt naplót.

Franklin Trapper őrnagy holtta nyilvánítása a megyei kórházba érkezésekor történt meg. Az intézmény egy héten belül másodsor került a média figyelmének középpontjába. Kerrát három élő bejelentkezéssel bízták meg, az utolsó tudósítást a hálózat esti híradójában kellett adnia.

- Egy nemzet elveszített egy amerikai hőst - jelentette be ünnepélyes baritonján a műsorvezető. - Te személyesen ismerted az őrnagyot. Mire gondolsz most, Kerra?

- Noha rövid időt töltöttünk együtt, mostantól mindig érezni fogom a hiányát. Ha Trapper őrnagy nincs, akkor az életem huszonöt évvel ezelőtt véget ért volna. - Félő volt, hogy kibuggyannak a könnyei, de nagyot nyelt, és sikerült uralkodnia magán.

- Vele voltál közvetlenül a halála előtt.

- A házától követtem a mentőautót. A kórházba menet, útközben halt meg.

- Tudjuk, hogy az őrnagy halála összefügg azzal a tragikus gyilkosság-öngyilkosság esettel, amely szintén ma, egy fontos dallasi üzletember, Thomas Wilcox házában történt, valamint egy ottani lelkész letartóztatásával. Ismertetnéd velünk a részleteket?

- Csak annyit tudok mondani, hogy az FBI alapos

vizsgálatot folytat Mr. Wilcox és Addison tiszteletes ügyében.

- Forrásaink szerint a szövetségi nyomozók olyan nyomot követnek, amelyik visszavezet egészen a Pegasus Hotel felrobbantásáig. A te sajátos és egyedülálló nézőpontodból szemlélve ezt a történelmi eseményt...

- Nem fűzhetek megjegyzéseket a kormány által folytatott nyomozáshoz. Ami a Pegasus Hotel felrobbantását illeti, az én sajátos nézőpontom egy öt éves gyereké, akit a haldokló édesanyja nyomott Trapper őrnagy kezébe. Az őrnagy megmentette az életemet. Ez minden, amit jelenleg mondani tudok és akarok.

- Jól tudom, hogy a fia, John Trapper, aki korábban az ATF ügynöke volt, részt vett Addison tiszteletes letartóztatásában?

- Igen.

- Mr. Trapper megsebesült. Tudsz valamit a jelenlegi állapotáról?

- A fején sérült meg, de a sebe szerencsére nem súlyos. Kielégítő állapotban került be a kórházba.

- Nyilatkozott a nyilvánosság számára híres édesapja haláláról?

- Nem.

- Számíthatunk erre a közeljövőben?

- Nem. Mr. Trapper nem ad interjúkat.

E csalódást keltő megjegyzés hallatán a műsorvezető befejezte a vele való beszélgetést. Kerra a kórház bejáratát elbarikádó fűrészbakok felé tartva átvágott a kérdéseket kiabáló riporterek tömegén, és az előtérben meglepetésére Gracie-vel találta szembe magát.

- Tudod, mi történt? Felhívott a *Szórakozzunk Ma Este*. A hálózat átmenetileg felfüggesztette a szerződésednek azt a záradékát, amelyik eltilt attól, hogy...

- Ez nem szórakoztató, Gracie - felelte Kerra, és el akart menni Gracie mellett.

- A *Panoráma* hív holnapra.

- Holnap sok dolgom lesz.

- Oké, szólok nekik, hogy tegyék későbbre. Esetleg

valamikor a jövő héten?

- Amíg nem szólok, ne vállalj a nevemben semmit.

- Kerra, most észnél kell lenned. Ebből most komoly tőkét kovácsolhatsz. - Mutatóujjával megfenyegette. - Tudom, hogy sok szaftos részletet megtartasz magadnak. Ha többé nem lesz egyetlen sztorid sem, ebből az egyből megcsinálhatod a karrieredet.

A szavak olyan fájón emlékeztették arra, amit Trapper az őrnagynak mondott, hogy Kerra visszahőkölt.

- Na ez az, amit végképp nem akarok. De most engedj tovább, mert Jenks helyettes beszélni akar velem.

Jenks a kórház folyosóján várt rá. Egyenruhában volt, továbbra is azt a látszatot keltve, mintha magas rangú seriffhelyettes lenne, nem pedig szövetségi ügynök. Félrevonta Kerrát, hogy senki se hallhassa őket, és a bicepszére mutatott.

- Remélem, nem szorítottam meg túlságosan a karját.

- Akkor, ott miért nem árulta el nekem, hogy az FBI ügynöke?

- Sajnálom, de a félelmének meggyőzőnek kellett lennie. Azt akartam, hogy Hank ismerje be a Wilcox lány megölését, mielőtt letartóztatom.

- Trappernek ma reggel mondták, hogy az FBI egyik embere belülről dolgozik az ügyön.

- Ketten vagyunk tulajdonképpen - felelte Jenks. - Már két éve.

- A társa szintén a seriff hivatalában dolgozik?

Jenks udvariasan mosolygott, de nem válaszolt.

Kerra elszégyellte magát.

- Bocsánatot kérek. Nem kellett volna megkérdeznem, még ha a beszélgetés kettőnk között marad is. Erre szavamat adom.

- Hiszek magának.

- Megkérdezhetem, hogy mi volt az, ami miatt Glenn Addison megjelent az FBI radarján?

- Többen figyeltek Trapperre, mint ahányról tudott - felelte

Jenks. - Annak alapján, amit kiderített, szaglászni kezdtünk Wilcox után, és a szag különösen akkor kezdett kellemetlenné válni, amikor a felderítés tudomására jutott, hogy szoros kapcsolatot tart egy seriffel, aki történetesen az őrnagy jó barátja. Mivel Trapper rokona az őrnagynak - folytatta Jenks -, a feljebbvalók nem voltak biztosak abban, hogy meg tudná-e őrizni az objektivitását, ha elmondanák neki. Ide küldtek minket, de Trappert nem avatták be.

- Nem is kellett volna.

- Hajlok rá, hogy egyetértsek, de a döntést nálam magasabb fizetési fokozatúak hozták. Én a seriffet figyeltem. Lepadlóztam, amikor Hank megkörnyékezett, hogy „álljak be” hozzá. Grandiózus tervei voltak.

- Mivel kapcsolatban?

- Meg akarta szerezni Wilcox listáját, és megzsarolni embereket, pénzes embereket, hogy támogassák a lelkeszi pályáján, és segítsék hozzá, hogy tévémegeasztár lehessen. Tömegeket mozgató szupermen. Az az ember, aki mindenre tudja a választ.

- Isten szócsöve.

- Lényegében igen. Ez az imaház csak az első lépés volt. Tanulmányozta, hogyan csinálja Wilcox, látta, hogy fokozatosan adagolt üldözési mánia révén milyen hatékonyan képes manipulálni, és utánozta őt.

- Mi történt ma?

- Felhívott, és elmondta, hogy ő fogja hazavinni az őrnagyot a kórházból, szüksége van rám, menjek vele, és később szabaduljak meg a holttesttől. Megértettem, hogy egyre jobban elhatalmasodott rajta az örület, hogy vészesen közeledik a döntő pillanat, úgyhogy értesítettem az embereket, hogy álljanak készenlétben, majd ezek után itt, a parkolóban találkoztam vele. Amikor beszálltam a kocsijába, nem számítottam rá, hogy maga is ott van. Ez megint az a helyzet volt, mint a vasárnap éjjeli.

- Ami tele volt meglepetésekkel.

- Nekem mondja? Hank először azt mondta, hogy menjek

egyedül. Figyelmeztetni akartam az őrnagyot, hogy mi történik, tanácsolni neki, hogy utazzon el pár napra, adjon időt nekem és az irodának, hogy kiderítsük: van-e már elég bizonyítékunk Hank ellen, hogy letartóztathassuk Tiffany Wilcox meggyilkolásáért.

De az utolsó pillanatban rám löcsölte Petey-t. Hank úgy gondolta, biztonsági tartalékként velem kell jönnie. Nem maradt időm, hogy figyelmeztessem az őrnagyot, mindössze annyit tehettem, hogy a házhoz közeledve nagy zajt csaptam. Azért vágtam fejbe, hogy lekerüljön a földre. Gondoltam, majd később bocsánatot kérek érte, addig meg elbánok Petey-vel.

- Petey mániákus lövöldöző volt.

- Életem végéig szemrehányást fogok tenni magamnak, amiért nem jöttem rá, hogy mit fog tenni.

Jenks arcát látva Kerra tudta, hogy ez az igazság.

- Petey volt az, aki megkérdezte, hogy tetszik halottnak lenni.

- Igen. Azután kialudt a villany a fürdőszobában. Választanom kellett, hogy az ott lévő mentsem-e meg, vagy az őrnaggyal törődjek, és őszintén szólva azt hittem, hogy ő már halott.

- Köszönöm, hogy nem lőtt le.

- Löttem mindent, amit csak tudtam, kivéve magát. Hank nem örült, hogy nem találtam el sem magát, sem az őrnagyot. Amikor kiengedték a kórházból, Hank elküldött, hogy próbáljam meg ismét. - Kerra elszörnyedve hallgatta, hogy Jenks a motelszobája szekrényében bújt el.

- Nem engedhettem, hogy a producere meglásson, mert akkor le kellett volna lepleznem magam.

- Mi történt volna, ha visszamegyek a szobámba, és magát ott találom?

- Én éppen ebben reménykedtem. Az volt a szándékom, hogy elmondom, ki vagyok, mit csinálok, és megkérdem, nem volna-e kedve együttműködni a kormányával, azaz eltűnni pár napra, hadd higgye Hank azt, hogy Petey mellett

van a Gödörben. - Kuncogva hozzátette: - Trapper levette a vállamról a gondot azzal, hogy elrabolta magát.

Újra komolyra fordítva a szót, folytatta:

- Attól félttem, hogy miután kétszer nem sikerült végezniem magával, Hank valaki mást fog küldeni. Olyan Petey-félét, aki be akarta bizonyítani a hűségét, vagy mint az a fickó, akivel a Wilcox lányt intézte el. Egyébként a Texas Rangerek elkapták őt. Beismerte, hogy Hank utasítására tette, amit tett. De visszatérve magára. Aggódtam a biztonságáért. Én tettem a nyomkövetőt a kocsijára, hogy tudjam, merre jár. Mint kiderült, Trapper nálam is óvatosabb volt. Az ő módszere az volt, hogy újra meg újra eltűnt magával. - Egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette: - Rém idegesítő alak, tudja?

- Igen, tudom - nevetett Kerra.

- Az iroda alaposan ki fogja hallgatni magát Wilcoxról, és be fogják idézni tanúvallomásra Hank ellen.

- Nem jelent problémát. - Kerra megborzongott. - Az az érzésem, hogy szociopata.

- Hát, ha az jár a fejében, hogy elmebetegségre fog hivatkozni, akkor rosszul számol. Amikor a szövetségi ügynökök idézéssel a kezükben megjelentek egyes híveinél, kiderült, hogy vannak köztük kevésbé elkötelezettek is. Enyhébb vádakért is támadni fogják. De ez már a nálam magasabb rangúak dolga lesz. Úgyhogy, Ms. Bailey, én most elbúcsúzom... - Nyújtotta a kezét, és kezét fogták.

- Nem mondhatom, hogy számomra felhőtlen öröm volt, Jenks seriffhelyettes. - Jenks kedélyesen elvigyorodott.

- Nézni fogom a tévében. - Már indult volna, de Kerra visszahívta.

- Mikor árulta el Trappernek, hogy az FBI embere?

- Nem árultam el.

- Akkor ő honnan tudta, hogy a puska nincs megtöltve?

Az ügynök vállat vont.

- Amennyire ő tudta, akár töltve is lehetett.

Epilógus

Kerra belépett a lakásba, ledobta a kulcsait az előszobái konzolasztra, és leengedte a válltáskáját a padlóra. A nappaliba lépve levette a kosztüm kabátját, kihúzta a blúzát a szoknyája derekából, és kigombolta a legfelső két gombot.

Ekkor látta meg Trappert. Az üvegfal előtt állt, hátulról a város fényeitől megvilágítva, de ezt a sziluettet Kerra bárhol felismerte volna.

- Ne állj meg ott - szólalt meg Trapper. - Gyere tovább. De a cipőt hagyd magadon.

Hetek óta semmilyen módon nem érintkeztek egymással, s most, hogy meglátta, Kerra szíve meglódult. De valahogy sikerült hűvös, közömbös hangon megszólalnia, miközben kilépett túsarkú cipőjéből.

- Hogy jutottál be?

- Feltörtem a zárat.

- Hogy jutottál be a házba?

- Azt mondtam a portásnak, hogy az ATF ellenőre vagyok, a tűzbiztonsági előírások betartását jöttem ellenőrizni.

- És elhitte?

- Miután megmutattam neki az igazolványomat.

- Visszamentél dolgozni az irodába?

- Meglátjuk, hogy alakul.

Kerrát nem tévesztette meg Trapper megjátszott hanyag nemtörődömsége, de tudta, hogy hiba lenne megjegyzést tennie rá.

- Carsonnak hiányozni fogsz a fölötte lévő emeletről.

- Szombaton lesz egy hónapja, hogy megházasodott. Egyéni rekord felállítására törekszik. Mondtam neki, hogy sohasem fog sikerülni, ha továbbra is más nőknek vesz csábos melltartókat. Megvan még?

- Meg.

- Hordod?

- Nem hétköznapiakra való. Az egész napot egy szerkesztővel töltöttem...

- Fogadok, hogy tetszett neki.

- A szerkesztőnő meg én azon az egyórás különkiadáson dolgoztunk, amit Franklin Trapper őrnagyról készítek.

- A hálózat számára? - váltott komoly hangra Trapper.

- Vasárnaphoz két hétre kerül adásba, és arról fog szólni, hogy mennyi jót tett, hogyan használta fel a hírnevét jótékonykodásra és ismeretterjesztő programokon való részvételre. Nagyon díjaztam, hogy megkaptuk a nagybetűs hozzájárulásodat.

Az őrnagy halálát követő zűrzavaros napokban, a Jenkszel folytatott beszélgetése után mindenütt kereste Trappert. Egy levél, egyetlen neki címzett levél hevert a kórházi ágyon, ahová Trappert fektették. *Oké*, ennyi állt rajta nyomtatott betűkkel, és alatta az aláírása.

- Láttam pár tudósításodat. Mind jó volt - mondta a férfi.

- Köszönöm.

- Az események cenzúrázott változatát adtad elő.

- Mindent elmondtam a nézőknek, amit tudniuk kellett.

Kötelezték, hogy számoljon be az őrnagy zajos sajtóvisszhangot keltő haláláról, hogy mi volt a halál kiváltó oka, valamint Thomas Wilcox bűnös tevékenységéről, egészen a Pegasus Hotel felrobbantását megelőző időkhöz visszamenőleg, továbbá az öntelt Addison tiszteletes kegyvesztetté válásáról.

Trapperről a lehető legkevesebb szót ejtett, azt is csak a hivatalos jelentésekre szorítkozva. Gracie unszolta, hogy „szállítsa az anyagot”, de Kerra megfenyegette, hogy kilép, ha

nem hagyja abba, és emlékeztette a producert, valamint a táplálékláncon felfelé mindenki mást is, hogy a frissen szerzett hírnevével a médiaipar bármely más területén boldogan fogadnák a jelentkezését. Ettől nyomban visszavonulót fújtak.

Riportjai minden részletre kiterjedően foglalkoztak a témával anélkül, hogy vájkáltak volna a Trapper család magánéletében.

- Hogyan tovább? - kérdezte Trapper. - Mi következik? New York?

- Meg akarsz szabadulni tőlem?

- Gondolom, ez után a nagy siker után tovább akarsz lépni.

- Szeretem ezt a kilátást - intett Kerra a Trapper mögötti panorámára.

- New York híres a jobbnál jobb kilátásairól.

- Én ezt szeretem.

Nézték egymást. Kerra ellenállt a vágnak, hogy odafusson. Mintha erővel akarná visszatartani magát, összefonta a karját a derekán, és lenézett a meztelen lábujjaira, ahogy begömbülve a szőnyegbe mélyednek.

- A temetés zártkörű volt. - Hogy a férfi nem mondott semmit, felemelte a fejét.

- Nem tudtam elviselni azt a sok blablablát, Kerra.

- Nem is kellett volna.

- Igen, de mindenki ezt várta tőlem. Azt hiszem, a lodaliak úgy érzik, megfosztottam őket egy látványos műsortól.

- Senkinek sem tartozol magyarázattal.

- Anya mellé lett temetve. Kő sincs, csak egy tábla.

- Napló nincs.

- Napló nincs. - Trapper szomorúan elmosolyodott. - Még ő is jó blöffnek tartotta.

- Nevetett.

- Évek óta először neveltünk együtt. Először és utoljára. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán még annyit mondott: - Boldog vagyok, hogy akkor együtt neveltünk. - Az őrnagy pár perc múlva meghalt. Vele volt a mentőautóban.

Kerra, tudva, hogy Trapper mennyire utálja az

érzelgősséget, témát váltott.

- Hank azt hitte, blöffölsz a fegyverről.

- Ez egyszer teljesen őszinte voltam vele...

- Ha tévedtél volna...

- Tudtam, hogy Jenks nem ad töltött fegyvert Hank kezébe.

- De akkor még csak sejtetted, hogy Jenks beépített ember.

Ha melléfogsz, akkor lelőlek, és te ott helyben, a szemem láttára meghaltál volna - mondta Kerra elcsukló hangon.

- Igaz. Vakmerő vagyok. És túl makacs. Egy egész halom jellemhibám van.

- A legnagyobb ezek között az udvariatlanság - mondta indulattól fűtött hangon Kerra. - Ideállítasz hívatlanul. Eltűnsz anélkül, hogy elköszönnél.

- Nagyon sajnálom, Kerra. Mihelyst összeöltötték a fejbőrömet...

- Felszívódtál.

- Mert tudtam, hogy hamarosan beindul a nagy cécó, és nem akartam, hogy a kórházban fekve ne tudjak elmenekülni előle.

- Látni akartalak, Trapper. Tudni, hogy jól vagy, és hogy vigasztalhassalak.

- Nem volt szükségem frázisokra és vigasztalásra.

- *Nekem* volt szükségem rájuk - felelte Kerra, tenyerét a mellére szorítva.

Trapper már nyitotta a száját, hogy válaszoljon valamit, de aztán meggondolhatta magát. A feszültség kiállt a vállából.

- Szar alak vagyok. Kérdezd Gracie-t. Ő leírta.

Múltak a másodpercek. Kerra megdörzsölte a homlokát.

Összeszedte magát. Újra Trapperre nézett.

- Rendbe jött a fejed?

- Carson mondta, hogy felhívtad, és érdeklődtél.

- Annyit legalább tudni szerettem volna, hogy lábra álltál, tudsz mozogni, vagy kényes agyműtétet kell végrehajtani rajtad.

- Nem volt súlyos a fejsérülésem. Ezt magam is hallottam a hírekben. Várjunk csak! Nem te tudósítottál róla?

Kerra haragosan nézett a férfira, aki bocsánatkérő mozdulatot tett a kezével.

- A fejsze csak felületi volt, néhány öltéssel összevarrták. A lúdtőjásnyi daganat pár nap alatt lelohadt. - Rövid hatásszünetet tartott. - De egyenesen kellett tartanom a fejemet, Kerra.

Egyszerű közlés volt, de bőséges mögöttes tartalommal.

- Értem - felelte Kerra, aki már képtelen volt haragudni a férfira.

Trapper áthelyezte a testsúlyát a másik lábára, körülnézett a szobában, és amikor a tekintete ismét megállapodott Kerrán, visszatért Hankre.

- Figyelmeztettem, hogy ha még egyszer meg mer ütni, csak fogászati beavatkozás után fog tudni prédikálni. Összedrótolták az állát.

- Remélem, a lehető legszigorúbb ítéletet kapja.

- Amennyire csak lehet.

- Glenn?

- Tegnap találkoztam vele. Össze van törve Hank miatt, de ő legalább nincs rács mögött. Az egészségi állapotára való tekintettel óvadék ellenében szabadlábra helyezték, és a továbbiakban alacsonyabb rangfokozatba kerül. Vádalkut köt. Valószínűleg nem fogja letölteni a büntetését.

- Fogadni mernék, hogy benne volt a kezéd.

Trapper nem tagadta, de nem is ismerte el. Kerra a beavatottak mosolyával nézett rá.

- Az a helyzet, Trapper, hogy egyáltalán nem vagy szar alak. Csak szeretném, ha az emberek annak tartanának.

- Baromi jó színész lehetek, mivel a legtöbben annak tartanak.

Noha Kerra sok mindent mondhatott volna, amivel cáfolja ezt, letett róla.

- Ha soha többé nem jelensz meg hívatlanul, tartogatok számodra valamit. Gyere.

Bevezette Trappert a hálószobába, ahol egyenesen a szekrényhez ment, és felkapcsolta a belső világítását. Kihúzott

belőle egy kartondobozt, és végigvonszolta a padlón az ágy mellé.

- Hallottam, hogy eladod a házat és a birtokot, és elárverezteted a teljes berendezését.

- Ki mondta el neked?

- Nem fedhetem fel egy forrásomat.

- Komolyan ki akarod játszani ezt a kártyát?

- Szóval igaz?

- Igen. Az a ház sohasem volt az otthonom, és mindezek után tudtam, hogy sohasem mennék oda vissza.

- Ül le. Nyisd ki a dobozt.

Trapper leült az ágy szélére, és felemelte a doboz fedelét. Az őrnagy házában lévő egykori szobájában őrzött fényképeket talált benne.

Kerra leült mellé.

- Megkértem Jenkst, hogy az árverezés előtt gyűjtse össze őket. Gondoltam, hátha kellenének neked. Ha nem most, majd egyszer.

Trapper bámulta a bekeretezett fotókat, de nem nyúlt hozzájuk. A mellkasa megemelkedett, majd besüppedt a mély levegővételről.

- El akarom hinni, Kerra, de...

- Elhinni? Mit?

- Hogy az igazat mondta, mielőtt meghalt. Hogy nem volt a robbantók között, és azért, *csak* azért akart bejutni hozzád azon a zárt ajtón keresztül, hogy figyelmeztessen.

- Mi másért akart volna?

Trapper beletúrt a hajába.

- Nem tudom. Talán Wilcox...

- Trapper, ideje, hogy most már elengedd ezt a dolgot.

- A fenébe is, mit gondolsz, nem épp ezt akarom? Nem gondolod, hogy hinni szeretném: azon az emberen, akit itt látsz a fényképeken, az apán, akire emlékszem, csak a sors és a hírnév rontott, ahogy állította. De bajban vagyok, amikor ezt el akarom fogadni.

- Miért?

- Wilcox el akart hallgattatni téged. Te és az őrnagy egyedül voltatok a házban. Ő mit csinál? Kinyitja a fegyverszekrényt, és kiveszi azt a puskát. Te magad mondtad, hogy amikor meghallottad a lövést, azt hitted, hogy ő lőtt. Lehet, hogy véletlenül, de...

- Nem lőhetett vele. Nem volt megtöltve.

Trapper éles pillantást vetett Kerrára.

- Azt hittem, tudod - mondta Kerra.

- Honnan tudod? - rázta a fejét Trapper.

- Glenn Addison mondta el nekem. Aznap, amikor kiengedtek a kórházból. Ő és a Texas Rangerek kihallgattak. Az egyik olyan részlet, amelyet nem hoztak a nyilvánosság tudomására, az volt, hogy a puskát a padlón találták, úgy, hogy az őrnagy elérhette. Amíg én fel nem világosítottam, Glenn azt hitte, az őrnagy akkor vette ki a szekrényből, amikor meghallotta a betolakodókat. Nem mintha bármit is használt volna neki, mondta. „Nem volt megtöltve.”

Kezét Trapper alkarjára tette, és megszorította.

- Nem volt megtöltve, Trapper. Az őrnagy nem akart ártani nekem. Valószínűleg épp vissza akarta tenni a puskát a helyére, amikor meghallotta Jenks és Petey Moss közeledését. Jött, hogy figyelmeztessen engem. Fogadd ezt el. - Lehalkította a hangját. - Fogadd el, hogy szeretted téged. És kezd el a *saját* életedet élni. Nem az övét.

Trapper lenézett a halom legtetején fekvő fényképre. Ő volt rajta, elől hiányzott egy foga. Fűfoltos softballmez volt rajta, egy győzelmi kupa mellett térdelt, ami nagyobb volt nála. Az őrnagy mögötte állt, két kezével Trapper vállán, arcán széles mosollyal.

Trapper szomorkásán elmosolyodott, és visszatette a dobozra a tetejét. Miután félretolta a dobozt, Kerrához fordult.

- Nincs más választásom, szeretnem kell. Nélküle nem találkoztam volna veled.

Kerrának elakadt a lélegzete.

- Muszáj volt hívatlanul beállítanom, Kerra.

Kerra kérdően félrebillentett fejjel nézett rá.

- Egy idő után már nem telefonáltál Carsonnak.

- Kezdtél elege lenni belőlem. És bennem is van büszkeség -
tette hozzá fátyolos hangon.

A férfi hosszan fürkészte a tekintetét, majd halkan megkérdezte:

- Ha most kikezdek veled, kihajítasz ezen az üveglakon keresztül?

- Csak egy vakmerő ember merné megkockáztatni.

- Nem vakmerő. Csak egy mindenre elszánt ember.

- Akkor talán megéri vállalni a kockázatot.

Trapper kinyújtotta a kezét, és a hüvelykujjával megsimította Kerra anyajegyét.

- Hazudtam, amikor azt mondtam, hogy nincs szükségem a vigasztalásodra. - A keze lesiklott Kerra nyakára, félretolta a blúza gallérját, és arcát Kerra nyaka és kucscsontja közé temette. - Szükségem van rá. Szükségem van rád. Rettenetesen vágyom rád. Ez valami betegség. Carson azt mondja, ez a szerelem. Szerinte ez egy hisztérikus állapot.

- És szerinted?

Trapper felemelte a fejét, és Kerrára nézett.

- Én csak annyit tudok, hogy ha nem kérsz meg, hogy maradjak itt, kénytelen leszek megint elrabolni téged.

- Hogy maradj itt? De mennyi időre, Trapper? Egy órára? Egy éjszakára, hogy aztán újra elrohanj?

- Nem. Addig szeretnék maradni, amíg ki nem gyógyulok abból, ami szenvedést okoz. - Ujjával végigsimított Kerra ajkán. - De mivel a gondolatától, hogy nélküled kell létezniem, még betegebb vagyok, nem szabnék határt ennek az időnek.

- Ördögi kör. Nem látom a végét.

- Én sem. Lehet, hogy ezt nem ártana fontolóra vened, mielőtt igent mondanál.

Kerra úgy tett, mintha erősen gondolkodna, mígnem Trapper egy halk káromkodás után megcsókolta, de olyan gyengéden, hogy Kerra szíve kalimpálni kezdett, és a vére felforrósodott. Csók közben végigdőltek az ágyon, és amikor nagy sokára szétváltak, Kerra levegő után kapkodva mondta:

- Még nem egyeztem bele semmibe.

- Tudod, mi a másik lehetőség.

- Hogy elrabolsz?

- Habozás nélkül. De nem egy lopott autóval. És előbb valóra váltom a szexuális témájú álmodozásomat.

- Ezt határozd meg közelebről.

- A tudósítói kosztümben teszek a magamévá. - Benyúlt Kerra szoknyája alá, felcsúsztotta a kezét a combján, és hüvelykujját a bugyija pántjába akasztva, elkezdte lehúzni róla.

- Le sem veszed a kabátodat és a csizmádat?

- Hmm. Ez így volt elképzelve. Csak azt szerettem volna, ha magadon hagyod a túsarkú cipődet.

- Hát talán ez majd kárpótol érte.

- Micsoda?

Kerra felkönyökölt, száját a férfi füléhez tette, és belesuttogta:

- Tetszeni fog neked.

Kigombolta a többi gombot is a blúzán, és figyelte, ahogy a férfi arca a blúz alatt viselt melltartót meglátva felderül.

A kiadásban közreműködött az *I.P.C. Könyvek Kft.*

ISBN 978 963 203 392 1

Maecenas Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: a *Maecenas Könyvkiadó* igazgatója

Szerkesztette: *Horoáth Ágnes*

Nyomdai előkészítés: *Aiinea Kft., Budapest*

Nyomta és kötötte a *Szekszárdi Nyomda Kft., Szekszárd*

Felelős vezető: *Vadász Katalin* ügyvezető igazgató

Terjedelem: 19,35 (A/5) ív